

В. С. ЕНДРЮС

СЕМЕНА НА ЗЛОТО

Част 4 от „Сага за Долангенгър“

Превод от английски: Емилия Николова, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ФОКСУЪРТ ХОЛ

И така, когато аз навърших петдесет и две години, а Крис петдесет и четири, най-накрая настъпи лятото, в което се изпълни обещанието на майка ни да станем богати, направено много отдавна, когато бях на шестнайсет, а Крис — на осемнайсет.

Застанахме пред огромната, потискаща къща, която не очаквах да видя отново. Стомахът ми се сви, въпреки че тя не беше точно копие на Фоксуърт Хол. Колко висока цена трябваше да заплатим с Крис, за да станем временни господари на тази гигантска къща. Някога, много отдавна, вярвах, че ще живеем в нея като принц и принцеса.

Вече не вярвах на приказките.

Съвсем ясно помнех онази студена лятна нощ, когато за първи път се приближихме до това място — тъмното небе бе изпълнено с мистична лунна светлина и вълшебни звезди. Очаквахме да ни се случат най-хубавите неща, а открихме само най-лошите.

Тогава двамата с Крис бяхме млади и невинни, изпълнени с доверие и обич към майка ни. Тя ни водеше в мрачната и някак си страшна нощ към огромното имение, наречено Фоксуърт Хол, а ние вярвахме, че бъдещите ни дни ще са оцветени в зелено за богатството и в жълто — за щастието.

Колко сляпо ѝ вярвахме, докато се влачехме зад нея.

Играехме в праха на тавана, затворени в мрачната и влажна стая, и вярвахме на обещанията на майка ни, че някой ден Фоксуърт Хол и приказното му богатство ще бъдат наши. Болното, но упорито сърце на жестокия и безсърдечен дядо обаче отказваше да спре и да позволи на четирите млади и обнадеждени сърца да живеят. Чакахме, чакахме, докато изминаха повече от три години и мама не изпълни обещанието си.

Едва след нейната смърт, след прочитане на завещанието ѝ, Фоксуърт Хол стана наш. Тя остави къщата на Барт, любимия ѝ внук, сина ми от втория ѝ съпруг, но до навършването му на двайсет и пет години имението беше под попечителството на Крис.

Тя беше наредила да реконструират Фоксуърт Хол, преди да се премести в Калифорния и да ни открие, но едва след смъртта ѝ довършителните работи около новото имение приключиха.

Цели петнайсет години къщата остана празна. За нея се грижеше прислуга, а юридически се управляваше от адвокати, които се обаждаха или пишеха на Крис и обсъждаха възникналите проблеми. Къщата страдаше и може би очакваше деня, в който Барт ще реши да живее в нея. Сега той ни предоставяше имението за известен период от време, преди да дойде и да поеме управлението му.

Във всеки лукс има капан, нашепваше изпълненото ми с подозрение подсъзнание. Усещах капана, който се опитваше да ни впримчи отново. Дали двамата с Крис не бяхме извървели този дълъг път само за да се върнем отново в първоначалната точка?

Какъв щеше да е капанът сега?

Не, няма да има такъв — повтаряше си моята добра половина. Получавахме злато без ръжда... наистина! Някой ден трябваше да получим наградата. Нощта свърши — най-накрая настъпи нашият ден. Дошъл бе моментът, в който щяха да се сбъднат мечтите ни.

Но нашето присъствие тук остави горчив вкус в устата ми.

Прогоних лошите мисли, усмихнах се на Крис, стиснах ръката му и се вгледах в реставрираното имение Фоксуърт Хол, издигнато от пепелта. То отново се опитваше да ни впечатли и уплаши с размерите си, със злокобното си излъчване, с прозорците и черните им капаци, които приличаха на тежки клепачи върху каменни тъмни очи. Простираше се върху няколко акра прекрасна, но потискаща земя. Беше по-голямо от много хотели, построено във формата на буквата Т, леко пресечено във всеки край единствено за да подчертае внушителната централна част и крилата, които се простираха на север и юг, на изток и запад.

Сградата беше построена от червеникаворозови тухли. Безбройните черни капаци се открояваха на този фон. Четири внушителни коринтски колони поддържаха предния портал. Над двете черни входни врати от цветно стъкло бе изобразен слънчев изгрев. Вратите бяха украсени с огромни месингови гербове, които им придаваха изисканост.

По всяка вероятност тази гледка би ме успокоила, ако внезапно слънцето не се беше скрило зад един облак. Погледнах към небето,

което изведнъж стана мрачно и буреносно, предвещаващо вятър и дъжд. Дърветата наоколо се разлюляха и птиците уплашено отлетяха, за да потърсят скривалище. Зелените полянки, така грижливо поддържани, бързо се изпълниха със счупени клонки и паднали листа, а разцъфналите цветя в геометрично подредените градини безмилостно бяха повалени на земята.

Потръпнах и помислих: „Повтори ми отново, Кристофър Дол, повтори ми, че всичко ще е наред. Повтори ми, за да не повярвам, че слънцето се е скрило и приближава буря.“ Той погледна нагоре, усети нарастващото ми безпокойство и нежеланието ми да живеем тук, въпреки че бяхме обещали на Барт. Преди седем години психиатрите му ни съобщиха, че лечението му е успешно и може да заживее съвсем нормално.

Крис ме прегърна, за да ме успокои. Устните му се приближиха до бузата ми.

— Всичко ще е наред, убеден съм. Вече не сме дрезденските кукли, затворени в таванската стая, зависими от възрастните. Сега сме зрели хора и контролираме собствения си живот. Ние двамата сме собственици, докато Барт навърши годините, в които ще получи наследството. Господин и госпожа Кристофър Шефийлд от Мерин Каунти, Калифорния. Никой няма да разбере, че сме брат и сестра. Няма да знаят, че сме от фамилията Фоксуърт. Всички, трудности останаха зад нас. Кати, това е златният ни шанс. Тук, в тази къща, можем да поправим стореното с нас и с децата ни, особено с Барт. Ще управляваме не с железни юмруци и стоманена воля като Малкълм, а с любов, състрадание и разбирателство.

Присъствието на Крис и прегръдката му ми вляха сили и погледнах къщата с други очи. Беше красива. Заради Барт щяхме да останем в нея до двацет и петия му рожден ден, а след това двамата с Крис щяхме да вземем Синди и да отлетим за Хаваите, където винаги бяхме мечтали да живеем. Да, така трябваше да стане. Усмихнах се и се обърнах към Крис:

— Прав си. Не се страхувам нито от тази, нито от някоя друга къща.

Той се засмя, обгърна кръста ми и ме побутна напред.

След като завърши училище, по-големият ми син Джори замина в Ню Йорк при баба си — мадам Мариша. В нейната балетна школа не след дълго беше забелязан от критиците и получи главните роли. Детската му любов, Мелъди, замина при него.

На двайсет години Джори се ожени за Мелъди. Тя беше само една година по-млада от него. Двамата заедно се бореха да достигнат върха. В момента бяха най-известната балетна двойка в страната. Вече пет години успехът не ги напускаше. След всяко представление следваха блестящи отзиви от страна на критиците и на публиката. Телевизионните представления увеличаваха броя на техните почитатели.

Мадам Мариша почина, докато спеше, преди две години, но се утешавахме с мисълта, че доживя до осемдесет и седем годишна възраст и работи до последния си дъх.

Към седемнайсетгодишната си възраст по-малкият ми син Барт се превърна от изоставащ ученик в един от най-умните в училището. По това време Джори вече беше в Ню Йорк. Реших, че отсъствието на Джори извади Барт от черупката му и го накара да прояви интерес към учението. Преди два дни се дипломира в Харвардския правен факултет като първенец.

Двамата с Крис се срещнахме с Джори и Мелъди в Бостън и отидохме заедно в огромната зала на Харвардския правен факултет, където Барт получи своята диплома. Нямахме я само Синди, осиновената ни дъщеря. Тя беше в Южна Каролина при най-добрата си приятелка. Мъчно ми беше, че Барт не успя да превъзмогне завистта си към Синди, която по всякакъв начин се опитваше да спечели неговото одобрение. Болеше ме, че и Синди не можа да надмогне неприязънта си към Барт и да празнува заедно с него.

— Не! — изкрещя по телефона тя. — Не ме интересува, че ми е изпратил покана! Това са само демонстрации. И десет титли да сложи пред името си, пак няма да мога да му се възхищавам след всичко, което ми стори. Обясни на Джори и на Мелъди, но внимавай да не ги нараниш. На Барт не казвай нищо. Той ще разбере.

Седях между Крис и Джори и учудено наблюдавах сина си, който у дома бе толкова сдържан и необщителен, а сега бе избран да произнесе речта при получаване на дипломите. Безстрастните му думи

действията хипнотично. Погледнах Крис, който беше толкова горд, че възкликна, преди да ми се усмихне:

— Оу, не мога да повярвам! Той е страхотен, Кати! Не се ли гордееш с него? Аз съм много горд.

Да, да, разбира се, бях горда с Барт. Но знаех, че човекът на подиума е различен от този, когото познавахме.

Може би наистина беше се излекувал, беше съвсем нормален, както казваха докторите.

Но според мен това не беше съвсем вярно — имаше неща, които показваха, че Барт не се е променил толкова драстично, колкото смятах лекарите му. Точно преди да се разделим, каза:

— Трябва да си там, майко, за да видиш какво представлявам в действителност. — Не спомена нито дума за Крис. — Много е важно за мен *ти* да си там.

Винаги произнасяше изключително трудно името на Крис.

— Ще поканим Джори и съпругата му и, разбира се, Синди. — Намръщи се само при изричането на името ѝ. Не можех да разбера как е възможно да не харесва толкова чаровно момиче като любимата ни осиновена дъщеря. Не бих могла да обичам Синди повече, дори ако беше плът от моята плът и кръв от кръвта на моя Кристофър Дол. По някакъв начин, тъй като дойде при нас на две години, тя беше нашето дете, единственото, което можехме да смятаме, че принадлежи и на двама ни.

Сега Синди беше на шестнайсет години и бе много по-освободена от мен на нейната възраст. Но Синди не бе потискана като мен.

Крис попита дали цял ден ще стоим навън и ще чакаме задаващия се дъжд да ни намокри. Побутна ме напред.

Внимателно пристъпихме към предния портал на Фоксуърт Хол, докато гръмотевиците се приближаваха, а небето се разцепваше от страховити светкавици.

— Престани да търсиш причина, която да развали този ден, Катрин. Изписано е на лицето ти, в очите ти. Давам ти честната си дума, че ще напуснем тази къща веднага след празненството на Барт и ще заминем за Хаваите. Ако се развилнее ураган и вълна отнесе къщата ни там, то ще е, защото ти си очаквала това да се случи.

Накара ме да се засмея.

— Не забравяй вулкана — развеселих се аз. — Може да ни залее с гореща лава. — Той се усмихна и игриво ме потупа по дупето.

— Престани! Моля те. На десети август ще сме в самолета, но се хващам на бас, че ще се притесняваш за Джори, за Барт и ще се чудиш какво ли прави сам в тази къща.

Тогава се сетих за нещо, което бях забравила. Във Фоксуърт Хол ни чакаше изненада, както беше обещал Барт. Колко странно изглеждаше той, когато ми го съобщи.

— Майко, ще онемееш, когато видиш... — Беше млъкнал и се усмихваше притеснено. — Всяко лято посещавам имението, за да се убедя, че не е потънало в паяжини. Наредих на дизайнерите да възстановят всичко, както е било, с изключение на моя кабинет. Искам той да е модерен, оборудван с електронните съоръжения, от които се нуждая. Но... ако искаш, можеш да го направиш по-уютно.

Уютно? Можеше ли къща като тази да стане уютна? Знаех какво означава да си затворен вътре завинаги. Потръпнах при почукването на високите ми токчета, докато се приближавахме до черните врати и техните гербове. Чудех се дали Барт се е ровил в историята на семейство Фоксуърт, за да открие аристократичните гербове и символи, от които отчаяно се нуждаеше. На всяка врата имаше тежки месингови дръжки, а между тях бе разположен почти незабележим звънец.

— Убеден съм, че тази къща е изпълнена с модерни приспособления, които биха шокирали старите домове на Вирджиния — прошепна Крис.

Без съмнение той беше прав.

Барт обичаше миналото, но повече се интересуваше от бъдещето. Притежаваше всички електронни устройства, появили се на пазара.

Крис бръкна в джоба си и извади ключа за вратата, който ни даде Барт, преди да отлетим от Бостън. Усмихна ми се и го пъкна в голямата месингова ключалка. Преди да успее да го завърти, вратата тихо се отвори.

Отстъпих крачка назад уплашено.

Крис отново ме побутна напред, като учтиво се обърна към възрастния мъж, който ни покани да влезем.

— Заповядайте — каза той със слаб, гърлен глас и бързо ни огледа. — Синът ви се обади и ме предупреди, че ще дойдете. Аз съм

от обслужващия персонал, така да се каже.

Погледнах слабия възрастен мъж, който беше така прегърбен, сякаш се изкачваше по планината, независимо че стоеше върху равна повърхност. Косата му беше побеляла, нито сива, нито руса. Очите му бяха воднистосини, бузите — хлътнали. Очите му изпъкваха, сякаш беше страдал дълги години. В него имаше нещо... нещо познато.

Краката ми сякаш тежаха като олово и не помръдваха. Силният вятър развя дългата ми лятна рокля, така че очерта бедрата ми, докато правех първата крачка във фоайето на феникса, наречен Фоксуърт Хол.

Крис стоеше близо до мен. Пусна ръката ми и ме прегърна през раменете.

— Господин и госпожа Кристофър Шефийлд — учтиво се представи той. — А вие кой сте?

Възрастният мъж сякаш не желаше да поеме здравата и загоряла ръка на Крис. По устните му беше изписана зловеща цинична усмивка.

— Радвам се да се запознаем, господин Шефийлд.

Не откъсвах очи от прегърбения мъж с воднистосините очи. Имаше нещо в усмивката му, в оредяващата му коса с широки сребристи кичури, в очите с дълги мигли. Татко!

Изглеждаше така, както би изглеждал баща ни, ако бе доживял неговата възраст, и бе изпитал всички несгоди в живота.

Моят татко, красивият ни любим баща — радостта на детството ми. Как се молах да го видя отново някой ден.

Крис стисна здраво жилавата му ръка и едва тогава мъжът ни се представи.

— Вашият отдавна забравен вуйчо, който привидно изчезна в Швейцарските Алпи преди петдесет и седем години.

ДЖОЕЛ ФОКСУЪРТ

Крис бързо успя да прикрие изненадата, която явно бе изписана по лицата ни, с думите:

— Изплашихте съпругата ми — учтиво обясни той. — Моминското ѝ име е Фоксуърт и досега смяташе, че всички роднини на майка ѝ са мъртви.

Няколко леки, изкривени усмивки се плъзнаха по лицето на вуйчо Джоел, преди то да придобие любезния и благ израз на сърдечна доброта.

— Разбирам — прошепна възрастният мъж. Гласът му прозвуча като слаб вятър, неприятно шумолящ из падналите сухи листа.

Някъде дълбоко във воднистосините очи на Джоел се прокрадваха сенки, тъмни сенки. Знаех, че Крис ще ми каже, че въображението ми отново се е задействало.

Няма сенки, няма сенки, няма сенки... освен онези, които сама си измислях.

За да се откъсна от подозренията, които изпитвах към възрастния човек, който твърдеше, че е един от братята на майка ми, огледах с интерес фойето — често го използваша като бална зала. Долових как вятърът набира скорост и гръмотевиците все повече се приближават, показвайки, че бурята е точно над главите ни.

Въздъгнах при спомена за деня, когато бях на дванайсет, гледах дъжда и мечтаех да танцувам в тази зала с втория съпруг на майка ми, станал по-късно баща на втория ми син Барт.

Въздъгнах при спомена за младостта ми, когато вярвах, че светът е прекрасно, приказно място.

Нещата, които ме впечатляваха като дете, бледнееха в сравнение с видяното при пътешествията ни с Крис из Азия, Египет и Индия. Но въпреки това фойето ми изглеждаше двойно по-елегантно и внушително от спомените ми.

О, колко жалко, че все още се притеснявах. С нежелание се огледах наоколо. Сърцето ми затуптя по странен начин и накара кръвта ми да кипне. Погледнах трите полилея от кристал и злато, в които бяха

сложени истински свещи. Диаметърът на всеки от тях беше петнайсет фута и имаше седем кръга от свещи. Колко бяха те преди? Пет? Три? Не помнех. Погледнах огромните огледала със златни рамки, в които се оглеждаха изисканите мебели в стил Луи XIV.

Не трябваше да е така! Спомените никога не отговаряха на очакванията. Тогава защо този нов Фоксуърт Хол ме притесняваше повече от оригиналния?

В този миг видях нещо, което ме изненада.

Извитите двойни стълби от бял и червен мрамор. Същите ли бяха? Излъскани, но същите. Бях наблюдавала как пламъците поглъщат Фоксуърт Хол и го превръщат в жарава. Но осемте комина бяха останали, както и мраморните стълби. Дървените перила бяха изгорели и възстановени. Преглътнах твърдата буца, заседнала в гърлото ми. Исках къщата да е нова, изцяло нова... да няма нищо, останало от старата.

Джоел ме наблюдаваше и сякаш ми казваше, че лицето ми говори повече от това на Крис. Когато очите ни се срещнаха, той бързо погледна встрани, преди да ни направи знак да го последваме. Джоел ни разведе из красивите стаи на първия етаж. Аз вървях безмълвно, а Крис задаваше въпроси, докато не се настанихме в един от салоните и Джоел ни заразказва историята си.

По време на обиколката спряхме в кухнята, за да вземе сандвичи за обяд. Отказа предложената от Крис помощ и понесе подноса с чай и изискани сандвичи. Нямах апетит, но както можеше да се очаква, Крис беше гладен и след няколко минути бе опустошил шест от тънките сандвичи и посягаше към седмия, докато Джоел му наливаше втора чаша чай. Хапнах един от миниатюрните безвкусни сандвичи и отпих две глътки чай, докато с нетърпение очаквах да чуя историята на Джоел.

Гласът му беше слаб, изпълнен с хриптящи тонове, които те карат да мислиш, че е настинал и говори трудно. Но скоро забравих неприятния тембър на гласа му, докато слушах разказа му за миналото на майка ми и родителите ѝ. Веднага стана ясно, че той е мразил баща си, и едва тогава започнах леко го харесвам.

— Наричали сте баща си по име? — попитах за първи път от началото на разказа му, шептейки, сякаш Малкълм би могъл да ме чуе.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Разбира се. Брат ми Мел беше с четири години по-възрастен от мен и ние винаги наричахме баща ни с първото му име, но не и в негово присъствие. Не ни достигаше смелост. Да му казваме „тате“, изглеждаше смешно. Не можехме да го наричаме „татко“, защото не беше истински баща, но когато ни се налагаше, се обръцахме към него така. Всъщност и двамата се опитвахме да не ни забелязва. Имаше офис в града, откъдето ръководеше бизнеса си, както и кабинет вкъщи. Винаги работеше, седнал зад огромното бюро, което се превърна в бариера за нас. Дори когато си беше у дома, се държеше хладно. Никога не стоеше спокойно, винаги скачаше, за да говори по телефона от кабинета си, така че да не чуваме деловите му разговори. Рядко разговаряше с майка ни. Тя сякаш не страдаше от това. В редки случаи го виждахме да държи сестра ни в скута си. Криехме се и го наблюдавахме, изпълнени със завист.

По-късно разговаряхме защо изпитваме завист към Корин, когато и нея я наказваха толкова жестоко, колкото нас. Но баща ни винаги съжаляваше, когато я наказваше. За да компенсира страданията, боя или престоя ѝ в таванската стая, което бе едно от любимите му наказания, той ѝ носеше скъпи бижута, кукли или играчки. Тя притежаваше всичко, което едно малко момиче би могло да пожелае, но ако сбъркаше нещо, той ѝ отнемаше любимите неща и ги даваше на църквата. Тя плачеше и се опитваше да спечели отново доверието му.

Когато двамата с Мел се опитвахме да получим подаръци от него, той ни обръщаше гръб и ни заявяваше, че трябва да се държим като мъже, а не като деца. Двамата с Мел смятахме, че майка ти знае как да въздейства на баща ни, за да получи онова, което иска. Ние не можехме да се преструваме, да се държим мило или любезно.

Наблюдавах Джоел с широко отворени очи.

— Корин и майка ни не се разбираха. Когато пораснахме, разбрахме, че майка ни е ревнувала собствената си дъщеря заради красотата и способността ѝ да върти мъжете около пръста си. Корин беше невероятно красива. Дори като нейни братя усещахме мощта, която щеше да притежава някой ден. — Джоел сложи слабите си, бледи ръце върху коленете си. Ръцете му бяха задебелили, но все още изискани, може би защото ги движеше грациозно, или заради бледия им цвят. — Вижте цялото това богатство и красота и си представете едно семейство от измъчени хора, опитващи се да се освободят от

веригите на Малкълм. Дори и майка ни, която бе наследила богатството от родителите си, бе държана под непрекъснат контрол.

Мел бягаше от банковия бизнес, който Малкълм го застави да упражнява, като се мятеше на мотора и отиваше в планината. Там стоеше в дървена колиба, построена от нас двамата. Там канехме приятелките си и правехме всичко, което знаехме, че няма да се хареса на баща ни.

В един ужасен летен ден Мел падна в пропастта. Беше на двайсет и една години, а аз — на седемнайсет. Усещах, че част от мен също е умряла — толкова самотен се чувствах без брат си. След погребението баща ми дойде при мен и каза, че трябва да заема мястото на Мел и да работя в една от банките му, за да се запозная със света на финансите. Сякаш ми каза да си отрежа ръцете и краката. Същата нощ избягах.

Около нас къщата тънеше в мълчаливо очакване. Бурята навън сякаш също бе затаила дъх, въпреки че виждах как оловносивото небе се мръщи заплашително. Приближих се до Крис. Джоел седеше мълчаливо срещу нас в люлеещия се стол, така потънал в меланхоличните си спомени, сякаш двамата с Крис вече не съществувахме за него.

— Къде отидохте? — попита Крис, остави чаената си чаша, отпусна се назад и кръстоса крака. Ръката му потърси моята. — Сигурно е било трудно на едно седемнайсетгодишно момче да се справи само...

Джоел се върна в действителността. Изглеждаше озадачен, че се намира в омразната къща на родителите си.

— Не беше лесно. Не знаех да правя нищо, но бях надарен музикант. Качих се на един параход и работих като моряк, за да платя пътя си до Франция. За първи път в живота си имах мазоли по ръцете си. Когато пристигнах във Франция, си намерих работа в един нощен клуб и изкарвах по няколко франка на седмица. Скоро тази работа ме умори и заминах за Швейцария. Смятах да обиколя света и да не се връщам вкъщи. Намерих си нова работа като нощен музикант в една швейцарска гостилница до италианската граница и скоро се присъединих към скиорите в Алпите. Прекарвах по-голяма част от свободното си време на ски, а през лятото карах колело и се катерех из планините. Бях поканен от мои приятели да ги придружа в една доста

рискована експедиция. Щяхме да се спуснем със ски от самия връх. Тогава бях на около деветнайсет години. Бях поизостанал от приятелите си, които се смееха и се закачаха и не забелязаха как паднах през глава в огромна ледена цепнатина. Счупих си крака. Ден и половина лежах там. Двама монаси с магарета чули слабите ми викове за помощ. Не си спомням как са ме измъкнали оттам, защото почти бях изпаднал в безсъзнание от глад и болка. Свестих се в манастира им, а гладките им лица ми се усмихваха. Манастирът им се намирал в Италианските Алпи, а аз не знаех италиански. Докато счупеният ми крак заздравяваше, ме научиха на латински и използваха артистичните ми наклонности, за да им помогна при рисуването на стенописите или да илюстрирам църковните им книги. Понякога свирех на органа им. Когато кракът ми оздравя, разбрах, че харесвам рисуването, музиката, тихата рутина на спокойните им дни, изпълнени с молитви, работа и самоотричане. Станах един от тях. В манастира най-накрая открих покой.

Той приключи разказа си. Погледна Крис, след което извърна светлите си, но пронизващи очи към мен.

Погледът му ме изненада, но се опитах да не поглеждам встрани, за да не покажа отвращението, което изпитвах. Не ми харесваше, въпреки че ми напомняше за любимия ми баща. Определено нямаше причини да го мразя. Предполагам, че се дължеше на собственото ми безпокойство и страх, че ще научи, че Крис ми е брат, а не съпруг. Дали Барт му беше казал? Забелязваше ли приликата на Крис с Фоксуъртови? Не можех да преценя. Той ми се усмихваше и посвоему се опитваше да ме очарова. Бе достатъчно умен, за да разбере, че не е необходимо да убеждава Крис...

— Защо се върнахте? — попита Крис.

Джоел отново се опита да се усмихне.

— Един американски журналист пристигна в манастира, за да опише какво е да си монах в съвременния свят. Тъй като бях единственият, който говореше английски, ме използваха за техен представител. Между другото го попитах дали е чувал за семейство Фоксуърт от Вирджиния. Знаеше го, защото Малкълм бе натрупал огромно състояние и често се бе включвал в политиката. Едва тогава научих за смъртта му и за смъртта на майка ми. Когато журналистът си замина, не спирах да мисля за сестра си и за къщата. Годишите лесно

се сливат, когато дните ти са еднакви, а наоколо няма календари. Накрая настъпи ден, в който реших, че искам да се върна у дома, да се свържа със сестра си и да я опозная. Журналистът не спомена дали е омъжена. Едва около година след като се върнах в селото, научих, че в една коледна нощ къщата бе изгоряла, а сестра ми — настанена в психиатрична клиника. Нейното огромно богатство бе завещано. А когато се появи Барт, научих останалото — че тя е починала и той е наследил всичко. — Джоел сведе очи. — Барт е забележителен младеж. Харесвам компанията му. Преди да се запознаем, прекарвах дълго време тук, разговаряйки с иконома. Той ми обясни, че Барт се грижи за възстановяването на къщата и че лично наблюдава работата. При едно от неговите посещения се срещнахме, разказах му кой съм и той сякаш се зарадва... Това е.

Наистина ли? Изгледах го остро. Дали не се беше върнал, мислейки, че ще получи своя дял от богатството на Малкълм? Можеше ли да оспори завещанието на майка ми и да получи голяма част от богатството? Ако можеше, не проумявах защо Барт не беше разстроен, че Джоел е още жив.

Не споделих мислите си, просто седях, а Джоел изпадна в дълбоко мълчание. Крис се изправи.

— Джоел, денят беше доста дълъг за нас и съпругата ми е уморена. Би ли ни показал стаите, които ще ползваме, за да си починем и да се освежим?

Джоел веднага скочи на крака, извини се за негостоприемството си и ни поведе по стълбите.

— Ще се радвам отново да видя Барт. Той беше много щедър и ми предложи стая в къщата. Но тези стаи ми напомнят твърде много за родителите ми. Стаята ми е над гаража, в помещенията за прислугата.

Тогава телефонът иззвъня. Джоел ми подаде слушалката.

— По-възрастният ви син се обажда от Ню Йорк — заяви бодро той. — Бихте могли да използвате телефона в първия салон, ако и двамата желаете да говорите с него.

Крис побърза да вдигне телефона, докато поздравявах Джори. Гласът му разсея безпокойството и депресията, които ме бяха завладели.

— Мамо, татко, успях да отложам някои ангажименти и двамата с Мел ще дойдем при вас. Уморени сме и ни е необходима почивка.

Освен това искаме да видим къщата, за която сме слушали толкова много. Наистина ли е копие на оригиналната? А освен това имаме новини за вас.

О, да, приликата дори бе прекалена. Радвах се, че Джори и Мелъди ще се присъединят към нас, а когато пристигнеха Синди и Барт, отново щяхме да се съберем всички заедно и да заживеем заедно под един покрив — нещо, което отдавна не се беше случвало.

Затворихме телефона и с Крис си разменихме по една усмивка. Джоел се бе оттеглил, за да ни остави сами, но отново се появи, като колебливо пристъпваше около френската маса с огромна кашпа с букет сухи цветя и ни съобщи кои стаи Барт е предвидил за мен. Погледна ме и след това се обърна към Крис:

— И за вас, доктор Шефийлд.

Джоел втренчи воднистите си очи в мен, като поглъщаше изражението ми, сякаш там откри нещо, което му харесваше.

Облегнах се на Крис и смело погледнах стълбите, които щяха да ни отведат нагоре към втория етаж, където започна онази прекрасна, греховна любов, която двамата с Крис открихме в прашния потискащ таван, изпълнен със стари мебели, книжни цветя и неспазени обещания.

СПОМЕНИ

По средата на стълбите се извърнах и погледнах надолу. Искях да видя дали нещо не е убягнало от погледа ми. Дори докато слушахме разказа на Джоел и се хранихме, аз непрекъснато разглеждах наоколо. От стаята, където стояхме, лесно можех да виждам фойето с огромните огледала и изисканите френски мебели. Мраморният под блестеше като стъкло от непрекъснатото полиране. Изпитах огромното желание да танцувам и да се въртя, докато не падна в несвят на земята.

Крис загуби търпение и ме побутна нагоре. Достигнахме големия балкон и отново погледнах надолу към балната зала.

— Кати, в спомените си ли се изгуби? — прошепна някак недоволно Крис. — Не е ли време да: загърбим миналото и да продължим напред? Хайде, зная, че си много уморена.

Спомени... те ме връхлитаха като вихрушка. Кори, Кари, Бартоломю Уинслоу — усещах ги около мен. Те ми шепнеха. Погледнах Джоел, който каза, че не иска да го наричаме вуйчо Джоел. Пазеше това предимство за децата ми.

Вероятно приличаше на Малкълм, но очите му бяха по-меки, не толкова сурови, колкото очите на онзи портрет в цял ръст, окачен в стаята за „трофеите“. Напомних си, че не всички сини очи са подли и жестоки. Би трябвало да зная това повече от всеки друг.

Изучавах открито остарялото му лице и открих останките от младия мъж, който някога е бил. Мъж със сламеноруса коса. Чертите на лицето му напомняха много тези на татко и на сина му. Тази прилика ме успокои и аз пристъпих напред и го прегърнах.

— Добре дошъл вкъщи, Джоел.

Почувствах, че тялото му е студено и сковано. Бузата му беше суха, когато устните ми едва я докоснаха. Отдръпна се от мен като попарен — вероятно се страхуваше от жените. Отстъпих назад и съжалих, че се опитах да се държа приятелски. За Фоксуъртови докосването не беше позволено, освен ако не притежаваш брачно

удостоверение. Нервно потърсих очите на Крис. Успокой се, ми каза погледът му, всичко ще бъде наред.

— Съпругата ми е много уморена — спокойно напомни Крис. — Програмата ни беше много напрегната — дипломирането на малкия ни син, тържествата, пътуването до тук...

Джоел най-накрая сложи край на неловкото мълчание, което ни държеше на мрачния балкон, като спомена, че Барт ще наеме прислуга. Вече се бил свързал с една агенция и е казал, че можем да интервюираме хората вместо него. Джоел мърмореше толкова тихо, че не долових и половината от думите му, а мисълта ми бе насочена към изолираната стая в северното крило, където бяхме затворени. Дали Барт бе наредил да сложат две двойни легла, заедно с цялата масивна мебелировка? Молях се да не е така.

Изведнъж Джоел изрече думи, за които не бях подготвена.

— Приличаш на майка си, Катрин.

Погледнах го остро и не реагирах на забележката му.

Той продължаваше да седи там в очакване на мълчаливата ми капитулация. Погледна мен, после Крис, след това отново мен, кимна и ни поведе към стаята ни. Слънцето, което грееше при пристигането ни, остана само спомен, когато едрите капки дъжд се изсипаха като куршуми върху покрива. Гръмотевици се разбиваха над главите ни, а в тъмното небе проблясваха светкавици, които ме изпратиха в прегръдките на Крис, разтреперана от онова, което си мислех за Божието проклятие.

Потоци вода се стичаха по прозорците, падаха от покрива като водопад, който скоро щеше да наводни градината и да унищожи всички красиви цветя. Въздъгнах, нещастна от завръщането ни тук. Отново се почувствах много уязвима.

— Да, да — мърмореше си Джоел, — точно като Корин. — Очите му ме огледаха критично още веднъж, след което наведе глава и сякаш изминаха пет минути. Или пет секунди.

— Трябва да си разопаковаме багажа — заяви настоятелно Крис. — Съпругата ми е изморена. Трябва да се изкъпе и да си почине, защото пътуването я изморява. — Чудех се защо ли му обясняваше.

Внезапно Джоел се върна в действителността. Вероятно монасите често стояха с наведени глави и се молеха, вглъбявайки се

мълчаливо в себе си, без това да означава нищо друго. Не познавах манастирите и начина, по който живееха монасите.

С бавни стъпки той най-накрая ни поведе по дългия коридор. Зави и за мое най-голямо учудване ни поведе към южното крило, където навремето живееше майка ни. Бях мечтала да лежа в леглото ѝ и да се гримирам, седнала пред тоалетката ѝ, да се къпя в банята от черен мрамор с огромни огледала на тавана и по всички стени.

Джоел спря точно пред двойната врата, до двете стъпала във формата на полумесец. Спря и се усмихна особено.

— Покоите на майка ти — каза кратко той.

Потръпнах пред познатата врата. Безпомощно погледнах Крис. Дъждът беше утихнал и барабанеше равномерно. Джоел отвори вратата и влезе в спалнята. Крис успя да ми прошепне:

— За него сме просто съпруг и съпруга, Кати. Той не знае нищо друго.

Очите ми се изпълниха със сълзи, докато пристъпвах в стаята. Не повярвах на очите си, когато видях огромното легло във форма на лебед с красивия розов балдахин. Леглото! Мислех, че е изгоряло при пожара. Но грациозната глава на лебеда беше същата, както и извивката на шията му, а полупритворените му очи бяха мълчалив страж на спящите.

Не можех да повярвам на очите си. Да спя в това легло. Леглото, в което майка ми бе лежала в прегръдките на втория си съпруг — Бартоломю Уинслоу, мъжа, когото ѝ откраднах и който бе баща на Барт! Мъжът, който ме преследваше в сънищата ми и ме изпълваше с чувство за вина. Не! Никога не бих могла да легна в това легло!

Някога мечтаех да спя в това легло с Бартоломю Уинслоу. Колко млада и глупава бях тогава, вярвайки, че материалните неща носят щастие. Вярвах, че единственото, което исках, е да го притежавам.

— Не е ли прекрасно това легло? — попита Джоел. — Барт доста се е измъчил, докато открие майстори, които да го изработят. Но накрая намерил няколко възрастни мъже, които се зарадвали, че ще могат да изработят нещо уникално и да бъдат възнаградени за това. Много се ядоса, когато в началото не успяха да се справят. Направиха и малкото детско креватче във формата на лебед. И то беше за теб, Катрин.

— Джоел, какво ти е разказал Барт? — попита твърдо Крис. Пристъпи и ме прегърна, за да ме успокои и предпази от Джоел и от всичко около нас. С него бих живяла дори в палатка или в пещера. Той ми вдъхваше смелост.

Възрастният мъж се усмихна леко и подигравателно.

— Барт ми разказа цялата история на семейството си. Необходим му е бил възрастен човек, с когото да разговаря.

Замълча зловещо, като погледна Крис, който долови намека. Забелязах, че се намръщи, въпреки прочутото си самообладание. Джоел изглеждаше доволен.

— Барт ми разказа как майка му, братята и сестра ѝ са били затворени повече от три години. Разказа ми как майка му взела сестра си и избягала в Южна Каролина и как са минали години, докато откриеш подходящ съпруг и това е причината сега да си омъжена за... доктор Кристофър Шефийлд.

Думите му бяха пълни с недомлъвки, с неизказани неща, които ме накараха да потръпна.

Накрая Джоел затвори вратата и си тръгна. Едва тогава Крис можа да ми вдъхне успокоението, от което се нуждаех дори само за една вечер. Целуна ме, прегърна ме, погали гърба и косата ми. Едва тогава заразглеждах нещата, които Барт бе направил, за да станат стаите луксозни както преди.

— Това е само едно легло, Кати, копие на оригинала — каза Крис с разбиране. — Майка ни не е спала в това легло, скъпа. Не забравяй, че Барт прочете ръкописите ти. Всичко, което е тук, се дължи на теб. Ти му даде идеята. С такива подробности си описала това легло и вероятно той си е помислил, че желаш да притежаваш същото. А може би подсъзнателно наистина желаш точно това и той го е разбрал. Прости и на двама ни, ако съм сбъркал. Мисли си, че е искал да ти достави удоволствие и е срещнал доста трудности, докато обзаведе стаята както някога.

Стоях като онемяла.

— Мечтите ти, Катрин! Желанието да имаш всичко, което имаше тя! Зная това. Синовеите ти също са го разбрали. Моля те, не ни обвинявай, че разбираме желанията ти дори когато хитро се мъчиш да ги прикриеш.

Бих желала да го намразя, че ме познава толкова добре. Зарових лице в ризата му, потръпвайки, докато се опитвах да скрия истината дори от себе си.

— Крис, не се дръж грубо с мен — проплаках. — Просто се изненадах, че сте са точно такива, каквито бяха, когато двамата с теб се промъквахме, за да крадем от нея... и от съпруга ѝ.

Той ме притисна силно към себе си.

— Какво мислиш за Джоел?

Крис се замисли, преди да отговори.

— Харесва ми, Кати. Изглежда искрен и сякаш наистина се радва, че ще живее тук с нас.

— Казал си му, че може да остане?! — прошепнах аз.

— Разбира се. Ние ще напуснем веднага след като Барт навърши двайсет и пет години. Само помисли каква прекрасна възможност имаме да научим повече за миналото на семейство Фоксуърт. Може би, когато научим подробностите, ще разберем защо тя ни предаде и защо дядо ни искаше да умрем. Вероятно съществува някаква тайна в миналото на Малкълм, която така е замъглила разсъдъка му, че той е желал майка ни да превъзмогне инстинкта си да закриля децата си.

Аз смятах, че Джоел вече разказа достатъчно неща. Малкълм Фоксуърт е бил едно от онези странни човешки същества, които никога не съжаляват за постъпките си.

Крис ме погледна умолително и разкри сърцето и душата си.

— Искам да науча повече за младините на мама, Кати, така че да проумея нейното отношение към нас. Тя ни нарани жестоко и аз мисля, че няма да се възстановим напълно, докато не я разберем. Простих ѝ, но не мога да забравя. Бих искал и ти да ѝ простиш...

— Какво ще ни помогне това? — попитах с ирония аз. — Твърде късно е да простим на майка ни и, честно казано, аз не желая.

Ръцете му се отпуснаха и той се отдалечи от мен.

— Отивам за багажа. Изкъпи се. Докато свършиш, ще съм разопаковал всичко. — На вратата спря, без да се обърне. — Опитай се да използваш тази възможност, за да се сдобириш с Барт. Той не е непоправим, Кати. Чу го при дипломирането. Този млад мъж е роден оратор. Думите му имаха смисъл. Разчитат на него, Кати, а беше толкова затворен. Можем само да се радваме, че накрая Барт излезе от черупката си.

Наведох виновно глава.

— Да, ще направя каквото мога. Прости ми, Крис, че отново проявих своя инат.

Той се усмихна и излезе.

Докато се пълнеше водата в черната мраморна вана в „нейната“ баня, аз бавно се съблякох. Навсякъде около мен висяха огледала в златни рамки, които отразяваха голото ми тяло. Гордеех се от стегнатата си фигура и високите гърди. След като си свалих дрехите, вдигнах ръце, за да извадя останалите фиби в косата си. Представих си как майка ни е правила същите неща, мислейки за младия си съпруг. Беше ли се чудила къде е той в нощите, когато идваше при мен? Беше ли разбрала коя е любовницата на Барт преди появата ми в коледната нощ? О, надявах се да е така!

Вечерята мина незабелязано.

Два часа по-късно лежах в лебедовото легло и наблюдавах как Крис се съблича. Верен на думата си, той бе разопаковал всичко, бе закачил дрехите и бе подредил бельото ни. Сега изглеждаше уморен и леко нещастен.

— Джоел ме предупреди, че утре ще идват хора за интервюта. Надявам се, че ще се справиш.

Озадачено се изправих.

— Мислех, че Барт сам ще си наеме хората.

— Не, той ти предоставя избора.

— О!

Крис закачи костюма си на месинговата закачалка. Това отново ме наведе на мисълта, че тази закачалка много прилича на онази, която бе използвал бащата на Барт, докато живееше тук — или в онзи другия Фоксуърт Хол. Преследваха ме спомени. Чисто гол Крис се отправи към „неговата“ баня.

— Ще си взема един душ и идвам при теб. Не заспивай, докато дойда.

Лежах в полутъмната стая и се оглеждах наоколо. Превъплътих се в майка си и усетих четирите деца, затворени на тавана. Обзе ме чувството на вина, което сигурно бе изпитвала, докато жестокият ни дядо продължаваше да живее долу и да ѝ вдъхва страх дори когато бе

далеч от него. Децата ти са лоши, подли и зли. Затворих очи и се опитах да спра тази лудост. Не чувах никакви гласове. Не чувах симфонична музика. Не долавях сухия, застоен дъх на тавана. Сега бях на петдесет и две години, а не на дванайсет, тринайсет, четиринайсет или петнайсет.

Старата миризма се бе изгубила. Усещах само новата боя, новите килими, новата мебелировка. Всичко беше ново, освен прекрасните антики на първия етаж. Не беше истинският Фоксуърт Хол, а само негова имитация. Но защо Джоел се беше върнал, след като толкова харесваше монашеския живот? Не бе възможно да желае цялото богатство, след като бе привикнал с аскетизма в манастира. Вероятно съществуваше друга причина, освен желанието му да разбере какво е останало от семейството. Той бе останал, независимо че бе научил за смъртта на майка ни. Изчакал бе възможността да се срещне с Барт. Какво го привличаше в Барт? Защо той го използваше като иконом? Въздъгнах. Защо усложнявах нещата, след като бе намесено богатството. Парите винаги се оказваха в основата на нещата.

Умората затваряше очите ми. Борех се със съня. Трябваше ми време да помисля за утрешния ден, за чичото, появил се неизвестно откъде. Дали не бяхме спечелили обещаното от мама само за да го изгубим отново? Дали не искаше някаква награда, за да не оспори завещанието на мама?

На сутринта двамата с Крис се спуснахме по дясното крило на двойното стълбище с чувството, че сме открили себе си и управляваме живота си. Хвана ръката ми и я стисна, усещайки, че тази къща вече не ме плаши.

Открихме Джоел в кухнята. Приготвяше закуска. Носеше дълга бяла престилка и готварска шапка. Изглеждаше неестествено, но му бях благодарна, че бе поел ролята, която никога не ми е харесвала.

— Надявам се, че обичате яйца по бенедиктински — попита Джоел, без да поглежда към нас. За моя най-голяма изненада те бяха много вкусни. Крис изяде две порции и Джоел ни разведе из празните стаи. Усмихна ми се криво.

— Барт ми каза, че обичаш обикновените стаи с удобни мебели. Искате да обзаведеш тези помещения по свой вкус.

Подиграваше ли ми се? Знаеше, че двамата с Крис сме тук само на посещение. След това осъзнах, че вероятно Барт е искал да помогна

при обзавеждането, но не е могъл да си го признае сам.

Когато попитах Крис дали Джоел може да оспори завещанието на майка ни и да отнеме парите, така необходими за самолюбието на Барт, Крис поклати глава и заяви, че не познава съдебната практика.

— Барт може да даде на Джоел пари, които ще му стигнат до края на живота му — казах аз, като напрегнах мозъка си, за да си спомня всяка дума от последното завещание на майка ни. Не споменавах по-големите си братя, защото смяташе, че са мъртви.

След малко Джоел отново се появи в кухнята. В килера, зареден с достатъчно храна за цял хотел, беше открил онова, което търсеше. Отговаряше на някакъв въпрос на Крис, който не бях чула. Гласът му беше тъжен.

— Къщата, разбира се, не е същата, защото сега никой не използва дървени клинове вместо пирони. Преместих старите мебели в моите стаи. Наистина нямам място тук, така че ще живея в помещенията за прислугата над гаража.

— Казах ти, че не трябва да правиш това — заяви намръщено Крис. — Просто не е редно член на семейството да живее по този примитивен начин. — Вече бяхме огледали огромния гараж. Помещенията на слугите над него не биха могли да се нарекат примитивни, по-скоро малки.

Исках да извикам: „Остави го!“ — но не казах нито дума.

Преди да осъзная какво става, Крис настани Джоел в западното крило на втория етаж. Съжалявах, че с Джоел ще живеем под един покрив. Но всичко щеше да бъде наред. Веднага щом Барт отпразнуваше рождения си ден, щяхме да отпътуваме със Синди за Хаваите.

Около два часа следобед двамата с Крис интервюирахме един мъж и една жена с отлични препоръки. Всичко беше идеално, освен лукавите им погледи. Неспокойно потръпнах от начина, по който ни гледаха.

— Съжалявам — заяви Крис, долавяйки отрицателния знак, който направих, — но вече се спряхме на друга двойка.

Съпрузите се изправиха. На вратата жената се обърна и ме погледна коварно.

— Аз живея в селото, госпожо Шефийлд — заяви хладно тя. — От пет години сме там, но сме слушали доста истории за семейство

Фоксуърт.

Думите ѝ ме накараха да извърна глава.

— Убеден съм, че е така — каза сухо Крис.

Жената изсумтя, преди да затвори вратата.

Следващият по ред беше висок, аристократичен мъж с изправена военна стойка, безупречно облечен до най-малките подробности. Влезе и възпитано изчака, докато двамата с Крис го поканихме да седне.

— Казвам се Тревър Мейнстрим Мейджърс — представи се в английски стил той. — Роден съм в Ливърпул преди петдесет и девет години. Ожених се двацет и шест годишен, но съпругата ми почина преди три години. Двамата ми сина живеят в Северна Каролина, така че се надявам да намеря работа във Вирджиния и през почивните си дни да посещавам синовете си.

— Къде сте работили, след като сте напуснали семейство Джонстън? — попита Крис, поглеждайки документите на мъжа. — До преди година сте имали прекрасни препоръки.

Крис вече беше поканил англичанина да седне. Преди да отговори, Тревър Мейджърс отмести дългите си крака и оправи вратовръзката си.

— Работих при семейство Милерсън. Те се преместиха от Хил преди шест месеца.

Мълчание. Майка ми споменаваше името Милерсън много често. Сърцето ми заби учестено.

— Колко дълго работихте при тях? — попита приятелски Крис, сякаш не се страхуваше дори след като забеляза притеснения ми поглед.

— Кратко време, господине. Те имат пет деца, а и непрекъснато се появяваха племенници, племеннички или приятели. Бях единственият прислужник в къщата. Готвех, вършех домакинската работа, перях, шофирах и като всеки англичанин поддържах градината. Тъй като карах петте деца на училище и обратно, на танци, на спортни мероприятия и т.н., прекарвах толкова време по пътищата, че не успявах да приготвя прилично ядене. Един ден господин Милерсън се оплака, че не съм окосил тревата и не съм оплевил градината и не бил ял вкусно ядене в продължение на две седмици. Развика ми се, защото вечерята закъснявала. Това ми дойде много, господине, тъй като съпругата му ме накара да я развеждам по магазините, да я чакам,

докато пазарува, да прибере децата от киното... а трябваше да приготвя и вечерята навреме. Заявих на господин Милерсън, че не съм робот, и напуснах. Беше толкова ядосан и ме заплаши, че няма да ми даде добра препоръка. Но ако изчакате няколко дни, той вероятно ще се успокои и ще разбере, че съм правил дори невъзможното.

Въздъгнах, погледнах Крис и кимнах одобрително. Човекът беше съвършен. Крис дори не ме погледна.

— Смятам, че ще се справите, господин Мейджърс. Ще ви наемем за пробен период от един месец и ако след изтичането му не ви одобрим, ще прекратим договора. — Крис ме погледна. — Така че, ако съпругата ми е съгласна...

Мълчаливо се изправих и кимнах с глава. Трябваше ни прислуга. Не възнамерявах да прекарам ваканцията си, чистейки и бършейки прах в огромната къща.

— Господине, госпожо, ако желаете, ме наричайте просто Тревър. За мен е чест да работя в тази голяма къща. — Скочи на крака в мига, в който се изправих, а после двамата с Крис си стиснаха ръцете. — Голяма чест, наистина — допълни той и ни се усмихна одобрително.

За три дни наехме трима прислужника. Беше лесно, тъй като Барт предлагаше огромна заплата.

Вечерта на петия ден се изправих до Крис на балкона и се загледах в заобикалящите ни планини и онази луна, която ни познаваше от дните, когато лежахме на покрива на Фоксуърт Хол. Тогава, на петнайсет години, вярвах, че тя е Божието око.

— Прекрасна вечер, нали? — попита Крис и обви с ръка кръста ми. — Харесва ми този балкон, който Барт е построил като допълнение към помещенията. Оттук се разкрива страхотен изглед към планината.

За мен планината, потънала в синя мъгла, олицетворяваше ограда, предназначена винаги да ни държи затворници. Дори и сега виждах заоблените върхове като бариера между мен и свободата ми. *Господи, ти, който си на небето, моля те, помогни ми да издържа следващите няколко седмици.*

На другия ден, около обяд, Джоел, Крис и аз стояхме на предната тераса и наблюдавахме как червеният ягуар се движи по пътя към

Фоксуърт Хол.

Барт караше бързо, сякаш предизвикваше смъртта. Прилоша ми, само като го гледах как взима завоите.

— Боже Господи, не трябва да кара така безразсъдно — промърмори Крис. — Винаги си навлича неприятности, а кара, сякаш е безсмъртен.

— Някои са — промълви загадъчно Джоел.

Погледнах го учудено, а после отново извърнах глава към малката червена кола, която струваше цяло състояние. Всяка година Барт си купуваше нова кола, но всички бяха червени. Пробваше всички луксозни коли, за да разбере коя му харесва най-много. Тази му беше любимата засега, както ни уведоми в едно кратко писмо.

Спря рязко, като остави следа. Помаха ни, свали слънчевите си очила, разтръска глава, свали ръкавиците си и небрежно ги захвърли върху седалката. Бързо изкачи стълбите, прегърна ме и ме целуна. Обърка ме радушното му посрещане. Нетърпеливо му отвърнах. В мига, когато устните докоснаха бузата му, той ме остави на земята и леко ме отблъсна, сякаш бързо му бях омръзнала.

Стоеше на слънчевата светлина, висок шест фута и три инча, а от тъмнокафявите му очи струяха интелигентност и сила. Раменете му бяха широки, тялото — атлетично, с дълги и здрави крака. Беше невероятно красив в обикновените си спортни дрехи.

— Изглеждаш страхотно, мамо! — очите му ме обходиха от главата до петите. — Благодаря, че си облякла червена рокля — това е любимият ми цвят.

Потърсих ръката на Крис.

— Благодаря ти, Барт. Наистина специално за теб облякох тази рокля. — Надявах се да каже нещо мило на Крис. Очаквах го, но Барт игнорира Крис и се обърна към Джоел.

— Здравей, вуйчо Джоел. Нали майка ми е толкова красива, колкото ти казах.

Ръката на Крис така здраво стисна моята, че чак ме заболя. Барт винаги намираше начин да го нарани.

— Да, Барт, майка ти е много красива — отвърна Джоел с шептящия си глас. — Всъщност точно така си представях Корин на нейната възраст.

— Барт, няма ли да поздравиш... — Тук заекнах. Исках да кажа „баща ти“, но се въздържах. Казах Крис. Барт извърна очи, някак дивашки погледна Крис и го поздрави грубо.

— Ти никога не остаряваш, нали? — изрече обвинително той.

— Съжалявам, Барт — отвърна спокойно Крис, — но времето ще свърши работата си.

— Да се надяваме.

Бих му ударила плесница.

Барт се завъртя, без да ни обръща внимание, разгледа ливадите, къщата, градините, пътеките и се усмихна с гордостта на собственик.

— Великолепно. Точно както се надявах да бъде. В целия свят няма къща, която може да се сравни с Фоксуърт Хол.

Очите му се впиха в моите.

— Зная какво си мислиш, майко. Зная, че все още не е най-хубавата къща, но някой ден ще стане. Смятам да построя нови крила и някой ден тази къща ще засенчи всички дворци в Европа. Ще концентрирам усилията си и ще превърна Фоксуърт Хол в историческа забележителност.

— И кого ще впечатлиш с постигнатото? — попита Крис. — Светът вече не се впечатлява от големите къщи и големите богатства и не уважава тези, които са ги получили като наследство.

О, по дяволите! Крис толкова рядко казваше нещо грубо и нетактично. Защо изрече това? Загорялото лице на Барт почервения.

— Имам намерение да увелича богатството си със собствени усилия — извика той и се приближи към Крис. Барт беше много слаб, а Крис бе понапълнял, особено в раменете, така че синът ми изглеждаше по-висок от него.

— Досега аз го правех вместо теб — каза Крис.

За мое учудване Барт се зарадва.

— Искаш да кажеш, че като попечител си увеличил богатството ми?

— Да, беше доста лесно — отвърна лаконично Крис. — Парите носят пари и инвестициите, които направих за теб, донесоха печалба.

— Залагам десет към едно, че щях да се справя по-добре.

Крис се усмихна подигравателно.

— Можех да предположа, че ще ми благодариш по този начин.

Гледах и единия, и другия и ги съжалявах. Крис беше възрастен мъж, който знаеше какво е постигнал и беше уверен в себе си, докато Барт все още търсеше своето място в този свят.

Сине, сине, кога ще се научиш на благородство и благодарност? Много нощи бях свидетел как Крис се мъчи над цифрите и се опитва да реши кои са най-подходящите инвестиции, сякаш знаеше, че рано или късно Барт ще го обвини в некомпетентност.

— Скоро ще можеш да опиташ — отвърна Крис и се обърна към мен. — Хайде да се разходим до езерото, Кати.

— Чакайте малко — извика Барт. Беше побеснял, че го напускаме веднага след пристигането му вкъщи. Разкъсвах се между желанието да угодя на сина си или да избягам с Крис. — Къде е Синди?

— Скоро ще дойде — отвърнах. — Вероятно ще се зарадваш, че Джори ще дойде с Мелъди.

Барт стоеше и ме наблюдаваше, сякаш объркан от думите ми. После странно вълнение смени чувствата, изписани по лицето му.

— Барт, къщата е прекрасна — казах аз, като не се подадох на опитите на Крис да ме отведе. — Всички промени, които си направил, са чудесни.

Той отново изглеждаше учуден.

— Мамо, искаш да кажеш, че не е съвсем същата? Мислех, че е...

— О, не, Барт. Нямахме балкон в нашето крило.

Барт се завъртя към правуйчо си.

— Ти каза, че е имало! — извика той.

Джоел пристъпи напред, усмихвайки се зловещо.

— Барт, сине, не съм те излъгал. Никога не лъжа. Оригиналната къща е имала балкон. Майката на баща ми го е искала. През балкона е успявала да отиде при любовника си, без да я забелязват слугите. След време избягала оттам, без да събуди съпруга си, който заключвал спалнята им и криел ключа. Когато станал собственик, Малкълм наредил да разрушат балкона... но той наистина придава някакъв чар на тази страна на къщата.

Доволен, Барт отново се обърна към мен и Крис.

— Виждаш ли, майко, ти не знаеш нищо за тази къща. Вуйчо Джоел е специалистът. Той в големи подробности ми описа

мебелировката, картините и накрая получих не само същата къща, но дори по-добра от оригинала.

Барт не се бе променил. Той все още беше обладан от духове и искаше да е копие на Малкълм Фоксуърт, ако не външно, то поне като личност желаше да притежава неговата решителност и да стане най-богатият човек на света, независимо от цената.

ПО-МАЛКИЯТ МИ СИН

Не след дълго Барт започна да крои планове за предстоящото тържество по случай рождения му ден. За моя най-голяма радост и учудване той бе намерил много приятели във Вирджиния по време на ваканциите, прекарани тук. Беше ми мъчно, че прекарваше толкова малко време с нас в Калифорния, където според мен беше домът му. Но сега изглежда той познаваше хора, за които не бяхме чували, а в колежа се бе запознал с младежи, които също смяташе да покани.

Само няколко монотонни дни, прекарани във Фоксуърт Хол, ме караха да изпитвам желание да избягам колкото може по-бързо. Мълчанието на планините пораждаше у мен чувство на самота и отчаяние. Тишината опъваше нервите ми. Искях да чувам гласове, много гласове, телефонен звън, да се срещам с хора, които се отбиват, за да ни поздравят. Тук никой не се отбиваше. А тези, които познавах добре семейство Фоксуърт, ние с Крис трябваше да отбягваме. Имахме приятели в Ню Йорк и Калифорния, които исках да поканя на тържеството на Барт, но не смеех да го направя без одобрението му. Неуморно се разхождах из огромните стаи на къщата. Понякога сама, а понякога с Крис.

Той отново се зае с живописиста — неговото старо хоби. Така си намери занимание, докато аз не можех да танцувам. Независимо от това непрекъснато правех упражнения просто за да поддържам фигурата си. С удоволствие му позирах, когато ме помолеше. Веднъж Джоел ме видя в червено трико, докато се държах за стола в хола ни и правех упражненията си. Чух възкликанието му през отворената врата. Обърнах се и видях, че ме наблюдава, сякаш съм гола.

— Какво има? — попитах притеснено. — Нещо лошо ли се е случило?

Той разтвори широко бледите си ръце и ме огледа отвратно.

— Не си ли малко стара, за да се правиш на прелъстителка?

— Ти някога чувал ли си за гимнастика, Джоел? — попитах нетърпеливо. — Никой не те е карал да влизаш в нашите стаи. Тогава нямаше да си така шокиран.

— Държиш се непочтително към по-възрастните хора — отвърна остро той.

— Извинявай, ако съм те обидила. Но ти ме предизвика. Ако искаш в тази къща да цари мир, стой настрана от мене, Джоел, особено когато съм в собственото си крило. Тази къща е толкова огромна, че може да ни осигури усамотение, без да се налага да затваряме вратите.

Той бързо се обърна, но не преди да забележа възмущението в погледа му. Бързо погледнах след него. Чудех се дали бъркам и дали той наистина не беше само един безобиден старец. Но не се извиних. Свалих трикото си, облякох къси панталони и блуза и потърсих Крис, мислейки за Джори и съпругата му, които скоро щяха да ме утешат. Пред кабинета на Барт се поспрях и се заслушах как говори с доставчика и планира да покани най-малко двеста души. Докато го слушах, изтръпнах. *О, Барт, нали разбираш, че някои няма да дойдат, а ако го направят, Бог да ни е на помощ.*

Чух го да споменава имената на някои от поканените и не всички бяха местни. Някои бяха известни личности от Европа, с които се бе срещал по време на пътешествията си. Докато беше в колежа, неуморимо пътуваше и се срещаше с важни личности, които имаха власт и пари. Предполагах, че това се дължи на неспособността му да се чувства щастлив на едно място.

— Всички ще дойдат — заяви той на онзи, с когото говореше. — Когато прочетат поканата ми, няма да могат да откажат.

Той затвори телефона, завъртя стола си и ме изгледа.

— Майко! Подслушваш ли?

— От тебе се научих, скъпи.

Той се намръщи.

— Барт, защо не направиш само семейно тържество? Или пък покани най-добрите си приятели. Жителите на селото няма да искат да дойдат. Според думите на майка ни те винаги са мразели семейство Фоксуърт, което притежавало голямо богатство, докато те били бедни. Моля те, не кани местните богаташи, независимо дали Джоел ти е казал, че са му приятели, следователно наши и твои.

— Страхуваш се, че ще разкрият греха ти, така ли, майко? — безмилостно попита той. Бях свикнала с това, но все пак изтръпнах. Толкова ли беше лошо, че двамата с Крис живеехме заедно като съпруг

и съпруга? Вестниците бяха изпълнени с много по-тежки престъпления от нашите.

— Е, хайде, майко, не ме гледай така. Нека да бъдем щастливи поне за малко. — Загорялото му лице се озари, сякаш нищо, което можех да кажа, нямаше да намали ентузиазма му. — Моля те, майко, въодушеви се заради мен. Поръчвам най-доброто от всичко. Непременно ще се разчуе, защото доставчикът ми е най-добрият във Вирджиния и обича да клюкарства и тогава всички ще искат да присъстват. Ще разберат, че ще дойдат артисти от Ню Йорк и Холивуд, а най-важното, всички ще искат да видят как танцуват Джори и Мелъди.

Изненадата ме зарадва.

— Попита ли ги?

— Не, но брат ми и снаха ми не биха могли да ми откажат. Смятам да направя тържеството в градината, на лунна светлина. Градината ще е осветена със златни глобуси. Ще поставя фонтани с разноцветни светлини. Ще има вносно шампанско и всякакъв вид алкохол. Храната ще бъде най-вкусната. В средата на градината ще издигна сцена, а наоколо ще са разпръснати маси е красиви покривки в различни цветове. Върху тях ще са подредени вази. Ще покажа на света какво може да направи един Фоксуърт.

Продължаваше да говори.

Когато излязох от кабинета му и открих Крис, който разговаряше с един от градинарите, се почувствах щастлива, уверена. Може би това щеше да бъде лятото, през което Барт наистина щеше да намери себе си.

Щеше да се сбъдне предреченото от Крис: Барт нямаше да наследи само богатство, а гордост и достойнство, и ще открие себе си.

След два дни седях в кабинета му, разположена в един от удобните кожени столове и се учудвах колко много неща успя да свърши за краткия си престой у дома. Явно допълнителното оборудване беше готово и чакаше да бъде монтирано в момента на появяването му. Малката стая до библиотеката, която използваше за кабинет и в която бе живял дядо ни до смъртта си, бе превърната в стая за съхранение на документацията. Стаята на медицинските сестри стана кабинет на бъдещата секретарка на Барт, ако успееше да открие някоя, която да отговаря на високите му изисквания. Преобладаващата

част от бюрото се заемаше от компютър и два принтера, където се разпечатваха писма дори докато двамата с Барт разговаряхме. Учудих се, че набира по-бързо от мен. Шумът от принтерите се заглушаваше от плексигласовите им покрития.

С гордост ми показва как може да се свързва със света дори от къщи само чрез натискане на няколко клавиша и влизането в програма „Източник“. Едва тогава разбрах, че през една от летните ваканции е изучавал програмиране.

— Мога да извършвам покупки и продажби и да получавам техническа и базова информация като използвам компютъра. Така ще си запълвам времето, докато откроя собствена юридическа кантора. — За миг потъна в мълчание и размисъл. Все още смятах, че се е записал в Харвард, защото баща му е учил там. За него правото не представляваше интерес. Вълнуваше го единствено печеленето на пари, на много пари.

— Не притежаваш ли достатъчно средства, Барт? Има ли нещо, което да не можеш да си купиш?

Някакъв момчешки блясък озари тъмните му очи.

— Уважение, майко. Не съм талантлив като теб и Джори. Не мога да танцувам, нито да наричам цветето, да не говорим за човешко същество. — Той косвено намекваше за хобито на Крис. — Когато посещавам галерии, не разбирам възхищението на хората. Не виждам нищо прекрасно в Мона Лиза. Просто едно безизразно лице на обикновена невзрачна жена, която не би могла да ме заинтригува. Не харесвам нито класическа, нито някаква друга музика. Казаха ми, че имам хубав глас. Като малък се опитвах да пея. Сигурно много сте ми се смели. — Той мило се усмихна и безпомощно разтвори ръце. — Не притежавам никакви артистични наклонности, така че се насочих към цифрите, тях разбирам, особено доларите и центовете. В музеите мога да се възхищавам единствено на бижутата. Блясъкът на диамантите, рубините, брилянтите и перлите — това мога да оценя. Мога да разбера златото — планини от злато. Откривам красота в златото, среброто, медта и горивото. Знаеш ли, че ходех във Вашингтон само за да се наслаждавам на гледката от претопяването на златото в монети. Толкова се въодушевявах в тези моменти, понеже ми се струваше, че някой ден цялото злато ще бъде мое.

Възхищението ми се изпари и го съжалих.

— А момичетата, Барт? Какво ще кажеш за любовта? За семейството и добрите приятели? За децата? Не мечтаеш ли да се влюбиш и да се ожениш?

Барт ме погледна за миг, докато барабанеше със силните си пръсти по бюрото, изправи се до прозорците и се загледа в градината и синкавите планини над нея.

— Правил съм секс, майко. Не предполагах, че ще ми хареса, но стана точно така. Имах чувството, че тялото ми предава волята ми. Но никога не съм се влюбвал. Не мога да си представя как бих могъл да се посветя на една жена, след като има толкова много красиви и леснодостъпни жени. Когато ме подмине някое красиво момиче и се обърна да го загледам, установявам, че и то се е обърнало и ме гледа. Толкова е лесно да ги вкарам в леглото си. Липсва всякакво предизвикателство. — Той спря и извърна глава към мен. — Аз използвам жените, майко, ъ понякога се срамувам. Възползвам се от тях, обезоръжавам ги, а в някои случаи дори се правя, че не ги познавам. Накрая всички те ме намразват.

Погледна ме предизвикателно.

— Не си ли шокирана? — попита мило той. — Или точно това си очаквала от мен?

Преглътнах, като се надявах този път да кажа правилните неща. Съмнявах се, че нечии думи биха могли да променят Барт.

— Предполагам, че си продукт на своето време — започнах спокойно, без обвинения. — Съжалявам вашето поколение най-вече за това, че не знае колко прекрасно е да си влюбен. Къде според теб е романтиката, Барт? Какво даваш на момичетата, с които спиш? Знаеш ли колко време е необходимо, за да изградиш една стабилна, продължителна връзка? Не става за една нощ. Любовните афери за една нощ не пораждат чувства. Можеш да се наслаждаваш на красивото тяло и да го желаеш, но това не е любов.

Изгарящият му поглед показваше интерес, който ме накара да продължа, особено когато попита:

— Ти как би обяснила любовта?

Това беше ловко поставен капан, защото той знаеше, че всички мои любими са имали трагичен край. Въпреки всичко отговорих, защото се опитвах да го спася от грешките, които неминуемо щеше да извърши.

— Няма нужда да обяснявам любовта, Барт. Мисля, че никой не би могъл да го направи. Тя нараства с всеки изминал ден, когато общуваш с онзи човек, който разбира проблемите ти, както и ти неговите. Като флейта докосва сърцето ти и те прави уязвим за всичко красиво. Съзираш красотата и там, където преди си виждал грозота. Гориш от щастие, без да знаеш защо. Погледът ти се среща с погледа на любимия човек и виждаш, че там се отразяват собствените ти чувства, надежди и желания. Щастлив си дори само от присъствието му. Дори и когато не го докосваш, усещаш топлината помежду ви. Тогава някой ден го докосваш. Може би нейната или неговата ръка. Чувстваш се превъзходно. Не е необходимо да е интимно докосване. Възбудата нараства и ти искаш да бъдеш непрекъснато с този човек, а не да правите секс... просто да бъдете заедно и постепенно да се опознавате. Първо споделяте живота си, а после телата си. Едва тогава се замисляш сериозно да правиш любов с този човек. Мечтаеш за това. Искаш любовта ви да продължава вечно. Така че бавно, бавно се приближаваш към върховния момент в живота си. С всеки изминал ден, с всяка минута, с всяка секунда се привързваш към този човек, разбираш, че няма да си разочарован, че можеш да разчиташ на него или на нея... дори когато сте на разстояние един от друг. Истинската любов носи доверие, мир, щастие. Влюбването прилича на запалване на свещ в тъмен тунел. Изведнъж всичко се осветява. Никога не си сам, защото тя те обича и ти я обичаш. — Спрях, за да си поема въздух, забелязах интереса му и това ми даде сили да продължа. — Това искам да изпиташ, Барт. То струва повече от всичкото злато на света, повече от всички скъпоценни камъни. Искам да намериш едно прекрасно момиче. Забрави парите. Имаш достатъчно. Огледай се и очите ти ще открият радостите на живота, и ти ще забравиш за богатството.

— Значи така си представят жените любовта и секса — заяви замислено той. — Винаги съм се чудил. Тя не е мъжко чувство, зная това, но въпреки всичко думите ти ме заинтригуваха. — Барт се обърна, преди да продължи. — Честно казано, не зная какво друго искам от живота, освен повече пари. Казват, че мога да стана добър адвокат. Но не мога да реша коя област на правото ме привлича. Не искам да се занимавам с криминални дела като баща ми, защото често ще се налага да защитавам виновниците. Всъщност интересува ме

политиката, но моето проклето психично заболяване е белязало биографията ми и винаги ще ми пречи да се занимавам с нея.

Барт заобиколи бюрото си, приближи се и хвана ръката ми.

— Харесаха ми думите ти. Разкажи ми повече за любимите ти, за човека, когото си обичала най-много. Първият ти съпруг Джулиан ли беше? Или прекрасният доктор Пол? Мисля, че щях да го обикна, ако го помнех. Той се е омъжил за теб, за да нося името му. Да можех да си го спомня както Джори, но не мога. Джори не го е забравил. Дори помни и баща ми. — Той придоби заплашителен вид и очите му ме пронизаха. — Кажи ми, че си обичала баща ми най-много. Кажи, че той е единственият мъж, покорил сърцето ти. Не ми казвай, че си го използвала само за да отмъстиш на майка си! Не ми казвай, че си използвала любовта му, за да избягаш от любовта на собствения ти брат!

Онемях.

Тъмните му мрачни очи ме изучаваха.

— Не разбираш ли, че двамата с брат ти и вашето кръвосмешение винаги ще съсипват живота ми. Надявах се, молах се някой ден да го напуснеш, но това не стана. Примирих се с факта, че двамата сте обладани един от друг и вероятно се наслаждавате на връзката си, защото тя е греховна.

Отново клопка. Изправих се, защото знаех, че ще използва гласа си, за да ме подлъже в капана си.

— Обичах баща ти, Барт. Никога не се съмнявай в това. Признавам, че търсех отмъщение и затова се опитах да прелъстя доведения си баща. Но когато постигнах желаното и разбрах, че го обичам и той ме обича, почувствах, че съм измамила и себе си. Той не можеше да се ожени за мен. Обичаше мен по един начин, а майка ми — по друг. Разкъсваше се между двете. Реших да прекъсна колебанията му, като забременея. Но дори и тогава не се реши. Едва в нощта, когато повярва на разказа ми как собствената му съпруга ни е затворила, той се обърна срещу нея и заяви, че ще се ожени за мен. Смятах, че парите ще го задържат завинаги при нея, но той щеше да се ожени за мен.

Изправих се, за да си тръгна. Барт не каза нито дума. Погледнах го. Той седеше зад бюрото си, с лакти върху плота. Държеше главата си с ръце.

— Майко, мислиш ли, че някой ще ме обикне заради мен самия, а не заради богатството ми?

Сърцето ми спря за миг.

— Да, Барт. Но тук няма да откриеш момиче, което да не знае колко си богат. Защо не заминеш? Установи се на запад или на североизток. Когато откриеш някое момиче, то няма да знае, че си богат, особено ако работиш като обикновен адвокат...

Тогава той вдигна очи.

— Вече официално съм сменил фамилията си, майко.

Обзе ме ужас. Нямах нужда да питам.

— Какво ти е името сега?

— Фоксуърт — отвърна той, потвърждавайки подозренията ми. — Не можех да стана Уинслоу, след като баща ми не ти е бил съпруг. А не беше честно да запазя фамилията Шефийлд. Пол не ми е баща, брат ти също, слава Богу. Потръпнах от ужас. Това бе първата стъпка от превъплъщаването му в Малкълм. Точно от това се страхувах най-много.

— Жалко, че не си избрал Уинслоу, Барт. Баща ти би се зарадвал.

— Да, убеден съм в това — сухо заяви той. — Доста време го обмислях, но ако бях избрал името Уинслоу, щях да се лиша от законното си право върху името Фоксуърт. Това е хубаво име, майко. Име, уважавано от всички, освен от селяните, които не знаят дори да броят. Смятам, че Фоксуърт Хол наистина ми принадлежи. Не изпитвам никаква вина. — В очите му заиграха щастливи искри. — Виждаш ли, Джоел се съгласи, че не всички ме мразят и ме смятат за по-непълноценен от Джори. — Той млъкна, за да види реакцията ми. Опитах се да не издавам чувствата си. Изглеждаше разочарован. — Тръгвай си, майко. Чакаме дълъг ден.

Рискувах да го ядосам, но се наведох и казах:

— Докато си затворен в този кабинет, Барт, недей да забравяш, че семейството ти много те обича и ти желае най-доброто. Ако парите ще те накарат да се почувстваш по-добре, тогава стани най-богатият човек в света. Бъди щастлив — това е всичко, което искаме за теб. Намери мястото си в този живот — това е най-важното.

Затворих вратата на кабинета му и тръгнах към стълбите, където се сблъсках с Джоел. В очите му се четеше вина. Явно беше чул разговора ни. Но не бях ли сторила несъзнателно и аз подобно нещо?

— Съжалявам, че не те видях в тъмнината, Джоел.

— Не възнамерявах да подслушвам — заяви той с особен поглед. Измъкна се като стара църковна мишка, на която ѝ липсват клюки за подхранване на апетита ѝ. Почувствах вина, засрамах се. Винаги се отнасях с подозрение към хората, носещи името Фоксуърт.

Не че ми липсваха причини.

ПЪРВОРОДНИЯТ МИ СИН

Джори и Мелъди пристигнаха на местното летище шест дни преди тържеството. Двамата с Крис ги посрещнахме с онзи ентузиазъм, с който се посрещат хора, разделили се преди години, докато ние не се бяхме виждали само десет дни. Джори помръкна веднага, тъй като Барт не беше дошъл да ги посрещне.

— Зает е с градината и ме помоли да ви поднеса извиненията му (въпреки че не го беше направил). — Джори и Мелъди ме погледнаха невярващо. Бързо се впуснах в подробно описание как Барт надзирава цели орди работници, които ще превърнат градината в малък рай. Джори се усмихна при споменаването на огромното тържество. Той предпочиташе малките, изпълнени с интимност тържества, където всички се познават.

— Нищо ново под слънцето — каза достатъчно мило той. — Щом се касае за мен и съпругата ми, Барт винаги е зает.

Погледнах го. Лицето му така напомняше лицето на първия ми съпруг и балетен партньор — Джулиан. Спомените за него все още ме измъчваха и ме изпълваха с чувство за вина. Вина, която се опитвах да изкупя с любовта към сина му.

— С всеки изминал ден все повече приличаш на баща си.

Седяхме един до друг, докато Мелъди бе седнала до Крис и от време на време му казваше нещо. Джори се засмя, прегърна ме, наведе глава и докосна бузата ми с топлите си устни.

— Всеки път като ме видиш, казваш така, мамо. Кога ще достигна зенита в приликата с баща ми?

Аз също се засмях, пуснах го, кръстосах крака и се загледах в прекрасния пейзаж. Мъгливите планини, чиито върхове се криеха в облаците, се нижеха покрай нас. Не преставах да мисля, че сме в рая. Насочих вниманието си към Джори, който притежаваше много способности, които липсваха на баща му. Като характер Джори приличаше повече на Крис, а не на Джулиан, въпреки че това също ме изпълваше с чувство за вина, защото ако не беше Крис, нещата между Джулиан и мен можеха да бъдат различни.

Джори беше красив двайсет и девет годишен мъж, със здрави дълги и твърди бедра, които караха жените да се заглеждат по него. Имаше гъста, къдрава черна коса, устните му бяха изключително червени и чувствени, а носът му притежаваше безупречна линия. Имаше избухлив характер, но отдавна се бе научил да го контролира, главно заради усилията му да толерира Барт. Вътрешната красота на Джори се носеше около него като електрическо поле. Той притежаваше не само външна красота. Беше добавил към нея сила на духа и приличаше на Крис с нестихващия си оптимизъм и вярата си, че всичко, което се случва в живота ти, е само за твое добро.

Джори приемаше успеха си с изисканост, достойнство и човечност, като не показваше и следа от арогантността, присъща на Джулиан.

Досега Мелъди почти не продумваше, сякаш искаше да разкрие много тайни, но по някаква причина изчакваше момента, когато щеше да стане център на вниманието. Двете със снаха ми бяхме много добри приятелки.

— Престанете да мълчите! — намесих се аз. — Какви са добрите новини?

В очите ѝ отново се появи загадъчен израз.

— Синди пристигна ли? — попита тя.

Когато им казах, че не е, Мелъди се обърна и се загледа напред.

— Ще ви поизмъчваме още малко — засмя се Джори, — за да могат всички да се насладят на изненадата ни. Плюс това, в момента вниманието на татко е толкова ангажирано с колата, че изобщо няма да оцени изненадата ни по достойнство.

След около час завихме по частния път, който прорязваше планината. Дълбоките пропасти от едната страна караха Крис да шофира още по-внимателно.

Когато влязохме в къщата и сред възклицанията им ги разведох из долния етаж, Мелъди ме прегърна и наведе плахо глава над рамото ми, защото беше малко по-висока от мен.

— Кажи, скъпа — окуражи я Джори.

Тя бързо ме пусна и погледна гордо Джори, който ѝ се усмихна окуражително.

— Кати, исках да изчакам и Синди, за да съобщя на всички. Но съм толкова щастлива, че ще се пръсна. Бременна съм. Не знаеш колко

съм развълнувана! Чакам това дете, откакто сме се оженили. То ще се роди в началото на януари.

Погледнах я объркано, след което се обърнах към Джори. Той ми беше казал, че не иска да имат деца, преди да се е задържал десет години на върха. Независимо от това ми се усмихваше, горд като всеки един мъж на негово място.

Това беше достатъчно, за да ме изпълни с радост.

— О, Мелъди! Джори! Толкова съм щастлива за вас. Бебе! Ще ставам баба. — След това изтрезнях. Искях ли да бъда баба? Крис тупаше Джори по гърба, сякаш той бе единственият мъж, направил дете на съпругата си. После прегърна Мелъди и като лекар я попита как се чувства и дали има сутрешно неразположение.

Той виждаше повече неща от мен и това ме накара да я огледам по-внимателно. Имаше сенки под очите и беше прекалено слаба за бременна жена. Но нищо не можеше да отнеме на Мелъди красотата ѝ. Движеше се грациозно, изглеждаше като принцеса дори когато просто взимаше списание и го разглеждаше — както направи сега.

— Какво има, Мелъди? — попитах обезпокоена аз.

— Нищо — отвърна тя и се вцепени без причина, което ми подсказа, че нещо не е наред.

Погледнах Джори. Той кимна, давайки ми да разбера, че покъсно ще ми разкаже какво безпокои Мелъди.

През целия път до Фоксуърт Хол се страхувах от срещата между Барт и по-големия му брат. Приближих се до прозорците и забелязах, че Барт е с ракета и играе сам с такова настървение, сякаш срещу него се бе изправил противник, който трябваше да бъде сразен.

— Барт! — провикнах се аз, отваряйки френските прозорци. — Брат ти и съпругата му са тук.

— Идвам след секунда — отвърна той и продължи играта си.

— Къде са работниците? — попита Джори и огледа просторните градини, в които нямаше друг, освен Барт. Обясних, че повечето си тръгват в четири, защото искат да се приберат, преди да ги е хванало вечерното задръстване.

Накрая Барт остави ракетата и се запъти към нас с широка приветстваща усмивка. Излязохме на терасата, покрита с разноцветни камъчета. По нея бяха наредени много растения и градински мебели с разноцветни чадъри, които да ни предпазват от слънцето. Мелъди

сякаш затаи дъх и се изпъна, докато Барт се приближаваше към Джори. Барт ускори крачките си и накрая се затича, а Джори се забърза да го посрещне. Сърцето ми щеше да се пръсне... най-накрая се държаха като братя! Така правеха, когато бяха съвсем малки. Потупаха се по гърба, разошиха косите си, а после Барт разтръска ръката на Джори и отново го потупа по гърба, както често правят мъжете. Обърна се и огледа Мелъди.

И... ентузиазмът му умря.

— Здравей, Мелъди — каза той и продължи да хвали Джори за успехите му на сцената и постигнатата слава. — Гордея се с вас — заяви той със странна усмивка.

— Имаме изненада за теб, братко — каза Джори. — Пред теб стоят най-щастливите съпруг и съпруга, защото през януари ще ставаме родители.

Барт погледна Мелъди, която избегна погледа му. Слънцето освети меднорусата ѝ коса, леко червеникава около темето ѝ. Външните руси кичури блестяха и наподобяваха златен ореол. Тя се бе изправила като истинска мадона, готова за битка. Извивката на дългата ѝ шия, нежните очертания на малкия ѝ нос, месестите устни ѝ придаваха някаква неземна красота, която ѝ бе помогнала да се превърне в една от най-красивите и най-уважавани балерини в Америка.

— Бременността ти отива, Мелъди — каза нежно Барт, без да обръща внимание на думите на Джори, че е отложил ангажиментите си за цяла година, за да може да бъде до Мелъди и да ѝ помага, след като бебето се роди.

Барт погледна към френските прозорци, откъдето Джоел наблюдаваше семейната среща. Не желаех да присъства, но позасрамена му магнах с ръка да се приближи, когато Барт извика:

— Ела да те представя на брат ми и съпругата му.

Джоел се приближи бавно, влачейки крака по плочките. Студено поздрави Джори и Мелъди, без да протегне ръка за поздрав.

— Разбрах, че сте балетист — заяви той на Джори.

— Да... Цял живот съм работил, за да ме наричат така.

Джоел се обърна и напусна, без да продума нито дума.

— Кой е този странен възрастен мъж? — попита Джори. — Мамо, мислех, че вуйчовците ти са починали съвсем млади.

Свих рамене и оставих Барт да обясни.

За нула време настанихме Джори и съпругата му в един богато обзаведен апартамент с тежки червени кадифени завеси, червен килим и тъмни стени, които придаваха на стаята мъжки вид. Мелъди се огледа наоколо, като леко сбърчи нос.

— Богато... хубаво е наистина — каза тя с усилие.

— Скъпа, не можем навсякъде да очакваме бели стени и син килим — засмя се Джори. — Харесва ми тази стая, Барт. Сякаш е твоят тип класическа спалня.

Барт не слушаше Джори. Очите му все още бяха приковани в Мелъди, която обикаляше край мебелите, прокарвайки дългите си изящни пръсти върху гладките полирани повърхности. Погледна в съседния хол и влезе във великолепната баня със старовремска орехова вана, обкована с олово. Засмя се при вида на ваната.

— О, много ми харесва. Вижте колко е дълбока. Ако пожелаеш, водата може да стигне до брадичката ти.

— Приказните жени имат такъв драматичен вид, когато са заобиколени от тъмни цветове — промълви Барт, без да съзнава, че говори на глас. Никой не продума.

В банята имаше душ, прекрасна тоалетка от същото орехово дърво и огромно огледало със златна рамка и три крила, така че седналият върху кадифения стол можеше да се оглежда от всички страни.

Вечеряхме рано и привечер седнахме на терасата. Джоел не се присъедини към нас, за което му бях много благодарна. Барт почти нямаше какво да каже, но не откъсваше очи от Мелъди и ефирната ѝ синя рокля, която подчертаваше деликатните извивки на тялото ѝ. Прилоша ми, като го гледах как я изучава, а в очите му се четеше нескрито желание.

Върху масата имаше жълти маргаритки. Вече имахме надежда. Гледахме жълтия цвят и не изпитвахме страх, че никога няма да видим

слънчевата светлина. Крис се смееше на думите на Джори, а Барт само се усмихваше, като все още не откъсваше очи от Мелъди, която ядеше без апетит.

— Рано или късно ще повърна всичко — обясни леко притеснена тя. — Явно не зависи от храната, а от мен. Би трябвало да се храня бавно и да не мисля за това... но само то ми се върти в главата. — Зад рамото ѝ, в сянката на големите палмови листа, Джоел я наблюдаваше, като изучаваше профила ѝ. После погледна Джори и отново сведе очи.

— Джоел — извиках аз. — Ела да закусиш с нас.

Той се приближи предпазливо, с нежелание, като влачеше обувките си върху плочките и държеше ръцете си скръстени на гърдите, сякаш носеше невидимо грубо кафяво расо и ръцете му се губеха в големите ръкави. Поздрави учтиво Джори и Мелъди и кимаше в отговор на въпросите им какво представлява монашеският живот.

— Не мога да живея без присъствието на жени — заяви Джори. — Трябва да съм заобиколен от хора, да слушам музика. От всеки получавам по нещо. За да съм щастлив, са ми необходими много приятели. Вече ми липсват хората от балетното студио.

— Трябва да съществуват различни хора, за да се движи светът — каза Джоел. — Господ първо дава, после взима. — Отне сведе глава, сякаш се молеше, а после промърмори:

— Бог сигурно е знаел защо ни прави толкова различни.

Джори се завъртя около стола си и проследи с очи Джоел.

— Това значи е правуйчото, който се предполагаше, че е загинал, карайки ски. Мамо, няма ли да е странно, ако се появи и другият брат?

Барт побесня и скочи на крака.

— Не ставай смешен! Големият син на Малкълм е загинал. Открили са тялото му в пропастта и са го погребали в семейната гробница, която често посещавам. Според думите на вуйчо Джоел, баща му е изпратил детективи да търсят изгубения му по-малък син и това е една от причините, поради които той се е скрил в манастира. По-късно свикнал с живота там и започнал да се страхува от външния свят. — Барт извърна глава към мен, за да се убеди, че ние като деца също бяхме свикнали с нашия затвор и се страхувахме от всичко навън. — Джоел казва, че ако дълго време си изолиран, започваш да виждаш истинската същност на хората — сякаш разстоянието ти дава по-добра перспектива.

Крис ме погледна. Да, ние знаехме какво представлява изолацията. Крис се изправи, махна на Джори и предложи да го разведе наоколо.

— Барт смята да построи конюшни, за да може да ходи на лов за лисици, като Малкълм. Може би някой ден ще пожелаем да изпробваме този вид спорт.

— Спорт ли? — възрази Мелъди, изправи се грациозно и побърза да се присъедини към Джори. — Не смятам, че глутница гладни хрътки, преследващи невинни лисици, би могло да се нарече спорт. Това е варварщина!

— Ето какъв е проблемът с балетистите — прекалено са чувствителни при сблъсъка им с действителността — отвърна Барт, преди да поеме в друга посока.

Късно следобед заварих Крис във фойето да наблюдава Джори, който бе застанал пред огледалата и използваше един стол вместо станак. Между тях съществуваше привързаност, каквато се надявах някой ден да възникне между Крис и Барт. Баща и син, и двамата се възхищаваха и уважаваха един друг. Кръстосах ръце пред гърдите си. Толкова се радвах, че се е събрало цялото семейство, или щеше да се събере при пристигането на Синди. А очакваното бебе щеше да заздравя отношенията ни.

Джори загрея и затанцува на музиката от „Жар птица“. Въртеше се бързо като пумпал, скачаше във въздуха като перце и се приземяваше без никакъв шум. Мускулите му се обтегнаха, когато отново скочи, като разтвори крака, така че във въздуха пръстите на ръцете му докоснаха пръстите на краката му. Докато го наблюдавах, ме обзе въодушевление, защото знаех, че танцува заради нас.

— Забеляза ли подскоците му? — попита Крис, като ме видя. — Той покрива около дванайсет фута. Не мога да повярвам на очите си.

— Десет, не дванайсет — поправи го Джори, като се завъртя около нас и премина огромното пространство във фойето за няколко секунди. После, останал без дъх, се отпусна върху ватената розетка на пода, специално поставена, за да може да си почива върху нея, без потта му да попива в изисканата тапицерия на столовете.

— Подът е ужасно твърд, ако падна... — въздъхна той, докато си почиваше.

— Не мога да повярвам, че е толкова подвижен на тази възраст.

— Аз съм само на двацет и девет години, татко, а не на трийсет и девет — възпротиви се Джори, който се засягаше, че остарява и ще трябва да отстъпи мястото си на по-младите. — Има поне още единайсет години, преди да се оттегля.

Знаех точно как се чувства, докато лежи на рогозката. Приликата му с Джулиан бе невероятна. Сякаш отново бях на двацет години. Мускулите на всички танцьори, приближаващи четирийсетте, се втвърдяват и красивите им някога тела вече не привличат публиката. Сбогом на старите, път на новите... От това се страхуваха всички танцьори, въпреки че балерините можеха да издържат по-дълго. Отпуснах се на рогозката до Джори и скръстих крака.

— Джори, ще танцуваш по-дълго от повечето балетисти, така че престани да се притесняваш. Очаква те дълъг, изпълнен със слава път, докато навършиш четирийсет, а кой знае, може да се оттеглиш и на петдесет.

— Да, разбира се — каза той и погледна високия таван. — Аз съм четиринайсетиет по ред от едно цяло поколение балетисти и това число би трябвало да носи щастие, нали?

Колко пъти го бях чувала да казва, че не би могъл да живее, без да танцува? На две години го поведох по пътя, по който вървеше сега.

По стълбите се зададе Мелъди, освежена от скорошната баня. Приличаше на крехко пролетно цвете в синьото си трико.

— Джори, моят лекар каза, че мога да правя леки упражнения. Искам да танцувам, за да запазя мускулите си стегнати и здрави. Танцувай с мен, скъпи. Нека да танцуваме, да танцуваме.

Джори веднага скочи, завъртя се и падна на коляно в романтичната поза на принца, съзрял принцесата от мечтите си.

— Удоволствието е мое, любима... — Той я грабна и се завъртя с нея, сетне я постави на земята умело и грациозно, сякаш бе по-лека от перце. Танцуваха така, както някога двамата с Джулиан танцувахме — единствено за удоволствието и просто защото бяхме млади, жизнени и талантиливи. Очите ми се насълзиха, докато ги наблюдавах.

Прочел мислите ми, Крис ме прегърна и ме притегли към себе си.

— Нали са прекрасни? Бих казал, че са създадени един за друг. А притворяли очи, виждам теб и Джулиан... Но ти си много по-красива, Катрин, много по-красива.

Зад нас се чу въздишката на Барт.

Обърнах се и видях, че Джоел се е промъкнал зад Барт като добре обучено куче. Беше спрял до него, свел глава, а ръцете му все още не се виждаха.

— Бог дава, Бог взима — промърмори отново Джоел.

Защо, по дяволите, непрекъснато го повтаряше?

Неспокойно преместих поглед от Джоел към Барт и видях, че отново не откъсва очи от Мелъди. Не ми хареса завистливият поглед на Барт и страстното желание, което се четеше в него. Светът беше пълен със свободни момичета — не му трябваше Мелъди, съпругата на брат му.

Барт възторжено ги аплодира, когато танцът им приключи, а те се гледаха захласнато, забравили за съществуването ни.

— Трябва да танцувате така на тържеството за рождения ми ден. Джори, обещавай ми, че ще го направите.

Джори извърна неохотно глава и се усмихна на Барт.

— Е, ако искаш, аз ще танцувам, но Мел не. Лекарят ѝ позволява да се упражнява, но тя не може да издържи натоварването, което изисква едно професионално представление, а зная, че ти искаш само най-доброто.

— Но аз искам и Мелъди да участва — възпротиви се Барт и се усмихна мило на съпругата на брат си. — Моля те, само за рождения ми ден, Мелъди, само веднъж... никой няма да забележи състоянието ти.

Мелъди неуверено погледна Барт.

— Не мисля, че трябва — бавно каза тя. — Искам бебето ни да е здраво. Не мога да рискувам да го загубя.

Барт се опита да я накара да промени решението си, но Джори сложи край на спора.

— Виж какво, Барт, казах на нашия агент, че лекарят на Мелъди не ѝ позволява да танцува. Ако го направи, той може да чуе и да ни съди. А тя е и много изморена. За едно професионално изпълнение са необходими много репетиции. Измъчваш ни с молбите си. Синди би могла да танцува с мен, когато пристигне.

— Не! — отсече Барт, намръщи се и загуби чара си. — Тя не може да танцува като Мелъди.

Наистина не можеше. Не беше професионалистка, но когато пожелаеше, се справяше много добре. Двамата с Джори я обучавахме от двегодишна възраст.

Джоел стоеше на няколко крачки зад Барт, негова бледа сянка. Присъствието му ме вбесяваше.

Целенасочено го изхвърлих от съзнанието си и се замислих за Синди. С нетърпение очаквах да я видя отново. Да чуя нестихващото ѝ бърборене, когато ми разказваше за срещите си с нейни приятели.

На фона на залязващото слънце, скрита в сенките на огромната арка, наблюдавах Джори и Мелъди, които отново танцуваха в огромното фойе. Сега Мелъди бе облякла виолетово трико и къса прозрачна туника, която бе превързана с виолетови сатенени панделки под малките ѝ твърди гърди. Приличаше на принцеса, танцуваща със своя любим. О, страстта, която бликаше между Джори и Мелъди, породила копнеж дори в моите слабини. Да можем да съм млада като тях... да имам шанса да опитам отново... и този път да го направя правилно.

Изведнъж осъзнах, че Барт е наблизил, сякаш шпионираше, или меко казано, наблюдаваше. А той не харесваше балета и опияняващата музика. Беше се подпрял спокойно на рамката на вратата, а ръцете му бяха скръстени на гърдите. Но тъмните му изгарящи очи не се откъсваха от Мелъди. Те бяха изпълнени с желанието, което забелязах и преди. Сърцето ми замря.

Всъщност Барт винаги желаше всичко, което притежаваше Джори.

Музиката спря. Джори и Мелъди бяха забравили, че някой може да ги наблюдава, бяха се вгълбили и не преставаха да танцуват, заплени един от друг. Накрая Мелъди се затича и се отпусна в прегръдките му. Устните ѝ се впиха в неговите и леко се разтвориха. Бях толкова обладана от любовната им игра, колкото и Барт, и не можех да отместя поглед. Те се поглъщаха с целувки. Обхванати от непреодолима страст, се отпуснаха на рогозката. Докато бързах към Барт, чувах учестеното им дишане.

— Хайде, Барт, не е възпитано да ги наблюдаваме, след като танцът е приключил.

Той подскочи, сякаш го бях опарила. Копнежът в очите му едновременно ме нарани и изплаши.

— Трябва да се научат да сдържат чувствата си, когато са мои гости — каза той с дрезгав глас, без да откъсва очи от двойката, търкаляща се върху рогозката с преплетени ръце и крака, мокри коси и нестихващи целувки.

Издърпах Барт в музикалната зала и тихо затворих вратата зад нас. Тази стая не ми харесваше. Бе обзаведена според мъжкия вкус на Барт. Имаше огромно пиано, на което никой не свиреше. Бях забелязала как Джоел прокарва пръсти по него, след което отдръпва ръце, сякаш извършваше грях. Но пианото го привличаше неудържимо и той често стоеше и го наблюдаваше, свивайки и отпускаяки пръстите си. Барт се запъти към шкафчето, в което имаше напитки. Взе кристалната гарафа и си наля чисто уиски. Без вода и лед. Пресуши го наведнъж, след което ме погледна виновно.

— След девет години съвместен живот все още не са си омръзнали. Какво притежавате двамата с Крис, което Джори е наследил, а аз не?

Изчервих се и сведох глава.

— Не знаех, че пиеш сам.

— И много други неща не знаеш за мен, скъпа майко. — Без да вдигам глава, чух шум и разбрах, че си налива втора чаша. — Дори и Малкълм е пиел понякога.

Обзе ме любопитство.

— Все още ли си мислиш за Малкълм?

Той се отпусна на един стол и скръсти крака. Отвърнах поглед, спомняйки си, че малкият ми син имаше навика да слага краката си върху нещата, намиращи се около него, като по този начин съсипа красивите столове и покривките за легла. После очите ми отново се втренчиха в обувките му. Как успяваше да запази подметките си толкова чисти, сякаш се движеше само по килими?

Един след друг Барт загуби всички лоши навици от детството си.

— Защо гледаш обувките ми, майко?

— Много са красиви.

— Наистина ли ти харесват? — Той ги погледна с безразличие. — Струват шестстотин долара, но платих още сто за специална

обработка на подметките, така че по тях да не остават следи от прах. Това е положително качество — да носиш обувки с чисти подметки.

Намръщих се. Какво ли психологично послание беше това?

— Върховете ще се износят преди подметката.

— И какво от това?

Трябваше да се съглася. Сега за нас парите не означаваха нищо. Имахме повече, отколкото бихме могли да похарчим.

— Когато върховете се износят, ще ги хвърля и ще си купя нови.

— Тогава защо обработваш подметките?

— Всъщност, майко — каза грубо той, — обичам всичко да изглежда като ново, докато ми омръзне. Ще се отвращавам от Мелъди, когато коремът ѝ се подуе и заприлича на дойна крава...

— Ще се зарадвам, когато ѝ проличи, защото тогава вероятно ще спреш да я гледаш.

Барт запали цигара и спокойно каза:

— Мога да се обзаложа, че лесно ще я отнема от Джори.

— Как смееш да говориш така? — попитах ядосано.

— Забелязала ли си, че никога не ме поглежда. Предполагам, че не иска да разбере, че сега съм по-красив от Джори, по-висок, по-умен и хиляда пъти по-богат.

Не откъсвахме очи един от друг. Преглътнах нервно и изчистих невидима пращинка от дрехите си.

— Утре пристига Синди.

Той притвори за миг очи и стисна здраво облегалката на стола.

— Не одобрявам това момиче — изрече най-накрая той.

— Надявам се да не се държиш грубо с нея, когато пристигне. Спомняш ли си как те обожаваше и се влачеше след теб. Тя те обичаше, преди да я настроиш срещу себе си. Ако престанеш да ѝ се подиграваш така безмилостно, пак ще те обожават. Барт, не съжаляваш ли за отворителните неща, които наговори и стори на сестра си?

— Тя не ми е сестра.

— Напротив, сестра ти е!

— Господи, майко, никога не съм смятал Синди за моя сестра. Тя е осиновена и не е една от нас. Прочетох някои от писмата, които ти изпраща. Не виждаш ли каква е? Или разбираш само каквото пише, а не какво има предвид? Как би могло едно момиче да е толкова известно, без да се отдава на мъжете.

Скочих на крака.

— Какво ти става, Барт? — изкрещях аз. — Не приемаш Крис за баща, Синди за сестра, а Джори за брат. Не се ли нуждаеш от никой друг, освен от собствената си персона и от онзи омразен възрастен мъж, който те следва неотлъчно?

— Нуждая се малко от теб, нали, майко? — каза той и присви злокобно очи. — И от вуйчо Джоел, който е много интересен човек и в момента се моли за душите ни.

Сякаш размаха червена кърпа пред очите ми и ме вбеси.

— Голям идиот си, ако предпочиташ този старец пред единствения баща, когото познаваш! — Опитах се да се овладеея, но не успях. — Забрави ли всички добри неща, които Крис направи за теб и все още продължава да прави?

Барт се наведе и ме прониза с искрящия си поглед.

— Животът ми щеше да е щастлив, ако Крис го нямаше. Ако се бе омъжила за истинския ми баща, щях да съм идеалният син. Много по-добър от Джори. Може би приличам на теб, майко. Вероятно повече от всичко на света се нуждая от своето отмъщение.

— За какво искаш да отмъстиш? — изненадах се аз.

Той се наведе напред и настървено продължи:

— Смяташ, че след като си ми осигурила дрехи, храна и подслон, съм имал всичко необходимо, но не е така. Знаех, че пазиш обичта си за Джори. А след като се появи Синди — и за нея. Към мен изпитваше само съжаление. Мразя те, че ме съжаляваше.

Призля ми. Добре, че бях седнала.

— Барт — започнах аз, мъчейки се да не се разплача и да не издам слабостта си, която той презираше, — вероятно някога съм те съжалявала за непохватността ти... Но най-вече страдах, че толкова често се нараняваш. Но сега за какво да те съжалявам? Ти си много красив, интелигентен, а когато пожелаеш, ставаш дори чаровен. Какво основание за съжаление бих могла да имам сега?

— Точно това ме притеснява — отвърна тихо той. — Караш ме да се оглеждам и да се чудя какво виждаш. Стигнах до заключението, че просто не ме харесваш. Не ми вярваш, нямаш доверие в мен. По очите ти разбирам, че не ме смяташ за напълно нормален човек. — Изведнъж присвитите му очи широко се разтвориха. Впи поглед в очите ми, които винаги издаваха мислите ми. Засмя се пресилено. —

Виждам подозрението и страха в очите ти, майко. Мога да прочета мислите ти. Смяташ, че някой ден ще предам теб и брат ти, въпреки че досега съм имал хиляди възможности, но не съм го направил. Запазих греховете ви за себе си. Защо не си признаеш честно, че не си обичала втория съпруг на майка ти? Кажу ми, че всъщност си го използвала за отмъщението си. Преследвала си го, получила си го, заченала си ме и той е загинал. И типично в твой стил си се отправила към нещастния доктор в Южна Каролина, който без съмнение те е обичал и ти е вярвал безрезервно. Той разбра ли, че си се омъжила за него само за да дадеш име на копелето си? Знаеше ли, че го използваш, за да избягаш от Крис? Виждаш колко много съм мислил? А сега стигнах до ново заключение: в Джори ти намиращ много от чертите на Крис, и точно това ти харесва! В мен виждаш единствено Малкълм и не забелязваш, че приличам на баща си, виждаш само онова, което искаш. Смяташ, че в очите ми откриваш душата на Малкълм. Кажу ми, че греша! Хайде, кажу ми, че лъжа!

Понечих да отрека всичко казано, но не отроних нито дума.

Обзе ме паника, защото исках да го прегърна и да опра главата му на гърдите си, както често успокоявах Джори, но не можех да помръдна. Наистина се страхувах от него. Хладното му, отблъскващо поведение в момента превръщаше любовта ми в неприязън.

Той ме чакаше да проговоря, да отрека обвиненията му, а аз направих най-лошото — избягах в стаята си.

Хвърлих се на леглото и заплаках. Той казваше самата истина! Не знаех, че четете мислите ми като разтворена книга. Ужасявах се, като си представях какво може да направи някой ден, за да погуби не само Крис, мен и Синди, но дори и Мелъди.

СИНДИ

Синди пристигна с такси около единайсет часа на следващия ден и се втурна в къщата като освежаващ пролетен вятър. Сгуши се в прегръдката ми. Ухаеше на някакъв екзотичен парфюм, който смятах за прекалено тежък за едно шестнайсетгодишно момиче, но запазих мнението си за себе си.

— О, мамо — проплака тя, като ме целуваше и прегръщаше непрестанно, — колко е хубаво, че отново сме заедно! — Вълнението ѝ ме накара да затая дъх. През цялото време, дори докато се прегръщахме, тя оглеждаше огромните стаи и изисканата им мебелировка. Държеше ме за ръка и ме дърпаше от една стая в друга, като се възхищаваше от богатството и красотата.

— Къде е татко? — попита тя. Обясних ѝ, че Крис е отишъл в Шарлотсвил, за да замени наетата кола с по-люксов модел.

— Скъпа, той се надяваше, че ще се върне, преди да пристигнеш. Вероятно нещо го е забавило. Имай търпение. Всеки миг ще нахлуе през вратата и ще те поздрави.

Тя се успокои и отново възкликна:

— О, каква къща! Не ми каза, че изглежда така. Накара ме да мисля, че имението Фоксуърт Хол ще е грозно и страшно като първото.

За мен Фоксуърт Хол винаги щеше да остане грозен и страшен, но ми беше забавно да наблюдавам въодушевлението на Синди. Тя бе по-висока от мен, гърдите ѝ бяха заоблени и стегнати, а талията ѝ беше толкова тънка, че подчертаваше красивите ѝ бедра и плоския корем, нескривани от прилепналите ѝ джинси. Гледайки отстрани фигурата ѝ, мислено я сравних с напъпило цвете — така нежна и крехка, но едновременно и много издръжлива.

Дългата ѝ златиста коса се разпиля от вятъра, когато излязохме да наблюдаваме Барт и Джори, които играеха тенис на един от новите кортове.

— О, мамо, двамата ти сина са прекрасни! — прошепна Синди, загледана в дългите им загорели тела. — Не вярвах, че Барт ще стане красив като Джори, след като беше малък грозник.

Погледнах я учудено. Барт наистина беше прекалено слаб и непрекъснато имаше рани и белези по краката, а тъмната му коса бе вечно разчорлена, но беше красиво малко момче, което определено не беше грозно, а само постъпваше лошо. Някога Синди обожаваше Барт. Сякаш нож проряза лицето ми, когато осъзнах, че думите на Барт от предишната вечер бяха верни. Наистина бях поставила Синди преди него. Все още смятах, че е идеална и не може да сгреши.

— Опитай се да се държиш мило с Барт — прошепнах, забелязвайки, че Джоел се приближава към нас.

— Кой е този смешен старец? — попита Синди и погледна Джоел, който се наведе да отскубне няколко бурена. — Само не ми казвай, че Барт го е наел за градинар. Та той не би могъл да се изправи, след като се е навел.

Преди да отговоря, Джоел се приближи към нас с широка усмивка, доколкото му позволяваха протезите.

— Ти трябва да си Синди, за която Барт не престава да говори — каза той с известна галантност, хвана протегнатата с нежелание ръка на Синди и я докосна с тънките си извити устни.

Усещах, че тя иска да издърпа ръката си, но издържа докосването на устните му. Слънцето блестеше в почти бялата коса на Джоел и тя изглеждаше съвсем оредяла. Изведнъж се сетих, че не бях казала на Синди за Джоел и побързах да го представя. Тя остана очарована, когато разбра кой е.

— Искаш да кажеш, че познаваш проклетия дядо Малкълм? Наистина ли си му син? О, трябва да си много възрастен!

— Синди, не е прилично...

— Извинявай, вуйчо Джоел. Просто когато слушам мама и татко да говорят за младостта си, ми се струва, че са изминали хиляди години. — Тя се усмихна извинително и се засмя. — Знаеш ли, имаш голяма прилика с баща ми. Когато остарее, без съмнение ще прилича на теб.

Джоел извърна глава към Крис, който в момента излизаше от нов син кадилак. Ръцете му бяха пълни с пакети. Беше взел подаръците, поръчани за рождения ден на Барт. Подаръкът от Крис бе дипломатическо куфарче от най-фина кожа, което се заключваше с шифър. Аз щях да му подаря осемнайсеткаратови златни копчета за ръкавели, върху които с диаманти бяха изписани инициалите му, в

комбинация със златна табакера, също с монограм от диаманти — най-уважавания камък от Барт. Баща му притежаваше такава табакера — подарък от майка ми.

Крис остави двата пакета на градинския стол и разтвори ръце. Синди се сгуши в прегръдката му. Покри лицето му с целувки и остави следи от червилото си.

— Това ще бъде най-хубавото лято в живота ми. Тате — помоли тя, — не може ли да останем тук до започване на учебната година, така че да разбера какво означава да живееш в истинска къща, с красиви стаи и великолепни бани? Вече зная къде искам да спя — в стаята в розово. Той знае, че обожавам розовото и вече съм влюбена в тази къща. Наистина съм влюбена.

Сянка помрачи погледа на Крис, когато я пусна и се обърна към мен.

— Трябва да помислим върху това, Синди. Както знаеш, двамата с майка ти сме тук, за да помогнем на Барт да отпразнува двайсет и петия си рожден ден.

Погледнах към корта, където Барт удари тенис топката с такава сила, че тя едва не се пръсна. Джори се спусна като светкавица и върна топката на Барт, който умело я лифтира и я върна със същата сила. И двамата се бяха изпотили и зачервили от тренировката и горещото слънце.

— Джори, Барт — провикнах се аз. — Синди е тук. Елате да я поздравите.

Джори моментално извърна глава и се усмихна, като пропусна следващата топка. Не успя да я върне и Барт извика от радост. Започна да подскача и хвърли скъпата си ракета на земята, крещейки:

— Спечелих!

— Печелиш служебно — каза Джори и също хвърли ракетата си. Затича се към нас с усмивка и извика на Барт: — Служебната победа не се брои.

— Брои се — отвърна Барт. — Какво ни интересува, че Синди е пристигнала. Просто използваш появяването ѝ като повод да прекъснеш играта, преди да те победи.

— Добре, щом така искаш — отвърна Джори и прегърна Синди, като я завъртя около себе си. Синята ѝ пола се вдигна и разкри тънките

й бикини. С учудване открих, че Синди все още се облича цялата в един цвят.

Мелъди се изправи от мраморния градински стол, откъдето наблюдаваше играта, скрита от храстите. Видях я как присви устни от радушното посрещане на Синди.

— И майката като дъщерята — промърмори Барт зад мен.

Синди се приближи до Барт предпазливо, с такова достойнство, че не приличаше на момичето, поздравило Джори.

— Здравей, Барт. Изглеждаш съвсем добре.

Барт я гледаше, сякаш не я бе виждал никога досега. Бяха изминали две години, но тогава четиринайсетгодишната Синди носеше плитки или опашки и имаше шини в устата. Сега блестящите ѝ зъби бяха идеално разположени. Косата ѝ приличаше на разтопено злато. По списанията нямаше девойка с по-хубава фигура и по-добър тен и с мъка осъзнах, че Синди разбира, че изглежда великолепно.

Очите на Барт се заковаха върху гърдите ѝ, които се люлееха, докато вървеше, а зърната им се забелязваха съвсем ясно. С очи измери тънката ѝ талия, спусна се по ханша и наведе поглед към красивите ѝ дълги крака, обути в бели сандали. Лакът на краката ѝ беше яркочервен, в съответствие с маникюра и червилото ѝ.

Беше така невинно привлекателна в опита си да изглежда зряла жена. Нито за миг не си помислих, че дългият преценяващ поглед, който отпрати към Барт, означаваше това, което той си помисли.

— Не си мой тип — заяви той, обърна се и се загледа в Мелъди. После отново се обърна към Синди.

— Независимо от скъпите ти дрехи в тебе прозира нещо просташко... липсва ти благородство.

Заболя ме, защото съзнателно се опита да потъпче гордостта на Синди. Радостта ѝ помръкна. Сви се като нежно цвете и се отпусна в прегръдките на Крис.

— Барт, извини се! — нареди Крис. Изтръпнах, защото знаех, че той няма да го направи.

Барт сви презрително устни, въпреки че се опита да се държи с достойнство. Искаше да обиди Крис, както бе правил хиляди пъти досега, но после погледна Мелъди, която го наблюдаваше с любопитство. Кръвта нахлу в лицето му.

— Ще се извиня, когато тя се научи да се облича и да се държи като дама.

— Барт, извини се сега — нареди Крис.

— Не ме заплашвай, Кристофър — заяви Барт и изгледа злобно Крис. — Двамата с майка ми сте много уязвими. Не си нито Шефийлд, нито Фоксуърт... или поне не можеш да си позволиш да бъдеш Фоксуърт. Така че на какво разчиташ? Светът е пълен с лекари. Има много лекари... по-млади и по-кадърни от теб.

Крис се изправи.

— Некомпетентността ми в медицината е спасявала живота ти и живота на други хора нееднократно, Барт. Надявам се някой ден да признаеш това. Никога не си ми благодарил за нещата, които съм направил за теб. Очаквам този ден.

Барт пребледня, но предполагах, че не от думите на Крис, а от притеснение, че Мелъди слуша.

— Благодаря ти, вуйчо Крис — иронично каза той.

Колко подигравателни и неискрени бяха гласът и думите му! Наблюдавах как двамата мълчаливо се предизвикват и как Крис се намръщи от начина, по който Барт подчерта думата „вуйчо“. Тогава, без никаква причина, погледнах Джоел.

Той се беше приближил и стоеше точно зад Мелъди. На лицето му беше изписана най-милата и сърдечна усмивка, но в очите му проблясваше нещо зловещо. Преместих се до Крис, а Джори застана от другата му страна.

Тъкмо реших да изредя всички неща, за които Барт би трябвало да благодари на Крис, но Барт внезапно се насочи към Мелъди, като пренебрегна Синди.

— Казах ли ти каква е темата на тържеството? Знаеш ли кой балет избрах за вас двамата с Джори? Ще предизвика сензация.

Мелъди се изправи и погледна Барт в очите с открита неприязън.

— Няма да танцувам за гостите ти. Мисля, че Джори неколкократно ти обясни, че ще направя всичко възможно бебето ни да е здраво, което не включва танците за развлечение на теб и хора, които дори не познавам.

Гласът ѝ беше хладен, а в очите ѝ се четеше неодобрение от поведението на Барт.

Тръгна си заедно с Джори, а ние трябваше да ги последваме. Джоел се влачеше накрая като опашка, която не знае къде да се скрие.

Както винаги, Синди бързо се възстанови от обидите на Барт и радостно забърбори за очакваното бебе, което ще я направи леля.

— Прекрасно! Чакам с нетърпение. Бебето ще е прекрасно, след като има родители като Джори и Мелъди и дядо и баба като вас двамата с татко.

Присъствието на Синди компенсираше омразата на Барт. Прегърнах я, когато тя се отпусна в креслото в нашия хол и заразказва подробности от живота си. Слушах я с любопитство, възхитена от дъщерята, която наваксваше пропуснатото от Кари и мен.

Всяка сутрин двамата с Крис ставахме рано, за да се насладим на хладните планински утрини, на нежния аромат на розите и другите цветя, който изпълваше ноздрите ни. Синди ставаше късно, като Джори и Мелъди, която непрекъснато се чувстваше зле и беше уморена. Около седем и половина наблюдавахме пристигането на дизайнерите. Доставчиците подготвиха тържеството, а дизайнерите стигнаха до споразумение за недовършените стаи. Но нито един съсед не се отби при нас. Личният телефон на Барт често звънеше, но останалите оставаха глухи, сякаш бяхме съвсем сами. В някои случаи това беше прекрасно, а в други — страшно.

В мъгливата далечина едва се открояваха куполите на две църкви. Знаех, че патрон на едната е бил Малкълм. На около миля се намираще гробището, където той и баба ми бяха погребани. Надгробните им плочи бяха натруфени, а имаше и каменни ангели — пазители, поставени от майка ни.

През деня обикновено играех тенис с Крис, с Джори, а понякога и с Барт. В тези мигове той сякаш ме харесваше най-много.

— Изненадваш ме, майко! — извика той, като удари толкова силно топката, че тя сякаш скъса ракетата ми. Успях да му я върна, след което болното ми коляно се обади и трябваше да се откажа. Барт се оплака, че го използвам като претекст да не играя с него.

— Измисляш си всевъзможни причини, за да не си с мен — извика той, сякаш думите на Крис не означаваха нищо. — Не куцаш, значи не те боли.

Понакуцвах, докато изкачвах стълбите, но Барт не беше с мен, за да види. Отпуснах се в горещата вана и лежах около час, опитвайки се да премахна болката.

— Лед, Катрин, лед! — заяви Крис, показвайки ми, че отново греша. — Като седиш в топлата вода, ще възпалиш още повече коляното си. Излизай, а аз ще ти напълня един плик с натрошен лед. Дръж го дващест минути върху коляното си. — Целуна ме, за да притъпи остротата на думите си. — Ще се видим по-късно — каза той и забързано пое към тенис корта, за да играе с Джори, докато ги нямаше Барт и Джоел. Наблюдавах ги от балкона на спалнята, където седях с леда върху коляното. Не след дълго ледът успокои парещата болка на коляното ми.

Започнах да се приготвям за бебето на Джори. Това изискваше да обиколя магазините. Със Синди и Крис често слизахме в Шарлотсвил, а два пъти ходихме и до Ричмънд, където пазарувахме, отидохме на кино и останахме да преспим. Понякога Джори и Мелъди идваха с нас, но не толкова често, колкото ми се искаше, Фоксуърт Хол вече ни омръзваше.

Но дори и да втръсваше на мен, на Джори и на Мелъди, все още очароваше Синди. Тя обожаваше стаята си, изисканите мебели във френски стил, женската ѝ баня в розово и бледозелено със златисти ръбове. Тя танцуваше наоколо развеселена.

— Значи той не ме харесва и въпреки това обзавежда стая точно по начина, по който ми харесва. О, мамо, дали някога ще разберем Барт?

Кой би могъл да отговори на подобен въпрос?

ПОСЛЕДНИ ПРИГОТОВЛЕНИЯ

Някаква треска обхвана Фоксуърт Хол с приближаването на двайсет и петия рожден ден на Барт. Различни дизайнери измерваха градината, терасите и стаите. Говореха си на групи, чертаеха, правеха списъци, пробваха различни цветове за покривките и разговаряха с Барт, кроейки тайните си планове за темата на танците. Барт все още отказваше да разкрие каква ще е тя. Тайните му подхождаха. Бяхме се превърнали в сплотено семейство, към което Барт не желаше да се присъедини.

Работници донесоха боя, греди и други строителни материали и започнаха да изграждат нещо като сцена и платформа за оркестъра. Чух Барт да споменава, че ще покани много известни оперни звезди.

Винаги когато бях навън, а там прекарвах по-голяма част от времето си, наблюдавах синкавите мъгливи планини и се чудех дали те помнят две от таванските мишки, затворени тук около четири години. Чудех се дали някога ще успеят отново да превърнат едно обикновено момиче в човек, изпълнен с желание да превърне прекрасните си мечти в реалност. Аз наистина успях да реализирам някои от мечтите си, въпреки, че не успях да запазя съпрузите си живи. Изтрих две сълзи, срещнах изпълнения с обич поглед на Крис и отново ме обзе обичайната тъга. Барт щеше да бъде съвсем нормален, ако аз не обичах Крис и той също не ме обичаше.

Би трябвало да обвинявам съдбата си... но аз все още обвинявах майка ни.

Чувствах се щастлива, въпреки че не знаех какво ни очаква. Просто наблюдавах въодушевената суетня в градината. Затаих дъх, когато осъзнах какво е направил Барт.

Библейска сцена!

— Самсон и Далила — отвърна кратко Барт на въпроса ми. Ентусиазмът му се беше изпарил, защото Мелъди продължаваше да отказва да изпълни ролята. — Често съм чувал Джори да казва, че мечтае да продуцира изпълненията си, а това е любимата му роля.

Мелъди се завъртя и се отправи към къщата, без да отговори, пребледняла от гняв.

Би трябвало да се досетя, че тази тема ще допадне най-много на Барт.

Синди се затича и се хвърли на врата на Джори.

— Джори, нека аз да изпълня ролята на Далила. Зная, че мога да се справя.

— Не желая да гледам аматьорските ти опити! — извика Барт.

Синди не му обърна внимание и стисна умоляващо ръцете на Джори.

— Моля те, моля те, Джори. Нека да го направя. Не съм прекъсвала уроците си по балет, така че няма да те изложя. А би могъл да ми помогнеш да се справя. Ще репетирам по цял ден!

— Не разполагаме с достатъчно време за репетиции, след като представлението е само след два дни — оплака се Джори и изгледа ядосано Барт. — Господи, Барт, защо не ме предупреди по-рано? Да не би да смяташ, че след като съм бил хореограф на този спектакъл, ще си спомня всичко. За изпълнението на такава роля са необходими седмици репетиции, а ти чакаше до последния момент. Защо?

— Синди лъже — каза Барт и погледна с копнеж към вратата, където се скри Мелъди. — Мързеше я да тренира с мама, така че защо да го прави самостоятелно?

— Тренирах! — Извика Синди с огромно въодушевление и гордост, въпреки че знаех, че мрази тежките упражнения. До шестгодишна възраст обожаваше балетните роклички, сатенените палци и малките лъскави диадеми, които я пренасяха в един вълшебен свят. Смятах, че никога няма да се откаже от него, но Барт ѝ се подиграваше прекалено много и успя да я убеди, че е безнадежден случай. Затова много се учудих, че не се е отказала от балета, а само не е искала Барт да я гледа.

Обърна се към мен, сякаш молеше за живота си:

— Казвам ви самата истина! Когато влязох в частния колеж и Барт не беше наоколо да ми се подиграва, отново започнах уроците по балет. Досега не съм ги прекъсвала.

— Е — заяви Джори, очевидно впечатлен, като отново изгледа ядосано Барт, — да посветим оставащото ни време на репетиции. Много глупаво постъпи, Барт, като не ни каза. Не мисля, че аз ще имам

някакви проблеми, тъй като ролята ми е позната, но Синди? Ти дори не си гледала този спектакъл!

Барт го прекъсна грубо и попита:

— Носиш ли си лещите, белите лещи? Виждаш ли през тях? Преди около година ви гледах с Мелъди в Ню Йорк и от залата наистина изглеждаше сяп.

Джори се намръщи на неочаквания въпрос и погледна сериозно Барт.

— Да, нося си лещите — бавно отвърна той. — Където и да отида, някой ме моли да изпълня ролята на Самсон, така че си нося лещите. Не знаех, че си такъв любител на балета.

Барт се засмя и потупа Джори по гърба, сякаш никога не се бяха карали.

— Повечето балети са ужасно скучни, но този ми харесва. Самсон е бил велик герой и аз се възхищавам от него. А ти, скъпи братко, прекрасно се превъплъщаваш в Самсон. Дори изглеждаш могъщ като него. Предполагам, че това е единственият балет, който ми харесва.

Не слушах Барт. Наблюдавах Джоел, който се беше навел напред. Мускулите около тънките му устни се движеха спазматично, като не можех да определя дали прикриваха смеха или гримасата му. Изведнъж желанието ми Джори и Синди да танцуват този балет се изпари, защото сцените бяха доста брутални. А това бе идея на Барт от години.

Цяла нощ обмислях как да накарам Барт да се откаже от този спектакъл.

Трудно го разубеждавах като дете.

А като мъж... не знаех дали изобщо имам шанс. Но смятах да опитам.

На следващата сутрин станах рано и се затичах на двора, за да хвана Барт, преди да потегли. Нетърпеливо ме изслуша и каза:

— Вече не мога, дори и да искам. Накарах да ушийт костюмите и те са почти готови, както и декорите. Ако променя нещо, ще е прекалено късно да планирам друг балет. Ти защо се притесняваш, след като Джори не се притесни?

Как можех да му обясня, че интуицията ми ме предупреждаваше да не позволявам този балет да се изпълни в близост до мястото на

нашият затвор. Музиката щеше да достигне до гробовете на Малкълм и съпругата му, които се намираха недалеч от сцената.

Джори и Синди работеха денонощно. И двамата бяха обхванати от въодушевление, че работят заедно, а Джори откри, че Синди е добра. Не можеше да танцува като Мелъди, но се справяше и изглеждаше прекрасно с вдигната коса като класическа балерина.

Утрото на рождения ден на Барт беше ясно, като предричаше безоблачен слънчев ден.

Двамата с Крис станахме рано и се разходихме из градината преди закуска, като се наслаждавахме на аромата на розите, които предричаха прекрасен рожден ден за Барт.

Винаги мечтаеше за рождени дни като тези на Синди и Джори, но когато настъпеше тържеството, той успяваше по някакъв начин да отблъсне гостите, така че повечето си тръгваха рано, обикновено ядосани.

Непрекъснато си повтарях, че вече беше мъж и всичко щеше да е различно. Крис ме успокояваше, сякаш имахме телепатични способности и четяхме мислите си.

— Държи се както някога — заявих аз. — Не е ли странно — как не променя детското си изражение, Крис? Адвокатите ще прочетат ли отново завещанието след тържеството?

Крис поклати глава, щастлив и доволен.

— Не, скъпа, всички ще сме много уморени. Четенето е насрочено за следващия ден. — Сянка помрачи лицето му.

— Спомняш ли си дали има нещо в завещанието, което би развалило рождения му ден?

Не помнех, но когато четяха завещанието на майка ми, бях прекалено разстроена, плачех и почти не слушах. Изобщо не ме интересуваше дали някой от нас ще наследи богатството на Фоксуърт, което сякаш носеше проклетие.

— Адвокатите на Барт крият нещо от мен, Кати, нещо, което показва, че не съм разбрал ясно завещанието на майка ни след смъртта ѝ. Сега не искат да разговарят за това, защото Барт е настоял да не участвам в никакви юридически разисквания. Страхуват се от него. Учудва ме, че хора на средна възраст с дългогодишен опит се поддават

на натиска му, сякаш искат да запазят благоразположението му. Притеснявам се, а после се питам какво, по дяволите, ме интересува това. Скоро ще си тръгнем и ще си създадем нов дом, а Барт ще получи богатството си и ще се разпорежда с него.

Прегърнах го. Бях ядосана, че Барт му отказва доверието си, заслужено по време на дългите години на управление на огромното богатство. Той се беше справил добре, независимо от медицинската му практика, която отнемаше по-голяма част от времето му.

— Колко милиона ще наследи? — попитах аз. — Двайсет, петдесет или повече? Един милиард, два, три, повече?

— О, Катрин, кога най-сетне ще пораснеш? — засмя се Крис. — Винаги преувеличаваш. Честно казано, трудно е да изчислим себестойността на богатството му, разпръснато в най-различни инвестиции. Предполагам, че е бил доволен, когато адвокатите му са направили приблизителни изчисления, достатъчно е за десет алчни млади мъже.

Спряхме се във фойето, за да погледаме репетицията на Джори и Синди. Бяха запъхтени и потни от упражненията. Другите балетисти, които участваха в спектакъла с тях, седяха наоколо, наблюдавайки или Джори и Синди, или огромната къща. Синди се справяше неочаквано добре и това ме изненада приятно.

Една от по-възрастните балерини се обърна към мен:

— Синът ви много прилича на баща си — започна тя и погледна Джори, който така се беше вгълбил в ролята си, че не знаех дали ще му останат сили за представлението довечера. — Предполагам, че не е тактично, но смятам, че е десет пъти по-добър от него. Бях само на дванайсет години, когато вие и Джулиан Маркю танцувахте в „Спящата красавица“, но така ме въодушевихте, че реших и аз да стана балерина. Благодаря ви, че ни дадохте още един прекрасен балетист в лицето на Джори Маркю.

Думите ѝ ме изпълниха с радост. Бракът ми с Джулиан не бе пълен провал, след като беше създал Джори. Трябваше да се надявам, че синът на Бартоломю Уинслоу също ще ме изпълни с такава гордост, каквато чувствах в този момент.

Репетицията свърши и Синди дотича задъхана при мен.

— Мамо, добре ли се справям? — попита тя и нетърпеливо зачака одобрението ми.

— Наистина се справяш чудесно, Синди. Помни, че трябва да усещаш музиката... следи такта и ще изиграеш забележително ролята си за една дебютантка.

— Винаги се държиш като инструктор — усмихна се тя. — Предполагам, че не съм толкова добра, колкото ми втъпяваш, но ще направя всичко, което е по силите ми, за да изпълня ролята, и ако се проваля, вината няма да е моя.

Джори бе заобиколен от почитатели, а Мелъди тихо седеше до Барт. Не разговаряха и не изглеждаха приятелски настроени, но се почувствах неловко, докато ги гледах. Побутнах Крис и се приближихме до тях.

— Честит рожден ден, Барт — мило казах аз. Той ме погледна и се усмихна чаровно.

— Казах ви, че денят ще е прекрасен — слънчев и безоблачен.

— Да, така е.

— Сега може ли да обядваме? — попита той и подаде ръка на Мелъди. Тя не му обърна внимание и се изправи без негова помощ. — Умирам от глад — продължи Барт, само леко разочарован от новото й отблъскване.

Седнали около кръглата маса, представлявахме весела група, с изключение на Джоел, който седеше сам до малка кръгла маса, встрани от нас. Беше заявил, че сме много шумни, ядем много и нарушаваме монашеските му възгледи, който изискваха сериозно отношение към храната и дълги молитви преди и след ядене. Дори и Барт се притесни от поведението на Джоел и нервите му не издържаха.

— Вуйчо Джоел, там ли трябва да стоиш? Ела и се присъедини към семейството. Поздрави ме с рождения ми ден.

Джоел поклати глава.

— Господ презира парадирането с богатството. Не одобрявам това тържество. Можеш да покажеш благодарността си, че си жив, по по-добър начин, чрез благотворителност.

— Какво са направили благотворителните дружества за мен? Това е моят ден, вуйчо Джоел, и дори скъпият Малкълм да се обърне в гроба си, довечера ще се забавлявам до насита.

Обзе ме радост. Наведох се и целунах Барт.

— Щастлива съм, когато се държиш така. Това е твоят ден и подаръците, които сме ти избрали, ще те изненадат.

— Надявам се — отвърна усмихнат той. — Виждам, че вече са на масата за подаръци. Ще ги отворим веднага щом пристигнат гостите, след което ще се забавляваме.

Джори наблюдаваше загрижено Мелъди.

— Скъпа, добре ли си?

— Да — прошепна тя, — но бих искала да изпълнявам ролята на Далила. Обхваща ме странно чувство, докато те гледам да танцуваш с друга.

— След раждането на бебето отново ще танцуваме заедно — каза той и я целуна. Очите ѝ, изпълнени с обожание, го проследиха, докато се отдалечаваше, за да репетира отново със Синди.

В този миг веселото настроение на Барт се стопи.

Непрекъснато се появяваха доставчици с нови подаръци за Барт. Много от приятелите му от Харвард пристигаха с приятелките или съпругите си. Тези, които не можеха да дойдат, му изпращаха подаръци. Барт сновеше непрекъснато и проверяваше всеки детайл от предстоящото тържество. Букетите пристигаха на дюзини. Готвачи изпълваха кухнята и се почувствах като натрапник, когато поисках да си приготвя закуска. После Барт ме хвана за ръката и ме разведе из стаите, претрупани с цветя.

— Смяташ ли, че приятелите ми ще са впечатлени? — попита притеснено той. — Знаеш ли, май доста се изхвърлих.

Огледах се отново. Празнично подредената къща изглеждаше забележително с купищата цветя, които ѝ придаваха не само уют и изисканост, но и красота. Кристалът блестеше, среброто и медта отразяваха светлината. Тя наистина можеше да се сравни с най-красивите в света.

— Скъпи, престани да се притесняваш. Ще засенчиш всички в света. Къщата наистина е красива, а дизайнерите свършиха прекрасна работа. Не се съмнявай, че приятелите ти ще са впечатлени.

Той не ме слушаше, а леко се беше намръщил.

— Знаеш ли, майко — каза тихо. — След като ти, брат ти, Мелъди и Джори си заминете, ще пообиколя наоколо. Добре, че вуйчо Джоел ще остане тук до смъртта си.

Сърцето ми се сви от думите му.

Не спомена името на Синди, защото очевидно нямаше да му липсва.

— Наистина ли толкова харесваш Джоел, Барт? Тази сутрин май те вбеси с монашеското си поведение.

Облак засенчи тъмните му очи и красивото му лице доби зловещ вид.

— Вуйчо ми ми помага да открия себе си, майко. Ако понякога ме притеснява, то е, защото изпитвам несигурност за бъдещето. Той не може да промени навиците си, придобити от дългия му престой при монасите, на които не е било позволено да говорят, а само да се молят и да пеят по време на службата. Разказа ми как е живял, сигурно се е чувствал много нещастен и самотен. Но казва, че там е намерил покой и вяра в Бога и в безсмъртието.

Дръпнах ръка от кръста му. Можеше да се обърне към Крис, за да му помогне да открие всичко, от което се нуждаеше — покоя, сигурността и вярата, които бяха поддържали Крис през целия му живот. Но Барт беше сляп, когато трябваше да признае добротата на мъжа, който се опитваше да го превърне в свой син.

Отношенията ми с брат ми го заслепяваха и предизвикваха.

Разделих се натъжена с Барт и се качих на балкона, откъдето Крис наблюдаваше работата на работниците. Присъединих се към него, усещайки топлината на слънцето. Безмълвно следяхме приготовленията, а аз се молах тази къща най-накрая да ни донесе радост, а не нещастие.

Починахме си около два часа, след което хапнахме набързо и започнахме да се обличаме за тържеството. Отново излязох на балкона. Под мен се разкриваше приказна страна. Кървавочервените и лилави лъчи на залязващото слънце изпълваха градината, докато уморените птички като тъмни сълзи бързаха към гнездата си. Не се нуждаехме от думи, когато Крис се изправи до мен, освежен и ободрен от душа — просто се прегърнахме, погледнахме надолу и се прибрахме в стаята.

Барт, детето на моето отмъщение, влизаше във владение. Уповавах се на надеждите си. Искях тържеството да мине добре и той да се убеди, че има приятели и те го харесват. Потиснах страховете си и си повтарях, че това му се полага, а и на нас — също.

Вероятно Барт щеше да бъде удовлетворен утре, когато отново прочетяха завещанието. Вероятно, може би... желях му само най-доброто.

Крис обу панталоните на смокинга си, оправя го, завърза си папийонка, но не остана доволен и ме помоли да му помогна:

— Направи краищата ѝ еднакви. — С удоволствие я завързах отново. Той среса русата си коса, която беше леко потъмняла отзад. С всяко десетилетие косите ни потъмняваха и ни се появяваха сребристи кичури. Аз боядисвах своята, но Крис отказваше да го направи. Приказната ми коса допринасяше много за външността ми. Лицето ми все още беше красиво. Изглеждах едновременно невинна и зряла.

Крис се приближи до тоалетката и се наведе над мен. Така познатите му ръце се плъзнаха под корсажа ми и обгърнаха гърдите ми, докато устните му целуваха шията ми.

— Обичам те. Не зная как бих живял без теб.

Защо винаги повтаряше това?

Сякаш очакваше, че ще го напусна или ще умра преди него.

— Ще живееш, скъпи. Ти си полезен за обществото, докато аз не съм.

— Ти ми вдъхваш сили — прошепна той. — Ако ти се случи нещо, няма да знам какво да правя, а ако се случи на мен — ти вероятно отново ще се омъжиш.

Погледнах очите му, изпълнени с очакване.

— Имах трима съпрузи и един любовник, а това е напълно достатъчно за всяка жена. Ако нямам късмет и те загубя, ще прекарвам дните си до прозореца, потопена в спомените.

Очите му се навлажниха и погледът му се задържа върху мен, докато продължих:

— Изглеждаш прекрасно, Крис. Синовете ти ще ти завидят.

— Прекрасно ли? Това прилагателно не се ли използва само за жени?

— Не. Има разлика между красив и прекрасен. Някои мъже са красиви, без да притежават вътрешно излъчване като теб. А ти, скъпи, си прекрасен и физически, и душевно.

Очите му отново заблестяха.

— Благодаря ти. Мога ли само да кажа, че аз те намирам много по-прекрасна, отколкото ти мен.

— Синовете ми ще ревнуват, когато забележат красотата на моя Кристофър Дол.

— Да, разбира се, — започна той с изкривена усмивка, — твоите синове много ме ревнуват.

— Крис, знаеш, че Джори те обича. И Барт някой ден ще разбере, че те обича.

— Някой ден, когато настъпи моят час... — затананика весело той.

— Часът е и негов, Крис. Барт най-накрая става собственик. А когато поеме управлението на богатството от ръцете ти, ще се успокои, ще открие себе си и ще се обърне към теб като към най-добрия баща.

Крис се усмихна тъжно.

— Честно казано, скъпа, ще се радвам Барт да получи парите си и да не се занимавам с тях. Не ми беше лесно да се оправям с толкова много пари, въпреки че можех да си назнача брокер. Но предполагам, че исках да покажа на Барт, че мога да се занимавам не само с медицина, тъй като тя явно не му беше достатъчна.

Какво можех да кажа? Нито едно от действията на Крис не промени отношението на Барт към него само защото той ми беше брат и Барт никога нямаше да го приеме за свой баща.

— Какво те кара да се мръщиш, скъпа?

— Нищо — отвърнах и се изправих. Бялата коприна на роклята ми в гръцки стил нежно галеше голата ми кожа. Една-единствена къдрица се спускаше по рамото ми, а останалата ми коса бе прибрана в стегнат кок около главата ми с диамантена шнола, единственото друго бижу, освен сватбените ми пръстени.

Двамата с Крис се прегърнахме. Притиснахме се силно към единствената сигурност, която никога не изчезваше — обичта ни. Около нас къщата бе потънала в мълчание. Сякаш бяхме сами в цялата вселена.

— Добре, изплюй камъчето — каза Крис не след дълго. — Усещам, когато си притеснена.

— Просто съжалявам, че нещата между вас двамата с Барт не вървят — отвърнах неопределено аз, защото не исках да развалям вечерта. — Имам чувството, че отношенията ми с Джори и Синди допринасят за отношението на Барт. И най-важното, усещам, че Барт не ме мрази. Има мигове, когато виждам, че иска да ми се довери, но срамът от нашата връзка сякаш го е приковал с вериги. Исква да му помогна, но се срамува от това. Необходим му е баща, истински баща.

Психиатрите му винаги ни го повтаряха. Гледа ме, не ме приема и... търси друг. Първо прадядо му Малкълм, който вече беше мъртъв, след него Джон Амос, но той също го предаде. Сега се е обърнал към Джоел, но се страхува, че и той има недостатъци. Да, от време на време усещам, че няма доверие във вуйчо си. И след като мисли така, значи не е безнадежден случай. Все още имаме време да го привлечем към нас, защото той е жив и ние също.

— Да, зная! Докато има живот, съществува надежда. Кажете го отново. Ако ми го повтаряш често, може би ще дойде денят, когато Барт ще ти каже: „Да, обичам те. Ти си направил най-доброто. Ти си бащата, когото търся през целия си живот.“ Това ще е прекрасно, нали?

Той наведе глава към косите ми.

— Не се разстройвай, Кати. Този ден ще дойде, убеден съм. Така както е сигурно, че се обичаме, че обичаме трите си деца, съм сигурен, че този ден ще дойде.

Бих дала всичко от себе си, за да видя деня, когато Барт ще каже мили думи на баща си. За деня, когато Барт не само ще приеме баща си и ще му каже, че го обича, но отново ще бъде истински брат на Джори и Синди.

След няколко минути слизахме по стълбите, за да се присъединим към Джори и Мелъди. Снаха ми беше облечена в семпла черна рокля, която се набираше с връзки. Единственото ѝ украшение бе колие от блестящи перли.

Доловил потропването на токчетата на сребърните ми сандали, Барт се появи, облечен в специално ушит смокинг. Затаих дъх. Приличаше на баща си, когато го видях за първи път.

Мустаците му, само мъх преди няколко дни, бяха пораснали. Изглеждаше щастлив, което го правеше още по-красив. Очите му бяха изпълнени с обожание, когато погледна роклята и прическата ми и усети парфюма ми.

— Мамо! — извика той. — Изглеждаш прекрасно! Тази прекрасна бяла рокля специално за моето тържество ли я купи?

Засмях се, кимнах с глава и казах, че не бих могла да нося стар тоалет на подобно тържество.

Всички си разменихме комплименти, само Барт не каза нищо на Крис, въпреки че неколнократно го улавях да го следи, сякаш прекрасният външен вид на Крис го изненадваше. Мелъди и Джори,

Крис и аз, Барт и Джоел бяхме образували кръг в подножието на стълбището, като всички се опитвахме да говорим едновременно, с изключение на Крис. Тогава...

— Мамо, татко! — извика Синди и се спусна към нас, хванала краищата на дългата огненочервена рокля в едната си ръка, за да не се спъне. Обърнах се и не повярвах на очите си.

Не знаех откъде Синди е открила екстравагантната червена рокля, с която бе облечена. Приличаше на роклята на проститутка, която иска да разкрие прелестите си. Призля ми от очакваната реакция от страна на Барт и цялата досегашна радост ме напусна. Дрехата беше прилепнала по тялото ѝ, деколтето стигаше почти до талията ѝ, а отдолу очевидно не носеше нищо. Зърната на гърдите ѝ се очертаваха, а докато се движеше, се смееше притеснено. Прилепналата копринена дреха бе разцепена по диагонал и се разтваряше... наистина се разтваряше. Нямаше нито грам тлъстина — тялото ѝ беше прекрасно и тя искаше да го покаже.

— Синди, върни се в стаята си — прошепнах аз — и облечи синята рокля, която обеща да носиш тази вечер. Ти си само на шестнайсет години, а не на трийсет.

— О, мамо, не бъди толкова старомодна. Времената се промениха. На мода е голотата, мамо. А в сравнение с роклите, които можех да избира, тази е съвсем благоприлична.

Само от един поглед разбрах, че Барт не смята роклята на Синди за благоприлична. Стоеше като онемял, но в този момент лицето му почервения, а тъмните му очи я пронизваха, докато ситнеше наоколо. Роклята беше толкова тясна, че тя не можеше да се движи нормално.

Барт ни погледна и отново се извърна към Синди. Беше толкова вбесен, че не можеше да продума. За няколко секунди трябваше да реша как да го успокоя.

— Моля те, Синди, върни се в стаята си и облечи нещо прилично.

Синди бе приковала очи в Барт. Очевидно го предизвикваше да направи нещо, за да я спре. Сякаш се наслаждаваше на реакцията му, на разтворените му устни, които подчертаваха възмуцението и шока му. Тя изпълни цяло представление, като се разходи в кръг наоколо, въртейки провокативно бедра. Джоел се приближи до Барт. Морскосините му очи гледаха Синди обвинително и хладно, след което

се насочиха към мен. „Видя ли какво си отгледала?“ — ме питаха безмълвно те.

— Синди, не чу ли майка си? — изкрещя Крис. — Веднага направи каквото ти каза!

Очевидно шокирана, Синди замръзна на мястото си и го погледна решително, докато отстояваше позициите си.

— Моля те, Синди, послушай баща си — допълних аз. — Другата рокля е много хубава и подходяща за случая. В момента облеклото ти е направо вулгарно.

— Вече съм достатъчно голяма, за да определям сама дрехите си — каза тя с треперещ глас, отказвайки да помръдне. — Барт обича червения цвят, затова съм с червена рокля.

Мелъди погледна Синди, обърна се безпомощно към мен и опита да се усмихне. Джори беше развеселен, сякаш това беше някаква шега.

Синди вече бе приключила представлението си. Застана унило пред Джори и го погледна очаквателно.

— Изглеждаш божествено, Джори, и ти също, Мелъди.

Джори явно не знаеше какво да каже и накъде да се обърне. Погледна встрани, после отново към нея.

— А ти приличаш на Мерилин Монро.

Барт отново поклати глава. Острият му поглед отново обходи Синди от главата до петите. Лицето му почервения още повече и той избухна, загубил всякакъв контрол:

— Отиди в стаята си и облечи нещо прилично! ВЕДНАГА! ДЕЙСТВАЙ! Не желая никой в дома ми да се облича като уличница!

— Разкарай се, влечуго такова! — кресна му тя.

— КАКВО КАЗА?

— Казах „РАЗКАРАЙ СЕ, ВЛЕЧУГО ТАКОВА!“. Ще остана с дрехите, с които съм облечена. — Видях, че трепери. Но този път Барт беше прав.

— Но защо, Синди? Знаеш, че роклята е неподходяща, че всички ще са шокирани. Сега се качи в стаята си и се преоблечи. Явно знаеш, че приличаш на проститутка. Обикновено проявяваш добър вкус. Защо избра тази рокля?

— Мамо, караш ме да се чувствам зле — изплака тя.

Барт пристъпи към нея със заплашителен вид. Мелъди моментално застана между тях и каза умоляващо на Барт:

— Не виждаш ли, че само те дразни? Запази спокойствие, защото иначе ще ѝ доставиш удоволствие. — Тя се обърна към Синди и спокойно продължи: — Синди, вече постигна очаквания ефект. Защо не се качиш в стаята си и не си облечеш хубавата синя рокля?

Барт ни подмина и се опита да сграбчи Синди, но тя се отскубна и подигравателно му показа, че е бавен и скован, за разлика от нея, дори в тази тясна рокля. Ако можех, щях да я шамаросам, когато я чух да му казва:

— Барт, скъпи, бях убедена, че ще харесаш роклята... Тъй като и без друго ме смяташ за парцал, просто оправдавам очакванията ти и изпълнявам ролята, която си ми отредил.

За един миг той я настигна и я удари по бузата.

Силата на удара повали Синди на второто стъпало. Чух как роклята ѝ се спуска по шевовете. Бързо се спуснах да ѝ помогна. Сълзи изпълниха очите на Синди.

Тя бързо се изправи и се опита да запази достойнство.

— Наистина си влечуго, братко! Перверзен тип, който не знае какво става в истинския свят. Обзалагам се, че или си девствен, или си педераст.

Ядът на Барт я накара да побърза по стълбите. Опитах се да попреча на Барт да я последва, но той се оказа по-бърз.

Бутна ме безцеремонно. Синди извика като подгонено дете. Барт я следваше по петите.

Чух виковете им по коридора.

— Как смееш да ме притесняваш? Ти си един боклук, а аз трябва да те защитавам от всички мръсни историйки, които се носят за теб. Смятах, че са лъжи! Сега доказа точно обратното. Не желая да те виждам повече, след като свърши тържеството!

— СЯКАШ АЗ ИЗГАРЯМ ОТ ЖЕЛАНИЕ ДА ТЕ ВИЖДАМ! — изкрещя Синди. — МРАЗЯ ТЕ, БАРТ! МРАЗЯ ТЕ!

Чух я да крещи и хукнах по стълбите. Крис се опита да ме задържи, но аз се освободих от него. Бях изкачила пет стъпала, когато Барт се появи с доволна усмивка.

— Получи си заслуженото — хубав пердах. Ако може да сяда до края на седмицата, това означава, че задникът ѝ е от стомана.

Погледнах надолу и видях как Джоел се намръщи при споменаването на тази дума.

Барт не му обърна внимание, а само се усмихна като образцов домакин. Представяше ни на гостите, които започнаха да пристигат. Нямах представа, че ги познава. Учудих се от начина му на поведение, от лекотата, с която той ги посреща и ги предразполага да се чувстват добре дошли. Приятелите му от колежа започнаха да се появяват, сякаш за да проверят разказите му. Ако Синди не беше облякла ужасната рокля, наистина щях да се гордея с Барт. Но бях озадачена и вярвах, че Барт може да се държи по всякакъв начин, за да постигне целите си.

Сега се беше заел да очарова всички. И успяваше, дори повече от Джори, който явно беше решил да остане на заден план и да позволи на брат си да се изяви. Мелъди стоеше близо до съпруга си, държеше го за ръката. Изглеждаше бледа и нещастна. Бях толкова заета да наблюдавам поведението на Барт, че се стреснах, когато някой ме потупа по рамото. Беше Синди, облечена в благоприличната синя копринена рокля. Изглеждаше като недокоснато шестнайсетгодишно момиче.

— Синди — започнах аз, — този път не можеш да обвиняваш Барт. Сама си го заслужи.

— Проклет да е! — каза тя. — Ще му покажа! Ще танцувам десет пъти по-добре от Мелъди! Тази вечер ще накарам всички мъже на това тържество да ме пожелаят, независимо от мъртвешката рокля, която си ми избрала.

— Синди, не мислиш така, нали?

Тя омекна и се отпусна в прегръдката ми.

— Не, мамо, не мисля така.

Барт забеляза Синди, обходи с поглед роклята ѝ, усмихна се иронично и се приближи към нас.

Синди се изправи.

— Слушай, Синди. Когато настъпи моментът, ще облечеш костюма си и ще забравиш случилото се между нас. Ще изпълниш ролята си перфектно, нали?

Той закачливо я оципа по бузата. Така закачливо, че ѝ остана червена следа. Тя изпищя и го ритна. Токът ѝ се заби в пищяла му. Той извика и я шамароса.

— Престани, Барт — изсъсках. — Не я наранявай отново! Достатъчно ѝ беше за тази вечер!

Крис дръпна Барт настрани от Синди.

— Достатъчно търпях тези глупости — ядосано каза той, а Крис рядко изпускаше нервите си. — Поканил си на тържеството някои от най-влиятелните хора във Вирджиния. Време е да й покажеш, че знаеш как да се държиш.

Барт изгледа вбесено Крис, отскубна се от него и се отдалечи без коментар. Усмихнах се на Крис и заедно се отправихме към градината. Джори и Мелъди започнаха да представят Синди на някои от младите хора, дошли с родителите си. Много от тях Барт беше срещнал благодарение на Джори и Мелъди, които имаха стотици приятели и почитатели.

Надявах се всичко да мине добре.

САМСОН И ДАЛИЛА

Златни глобуси светеха навсякъде, а луната осветяваше звездното небе. На поляната П-образно бяха разположени десетки маси. Върху тях бе подредена храната, фонтан разпръскваше вносно шампанско. То падаше в импровизиран басейн, към който бяха прикачени канелки. На централната маса беше разположен леден макет на Фоксуърт Хол.

До основните маси бяха поставени десетки малки кръгли маси с разноцветни покривки в зелено и розово, тюркоазено и виолетово, жълто и оранжево и други странни комбинации. Върху масите имаше тежки кашпи с цветя, които предпазваха покривките от вятъра.

Въпреки че бяхме представени, имах чувството, че повечето от гостите на Барт избягват да разговарят с нас. Крис ме погледна точно когато вдигах очи към него.

— Какво става? — прошепна той.

— По-възрастните гости не разговарят и с Барт — отвърнах. — Виж какво, Крис. Те са дошли просто за да си пийнат, да си хапнат и да се повеселят. Не им пука за нас или за Барт.

— Не смятам така — каза Крис. — Всички искат да говорят с Джори и Мелъди. Някои дори разговарят с Джоел. Той изглежда като изискан джентълмен тази вечер, нали?

Никога не преставах да се учудвам как Крис успява да открие нещо достойно за възхищение във всеки един човек.

Джоел приличаше на директор на погребално бюро, докато се придвижваше от група на група. Не носеше чаша като всички останали. Не опита ордъврите, разположени така изискано върху масите. Захапах една бисквита, намазана с пастет от гъши дроб, и се огледах за Синди. Тя беше заобиколена от петима младежи, като красавицата на бала. Дори и обикновената ѝ синя рокля я правеше много съблазнителна — беше смъкнала ръкава на роклята, така че да открие рамото си.

— Прилича на теб преди години — каза Крис, също отправил поглед към Синди. — Но ти изглеждаше по-неземна, сякаш никога не стъпваше по земята и не преставаше да вярваш в чудеса. — Той

замълча и ме изгледа по онзи странен начин, който подклаждаше любовта ми към него. — Да, любима — прошепна Крис, — чудеса се случват дори и тук.

Сякаш всеки съпруг и съпруга искаше да покаже на партньора си, че може да флиртува с някой друг. Само ние с Крис се движехме заедно. Джори беше изчезнал и Мелъди стоеше до Барт. Говореше й нещо, от което очите й заблестяха. Тя понечи да си тръгне, но той я хвана и я върна обратно. Мелъди се отскубна от него, но той отново я хвана и безцеремонно я прегърна. Започнаха да танцуват, като Мелъди се опитваше да го държи на разстояние от себе си.

Тръгнах към тях, но Крис ме задържа.

— Нека Мелъди се справи с него. Ти само ще го ядосаш.

Въздъгнах, наблюдавайки малката битка между Барт и съпругата на брат му и за мое учудване установих, че той е спечелил, защото тя се успокои и сякаш се наслаждаваше на танца. След като танцът приключи, той започна да я развежда от група на група, сякаш тя беше негова съпруга, а не на Джори.

Тогава една много красива жена се приближи към нас, усмихвайки се първо на Крис, после на мен.

— Не сте ли вие дъщерята на Корин Фоксуърт, която се появи на онова коледно тържество и...

Аз грубо я прекъснах:

— Моля да ме извините, но имам някои задължения — казах и бързо се отдалечих, стиснала здраво ръката на Крис. Жената се затича след нас.

— Но, госпожо Шефийлд...

Не се наложи да отговарям, тъй като зазвучаха трюмпети. Забавленията започнаха, а гостите на Барт се настаниха до нас заедно с чиниите и чашите си. Барт и Мелъди се присъединиха, а Синди и Джори отидоха да загреят в обикновените си трика, преди да облекат подходящите костюми.

Тържеството беше великолепно. Често поглеждах към Крис, към Барт и Мелъди. Беше прекрасна вечер. Планините ни заобикаляха романтично и отново се учудих, че гледам на тях не като на огради, които пречат на свободата ни. Зарадвах се на смеха на Мелъди и най-вече на радостта на Барт. Той приближи стола си до моя.

— Тържеството ми има голям успех, нали, майко?

— Да, Барт, наистина надхвърли очакванията ми. Великолепно тържество. Вечерта е прекрасна, звездите и луната светят над нас, а наоколо блестят разноцветните ти светлини. Кога ще започне балетът?

Той се усмихна и ме прегърна с обич. Попита ме нежно и с разбиране:

— За теб нищо на света не може да се сравни с балета, нали? Няма да те разочаровам. Само почакай и ще видиш, че спектаклите в Лондон и Ню Йорк не могат да се сравнят с моя.

Джори беше изпълнявал ролята на Самсон само три пъти досега, но отзивите след всяко представление бяха толкова ласкави, че нямаше нищо чудно във въодушевлението на Барт. Музикантите, облечени в черно, заеха местата си, взеха партитурите си и започнаха да настройват инструментите си.

Джоел стоеше на няколко ярда от нас. По лицето му беше изписана коварна гримаса, която сякаш отразяваше какво би почувствал баща му, ако види това екстравагантно пилеене на пари.

— Барт, вече стана на двайсет и пет години! Честит рожден ден! Съвсем ясно помня мига, когато сестрата те сложи в скута ми за първи път. Раждането беше трудно и лекарите непрекъснато ми повтаряха, че трябва да избира или твоя, или моя живот. Избрах твоя. Но успях да издържа и Бог ме дари с втори син — копие на баща си. Плачеше, но в мига, в който усети топлината на тялото ми, се сгуши до сърцето ми и спря да плачеш. Затворените ти до тогава очи леко се отвориха. Сякаш ме, видя, преди да заспиш.

— Сигурен съм, че си смятала Джори за по-красиво бебе — саркастично отбеляза той, но очите му ме гледаха нежно.

Мелъди ме гледаше странно. Предпочитах да е по-далече от мен.

— Още от самото начало ти притежаваше собствена красота, Барт. Искаше да съм до теб ден и нощ. Ако те сложех в люлката, се разплакваше. Когато те вдигнех, спираше да плачеш.

— С други думи, създавах много неприятности.

— Никога не съм си мислила така, Барт. Обикнах те от деня, в който те родих. Обичах те още повече, когато започна да се усмихваш. Първата ти усмивка беше много странна — имах чувството, че те е заболяло лицето.

Сякаш за миг го развълнувах. Ръката му потърси моята, но в този момент започна увертюрата на „Самсон и Далила“ и нежността ни

беше прекъсната от възклицанията на гостите, които прегледаха програмите си и забелязаха, че Джори Маркю ще изпълни най-известната си роля, а сестра му Синтия Шефийлд ще бъде Далила. Много хора погледнаха любопитно Мелъди, чудейки се защо ли тя няма да изпълнява ролята на Далила.

Завесата се вдигна и на фона на звездното небе в пустинята се появи шатра. Имаше препарирани камили, а палмите леко се поклащаха. Синди стоеше на сцената, облечена в прозрачен костюм, който подчертаваше стройната ѝ, но женствена фигура. Носеше черна перука, закачена с диадеми. Тя започна бавен прелъстяващ танц, за да омае Самсон. Когато Джори се появи на сцената, гостите се изправиха и го аплодираха.

Той изчака аплодисментите да свършат, след което започна танца си. Носеше само парче плат, увито около слабините му. Загорялата му кожа изглеждаше омаслена. Косата му беше дълга, черна и съвсем права. Мускулите му изпъкваха, когато повтаряше стъпките на Далила, но по-твърдо, сякаш се присмиваше на женската ѝ слабост и изпитваше удоволствие от собствената си мъжка сила. Побиха ме тръпки от силата, която излъчваше. Превъплъщаваше се точно в ролята на Самсон и танцуваше прекрасно. Отново изтръпнах, но не от студ, а от удоволствието да гледам сина си, който танцуваше така, сякаш Господ го бе надарил с неземни умения и грациозност.

Постепенно Далила успя да го съблзани и стопи съпротивата му. Самсон се предаде, а Далила бавно започна да се съблича... воал след воал, докато Самсон не я повали върху животинските кожи и... в този миг завесата падна.

Избухнаха аплодисментите. Видях бледото лице на Мелъди. Тя сякаш ревнуваше. Дали съжаляваше, че не изпълнява ролята на Далила?

— Ти щеше да си по-добра — прошепна нежно Барт, а устните му докоснаха кичура коса, спуснал се до ухото ѝ. — Синди не може да се сравни...

— Подценяваш я, Барт — отвърна Мелъди. — Имайки предвид липсата на време за репетиции, тя се справя много добре. Джори ми каза, че е изненадан от уменията ѝ. — Мелъди се наведе и се обърна към мен. — Кати, сигурна съм, че Синди се е занимавала много сериозно, в противен случай нямаше да танцува толкова добре.

Успокоих се, след като първото действие на представлението мина толкова добре, и се отпуснах в прегръдката на Крис.

— Толкова съм горда, Крис. Барт се държи прилично. Джори е най-завършеният балетист и съм учудена колко добре се справя Синди.

— Балетът е в кръвта на Джори — каза Крис. — Дори и монаси да го бяха отгледали, пак щеше да танцува.

Завесата се вдигна отново.

Докато Самсон спеше на леглото, което делиа с Далила, тя внимателно стана, измъкна една копринена дреха, промъкна се към отвора на шатрата и пусна вътре шест предварително скрити войници, въоръжени е щитове и мечове. Далила беше отрязала дългата коса на Самсон и я размаха пред войниците, за да им вдъхне увереност.

Самсон се събуди, скочи от леглото и се опита да вземе оръжието си. Косата му беше къса и щръкнала. Мечът му сякаш беше натежал. Извика безмълвно, откривайки, че силата му го е напуснала. Изрази отчаянието си, като се завъртя и заудря гърдите си с юмруци; после се отпусна на земята и погледна Далила, която диво се засмя. Спусна се към нея, но войниците го хванаха и го повалиха на земята. Оковаха го с вериги и въжета, а той се бореше, за да се освободи.

А през цялото време най-известният тенор на Метрополитън отправяше зова си към Далила, питайки я защо го е предала. Сълзи се стичаха по лицето ми, докато наблюдавах окования си син. Войниците го изправиха на крака и започнаха танца на мъчението пред очите на Далила.

Въпреки че мъченията не бяха истински, аз се сгуших до Крис, когато нажеженото желязо се приближи до очите на Самсон. Затъмниха сцената. Само нажеженото желязо я осветяваше и отблясъците от почти голото тяло на Самсон. Последният звук беше викът на Самсон, изпаднал в агония.

Второто действие свърши. Отново прозвучаха бурни аплодисменти и викове:

— Браво! Браво!

В антракта хората разговаряха, наливах си нови питиета и пълнеха отново чиниите си, но аз седях неподвижна до Крис, замръзнала от ужас, който не можех да обясня.

Мелъди седеше до Барт със затворени очи и чакаше напрегната като мен.

Дойде време за трето действие.

— Мразя този балет — промърмори тя. — Бруталността му винаги ме плаши. Кръвта изглежда прекалено истинска. Призлява ми от раните. Приказките ми харесват повече.

— Всичко ще е наред — успокои я Барт, като я прегърна през раменете. Мелъди веднага скочи на крака, като отказа да седне отново.

Завесата отново се вдигна. Сега наблюдавахме декорите на езически храм. Дълги дебели колони се извисяваха към небесата. Вулгарен езически бог се бе надвесил над центъра на сцената и гледаше злобно надолу, подпрян от две колони.

Започна последното трето действие.

Балетистите, които представляваха тълпата, наблюдаваща как измъчват Самсон, танцуваха великолепно. После джуджета издърпаха веригите и довякоха Самсон на сцената. Пребит и изтерзан, той се движеше мъчително, докато кръвта от раните му се стичаше по него. Крис сложи ръка върху рамото ми, опитвайки се да ме успокои.

Джори виждаше ли наистина през почти белите лещи, с помощта на които изглеждаше напълно сляп? Защо Барт не се задоволи с превръзка през очите? Но Джори настоя, че Барт е прав. Лещите оказваха по-голям ефект.

Във въздуха витаеше атмосфера на очакване.

Барт се обърна към Мелъди, а Джоел се приближаваше инч по инч, сякаш искаше да заеме такава позиция, че да може да наблюдава лицата ни.

Самсон се движеше трудно, окован с вериги, които притискаха прасците му един до друг. Около него подскачаха дузина джуджета, които бодяха краката му с тънки мечове (джуджетата всъщност бяха деца, облечени гротескно). Джори влачеше веригите си, сякаш те бяха много тежки, а той самият — на ръба на силите си. Около китките му също имаше железни белезници. Докато се препъваше и се въртеше в кръгове, като опипваше пътя си, се разнесе покъртителна музика. Прозвуча най-известната ария на „Самсон и Далила“.

Сляп и изтерзан от ударите с камшик, Джори затанцува бавния хипнотизиращ танц на мъченията, на изгубената вяра в любовта и на новото упование на Бога. Не бях виждала по-изключително представление.

Ослепял и в агония, Самсон се опитваше да намери Далила, а тя непрекъснато му се изплъзваше. Сърцето ми плачеше, сякаш всичко това беше истина, а не просто спектакъл. Изпълнението беше толкова истинско, че публиката замлъкна и забрави да яде и да пие.

Далила носеше още по-впечатляващ зелен костюм. Камъните блестяха като истински диаманти и брилянти и когато надникнах през бинокъла, забелязах, че те бяха част от богатството на Фоксуърт.

Далила обикаляше храма и се скри зад една мраморна колона. Протегнатите ръце на Самсон я молеха за помощ, докато тенорът изпълняваше арията на агонията от предателството ѝ. Бързо погледнах към Барт. Беше се навел напред и гледаше така настойчиво, сякаш нищо друго в света не го интересуваше повече от тази агония, изпълнявана от брат му и сестра му.

Отново се притесних. Над главите ни сякаш бе надвиснала опасност.

Самсон бавно се отправи към целта си — двете еднакви колони, които трябваше да бутне, за да разруши езическия храм. Над него огромната фигура на бога се усмихваше зловецю. А любовната песен правеше сцената още по-тъжна.

Докато Самсон се движеше бавно към колоните на храма, Далила изпадна в отчаяние — тя вече съжаляваше, че любимият ѝ е наказан толкова жестоко. Няколко стражи се опитаха да я хванат и без съмнение щяха да се отнесат към нея по същия начин. Независимо от това тя започна да пълзи към Самсон, като държеше тялото си прилепено към пода, точно под веригите, които той размахваше. Успя да хване крака му и го погледна умолително. Той сякаш се готвеше да я удари с веригите, но се поколеба и се вгледа невидждащо надолу, преди наранената му ръка нежно да погали косата ѝ, заслушан в думите, които му шептеше.

С драматичен жест, отново открил упование в любовта и Бога си, Джори вдигна ръце, напъна бицепсите си и счупи веригите си!

Публиката затаи дъх от изпълнението на Джори.

Той диво се завъртя, размахвайки разкъсаните вериги, които висяха на китките му, и сляпо се опита да удари някого. Далила скочи и дръпна оковите, които се държаха от двама стражи и едно джудже. Всички следяха като омагьосани как малко по малко тя хитро заведе слепия си любим между двете огромни колони, на които се крепеше

богът на храма. Насочваше Самсон с безмълвни жестове, докато песента говореше за неугасващата ѝ любов към него. Жестовете ѝ бяха предназначени за заблуда на свещениците и кръвожадната тълпа, които желяеха смъртта на Самсон.

Около сцената хората се навеждаха напред и наблюдаваха грациозността и красотата на един от най-известните прима балетисти в света.

Джори правеше великолепни скокове, докато накрая сложи ръка на фалшивата мраморна колона и с още по-драматичен жест прегърна другата.

Далила целуна краката му, преди да започне да му се подиграва. Усещайки, че тя мами езическата тълпа, той разбра, че го обича истински и го е предала от алчност и ревност. С твърди движения Самсон се зае да разруши целия храм, като бутне колоните. Гласът на тенора умоляваше Бог да му помогне да победи езическия бог.

Зазвуча сопран, който нежно прелъстяваше Самсон и го караше да повярва, че може да извърши невъзможното.

Музиката отзвучаваше. Пот се стичаше по лицето и по тялото на Самсон. Гледаше по особен начин, а слепите му очи блестяха.

Далила извика.

Стражата.

С последно усилие Джори вдигна отново ръцете си и още по-силно започна да бута колоните. Господ върна силата на Самсон. Той щеше да разруши храма и да убие всички!

Сценичните работници умно бяха събрали метални отпадъци, които издаваха страховити звуци. Те имитираха гръмотевици. Сякаш Бог изсипваше гнева си и си отмъщаваше персонално. По-късно Синди ми каза, че когато светлините почервенели и зазвучали записите на пиращите хора, тя почувствала, че нещо тежко докосва рамото ѝ.

Точно преди да се спусне завесата, видях как Джори падна, ударен по главата и гърба от фалшивата колона.

Просна се на пода, а кръв потече от раните му.

С ужас установих, че пясъкът в колоните не е безопасен, скочих на крака и се разкресях. Крис моментално се спусна към сцената.

Колената ми се подкосиха. Отпуснах се на тревата и все още виждах как колоната пада върху гърба на Джори.

Втората колона падна върху краката му.

Завесата беше спусната.

Загърмяха аплодисменти. Опитах се да се изправа и да се добера до Джори, но не ме държах краката. Някой ме хвана и леко ме повдигна. Видях, че е Барт. Скоро бях на сцената и гледах тялото на големия си син.

Не вярвах на очите си. Не, не можеше да е Джори. Не можеше да е малкото момче, което на три години ме попита:

— Мамо, танцувам ли?

— Да, Джори.

— Добър ли съм, мамо?

— Не, Джори... ти си прекрасен!

Не, не можеше да е моят Джори, който притежаваше и духовна, и физическа красота. Не е моят Джори...

— Джори, Джори — извиках и се отпуснах на колене до него. През сълзите си виждах как Синди също плаче. Би трябвало вече да се изправи, но лежеше неподвижен и... окървавен. „Фалшивата“ кръв беше лепкава и топла и имаше мириса на истинската кръв.

— Джори, ранен ли си? Джори?...

Нищо, нито звук, нито някакво движение.

С периферното си зрение забелязах, че Мелъди се приближава към нас. Лицето ѝ беше толкова бледо, че черната ѝ рокля изглеждаше по-тъмна от нощта.

— Наистина е ранен — каза някой. Дали не беше моят глас?

— Не! Не го местете! Извикайте линейка.

— Някой вече го направи. Мисля, че баща му.

— Джори, Джори, не е възможно да си ранен — извика Мелъди и се спусна напред. — Барт се опита да я задържи. Тя започна да пищи, когато видя кръвта. — Не умирай, Джори! Моля те, не умирай! — повтаряше през сълзи тя.

Знаех какво чувства. Веднага след падането на завесата всеки „умрял“ балетист веднага се изправяше, а Джори не помръдваше.

Разнесоха се писъци. Мирисът на кръвта витаеше наоколо. Аз се вгледах в Барт, който искаше точно тази опера да бъде изпълнена като балет. Защо избра тази роля за Джори? Защо, Барт, защо? Не беше ли планирал инцидента още преди седмици?

Взех шепа пясък и установих, че е мокър. Погледнах Барт, който наблюдаваше отпуснатото тяло на Джори — изпотено, окървавено и

изцапано с пясък. Барт не откъсна очи от него, докато го сложиха на носилка и го вкараха в бялата линейка.

Спуснах се напред, за да мота да виждам какво става в линейката.

— Ще оживее ли? — попитах по-младия лекар, който измерваше пулса на Джори. Крис не се виждаше никъде.

— Да, ще оживее. Той е млад и силен, но моето мнение е, че ще мине доста време, преди да танцува отново.

А Джори беше повтарял милион пъти, че не може да живее, без да танцува.

СЛЕД ТЪРЖЕСТВОТО

Свих се в линейката до Джори. Крис скоро се присъедини към нас. И двамата се взирахме в неподвижното тяло на Джори върху носилката. Беше в безсъзнание, едната страна на лицето му беше издрана и от много малки ранички течеше кръв. Не можех да гледам нито раните му, нито ужасните белези, които забелязах по гърба му.

Затворих очи, извърнах се и видях светлините на Фоксуърт Хол, които проблясваха като пламъци в планината. По-късно научих от Синди, че гостите са се объркали, не са знаели как да се държат и какво да правят, но Барт им казал, че Джори е леко ранен и след няколко дни ще се оправи.

Мелъди седеше до шофьора и от време на време се обръщаше и питаше дали Джори е дошъл в съзнание.

— Крис, Джори ще оживее ли? — попита отчаяно тя.

— Разбира се — отвърна Крис, като трескаво се занимаваше с Джори, съсипвайки новия си смокинг. — Вече спрях кървенето. — Той се обърна към интерниста и поиска нови превръзки.

Сирената опъваше нервите ми, караше ме да мисля, че скоро всички ще умрем. Как можах да се заблудя, че Фоксуърт Хол ще ни донесе радост, а не само нещастие? Затворих очи и започнах да се моля. Повтарях непрекъснато едни и същи думи. *Господи, моля те, не позволявай Джори да умре. Не ми го отнемай. Прекалено е млад. Не е живял достатъчно. Нероденото му дете се нуждае от него.* Едва след като изминахме няколко мили, осъзнах, че повтарях същите думи и за Джулиан, а той умря.

Мелъди изпадна в истерия. Интернистът искаше да ѝ даде някакво успокоително, но аз бързо го спрях.

— Не! Тя е бременна и това ще нарани бебето. — Наведох се към Мелъди и просъсках: — Спри да пициш! Не помагаш нито на Джори, нито на бебето си. — Тя се развика още по-силно и започна да ме удря с малките си твърди юмруци.

— Не трябваше да идваме... Казах му, че пристигането в тази къща е най-голямата грешка в живота ни, а сега той плаща. —

Повтаряше го непрекъснато, докато гласът ѝ не заглъхна. Джори отвори очи и ни се усмихна.

— Здравейте! — промълви той. — Изглежда, в края на краищата Самсон не умря.

Преглътнах успокоена. Крис се усмихна и почисти раните на Джори с някакъв разтвор.

— Всичко ще се оправи, сине. Не се предавай!

Джори затвори очи и отпаднало попита:

— Хубаво ли беше представлението?

— Кати, кажи му твоето мнение — спокойно предложи Крис.

— Беше невероятен, скъпи — казах аз и се наведох да целуна гримираното му лице.

— Кажете на Мел да не се безпокои — прошепна той, сякаш чу плача ѝ, след което заспа под влиянието на успокоителното, което Крис му инжектира.

Разхождахме се в чакалнята на болницата, пред операционната зала. Мелъди се беше отпуснала и трепереше от страх. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Също като баща си... също като баща си — повтаряше тя непрекъснато. Аз също можех да пищя от ужас, че Джори ще умре. Прегърнах я и притиснах лицето ѝ до гърдите си, най-вече за да я накарам да замълчи. Нашепвах ѝ успокоителни думи, въпреки че самата аз се нуждаех от тях. Безпощадната прегръдка на Фоксуърт Хол отново ни прикова. Защо бях толкова весела сутринта? Къде се загуби интуицията ми? Барт получаваше всичко и взе от Джори, каквото смяташе, че му се полага — здравето и жилавото му тяло.

След няколко часа петима хирурзи изнесоха сина ми от операционната. Джори бе покрит с одеяла до главата. Летният му тен беше изчезнал и той беше блед колкото баща си, който обичаше да поддържа кожата си. Къдравата му тъмна коса изглеждаше мокра. Под очите имаше белези.

— Сега ще се оправи, нали? — попита Мелъди и се втурна след носилката. — Ще се оправи и ще бъде като нов.

От отчаяние гласът ѝ беше станал висок и писклив.

Никой не продума.

Вдигнаха Джори от носилката и го преместиха на леглото. Изгониха всички, освен Крис. Прегръщах Мелъди и чаках.

На разсъмване двете с Мелъди се върнахме във Фоксуърт Хол. Крис остана в болницата. Реших да тръгна с Мелъди, защото тя ставаше все по-истерична. Не понасяше начина, по който спеше Джори, влудяваше я специфичната миризма на болничните коридори, влудяваха я сестрите, които влизаха и излизаха от стаята му, хванали табли с инструменти и шишета. Влудяваха я лекарите, които не ни казваха нищо конкретно.

Върнахме се във Фоксуърт Хол с такси. До входната врата имаше запалена лампа. Слънцето се подаваше на хоризонта и обагреше в розово небето. Птиченцата се събуждаха и размахваха крилца, а родителите им пееха, преди да отлетят да търсят храна. Помогнах на Мелъди да се качи по стълбите. Така се беше откъснала от действителността, че изглеждаше като пияна.

Качвах се внимателно по стълбите, прегърнала я през кръста, като не преставах да мисля за бебето и за последствията от тази нощ. В спалнята Мелъди не можа да се съблече — толкова силно трепереха ръцете ѝ. Помогнах ѝ, като напъхах главата ѝ в нощницата, завих я и запалих лампата.

— Ако искаш, ще остана при теб — казах аз, докато тя лежеше бледа и безпомощна. Тя се съгласи. Искаше да говорим за Джори и за лекарите, които не ни даваха надежда.

— Защо се държат така? — проплака Мелъди. Как можех да ѝ обясня, че докторите мълчат, докато не са сигурни какъв ще е резултатът. Казах ѝ, че Джори ще се оправи, в противен случай те нямаше да я пуснат да си тръгне. Накрая тя заспа, мяташе се и бълнуваше, викаше Джори, събуждаше се разплакана.

За мое голямо облекчение след около час тя заспа дълбоко, сякаш разбираше, че това е единственият начин да избяга от действителността.

Поспах само няколко минути и Синди нахлу в спалнята ми и нетърпеливо седна на леглото ми, очаквайки да се събудя. Под тежестта ѝ матракът се наклони и аз отворих очи. Видях лицето ѝ, разтворих ръце и я прегърнах.

— Той ще се оправи, нали, мамо? — проплака тя.

— Скъпа, баща ти е при него. Трябваше да го оперират веднага. Крис ще е до него, когато се събуди. Ще хапна набързо и ще отида в болницата. Искам да стоиш при Мелъди...

Вече бях решила, че Мелъди е прекалено истерична, за да дойде с мен.

Синди веднага се възпротиви и каза, че иска да дойде и да види Джори. Поклатих глава и настоях да остане.

— Скъпа, Мелъди му е съпруга и го приема много тежко. В нейното положение не трябва да идва в болницата, докато не разберем какво ще стане с Джори. Никога не съм срещала човек, който така да се притеснява от болниците. Сякаш ги смята за погребално бюро. Опитай се да я успокоиш. Гледай да се нахрани. Осигури й необходимата почивка, а аз ще ти се обадя, когато науча нещо.

Когато след няколко минути надникнах в стаята, Мелъди спеше толкова дълбоко, че разбрах, че съм взела правилното решение.

— Синди, обясни й защо не съм я събудила. Кажи й, че ще я отменя...

Карах много бързо към болницата.

Настанихме Джори в най-добрата болница в района. Коридорите бяха широки, за да могат да се разминават количките, имаше големи прозорци, а по первазите бяха наредени саксии. Оборудването беше модерно. Но стаята на Джори, както и всички останали стаи, беше прекалено тясна. От единичния прозорец не се виждаше нищо друго, освен входа на болницата и съседното крило.

Крис все още спеше, но дежурната сестра ми каза, че е проверявал Джори пет пъти през нощта.

— Той е загрижен баща, госпожо Шефийлд.

Обърнах се и погледнах Джори. Тялото му беше гипсирано. Гледах краката му и се чудех защо не помръдват, след като не бяха гипсирани.

Внезапно някой ме прегърна и нежно целуна шията ми.

— Не ти ли казах да не идваш, докато не се обадя?

Моментално се успокоих. Крис беше тук.

— Крис, не мога да чакам. Трябва да разбере какво му е. Мелъди не е с мен, така че можеш да ми кажеш истината.

Крис въздъхна и сведе глава. Едва тогава забелязах колко изморен изглежда. Все още беше облечен в измачкания и изпоцапан

смокинг.

— Новините не са добри, Кати. По-добре да не се впускам в подробности, преди да съм се консултирал с хирурга и останалите лекари.

— Тези номера не ми минават! Искам да знам! Не съм някой от пациентите, които смятат лекарите за богове и не задават въпроси. Гръбначният стълб на Джори счупен ли е? Увреден ли е гръбначният му мозък? Ще може ли да ходи? Защо не мърда краката си?

Крис ме издърпа в коридора. Тихо затвори вратата и ме отведе в малка стая само за лекари. Настани ме на стола, изправи се пред мен и даде да се разбере, че ще чуя много важни неща.

— Гръбначният стълб на Джори беше счупен, Кати. Предположи съвсем правилно. Има ниска лумбална фрактура и трябва да сме благодарни, че не е по-висока.

Той замълча, но аз не му позволих да се измъкне.

— Гръбначният мозък увреден ли е?

— Да, малко — каза той. — Достатъчно, за да парализира краката му.

Вцепених се. Не! Не Джори! Разкресях се истерично като Мелъди.

— Няма ли да може да ходи отново? — прошепнах аз, като се чувствах леко замаяна. Когато отворих очи, Крис беше коленичил до мен и стискаше силно ръцете ми.

— Стегни се... той е жив. Само това има значение. Няма да умре, но никога вече няма да ходи.

Потъвах някъде дълбоко и ме обземаше познатото чувство на отчаяние.

— Това означава, че няма да танцува... Какво ще стане с него, Крис?

Той ме прегърна, наведе глава и докосна косите ми, докато мълвеше:

— Ще издържи, скъпа. Всички ние правим точно това, когато ни се случи нещастие. Забравяме какво сме притежавали вчера и се концентрираме върху сегашното ни състояние. Можем да научим Джори как да приема случилото се и ще си върнем сина — осакатен, но жив, интелигентен и здрав.

Докато Крис говореше, аз се тресях от плач. Той нежно ме галеше по гърба, целуваше устните ми, очите ми и се опитваше да ме успокои.

— Трябва да сме силни, скъпа. Сега плачи колкото искаш, защото не трябва да го правиш, когато той отвори очи. Не трябва да го съжالياваш. Когато се събуди, ще се вгледа в очите ти и ще прочете мислите ти. Страхът и съжалението, които ще открие в тях, ще определят неговите чувства към недъга му. Знаем, че ще се отчая и ще иска да умре. Не трябва да забравяме, че ще мисли за баща си и как той е избягал от съдбата си. Трябва да обясним на Барт и Синди ролите, които ще играят във възстановяването му. Трябва да се държим като сплотено семейство, за да му помогнем да преодолее случилото се. Ще бъде много трудна битка, Кати, много трудна.

Кимнах. Опитвах се да овладеем страха си. Усещах се на мястото на Джори и знаех, че всеки труден момент би ме разкъсвал на парчета.

Крис продължи да говори, докато ме подкрепяше с ръце:

— Целият живот на Джори е съсредоточен около балета, а той никога няма да танцува отново. Не, не ме гледай с надежда. НИКОГА ОТНОВО! Съществува малка вероятност някой ден да стъпи на краката си и да се придвижва с патерици, но никога няма да ходи нормално. Трябва да приемеш това, Кати! Трябва да го убедим, че недъгът му няма значение, че си е същият човек, както преди. А най-важното е да убедил самите нас, че е просто мъж, просто човек, защото много семейства се променят, когато такова нещастие сполети някой от тях. Или стават прекалено загрижени, или се отдръпват, сякаш недъгът е променил човека, когото са познавали и обичали. Трябва да се държим нормално и да помогнем на Джори да се справи.

Почти не го слушах. Моят Джори беше парализиран! Поклатих глава. Не можех да повярвам. Сълзите се стичаха като поток по лицето ми. Как ли щеше да живее Джори, когато открие, че ще прекара остатъка от дните си в инвалидна количка?

ЖЕСТОКА СЪДБА

Слънцето блестеше на хоризонта, а Джори все още не беше отворил очи. Крис реши, че и двамата се нуждаем от здрав обяд, а храната в болницата винаги беше диетична и безвкусна.

— Опитай се да поспиш, докато ме няма. Сдържай нервите си. Не се паникьосвай, ако Джори се събуди. Запази спокойствие и се усмихвай. Ще се постарая бързо да се върна.

Не можех да заспя. Непрекъснато обмислях как да се държа, ако Джори се събуди и започне да задава въпроси. Почти веднага след като Крис затвори вратата, Джори въздъхна, извърна глава към мен и леко се усмихна.

— Хей, от колко време си тук? Нощ, две? Кога се случи?

— Снощи — прошепнах пресипнало, като се надявах да не обърне внимание на гласа ми. — Спиш от часове.

— Изглеждаш изтощена — каза нежно той. Безпокоеше се повече за мен, отколкото за себе си. — Защо не се върнеш във Фоксуърт Хол и не поспиш... Аз съм добре. И друг път съм падал. След няколко дни отново ще се въртя из цялата къща. Къде е жена ми?

Защо не забелязваше гипса около гърдите си? Видях, че все още съзнанието му е замъглено от успокоителните. Добре, дано не започне да задава въпроси, на които исках Крис да отговори.

Сънено затвори очи и се унесе, но след десет минути отново се събуди и започна да задава въпроси.

— Чувствам се странно, мамо. Никога не съм се чувствал така. Не ми харесва това усещане. Какъв е този гипс? Счупил ли съм си нещо?

— Колоната падна върху теб — обясних. — Какъв край на балета... толкова истински.

— Съборих ли къщата? Или може би небето? — попита той и отвори очи, след като действието на успокоителното изчезна. — Синди беше прекрасна, нали? Знаеш ли, всеки път, когато се срещнем, тя е по-красива. И наистина е добра балерина. Прилича на теб, мамо. С годините става все по-добра.

Седях върху ръцете си, за да не издадат състоянието ми. Станах и му подадох чаша вода.

— Нарезждане на докторите. Трябва да поемаш много течности.

Отпи, докато държах главата му. Чувствах се странно, докато го наблюдавах да лежи безпомощно. Никога не се беше разболявал сериозно. Настинките му отшумяваха за няколко дни. Никога не беше отсъствал от училище или от уроците по балет, освен по време на посещенията си при Барт. Джори беше навяхвал глезените си хиляди пъти, но досега никога не се беше наранявал сериозно. Всеки балетист прекарваше известно време, лекувайки леки наранявания, но счупеният гръбначен стълб и увреденият гръбначен мозък бяха най-големият им кошмар.

Той отново се унесе, но не след дълго отвори очи и започна да задава въпроси за състоянието си. Седнах на края на леглото му и отговарях неясно, надявайки се Крис да се върне по-бързо. Една хубава сестра внесе обяда на Джори, който се състоеше само от течности. Така имах с какво да се занимавам. Отворих млякото, налях сок, сложих салфетка под брадичката му и започнах да го храня с плодовото кисело мляко. Той веднага се намръщи. Избута ръцете ми и каза, че сам ще се нахрани, но няма апетит.

Надявах се да заспи, когато отместих подноса. Но той лежеше и ме, наблюдаваше.

— Ще ми кажеш ли защо се чувствам толкова слаб? Защо не ми се яде? Защо не мога да движа краката си?

— Баща ти отиде да ни донесе обяда. Ти не можеш да го опиташ, но той ще е по-вкусен от болничната храна. Нека Крис да ти обясни. Той знае термините.

— Мамо, не бих разбрал термините. Обясни ми простичко защо не чувствам краката си и не мога да ги движа. — Джори ме прикова с поглед. — Не съм страхливец, мамо. Мога да понеса всичко, което ще ми кажеш. Хайде, защото в противен случай ще реша, че съм парализиран.

Наведох глава, а пулсът ми се ускори. Шегуваше се, сякаш подобно нещо не можеше да му се случи, а съвсем точно описа състоянието си.

Докато заеквах и търсех подходящите думи, го обзе отчаяние. В този момент се появи Крис е един плик със сандвичи.

— Охо! — каза бодро той и се усмихна на Джори. — Я да видим кой се е събудил и говори. — Подаде ми един сандвич и продължи: — Извинявай, Джори, но няколко дни не трябва да ядеш твърда храна. Кати, изяж го, докато е топъл — нареди той, седна и веднага разопакова сандвича си. Забелязах, че си е купил два големи. Захапа го с удоволствие и отвори колите. — Нямаше лимонада, Кати. Това е пепси.

— Без значение е, щом е студена.

Джори ни наблюдаваше, докато се хранехме. Преглъщах с усилие, защото знаех, че вече се е усъмнил. Крис се справи с два сандвича и порция пържени картофи, докато аз изядох половината от сандвича си. Изобщо не докоснах мазните картофи. Крис използва салфетката си и я хвърли в кошчето заедно с другите отпадъци.

Очите на Джори вече се затваряха. Полагаше усилия да не заспи.

— Татко, сега ще ми кажеш ли?

— Да, каквото пожелаеш. — Крис седна на леглото на Джори и сложи тежката си ръка върху неговата.

— Тате, не чувствам тялото си от кръста надолу. През цялото време, докато се хранихте, се опитвах да си помръдна пръстите и не успях. Ако съм си счупил гръбначния стълб и затова съм гипсиран, искам да ми кажеш истината.

— Ще ти кажа цялата истина — отвърна Крис.

— Счупен ли ми е гръбначният стълб?

— Да.

— Краката ми парализирани ли са?

— Да.

Джори премигна объркано и събра сили за последния въпрос.

— Ще мога ли да танцувам?

— Не.

Джори затвори очи, сви устни и остана съвсем неподвижен.

Приближих се и се наведох над него. Нежно отместих къдриците, паднали върху челото му.

— Скъпи, зная, че си отчаян. На баща ти му беше трудно да ти каже истината, но трябваше да я знаеш. Не си сам в нещастията си. Всички сме до теб. Ще направим, каквото можем, за да ти помогнем. Времето ще излекува раните ти и няма да усещаш болка. Вероятно ще приемеш случилото се. Ние те обичаме. Мелъди също. През януари ще

станеш баща. Достигнал си върха в професията си и вече пет години се задържа там... това са неща, които много хора постигат за целия си живот.

Той ме погледна. Очите му бяха изпълнени с такава мъка, яд и отчаяние, че трябваше да извърна глава. Цялото му същество показваше, че е бил излъган и ограбен, преди да постигне всичко.

Когато отново го погледнах, беше затворил очи. Крис измерваше пулса му.

— Джори, знам, че не спиш. Ще ти сложа ново успокоително, така че наистина да заспиш. А когато се събудиш, си припомни колко си важен за много хора. Ще се самосъжالياваш и ще се озлобиш. Но по улиците се разхождат хора, които никога няма да постигнат това, което си направил ти. Никога не ще обиколят света и не ще чуят нестихващите овации и виковете „Браво! Браво!“. Няма да познаят славата, която отново можеш да постигнеш в някое друго изкуство. Твоят свят не е приключил, сине, само временно си се препънал. Пътят на успехите все още е пред тебе и те очаква. Ще трябва да се придвижваш по него, без да танцуваш, но пак ще успееш, защото ти си роден, за да побеждаваш. Просто ще откриеш ново поле за действие, нова кариера, а семейството ти ще е щастливо. В крайна сметка нали това е целта на живота? Искаме някой да ни обича, да сподели живота ни. Ти притежаваш всичко това.

Синът ми не отвори очите си и не проговори. Лежеше неподвижно, сякаш смъртта го беше победила. Вътрешно се разкъсвах, защото Джулиан беше реагирал по същия начин! Джори се отдръпваше от нас, затваряше се в себе си и се отказваше от живот, лишен от музика и балет.

Крис мълчаливо приготви спринцовката и внимателно постави инжекция на Джори.

— Спи, сине! Когато се събудиш, жена ти ще е до теб. Трябва да се стегнеш, заради нея.

Имах чувството, че Джори настръхна.

Поверихме го на грижите на наетата медицинска сестра, като специално я инструктирахме да не го оставя сам. Крис ни закара във Фоксуърт Хол, за да се изкъпе и преоблече. После подремна, избръсна се и се върнахме при Джори. Очаквахме Мелъди да дойде с нас.

Сините ѝ очи се изпълниха с ужас, когато Крис внимателно ѝ съобщи състоянието на Джори. Тя изпищя и се притисна за корема.

— Искаш да кажеш, че няма да танцува? Нито да ходи? — прошепна тя, сякаш гласът ѝ изневеряваше. — Сигурно можеш да му помогнеш по някакъв начин.

Крис веднага унищожи надеждата ѝ.

— Не, Мелъди. Трябва да приемеш фактите и да му помогнеш да преживее най-тежката травма в живота си.

Тя скочи на крака и извика, изпълнена със съжаление:

— Но той няма да е същият! Казваш, че отказва да разговаря. Не мога да отида там и да се преструвам, че нищо не се е случило. Какво ще прави той? Какво ще правя аз? Къде ще отидем и как ще живее, без да ходи и да танцува? Какъв баща ще бъде, след като трябва да прекара живота си в инвалидна количка?

Крис се изправи и заговори твърдо:

— Мелъди, сега не е време за истерия и паника. Трябва да си силна, а не слаба. Разбирам, че страдаш, но трябва да му се усмихваш и да го убедиш, че не е загубил и съпругата си. Хората се женят не само за добро, но и за лошо. Изкъпи се, облечи се, гримирай се и направи прическата си. Иди при него, прегърни го и му кажи, че животът му има смисъл.

— **НО ТОЙ НЯМА!** — извика тя. — **НЯМА!**

После не издържа и се разплака.

— Не исках да кажа това. Наистина го обичам, но не ме карайте да отида и да го видя неподвижен и мълчалив.

Разочарова ме, че се показва толкова истерична и слаба, когато Джори най-много се нуждаеше от нея. Приблжих се до Крис и хванах ръката му.

— Мелъди, не си мисли, че си единствената бременна жена, чийто свят се обърква. Не си. Очаквах Джори, когато баща му почина. Бъди благодарна, че съпругът ти е жив.

Тя се сви върху един стол и зарови лице в ръцете си. Плака няколко минути, след което вдигна глава. Очите ѝ бяха още по-тъмни и искрящи.

— Не сте ли се замисляли, че той вероятно предпочита смъртта?

Тази мисъл ме преследваше от часове. Джори можеше да реши да сложи край на живота си, също като Джулиан.

Нямаше да позволя отново да се случи това! Никога!

— Тогава стой тук и плачи — казах неочаквано грубо. — Но аз няма да оставя сина ми да се бори сам. Ще бъда до него, докато не се убедя, че не се е отказал от живота. Но недей да забравяш, че носиш детето му и това те прави най-важния човек в живота му, а и в моя също. Той се нуждае от подкрепата ти. Съжалявам за грубостта си, но не можеш ли първо да помислиш за него, както правя аз?

Тя мълчаливо ме погледна. По красивото ѝ лице се стичаха сълзи.

— Кажи му, че ще дойда скоро... кажи му — прошепна тя.

Казахме му.

Той не отваряше очи и стискаше устните си. Разбрахме, че не спи, а само ни изолира от себе си.

Джори отказваше да яде и започнаха да го хранят със системи. Летните дни се нижеха един след друг — дълги и тъжни. Понякога се успокоявах, когато оставах с Крис и Синди, но вече губех надежда.

Дните ми започваха и завършваха с „ако“. Ако можех отново да изживея живота си, вероятно можех да спася Джори, Крис, Синди и Мелъди... а дори и Барт. Ако...

Ако не беше изпълнил тази роля...

Крис, Синди и аз се опитахме да направим всичко възможно, за да изтръгнем Джори от състоянието, в което беше изпаднал. За първи път в живота си не можех да го достигна и да успокоя болката му.

Беше загубил най-ценното — способността да движи краката си. А без тях скоро щеше да загуби и мощното си и стегнато тяло. Не понасях гледката на прекрасно оформените му крака, които лежах безпомощно върху леглото.

Дали баба ми не беше права, като твърдеше, че сме прокълнати, че сме родени, за да понасяме загуби и болка? Дали не беше програмирала трагедиите така, че да открадне успехите ни? Изобщо дали двамата с Крис бяхме постигнали нещо в живота си, след като синът ни лежеше почти мъртъв, а другият ни син го посети само веднъж.

Барт се беше вгледал в неподвижното тяло на Джори. Ръцете му бяха отпуснати до него, а очите му оставаха затворени.

— Господи! — прошепна той и избяга от стаята.

Не можах да го убедя да дойде отново.

— Какъв е смисълът? Той и без друго не разбира, че съм там. Не мога да го гледам в такова положение. Съжалявам, но не мога да го направя.

Наблюдавах го и си мислех дали не бях искала да му помогна прекалено силно, рискувайки живота на Джори.

Тогава започнах да се самоубеждавам, че той отново ще ходи и ще танцува. Това беше поредният кошмар, който трябваше да изживея, но когато се събудех, Джори щеше да бъде отново същият.

Споделих с Крис плана си да го накарам да вярва, че отново ще проходи, дори и да не може да танцува.

— Кати, не трябва да му даваш фалшиви надежди — предупреди Крис ядосано. — Можеш единствено да му помогнеш да приеме случилото се. Дай му силата си, помогни му, но не му давай празни обещания, които само ще го разочароват. Зная, че ще е трудно. И аз горя в ада като теб. Но не забравяй, че нашият ад е нищожен в сравнение с неговия. Ние му съчувстваме, но не сме в неговото положение. Той понася сам загубата си. Изправен е пред агония, която двамата с теб никога няма да разберем. Единственото, което можем да направим, е да сме до него, когато реши да излезе от черупката си. Да му вдъхнем сили и увереност да продължи... защото, по дяволите, Мелъди не му оказва никаква подкрепа.

Това беше почти толкова лошо, колкото и самото нещастие на Джори. Собствената му съпруга се държеше с него като с прокажен. Двамата с Крис я умолявахме да дойде. *Тя трябваше да дойде*, дори само за да му каже „Здравей! Обичам те!“.

— Какво по-различно от теб мога да му кажа? — изкрещя тя. — Той не би желал да го видя в подобно положение. Познавам го по-добре от вас. Ако искаше да ме види, щеше да ме потърси. Освен това се страхувам да дойда. Страхувам се, че ще се разплача и ще му направя нещо, от което ще се почувства още по-зле. Дори и да мълча, той може да отвори очи, да ме види, да се почувства по-зле, а не желая да отговарям за последствията. Престанете да настоявате. Изчакайте, докато той пожелае да ме види, и може би тогава ще събера смелост да го посетя.

Тя искаше да избяга от нас, сякаш бяхме болни от чума и можехме да попречим този кошмар да има щастлив край.

Барт гледаше само Мелъди. Чувствата му се четяха в очите му. Обърна се и ме погледна.

— Защо не я оставиш на мира? Нали дойдох да го видя и едва издържах. В нейното положение тя определено се нуждае от по-голяма сигурност, дори това да става само в сънищата ѝ. Тя спи доста. Плаче, докато вие сте при него, и се движи като насън. Почти не се храни. Умолявам я да преглъща и да пие. Гледа ме и се подчинява като малко дете. Понякога се налага да я храня с лъжица и да държа чашата ѝ, докато пие. Майко, Мелъди е в шок, а ти мислиш само за скъпоценния си Джори и не осъзнаваш какво ѝ причиняваш.

Съжалих за думите си и побързах да я прегърна.

— Вече те разбирам. Барт ми обясни, че не можеш да приемеш случилото се, но моля те, Мелъди, опитай. Дори и да не си отваря очите, дори да не говори, той разбира какво става около него, кой го посещава и кой не.

Тя отпусна глава на рамото ми.

— Кати, опитвам се, но моля те, дай ми малко време.

На следващата сутрин Синди влезе в стаята ни, без дори да почука. Крис се намръщи. Но аз ѝ простих, след като забелязах бледото ѝ лице и изплашения ѝ поглед.

— Мамо, татко, трябва да ви кажа нещо, макар че не съм убедена дали има значение.

Не осъзнах думите ѝ, защото разглеждах облеклото ѝ — бели бикини, които почти не се забелязваха. Басейнът, който Барт беше поръчал, вече беше готов. Трагичният инцидент е Джори не можеше да повлияе на начина му на живот.

— Синди, моля те, движи се с този бански костюм само около басейна. Прекалено разголен е.

Синди се разочарова от критичните ми думи. Огледа се и сви рамене.

— За Бога, мамо! Някои мои приятелки носят бански костюми, които се състоят от една връзка. Би трябвало да ги видиш, след като смяташ моя костюм за неприличен. А някои от приятелите ни ходят голи. — Сините ѝ очи ме изгледаха сериозно.

Крис ѝ метна една кърпа, която тя уви около себе си.

— Мамо, не ми харесва начинът, по който ме караш да се чувствам. Сякаш съм нечиста. И Барт ме кара да се чувствам по същия начин. Дойдох да ви съобщя нещо, за което чух Барт да разговаря.

— Казвай, Синди — подкани я Крис.

— Барт говореше по телефона, а вратата беше отворена. Чух го да разговаря с някаква застрахователна компания. — Тя спря, седна на леглото ни и наведе глава, преди да продължи. Меката ѝ копринена коса скриваше изражението ѝ. — Мамо, татко, Барт изглежда е направил някаква специална застраховка, в случай че някой от гостите му пострада.

— Е, това е съвсем нормално — каза Крис. — Къщата е застрахована, но съм сигурен, че когато в нея има двеста души, се нуждае от допълнителна застраховка.

Синди вдигна глава. Погледна баща си, а после и мен, и леко въздъхна.

— И аз не видях нищо необичайно. Но просто си помислих... може би...

— Може би какво? — попитах грубо.

— Мамо, ти напълни шепите си с пясък, който се изсипваше от колоните. Не трябваше ли да е сух? А той беше мокър — някой го беше намокрил, и това го направи по-тежък. Не се разпиля, както би трябвало да стане. Колоните се стовариха върху Джори като цимент. Ако не бяха те, той нямаше да пострада толкова много.

Никой от нас не намери думи да защити Барт.

Но той не би искал да осакати Джори или да го убие. Някой ден трябваше да му повярваме.

Крис се разхождаше неуморно из стаята със сбърчени вежди и обясняваше как някой от сценичните работници сигурно е намокрил пясък, за да направи колоната по-стабилна, но това не означаваше, че е следвал инструкциите на Барт.

Излязохме на терасата и там открихме Барт и Мелъди. Обстановката беше приятна и романтична благодарение на цъфналите цветя, гората и заобикалящите ни планини. Слънчевите лъчи се промъкваха през листата на дървета и проблясваха над чадъра, който предпазваше хората, седнали около бялата маса.

За мое учудване Мелъди се усмихваше, докато наблюдаваше чертите на сина ми.

— Барт, родителите ти не разбират защо не мога да отида при Джори. Забелязвам, че майка ти ме гледа ядосано. Разочаровах я, но аз разочаровах и себе си. Винаги съм се страхувала от болестите. Но разбирам какво става. Зная, че Джори си лежи в леглото, гледа тавана и отказва да говори. Мисля, че знам как се чувства. Той загуби не само способността да движи краката си, но и целите, които си беше поставил. Мисли за баща си и за начина, по който е загинал. Опитва се да се отдръпне от света, да се превърне в едно „нищо“, така че да не ни липсва, когато се самоубие, както е направил баща му.

Барт я погледна разочаровано.

— Мелъди, ти не познаваш брат ми. Джори никога не би се самоубил. В момента вероятно се чувства объркан, но ще се справи.

— Как би могъл? — простена тя. — Бракът ни се крепеше не само на обичта ни, но и на кариерите ни. Всеки ден си повтарям, че мога да отида при него, да му се усмихна, да му вдъхна сили. Но после разбирам, че не знам какво да му кажа. Не мога да се изразявам като майка ти. Не мога да се усмихвам като баща ти.

— Крис не ми е баща — отсече Барт.

— О, Джори счита Крис за свой баща. Или поне за най-важния. Обича Крис, уважава го и се възхищава от него, като му прощава греховете, както ти ги наричаш.

Ние стояхме и очаквахме, да научим защо тя се държи по този начин. Чухме заключението ѝ.

— Срам ме е да си призная, но не мога да отида при него.

— И какво възнамеряваш да правиш? — попита цинично Барт. Той отпиваше кафето си, докато я наблюдаваше директно в очите. Ако малко извърнеше главата си, щеше да забележи, че ги наблюдаваме и разбираме толкова неща.

— Не зная! — отговори измъчено тя. — Измъчвам се! Мразя да се събуждам и да осъзнавам, че Джори никога няма да ми бъде пълноценен съпруг. Ако не възразяваш, ще се преместя в срещуположната стая, която не е свързана с толкова мъчителни спомени. Майка ти не разбира, че и аз съм объркана като него, а очаквам и детето му. — Тогавя тя се разплака. Сведе глава и я отпусна върху скръстените си ръце на масата. — Някой трябва да помисли за мен... да ми помогне... някой...

— Аз ще ти помогна — нежно каза Барт и отпусна загорялата си ръка върху рамото ѝ. С дясната си ръка отмести чашата с кафе и нежно я погали по косата.

— Винаги когато имаш нужда от мен, дори само за да излееш мъката си, ще съм на твое разположение.

Ако бях чула Барт да разговаря така с някой друг, бих полудяла от радост, но сега изтръпнах. Джори се нуждаеше от съпругата си, а не Барт.

Пристъпих напред и заех мястото си около масата. Барт отдръпна ръцете си от Мелъди и ме изгледа, сякаш бях прекъснала нещо много важно. В този миг Крис и Синди се присъединиха към нас. Настъпи неловко мълчание, което прекъснах с думите:

— Мелъди, искам хубаво да си поговорим, след като приключиш със закуската. И този път трябва да ме изслушаш!

— Майко! — извика Барт. — Не можеш ли да я разбереш? Някой ден Джори вероятно ще успее да се влачи с патерици. Но представяш ли си как ще изглежда? Аз не мога. Дори и аз нямам желание да го видя.

Мелъди извика и скочи. Барт я прегърна покровителствено.

— Не плачи, Мелъди — успокой я нежно той. Мелъди извика объркано още веднъж и избяга от терасата. Тримата мълчаливо я проследихме с поглед. Когато се скри, очите ни се втренчиха в Барт, който довършваше закуската си, сякаш не съществувахме.

— Барт — започна Крис, използвайки момента, преди Джоел да се присъедини към нас, — какво знаеш за мокрия пясък в колона?

— Не разбирам — каза спокойно Барт, като отнесено гледаше вратата, зад която се скри Мелъди.

— Тогава ще ти обясня по-подробно — продължи Крис. — Пясъкът трябваше да е сух, за да се разпръсква и да не нарани никого. Кой го е намокрил?

Барт сведе очи и отговори грубо:

— Така, сега ще ме обвините, че съм причинил инцидента с Джори и целенасочено съм провалил приятното си прекарване до този момент. Е, точно както преди, когато бях на десет години. Вината винаги беше моя. Когато Клоувър умря, решихте, че аз съм го убил. Дори не се усъмнихте. Когато Епъл загина, отново смятахте, че аз съм убиецът. Никого не съм убивал. Дори когато по-късно разбрахте, че е

бил Джон Амос, ме прекарахте през ада, преди да се извините. Но сега ще ми се извините веднага, защото в никакъв случай няма да поема вината за инцидента с Джори.

Толкова исках да му повярвам, че очите ми се изпълниха със сълзи.

— Но кой е намокрил пясъка, Барт? — попитах, наведох се напред и хванах ръката му. — Някой го е направил.

Очите му потъмняха.

— Някои от работниците ме мразеха, защото се държах прекалено господарски, но не смятам, че са направили нещо, за да наранят Джори. В крайна сметка не аз играех в спектакъла.

Вярвах му. Той не знаеше нищо за мокрия пясък. Когато срещнах погледа на Крис, разбрах, че и той се е убедил в това. Но с въпросите си отново бяхме отблъснали Барт.

Той седеше мълчаливо, без да се усмихва, и довършваше яденето си. Забелязах Джоел, скрит в сянката на храсталаците. Той сякаш подслушваше разговора ни, преструвайки се, че се наслаждава на разцъфналите цветя.

— Барт, извинявай, ако сме те обидили, но те моля да ни помогнеш да открием кой е намокрил пясъка. Заради него Джори е парализиран.

Синди съвсем тактично мълчеше през цялото време. Барт се опита да отговори, но в този момент се появи Тревър и започна да сервира храната. Хапнах набързо и се изправих. Трябваше да предприема нещо, за да възвърна чувството на отговорност у Мелъди.

— Крис, Синди, моля да ме извините. Хранете се спокойно. Ще се видим по-късно.

Джоел се измъкна от храстите и се настани до Барт. Когато погледнах през рамо, го видях, че се навежда над сина ми и му прошепва нещо.

С натезало сърце се отправих към стаята на Мелъди.

Тя лежеше върху леглото и плачеше. Настаних се до нея и потърсих подходящи думи, но къде бяха те?

— Той е жив, Мелъди, и това е най-важното. Все още е с нас. С теб. Можеш да го докоснеш, да му говориш. Иди в болницата. Всеки ден, който прекарваш далеч от него, малко по малко го убива. Ако не отидеш да го видиш, а останеш тук и се самосъжаляваш, ще настъпи

ден, в който ще се разкайваш. Джори все още може да чува гласа ти, Мелъди. Не го напускай сега. В този момент си му необходима повече от всякога.

Тя се обърна и истерично започна да ме удря с малките си юмруци. Хванах ръцете ѝ, преди да ме е наранила.

— Не мога, Кати! Зная, че лежи там и че не мога да го достигна. Той не отговоря на теб. Защо смяташ, че ще разговаря с мен? Ако го целуна и той остане безразличен, ще се побъркам. Освен това ти не го познаваш. Познаваш го като майка, а не като съпруга. Ти не разбираш колко важен за него е половият живот. Сега не може да води такъв живот. Имаш ли представа как се чувства? Да не говорим за парализирането на краката му и провалената му кариера. Така искаше да успее заради баща си, заради истинския си баща. Самозалъгваш се, ако смяташ, че е жив. Не е. Той те е напуснал, Кати. Напуснал е и мен. Няма нужда да умира, защото душата му вече го е сторила.

Думите ѝ ме пронизаха, защото бяха прекалено близки до действителността.

Изпаднах в паника, защото осъзнах, че Джори може да направи като Джулиан — да открие начин да прекрати живота си. Опитах се да се успокоя. Джори не беше като баща си. Той приличаше на Крис. Надявах се да превъзмогне случилото се и да продължи напред.

Седях на леглото, загледана в снаха си, и осъзнах, че изобщо не я познавам. Не познавах момичето, с което се срещах от единайсетгодишната ѝ възраст. Бях виждала фасадата — красиво, грациозно момиче, което обожаваше Джори.

— Какъв човек си, Мелъди?

Тя се обърна по гръб и ме погледна ядосано.

— Не съм като тебе, Кати! — почти извика тя. — Ти си направена от специално тесто. Аз не съм. Аз съм разглезена като малката Синди. Бях единствено дете и получавах, каквото поискам. Като дете разбрах, че светът се различава от хубавите приказки, но не пожелах да го приема. Когато станах достатъчно голяма, се скрих в света на балета. Казах си, че мога да откроя приказките в неговия приказен свят. Когато се запознах с Джори, той изглеждаше като принца, когото търсех. Но принцовете не се парализират, Кати. Никога не се парализират. Как бих могла да живея с Джори, след като вече не го виждам като мой принц? Как, Кати? Кажи ми как да си затворя

очите, да притъпя чувствата си, така че да не изпитвам отвращение, когато ме докосва?

Изправих се.

Погледнах зачервените ѝ очи и подутото от плач лице и съчувствието ми към нея се изпари. Тя беше слабохарактерна. Каква глупачка беше, щом си мислеше, че Джори не е направен от плът и кръв като всички останали мъже?

— Представи си, че ти се беше наранила, Мелъди? Би ли искала Джори да те изостави?

— Да — отвърна тя.

Оставих я да плаче на леглото.

Крис ме чакаше на стълбите.

— Мисля ти да отидеш при него сутринта, аз — следобед, а Мелъди и Синди да го посетят довечера. Не се съмнявам, че успя да я убедиш.

— Да, тя ще дойде, но не днес — отвърнах, без да го поглеждам. — Предпочита да изчака, докато той отвори очите си и започне да разговаря, така че ще се опитам да го накарам да ми отговори по някакъв начин.

— Ако някой може да го направи, това си ти — промърмори Крис.

Джори лежеше неподвижно върху болничното легло. Фрактурата беше толкова ниско, че вероятно някой ден той отново щеше да възвърне потентността си. Можеше да прави специални упражнения за това.

Бях купила два букета, които да сложа във високите вази.

— Добро утро, скъпи! — казах, влизайки в тясната стая. Джори не реагира. Лежеше, както го бях оставила, втренчил поглед в тавана. Целунах го и започнах да подреждам цветята.

— Мелъди вече не страда от сутрешното неразположение. Но през по-голямата част от времето е уморена. Спомням си, че и аз се чувствах така, преди да се родиш...

Внезапно млъкнах, като се сетих, че бях загубила Джулиан малко след като научих за бременността си.

— Лятото е много странно, Джори. Не мога да кажа, че Джоел ме интересува. Той е много привързан към Барт, но критикува Синди непрекъснато. Мисля да я изпратя на лагер, докато започне учебната година. Ти не я смяташ за разглезена, нали?

Никакъв отговор.

Опитах се да не въздъхвам и да не го поглеждам нетърпеливо. Приблжих стола си до леглото му и хванах отпуснатата му ръка. Никаква реакция. Сякаш хващах мъртва риба.

— Джори, те ще продължават да те поддържат със системи. Ако отказваш да се храниш, ще ти сложат системи и на другите вени. Ще намерим начин да поддържаме живота ти, дори ако трябва да те вържем към всички машини, които ще ти помогнат, докато престанеш да се съпротивляваш и отново се върнеш при нас.

Той не проговори, дори не мигна.

— Добре, Джори! Досега се държах мило с теб, но вече ми омръзна. — Гласът ми загрубя. — Обичам те прекалено много, за да те гледам как лежиш и желаеш да умреш. Вече никой не те интересува, така ли? Добре, парализиран си и трябва да използваш инвалидна количка, докато свикнеш с патериците, ако изобщо имаш такова желание. Значи сега се самосъжаляваш и не знаеш как да живееш оттук нататък. Много хора са успявали. Откривали са нов живот, независимо че са били в по-лошо състояние от твоето. Добре, казваш си, че другите не те интересуват, когато става дума за твоето тяло и твоя живот. Вероятно си прав. Всъщност егоистично погледнато, останалите нямат никакво значение. Сега ми кажи, че бъдещето няма какво да ти предложи, Джори. И аз отначало мислех така. Не мога да те гледам как лежиш неподвижен. Сърцето ми се къса, а баща ти и Синди са много разтревожени. Барт е притеснен и не може да издържа да те гледа така отпуснат. А не си ли се замислял какво причиняваш на Мелъди? Тя носи детето ти, Джори. Плаче по цял ден. Става съвсем друг човек, защото ни слуша да обсъждаме как отказваш да говориш и да приемеш случилото се. Съжаляваме, много съжаляваме, че краката ти се парализираха. Не можем да направим нищо, освен да извлечем най-доброто от положението! Джори, върни се при нас! Имаме нужда от теб. Няма да седим и да гледаме как се самоубиваш. Обичаме те. Изобщо не ни интересува, че няма да танцуваш и да ходиш. Искаме просто да си жив, да разговаряме с теб, да те гледаме. Джори, кажи

нещо! Разговаряй с нас. Говори с Мелъди, когато дойде. Отвърни на докосването ѝ, или ще я загубиш, а с нея и детето си. Знаеш, че те обича. Но никоя жена не може да живее само с обичта си, ако любимият отхвърля любовта ѝ. Тя не идва при теб, защото не може да понесе да я отблъснеш както нас.

Докато говорех, не откъсвах поглед от лицето му, и се надявах да доловя промяна. Видях как един мускул около устните му потрепна и окуражена продължих:

— Родителите на Мелъди ни се обадиха и предложиха да се върне при тях, докато роди. Искаш ли тя да си отиде, решила, че не може да направи нищо повече за теб? Моля те, Джори, не ни причинявай това. Толкова много неща можеш да предложиш на света. Не знаеш ли, че си много повече от един обикновен балетист? Когато имаш талант, балетът е само малко клонче от голямото дърво. Та ти все още не си изследвал останалите клони. Кой знае какво ще откриеш? Не забравяй, че и за мен балетът беше смисълът на живота ми. Когато не можех вече да танцувам, не знаех какво да правя. Чувах музиката, на която двамата с Мелъди танцувахте в стаята ти, замръзвах и се опитвах да се изолирам от нея. Душата ми се разкъсваше, отпусках се на земята и плачех. Но когато започнах да пиша, спрях да се замислям за балета. Джори, убедена съм, че ще откриеш нещо, което да замести балета.

За първи път от момента, в който разбра, че никога няма да ходи и да танцува, Джори извърна главата си. Обзе ме неземна радост.

Той ме погледна и видях сълзи в очите му.

— Мел мисли да отиде при родителите си? — попита отчаяно той.

Надеждата се бореше в мен. Не знаех какво ще направи Мелъди, дори и Джори да започне да общува с нас. Но сега не трябваше да бъркам. Не успях с Джулиан и с Кари. Моля те, Господи, не ме оставяй да сгреша и с Джори!

— Ако се върнеш при нея, тя никога не би те изоставила. Иска те, има нужда от теб. Но ти се отдръпна от нас и ѝ показа, че ще се отдръпнеш и от нея. Дългото ти мълчание и нежеланието ти да се храниш плашат Мелъди, Джори. Тя не е като мен. Не умее да се съпротивлява. Плаче през цялото време. Почти не се храни, а е бременна — с твоето дете. Помисли си как ти се чувстваше, когато научи какво е направил баща ти, и се опитай да прецениш какъв ефект

ще окаже смъртта ти върху твоето дете. Хубаво помисли, преди да направиш каквото си си наумил. Помисли колко съжеляваше за истинския си баща. Не прави като него. Не оставяй сираче след себе си! Не ни съсипвай чрез самоунищожението си!

— Но, мамо! — извика развълнувано той. — Какво ще правя? Не искам да прекарам остатъка от живота си в инвалидна количка! Толкова съм ядосан, че искам да нараня всички около себе си. С какво заслужих това наказание? Бях добър син и верен съпруг. Но вече не мога да съм пълноценен съпруг. От кръста надолу не чувствам нищо. По-добре да умра!

Наведох глава и допрях устни до ръката му.

— Добре, Джори! Гладувай, умри и никога няма да седнеш в инвалидна количка или да помислиш за нас! Забрави за мъката, която смъртта ти ще ни причини. Забрави за всички хора, който двамата с Крис сме загубили. Ще се справим, защото сме свикнали да губим хората, които обичаме най-много. Просто ще те прибавим към дългия списък на онези, към които изпитваме вина. Защото се чувстваме виновни. Непрекъснато се питаме къде сме сбъркали и до края на живота си ще се самообвиняваме, че още един човек си е отишъл.

— Мамо, престани! Не мога да те слушам, когато говориш така!

— А аз не издържам на онова, което си причиняваш! Не се отказвай, Джори! Не се предавай! Бори се! Кажете си, че ще превъзмогнеш трудностите и ще станеш по-добър, защото ще се сблъскаш с неща, за които другите нямат представа.

Той ме слушаше.

— Не зная дали искам да се боря. От оная вечер мисля какво бих могъл да правя. Само не ми казвай, че сте богати, а и аз имам пари и затова не е необходимо да се занимавам с нищо. Знаеш, че без цел животът губи своя смисъл.

— Детето ти... превърни детето си в своя цел. Щастието на Мелъди — друга цел. Не си отивай, Джори. Моля те, не бих понесла още една загуба... — И тогава се разплаках.

Не исках да показвам слабост. Плачех, без да го поглеждам.

— Когато баща ти умря, превърнах бебето в най-важното нещо в живота ми. Вероятно по този начин успокоявах съвестта си. Но когато се появи в нощта на Свети Валентин, аз се чувствах много горда. Беше толкова здрав, а сините ти очи силно блестяха. Хвана пръста ми и не

искаше да го пуснеш. Пол беше до мен, Крис също. И двамата те обожаваха от самото начало. Беше такова добро и щастливо бебе. Мисля, че всички те глезехме и нямаше нужда да плачеш, за да получиш каквото искаш. Сега зная, че не сме сбъркали. Ти притежаваш вътрешна сила, която ти помага. Зная, че ще се зарадваш, когато бебето се роди. Убедена съм.

Плачех през цялото време и думите ми бяха почти неразбираеми. Мисля, че Джори ме съжали. Ръката му избърса сълзите ми с края на чаршафа.

— Имаш ли идея какво бих могъл да правя в инвалидна количка?
— попита подигравателно той.

— Имам хиляди идеи, Джори. Денят няма да ми стигне, за да ги изброя. Можеш да се научиш да свириш на пиано, да рисуваш, да пишеш. Или да станеш инструктор по балет. Не е необходимо да се движиш, трябва да научиш подходящите термини и да имаш хаплив език. А можеш да направиш и нещо по-обикновено, да учиш право и да конкурираш Барт. Всъщност не можеш да правиш много малко неща. Всички сме осакатени по някакъв начин. Би трябвало да го знаеш. Недъзите на Барт са невидими, но са по-лоши от твоите. Помисли си за всичките му проблеми, докато ти се забавляваше и танцуваше. Психиатрите го измъчваха и се опитваха да проникнат в съзнанието му.

Очите му се просветлиха, сякаш той откри слаба надежда.

— Не забравяй и за новия басейн на Барт. Лекарите казват, че ръцете ти са много силни и след терапията отново ще можеш да плуваш.

— Мамо, какво би искала да направя? — Гласът му беше нежен и мил, докато ме галеше по косата.

— Искам да живееш, Джори! Това е всичко. — Погледът му омекна, а очите му се изпълниха със сълзи.

— А татко, Синди и ти какво ще правите? Не искахте ли да отидете на Хаваите?

Седмици наред не се бях сецала за Хаваите. Погледнах пред себе си. Можехме ли да напуснем Джори в подобно състояние и обърканата Мелъди? Не.

Фокусуърт Хол отново ни затвори в капана си.

ВТОРА ЧАСТ

НЕДОВОЛНАТА СЪПРУГА

Крис и аз със съжаление пренебрегнахме Синди и прекарвахме по-голяма част от денонощието в болницата при Джори. Синди живееше неспокойно и скучно с Джоел, който непрекъснато я осъждаше, и с Барт, който я презираше. Мелъди не обръщаше внимание на никого.

— Мами — хленчеше Синди, — не се чувствам добре. Това е най-гадното ми лято, просто е ужасно. Съжалявам, че Джори е в болница и че никога няма да се разхожда и танцува отново. Искам да му помогна от все сърце, но все пак помислете и за мен. Разрешава му се да има само по двама посетители едновременно, а ти и татко сте винаги с него. Когато отида там, половината от времето не знам какво да говоря или какво да правя. И тук не знам какво да правя. Тази къща е толкова изолирана от останалия свят, сякаш живеем на луната — скучно и скучно. Не ми разрешавате да ходя в селото на срещи, ако вие не знаете за тях, а никога не сте до мен, за да ви попитам, когато някой ме покани. Забранявате ми да плувам, когато Барт и Джоел са наоколо. Не ми разрешавате толкова много неща... тогава какво мога да правя?

— Кажи ми какво искаш да правиш? — отвърнах нежно. Тя беше шестнайсетгодишна и очакваше ваканцията да ѝ поднесе много удоволствия. Сега огромната нова къща, която тя обожаваше в началото, се беше оказала затвор за нея, така както старата за нас.

Тя седна с кръстосани крака на пода близо до мен.

— Не искам да нараня Джори, като си отида, но тук ще полудея. Мелъди стои в стаята си през цялото време със заключена врата и не ме пуска да вляза. Джоел ме изсушава с гадните си стари очи. Барт се преструва, че не ме забелязва. Днес получих писмо от моята приятелка Бари Босуел. Тя отива на летен лагер само на няколко мили северно от Бостън. Наблизо до него има театър, езеро, плувен басейн, платноходки, а всяка събота се провеждат танцови забави. Бихте могли да проверите и да се убедите, че този лагер е с добра репутация. Моля те, позволи ми да отида, преди да съм избягала.

Толкова исках през лятото всички да сме заедно. Тя беше тук, а аз не ѝ отделях никакво време. Естествено беше да пожелае да ни напусне. Разбирах я.

— Тази вечер ще говоря с баща ти — обещах. — Искаме да си щастлива, Синди. Съжалявам, ако сме те пренебрегвали, докато се грижехме за Джори. Хайде да поговорим за теб. Какво ще ми разкажеш за момчетата, които срещна на тържеството на Барт?

— Барт и Джоел скриха ключовете от колата, така че аз не можах да отида при тях. А исках да направя точно това, с позволение или не. Исках да скоча от прозореца, но е толкова високо, че се изплаших да не се ударя. Но мисля за момчетата през цялото време. Искам да бъда с тях, да ходя на срещи и на танци. Знам какво си мислиш. Джоел непрекъснато мърмори, че съм разпусната... Опитвам се да не се държа така, наистина се опитвам. Но не знам колко дълго ще запазя девствеността си. Заричам се, че ще бъда старомодна и ще издържа, докато се омъжа, но не планирам да се женя, докато не навърша трийсет години. В същото време, когато изляза с някое момче, което наистина ми харесва, и той започне да ме натиска, желая да се предам. Харесвам чувствата, които нахлуват в мен и карат сърцето ми да бие бързо. Тялото ми се разкъсва от страст. Мамо, защо не мога да намеря силата, която имаш ти? Как да открия себе си? Непрекъснато твърдите, че светът не знае всъщност какво иска. След като той не знае, как мога да знам аз? Искам да оправдая очакванията ви, да бъда сладка и чиста, а в същото време и секси. Две противоречиви неща. Искам двамата с татко винаги да ме обичат, така че старая се да съм нежна и сладка. Но не съм толкова невинна. Искам всички хубави момчета да са влюбени в мен и някой ден няма да мога да овладея чувствата си.

Усмивах се, като гледах разтревожения ѝ израз, изплашения ѝ поглед. Искаше да разбере дали съм шокирана. Прегърнах я.

— Разчитай на принципите си, Синди. Ти си твърде талантива и много красива, за да се отдадеш като някакъв ненужен боклук. Цени себе си, за да те ценят и другите.

— Но, мамо, как да кажа „не“ и въпреки това момчето да продължи да ме харесва?

— Има много момчета, които не очакват да им се отдадеш, Синди. Онези, които търсят само секс, най-вероятно ще те забравят бързо, след като са получили това, което искат. В мъжете има нещо,

което ги кара да искат да завладеят всяка жена, особено такава красавица като теб. Запомни също, че те разговарят помежду си и си разказват най-интимни детайли само когато не обичат истински.

— Мамо, караш ме да мисля, че да бъдеш жена е капан. Не искам да ме подмамат в него, искам аз да ги подмамя. Но трябва да призная, че не съм много търпелива. Барт ме кара да се чувствам толкова неуверена в себе си, че се стремя момчетата да ме убедят в обратното. Отсега нататък, когато някой ме сложи на задната седалка и ми каже, че ще умре, ако не задоволя неговата страст, няма да го съжаля. Ще си помисля за теб и татко и ще го ударя силно по главата или в слабините.

Тя ме разсмя, както не се бях смяла седмици наред.

— Добре, скъпа, знам, че в края на краищата ще постъпиш правилно. Хайде да поговорим малко повече за този летен лагер, за да обясня на баща ти по-подробно.

— Искаш да кажеш, че имам шансове? — попита тя.

— Разбира се. Мисля, че Крис ще се съгласи да отидеш на почивка след цялата трагедия тук.

Крис се съгласи, че едно шестнайсетгодишно момиче се нуждае от забавления. Щом научи това, Синди веднага посети Джори.

— Джори, заминаването ми не означава, че не се тревожа за теб, но тук ужасно скучая. Ще ти пиша често и ще ти изпращам подаръци.

Тя го прегърна, целуна го, а сълзите ѝ се ронеха върху гладко избръснатото му лице.

— Нищо не може да те промени, Джори. Както и преди, ти си изключителен. Ако не ми беше брат, бих се сгодила за теб.

— Едва ли — с ирония отговори той. — Но все пак благодаря.

Оставихме Джори с медицинската сестра, за да откараме Синди до летището. Целунахме я за довиждане и Крис ѝ даде пари за лични разходи. Тя се зарадва и не престана да го целува, докато не се качи в самолета.

— Ще ви пиша писма — обеща тя, — а не картички. Ще ви изпратя снимки. Благодаря ви! Не забравяйте да ми пишете и да ме държите в течение на всичко, което се случва. Между другото животът във Фоксуърт Хол в известна степен прилича на дълбок, тежък сън, който толкова те плаши, сякаш наистина го изживяваш.

На път за болницата Крис ми съобщи плановете си. Не можехме да отидем в Хаваите и да изоставим Джори на грижите на Барт и

Джоел, а още по-малко на Мелъди. Тя не бе способна да се грижи за себе си, да не говорим за съпруг, който трябваше да се възстановява. Джори и Мелъди скоро нямаше да са в състояние да издържат дългото пътуване със самолет до Хаваите.

— Не знам какво да правя, с какво да започна да се занимавам, когато Джори се върне във Фоксуърт Хол. За него ще се грижи болногледачка. Той няма да има нужда от мен, както до този момент. Синди също не се нуждае от мен, защото умее да се занимава сама. Ще се чувствам безполезен, ако не върша нещо, Кати. Все още не съм остарял.

Тъжно обърнах глава и го погледнах.

— Медицината винаги е заемала важно място в моя живот — продължи той. — Ако започна работа, няма да наруша обещанието да отделям повече време на теб и на семейството. Спомни си само какво означаваше за Джори загубата на кариерата му.

Плъзнах се по-близо до него на седалката, наклоних глава към рамото му и му прошепнах, че трябва да прави това, което смята за правилно.

— Но не забравяй, че лекарят трябва да има безупречна репутация, а някой ден ще плъзне слух за нас.

Той кимна и каза, че вече е мислил по този въпрос. Щял да се заеме с научни изследвания. Няма да се среща с представители на пресата, за да не го познае някой. Беше му скучно да стои вкъщи и да не работи. Трябваше да се занимава с нещо или щеше да загуби своята индивидуалност. Усмихнах се нежно, въпреки че сърцето ми замря, защото неговата мечта да живеем в Хаваите беше и моя мечта. Влязохме прегърнати в голямата къща, която ни очакваше с широко отворена врата.

Мелъди се беше затворила в стаята си, Джоел стоеше в малката си стая без мебели, на колене и се молеше, докато единствената свещ догаряше в тъмнината.

— Къде е Барт? — попита Крис, оглеждайки се наоколо, сякаш беше изненадан, че някой би пожелал да прекара толкова много часове в това унило място.

Джоел се намръщи, след това слабо се усмихна, сякаш си припомни, че трябва да се държи приятелски.

— Излезе. Отиде на бар. Ще пие, докато се свлече под масата.

Досега не бях чувала Барт да върши подобни неща. Дали не съжеляваше за станалото, което унищожи краката и кариерата на брат му? Или за поведението си, чрез което прогони Синди? Можеше ли Барт да изпитва съжаление? Не знаех. Гледах как Джоел крачи из стаята ядосано и се чудех се какво го интересува поведението на Барт.

Старият човек се влачеше зад нас, така както винаги следваше Барт.

— Знае много добре — мърмореше Джоел, — какви мръсници и пачаври висят там.

Думите му ме заинтригуваха.

— Каква е разликата между мръсниците и пачаврите, Джоел?

Той се обърна към мен. Засенчи очите си с възлестата си ръка, тъй като светлината го заслепяваше.

— Подиграваш ли ми се, племеннице? Библията споменава и двете, така че трябва да има някаква разлика.

— Мръсницата ли е по-лоша от пачаврата, или обратното?

Той ме погледна свирепо. Бляскащите му отслабнали очи ми казваха, че го тормозя с глупавите си въпроси.

— Съществува неяснота, Джоел. Попитай къде се вписват проститутките — в мръсниците или в пачаврите? Или е едно и също?

Очите му заприличаха на цепнатини. Гледаше ме с пронизващия блясък на светец.

— Защо не ме харесваш, Катрин? С какво предизвиках подозренията ти? Стоя тук, за да предпазвам Барт от най-лошото в него, но заради твоето отношение към мен мога и да си тръгна. Не забравяй обаче, че аз съм повече Фоксуърт от теб. — След това изражението му се промени, а устните му се извиха. — Не, вземам си думите назад. Ти си два пъти повече Фоксуърт от мен.

Мразех го за този намек. Принуди ме да се срамувам. Не се защитих, не възразих, за да го убедя в обратното. Крис не пророни нито дума, за да предотврати сблъсъка, който рано или късно трябваше да настъпи.

— Не зная защо не ти вярвам, Джоел — казах с любезния глас, който обикновено използвах при разговор с него. — Вероятно защото ти мразиш твърде много баща си, но се съмнявам дали си по-различен от него. — Без да продума, но с печален поглед, който смятах за

престорен, той се обърна и провлачи крака. Ръцете му отново бяха напъхани в широките, кафяви монашески ръкави.

Когато Мелъди отново настоя да вечеря в стаята си, аз реших да я заставя да посети Джори, независимо от желанието ѝ.

Промъкнах се в стаята и мълчаливо преместих почти недокоснатата ѝ вечеря. Тя беше в същата износена рокля, която не сваляше от месеци. Извадих най-хубавия ѝ летен костюм и го хвърлих на леглото.

— Изкъпи се, Мелъди! Измий косите си. След това се облечи. Довечера отиваме да видим Джори, независимо от твоето желание.

Тя скочи мигновено и истерично изкрещя, че още не е готова и не мога да я заставя да върши неща, които не иска. Не обърнах никакво внимание на думите ѝ и извиках, че изглежда тя никога няма да стане готова и ще отиде, независимо от обясненията ѝ.

— Не можеш да ме заставиш! — пицеше тя, бледа и отстъпваща назад. После се разплака и започна да ме умолява да ѝ дам повече време да привикне с мисълта, че Джори ще остане инвалид. Отговорих ѝ, че изтеклото време е напълно достатъчно. Беше достатъчно за Крис и Синди. А тя можеше и да се преструва! В крайна сметка нали беше професионална актриса!

Наложи се буквално да я завлека до душа и да я напъхам под него. Тя искаше вана. Но аз я познавах. Можеше да лежи с часове, докато кожата ѝ да набъбне и свиждането приключи. Чаках я пред вратата на банята и я принуждавах да бърза. Тя излезе, омотана в кърпа. Още плачеше, а сините ѝ очи молеха за прошка.

— Спри да плачеш! — заповядах ѝ аз и я тръснах на табуретката в спалнята. — Ще изсуша косите ти, докато ти се гримираш. Постарай се да скриеш червените подутини под очите си, защото Джори е много чувствителен. Трябва да го убедиш, че любовта ти към него не се е променила. — Докато изсушавах красивите ѝ коси с меден цвят, не спирах да повтарям, че ще намери подходящите думи. Косите ѝ имаха прекрасен блясък, бяха по-наситено руси от моите и с червеникав оттенък. Докато я обличах, я напръсках леко с парфюма, който Джори най-много обичаше. Тя беше като в транс, сякаш не разбираше какво трябва да прави. Преди да я изблъскам към вратата, я притиснах в обятията си.

— Хайде, Мелъди, няма да е толкова страшно. Той те обича и се нуждае от теб. Щом те погледне, ще забравиш, че краката му са парализирани. Инстинктивно ще кажеш и направиш най-нужните и уместни неща. Знам, че ще бъде така, защото го обичаш.

Независимо от грима все още беше бледа, а огромните ѝ очи се бяха втренчили в мен с празен поглед.

През това време Барт се беше върнал. Беше толкова пиян, че краката му се огъваха и очите му бяха разфокусирани. Отпусна се в един дълбок фотьойл и опъна краката си напред. Джоел застана зад него като умираща палма.

— Къде отивате? — попита Барт, докато се опитвах да измъкна Мелъди от хола и незабелязано да се промъкнем в гаража.

— До болницата — отговорих, дърпайки Мелъди към огромния гараж. — Мисля, че е крайно време и ти отново да посетиш брат си, Барт. Не тази вечер, но утре. Купи му някакъв подарък, който да го заинтересува. Той просто ще полудее от скука.

— Мелъди, ти не си длъжна да ходиш — каза Барт, като се надигна и стъпи на краката си неуверено. — Не позволявай на властната ми майка да те принуждава.

Тя се обърна към него с няма молба. Безжалостно я блъснах и я напъхах в колата.

Барт се олюля и влезе в гаража. Викаше на Мелъди, че ще ѝ помогне. В този миг загуби равновесие и падна на пода. Натиснах бутона, за да се отвори автоматичната врата, и се измъкнахме от гаража. Мелъди трепереше по целия път към Шарлотсвил, ридаше и се опитваше да ме убеди, че повече ще нарани Джори, отколкото ще му помогне. А аз се опитвах да я уверя, че тя ще овладее положението.

— Моля те, Мелъди, влез в стаята с усмивка, с достойнство, с онзи царствен вид, който непрекъснато излъчваш. А когато се приближиш до леглото, хвани ръцете му и го целуни.

Тя кимна вцепенено, като изплашено дете. Пъхнах в ръцете ѝ розите, които бях купила, и другите подаръци, загънати красиво, един от които тя беше избрала някога, за да му го подари след тържеството на Барт.

— След това му кажи, че не си идвала досега, защото си била много слаба, зашеметена и болна. Наговори му всички неща, които ти

хрумнат. Но не се осмелявай да му кажеш, че не си способна да му бъдеш жена.

Тя кимна като робот и се опита да върви в крачка с мен.

На шестия етаж излязохме от асансьора и се натъкнахме на Крис. Той засия, като видя Мелъди.

— Каква изненада, Мелъди! — каза той и бързо я прегърна, преди да се обърне към мен. — Купих вечеря на Джори, както и на мен, разбира се. Той е в относително добро настроение. Изпи си млякото и изяде две парчета от кекса. Винаги е обожавал този кекс. Мелъди, моля те, опитай се да го накараш да се храни повече. Напоследък загуби много от теглото си и бих се радвал, ако понапълнее. — Безмълвно, с широко отворени очи, Мелъди кимна, погледна към вратата с номер 606, сякаш гледаше електрически стол. Крис я потупа приятелски по гърба, целуна ме и продължи: — Ще отида да поговоря с лекуващите лекари и после ще дойда при вас. Ще се върна с вас вкъщи с моята кола.

Неуверено поведох Мелъди към затворената врата на Джори. Той непрекъснато държеше вратата си затворена, така че никой не можеше да види бившия първокласен балетист да лежи безпомощно на леглото: Почуках веднъж, после още два пъти. Това беше нашият сигнал.

— Джори, аз съм.

— Влизай, мамо — отвърна той по-сърдечно от обикновено. — Татко ми каза, че ще се появиш всеки момент. Надявах се да ми донесеш някаква хубава книга за четене. Свърших... — Той замлъкна, когато избутах Мелъди в стаята му.

Предварително бях уведомила Крис за плана си, той беше свалил болничните дрехи на Джори и сега беше облякъл горнището на синя копринена пижама. Косите му бяха прилежно сресани, лицето му — гладко избръснато и беше подстриган за пръв път след инцидента. Изглеждаше по-добре, отколкото през всичките дни след онази ужасна нощ.

Опита се да се усмихне. Надежда блесна в очите му, толкова беше доволен, че я вижда отново.

Тя стоеше там, където я бях бутнала, и не помръдваше. Плахата усмивка замръзна на лицето му, докато се опитваше да скрие страстното си желание — колебливия пламък на надежда в очите си,

които търсеха нейните. Тя отказа да вдигне поглед. Усмивката му бързо се изпари, пламъкът в очите му затрептя, разсипа се в искри и изчезна. Сега очите бяха мъртви. Обърна лицето си към стената.

Мигновено пристъпих зад Мелъди, тласнах я леко към леглото му и се преместих, за да видя какво разкрива лицето ѝ. Ръцете ѝ бяха пълни с червени рози и подаръци, но тя стоеше прикована към пода и трепереше като върба, духана от силен вятър. Блъснах я грубо.

— Кажи нещо — прошепнах.

— Здравей, Джори! — проговори тя с треперещ глас и очи, пълни с отчаяние. Тласнах я по-близо до него. — Донесох ти рози... — добави тя.

Той продължи да гледа към стената.

Отново я тласнах леко, мислейки, че би трябвало да изляза и да ги оставя сами, но се страхувах, че в мига, в който го направя, тя ще се обърне и ще избяга.

— Съжалявам, че не дойдох по-рано — заекна тя, като бавно се приближаваше към леглото. — Донесох ти и подаръци... няколко неща, от които майка ти каза, че се нуждаеш.

Той обърна глава. Тъмносините му очи бяха пълни със затаена ярост и възмущение.

— Тя ли те принуди да дойдеш? Добре, не си длъжна да останеш. Достави розите и подаръците си — СЕГА СЕ МАХАЙ!

Мелъди спря, пусна розите върху леглото му, а подаръците на пода. Извика, като се опитваше да хване ръката му, която той рязко отдръпна.

— Обичам те, Джори... и съжалявам, много съжалявам.

— Не се съмнявам, че съжаляваш! — изкрещя той. — Съжаляваш за цялото очарование, което изчезна за миг и сега си принудена да останеш със съпруг инвалид! Не се притеснявай, Мелъди. Можеш да подадеш молба за развод още утре!

Отстъпих към вратата, изпълнена с жал към него и към нея. Внимателно се измъкнах, но оставих вратата откритата, точно толкова, колкото да чуя и видя какво става вътре. Страхувах се, че Мелъди ще се възползва от случая и ще напусне или ще убие желанието му да живее... А ако можех, щях да направя всичко, за да я спря.

Мельди вдигна падналите рози. Хвърли старите, изсъхнали цветя в кошчето, напълни вазата с вода от съседната баня и внимателно подреди червените рози. Това ѝ отне много време. Когато свърши, се обърна към леглото и вдигна подаръците.

— Няма ли да ги отвориш? — попита унило тя.

— Не се нуждая от нищо — безизразно отговори той и отново се загледа към стената, така че тя виждаше само гърба и къдравата му глава.

Отнякъде тя събра смелост.

— Мисля, че ще ти харесат. Слушах те много пъти какво искаш...

— Всичко, което някога съм искал, е да танцувам, докато стана на четирийсет — задъха се той. — Сега всичко свърши, вече не се нуждая от жена или партньорка, нямам нужда от нищо.

Тя постави подаръците на леглото и остана там, стискайки тънките си бледи ръце. Сълзите ѝ закапаха безшумно.

— Обичам те, Джори — задави се тя. — Искам да постъпя правилно, но нямам храбростта на майка ти и баща ти. Това е причината да не дойда по-рано. Майка ти искаше да ти кажа, че съм била болна, че е било невъзможно да те посетя, но аз можех да дойда. Стоях в онази къща и се надявах, че ще намеря сили да ти се усмихна, когато те видя. Разкъсвам се от срам, че съм слаба, че не направих всичко, което трябваше да направя за теб, когато имаше нужда. Колкото по-дълго отлагах, толкова по-трудно ставаше за мен да се появя. Страхувах се, че няма да разговарям с мен, няма да ме погледнеш и аз ще направя нещо толкова глупаво, че ще ме намразиш. Не искам да се развеждам, Джори. Все още съм твоя съпруга. Крис ме заведе вчера на гинеколог. Бебето се развива нормално.

Тя замълча, изчака, нерешително протегна ръка и докосна неговата. Той трепна инстинктивно, сякаш ръката ѝ го опари, но не я отмести — тя отмести нейната.

От мястото, където стоях, виждах Джори, знаех, че плаче и полага всички усилия Мельди да не разбере това. Сълзи имаше и в моите очи, докато стоях и се отвращавах от себе си, че ги наблюдавам. Но не можех да се отдалеча, защото, когато се отдалечих от Джулиан, на следващия ден го намерих мъртъв. Не преставах да си мисля, че синът може да последва баща си.

Тя отново се пресегна и докосна косите му.

— Не отвръщай лицето си, Джори. Погледни ме. Позволи ми да видя, че не ме мразиш, че не оправдах очакванията ти, когато се нуждаеше най-много от мен. Наругай ме, удари ме, но не спирай да ми говориш. Сякаш съм се оплела в паяжина. Нощем не мога да спя, защото чувствам, че трябваше да направя нещо, за да не изпълниш тази роля. Винаги съм мразила този балет, но не исках да ти го кажа, когато работеше над хореографията му. — Тя избърса сълзите си, после падна на колене до леглото му и сведе глава в ръката му, която беше успяла да задържи.

Тихият ѝ глас едва достигаше до ушите ми.

— Можем да заживеем заедно. Ще ме научиш как. Където и да ходиш, Джори, ще те следвам... само ми кажи, че искаш да остана.

Вероятно защото беше скрила лицето си и сълзите ѝ мокреха ръката му, той обърна глава и я погледна с измъчени, изпълнени с отчаяние очи. Прочисти гърлото си, преди да проговори, и изсуши сълзите си с края на чаршафа.

— Не искам да останеш, ако животът ти с мен ще бъде бреме. Винаги можеш да се върнеш в Ню Йорк и да танцуваш с други партньори. Аз съм инвалид, но това не означава, че и ти трябва да се превърнеш в инвалид. Ти си имаш своя кариера. Тъй че върви, Мел, имаш моята благословия... Сега нямам нужда от теб.

Сърцето ми говореше, че не е така. Тя вдигна поглед, гримът ѝ се беше разтекъл от толкова много сълзи.

— Как бих могла да живея сама, Джори? Ще остана. Ще направя всичко възможно, за да бъда добра съпруга. — Замълча, а аз мислех, че мълчанието ѝ беше толкова неуместно, толкова дяволски погрешно. Тя му даваше време да помисли, че вече не се нуждае от жена, а само от болногледачка и компаньонка, и майка на неговото дете.

Затворих очи и започнах да се моля. Господи, помогни ѝ да намери подходящите думи. Защо не му каже, че балетът без него не представлява интерес за нея, че за нея е най-важно неговото щастие? Мелъди, Мелъди, кажи нещо, което да го накара да повярва, че инвалидната количка е без значение, че винаги ще бъде мъжът, когото ще обичаш. Но тя не каза нищо подобно.

Само отвори подаръците, показа му ги, докато той изучаваше лицето ѝ.

Благодари ѝ за най-търсения роман, който му беше донесла (избран от мен); благодари за туристическия комплект за бръснене заедно с първокласни сребърни бръсначи. Четката за насапуниване беше със сребърна дръжка, кръглото огледало можеше да се прикрепва към всякаква повърхност. Имаше и модна сребърна сапунерка със сапун, одеколон и лосион за след бръснене. И накрая тя отвори най-хубавия подарък — голяма махагонова кутия, пълна с водни бои, занимание, което доставяше удоволствие на Крис. Той планираше веднага щом Джори се завърне вкъщи, да го научи да рисува с акварели. Джори дълго гледа кутията с бои без никакъв интерес, после отмести поглед.

— Имаш изискан вкус, Мел. — Тя кимна и наведе глава.

— Трябва ли ти нещо друго?

— Не. Само ме остави. Спи ми се. Радвам се, че те видях отново, но съм уморен.

Тя отстъпи назад колебливо, докато сърцето ми се разкъсваше от мъка. Толкова бяха влюбени преди инцидента, а сега всичко бе удавено в потопа на нейния шок и неговото унижение.

Пристъпих в стаята.

— Надявам се, че не прекъснах нещо, но мисля, че Джори е уморен, Мелъди. — Усмяхнах се нежно и на двамата. — Почакай само да видиш какво сме планирали за твоето завръщане вкъщи. Ако живописиста сега не те интересува, може да почакаш известно време. Вкъщи ще намериш други съкровища, които те очакват. Зная, че изгаряш от любопитство, но няма да ти кажа нищо. Замислили сме това да бъде една голяма изненада.

Побързах да го прегърна, което не беше много лесно, защото тялото му беше толкова грамадно и твърдо от гипса. Целунах го по бузата, разроших му косите и стиснах пръстите му.

— Всичко ще се оправи, скъпи — прошепнах. — Тя трябва да се научи да приема нещата такива, каквито са. Тя много се старее и не каза думите, които искаше да чуеш, защото все още е в шок.

Той се усмихна иронично.

— Разбира се, майко. Тя ме обича толкова силно, колкото преди инцидента. Нищо не се е променило.

Мелъди беше излязла от стаята му и чакаше в коридора, така че не чу последните му думи. Тръгнахме към къщи заедно с Крис, който

ни следваше с колата си. Тя повтаряше непрекъснато.

— О, Господи... какво ще правим?

— Добре се справи, Мелъди. Следващия път ще е още по-добре — казах нежно аз.

Измина още една седмица. Мелъди се държа по-добре втория път и още по-добре третия. Не се противопоставяше, когато ѝ казвах, че трябва да отидем. Разбираше, че няма смисъл да го прави.

Един ден седях във всекидневната пред голямото огледало и внимателно полагах маска на лицето си. Крис влезе с щастливо изражение на лицето си.

— Имам страхотни новини — започна той. — Миналата седмица посетих университетското научно ръководство и попълних атестационен формуляр за кандидатстване в техния изследователски колектив за изследвания на раковите заболявания. Те взеха под внимание и това, че съм любител биохимик. Както и да е, по някакви причини някои от моите отговори им харесаха и ме помолиха да се включа в техния научен екип. Кати, много съм развълнуван. Барт се съгласи да стоим тук, докато ни харесва или докато той се ожени. Говорих с Джори, и той иска да бъде близо до нас. Апартаментът му в Ню Йорк е толкова малък. Тук ще има широк хол и просторни стаи, удобни за инвалидната количка. Сега твърди, че няма да използва подобно нещо, но когато му свалят гипса, ще промени решението си.

Ентусиазмът на Крис за новата работа беше заразителен. Искях да е щастлив; да се занимава с нещо, което да го откъсне от проблемите с Джори. Отправих се към дрешника, но той ме привлече на коленете си, за да довърши разказа си. Не разбирах някои от нещата, които каза, защото той несъзнателно се впускаше в медицинската терминология, която все още беше непонятна за мен.

— Ще бъдеш ли щастлив, Крис? Защото за теб е много важно да вършиш онова, което желаш да правиш. Щастиято на Джори е много важно, но не бих желала ти да останеш тук, ако Барт е непоносим. Бъди искрен... Можеш ли да търпиш Барт само за да осигуриш на Джори прекрасно място за живеене?

— Катрин, любов моя, щом си до мен, ще съм щастлив. А с Барт сме се понасяли през всичките тези години. Мога да продължа толкова дълго, колкото е нужно. Знам кой помогна на Джори в този тежък период. Опитах се и аз да допринеса нещо, но ти внасяше повече

слънце със закачливия си маниер на чуруликащо бърборене, ръце, пълни с подаръци, и увереността, че Мелъди ще се промени. Той възприема думите ти като Божии слова.

— Но ти ще идваш и ще си отиваш и няма да те виждаме много често — оплаках се аз.

— Хей, махни това изражение от лицето си. Ще пътувам всяка вечер и ще се опитвам да се прибирам, преди да се стъмни. — Той продължи да обяснява, че няма да е необходимо да ходи в университетската лаборатория преди десет и ще можем да закусваме заедно. Няма да има спешни повиквания, които да го задържат по цяла нощ. Уикендите му ще са свободни. А ще има и един месец платен отпуск, сякаш парите имаха някакво значение за нас. Ще пътуваме на конференции и ще се срещаме с хора с нови идеи.

Продължаваше да изброява достойнствата на новата си работа, караше ме да приема нещо, което, изглежда, желаше страхотно. Но аз цяла нощ се въртях в прегръдките му. Имах желание никога да не се бяхме връщали в тази къща, която пазеше толкова много ужасни спомени и ни беше причинила толкова страдания.

Около полунощ станах, защото не можех да заспя, и отидох да поплета във всекидневната ни. Плетях нещо, което трябваше да се превърне накрая в пухкава бебешка шапчица. Чувствах се като майка ми. Плетях неистово с огромна бързина и не можех да спра. Също като нея не можех да изоставя нещо, докато не го завърша.

Леко се почука на вратата и последва въпросът на Мелъди може ли да влезе. Зарадвах се, че ще я видя, и отговорих:

— Разбира се, влез. Радвам се, че си видяла светлината под вратата ми. Мислех за теб и Джори, докато плетях. Когато захвана нещо, не мога да спра.

Тя нерешително се разположи на дивана до мен. Неувереният ѝ вид мигновено ме накара да почувствам, че нещо не е наред. Тя хвърли поглед върху плетката ми и се загледа встрани.

— Трябва да поговоря с някого, Кати, с някой мъдър като теб.

Колко жално и по детски звучеше гласът ѝ. Сякаш беше по-млада и от Синди. Оставих плетката си и се обърнах да я прегърна.

— Плачи, Мелъди, плачи. Имаш достатъчно причини, за да плачеш. Бях груба с теб, знам.

Тя склони глава на рамото ми и продължи да хлипа.

— Помогни ми, Кати, моля те, помогни ми. Не зная какво да правя. Продължавам да мисля за Джори и колко ужасно трябва да се чувства. Мисля за себе си и колко неловко се чувствам. Доволна съм, че ме караш да ходя да го виждам, макар че те мразя, че ме накара да го направя в онзи момент. Днес, когато отидох сама, той ми се усмихна. Знам, че съм слаба и се държах като дете. Но все още трябва да се насилвам, за да вляза в стаята му. Мразя да го виждам как лежи неподвижно в онова легло и мърда само главата и ръцете си. Целувам го, държа ръката му, но щом започна да говоря за важни неща, той си обръща главата към стената и отказва да отговаря. Кати, ти може да си мислиш, че той ще приеме недъга си, но аз мисля, че иска да умре... и това е по моя вина, по моя вина!

Изненадано я погледнах.

— Твоя вина? Това беше случайност, не можеш да се упрекваш.

Думите ѝ се изляха стремително в един бездиханен поток.

— Ти не разбираш защо се чувствам така! Чувството на вина непрекъснато ме преследва. Това е така, защото сме тук, в тази прокълната къща! Джори не искаше да имаме бебе още дълги години. Преди да се оженим, ме накара да му обещаая, че докато не бъдем на върха поне десет години, няма да си имаме дете... но аз умишлено наруших обещанието си и спрях да вземам хапчета. Исках да родя първото си дете, преди да навърша трийсет години. Мислех си, че след като забременея, той няма да ме накара да направя аборт. Но той избухна. Разсърди се и настоя да направя аборт.

— О, не... — бях шокирана. Порази ме мисълта, че не съм познавала Джори така добре, както си мислех.

— Не го упреквай! Вината е единствено моя. Балетът е неговият живот — продължи Мелъди задъхано, сякаш се беше катерила седмици наред. — Не биваше да постъпвам така. Казах му, че просто съм забравила. От деня на сватбата ни знаех, че на първо място в живота му стои балетът, а аз — на второ. Той никога не ме е лъгал, въпреки че ме обича. След като забременях, се отказахме от турнето и дойдохме тук... и виж какво се случи. Не е честно, Кати, не е честно! Точно на този ден трябваше да бъдем в Лондон, но заради бебето не отидохме. Той трябваше да бъде на сцената, да се покланя, да приема аплодисменти и цветя, да върши онова, за което е роден. Аз го излъгах и виж какво стана. Аз съм причината за това нещастие. Какво ще

прави той сега? Как мога да се реванширам за това, което откраднах от него?

Все още я държах в ръцете си и чувствах как цялата трепери. Какво можех да ѝ кажа? Хапех устните си, болеше ме за нея, за Джори. В известен смисъл толкова си приличахме, защото аз причиних смъртта на Джулиан, като го напуснах. Никога не съм му причинявала зло умишлено. Като Мелъди върших това, което мислех за правилно.

— Мелъди, Джори е толкова изплашен, колкото си и ти. Дори доста повече. Не се упреквай в нищо. Той е доволен, че ще имате дете. Много мъже протестират, когато жените им искат дете, но когато видят бебето, което са създали, се предават. Той лежи в леглото си и се пита как ще се развие бракът му, след като не може да танцува. Той е инвалид. Той трябва да се изправи лице в лице с живота, знаейки, че няма да е способен дори да седне, когато пожелае, да използва нормален стол, да се изкачи или да слезе, когато пожелае. Няма да може да се разхожда под дъжда, да тича по тревата, да отиде в банята по нормален начин. С огромно усилие ще постига всички прости, обикновени неща. Те ще са много трудни за него сега. А помисли какъв беше той. Това е страхотен удар върху гордостта му. Той дори не искаше да се опита да се бори от страх, че това ще е твърде голямо бреме за теб. Но днес следобед ми каза, че ще положи огромни усилия да оздравее и да излезе от тази депресия. И ще го направи. Ще постигне и много други неща, защото ти му помагаш и стоиш до него. Всяко твое посещение го убеждава, че все още го обичаш.

Защо се отдръпна от ръцете ми и извърна лицето си? Видях я как нервно изтри сълзите от лицето си, после издуха носа си и се опита да спре да плаче.

С усилие заговори отново:

— Не знам какво означава това, но продължавам да сънувам кошмари. Събуждам се изплашена, обхваната от предчувствие, че ще се случат още по-лоши неща. Има нещо злоецо в тази къща. Нещо странно и плашещо. Когато всички са излезли, Барт е в своя офис, Джоел се моли в онази грозна, гола стая, а аз съм в леглото си, имам чувството, че къщата шепне. Струва ми се, че ме вика. Чувам вятърът да вие, сякаш се опитва да ми каже нещо. Подът скърца под вратата, аз скачам и тичам да я отворя — няма никого и никой никога не е бил там. Подозирам, че е плод на въображението ми, но както ти веднъж се

изрази, чувам толкова нереални неща. Полудявам ли, Кати? Полудявам ли?

— О, Мелъди — прошепнах и се опитах да я привлека отново до себе си, но тя се отдръпна в далечния край на дивана.

— Кати, защо тази къща е различна?

— Различна от какво? — попитах я с безпокойство.

— От останалите къщи! — Тя погледна страховито към вратата на хола. — Не чувстваш ли? Не чуваш ли? Не чувстваш ли, че тази къща диша, сякаш е жива?

Очите ми се разшириха и студ нахлу в уютната ми всекидневна. От спалнята се носеше равномерно дишане на Крис.

Мелъди обикновено бе твърде сдържана, но сега изля всичко, което се беше натрупало в душата ѝ, без да си поеме въздух.

— Тази къща желае да задържи хората в себе си завинаги, защото така самата тя оживява. Тя е като вампир — смуче кръв от всички нас. Не исках да я реставрирате. Това не е нова къща. Тя съществува тук от векове. Само тапетите, боята и мебелите са нови. Винаги когато се изкачвам по стълбите във фойето, виждам духове от отвъдния свят...

Вцепених се.

Всяка нейна дума беше истина. Аз също чувах нейното дихание! Опитах се да се върна отново към реалността.

— Чуй ме, Мелъди. Барт беше малко момче, когато майка ми нареди да се изгради тази къща върху основите на старата. Преди тя да умре, къщата беше готова, но не бе напълно завършена отвътре. Тя завеща къщата на Барт, но Крис му беше попечител, докато навърши двайсет и пет години. Решихме, че ще бъде загуба на време да чакаме пълнолетието на Барт и да не завършим ремонта. Крис и адвокатът ни се свързаха с архитекти и довършиха ремонта. Барт трябваше само да я обзаведе. Когато той се записа в колежа, дойде тук и поръча къщата да бъде обзаведена като старата. Аз също бих желала тя да остане само в пепелта.

— Може би майка ти е знаела, че тази къща е необходима на Барт, за да му вдъхне увереност. Това е очевидно. Не сте ли забелязали колко много се промени? Не прилича на малкото момче, което обикновено се криеше далеч и се стаяваше в сянката на дърветата. Сега е господарят тук, държи се като барон, наблюдаващ своите

владения. Или по-скоро като крал на планината, защото той е толкова богат, толкова ужасно богат...

Не още... не още, мислех аз. Обаче нейният слаб, шепнещ глас ме притесни. Не исках да мисля за Барт като за властен средновековен лорд. Но тя продължи:

— Барт е щастлив, Кати, изключително щастлив. Той ми каза, че съжالياва за Джори. После позвъни на адвокатите и поиска да знае защо те отлагат препрочитането на завещанието на баба му. Те му отговориха, че не могат да го прочетат, ако всички споменати в завещанието не са тук. Затова го отлагат за деня, когато Джори ще се върне от болницата. Тогава те ще го прочетат в кабинета на Барт.

— Откъде знаеш толкова много за делата на Барт? — попитах дрезгаво, внезапно обхваната от подозрения относно всички дни, когато тя оставаше сама с малкия ми син... и един възрастен човек, прекарващ по-голяма част от времето си в малката гола стая, използвана от него вместо параклис. Джоел би бил твърде щастлив да види Джори унищожен, ако това щеше достави удоволствие на Барт. В очите на Джоел балетистът, показващ тялото си, не бе по-добър от най-големия грешник. Разхождаше се пред погледа на жените само с една препаска около кръста. Отново се втренчих в Мелъди.

— Ти и Барт прекарвате ли много време заедно?

Тя бързо се изправи.

— Уморена съм, Кати. Казах достатъчно, за да те накарам да си помислиш, че съм полудяла. Дали всички бъдещи майки имат такива страхотни видения? Страхувам се, че бебето няма да е нормално, след като толкова тъгувах за Джори.

Опитах се да я утеша, доколкото мога. Легнах до Крис и започнах да се мятам и да се въртя, защото се опитвах да се отърся от кошмарите. Накрая той се събуди и ме помоли да го оставя да поспи малко. Обърнах се и го прегърнах, притиснах се силно към него, сякаш единствено той можеше да ме спаси от бездната, в която пропадах. Както винаги се улових за единствената сламка, която ме пазеше да не потъна в жестокото море на Фоксуърт Хол.

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Най-накрая работниците, наети за оборудването на стаите на Джори, приключиха с работата си. Вече разполагахме с всички необходими удобства. Двете с Мелъди разгледахме промените, които правеха стаята уютна и светла.

— Джори харесва светлината и ярките цветове, за разлика от онези, които харесват тъмните цветове, защото подчертават богатството — обясни Мелъди със загадъчен поглед. Знаех, че говори за Барт. Погледнах я с любопитство и отново се запитах колко ли време прекарва с Барт и какви ли разговори водят. Бях убедена, че неприкритото желание, което се четеше в очите ѝ, щеше да го накара да се опита да я спечели. А моментът беше много подходящ, защото Джори беше в болницата, а Мелъди се нуждаеше от утеха. Опитах се да заглуша съмненията си. Мелъди презираше Барт. Вероятно се нуждаеше от компанията му, но това беше всичко.

— Как да ти помогна? — попитах, защото исках тя да се чувства полезна. Мелъди ми се усмихна за първи път от много време насам.

— Можеш да ми помогнеш да оправя леглото с новите чаршафи, които поръчах. — Тя разкъса пластмасовите опаковки, а движението разклати наедрелите ѝ гърди.

Тревожих се за нея почти толкова, колкото и за Джори. Бременната жена трябваше да се храни повече, да пие мляко и витамини, а освен това се притеснявах от внезапната промяна в поведението ѝ. Вече приемаше напълно състоянието на Джори. Исках да е така, но то се случи много бързо и се притеснявах, да не би да се преструва.

И тогава разбрах причините за сигурността ѝ.

— Кати, Джори ще оздравее и отново ще танцува — снощи го сънувах, а сънищата ми винаги се сбъдват.

Тя постъпваше като мен в началото. Приемаше, че някой ден Джори ще се възстанови и върху тези мечти щеше да изгради бъдещия си живот, както и неговия.

Опитах се да ѝ обясня какво ми каза Крис, но в коридора отекнаха стъпките на Барт. Той моментално се намръщи при вида на преобоядисаните стени. Тъмният цвят бе покрит с бяла боя, така че изпъкваха очертанията на морето и на брега. Явно не беше доволен от промените.

— Искаме да зарадваме Джори — обясних, преди да проговори, а Мелъди го наблюдаваше с широко отворени очи, като дете, заловено на местопрестъплението.

— Зная, че искаш брат ти да е щастлив, а никой не обича морето, сърфове, пясъка и чайките повече от Джори. Затова пренесохме част от морето и от брега, за да го убедим, че ценните неща в живота му все още съществуват. Небето е над него, земята — под краката му, а между тях — морето. Нищо няма да му липсва, Барт. Ще получи всичко, което би могло да го направи щастлив. Зная, че и ти искаш да помогнеш, Барт.

Той наблюдаваше Мелъди и почти не ме гледаше. Очите му шареха по наедрелите ѝ гърди и леката подутина на корема ѝ.

— Мелъди, би трябвало да ме попиташ, преди да промениш нещо, след като аз плащам сметките.

Игнорира ме напълно, сякаш не съществувах.

— О, не! Ние имаме пари — каза Мелъди. — Можем да платим за промените, които сме направили... мислех, че няма да се противопоставиш, след като си толкова загрижен за него.

— Не е необходимо да плащате за нищо — заяви изненадващо сърдечно Барт. — Когато Джори се прибере от болницата, адвокатите ще прочетат отново завещанието и вече ще зная цялото си богатство. Изморих се да чакам този ден.

— Барт — намесих се аз, като пристъпих между него и Мелъди, — знаеш защо не прочетоха завещанието досега. — Искане Джори да присъства и да е в пълно съзнание.

Той ме заобиколи и се вгледа единствено в огромните очи на Мелъди.

— Ти трябва само да ми кажеш от какво се нуждаеш и аз моментално ще го доставя. Двамата с Джори можете да останете тук, колкото пожелаете.

Стояха на около двайсет фута един от друг. Тъмните очи на Барт се втренчиха в тъжните сини очи на Мелъди и той нежно промълви:

— Не се притеснявай толкова много, Мелъди. Двамата с Джори може да останете тук завинаги. Не ме интересува какво правите с тези стаи. Искам Джори да е щастлив и да разполага с всички удобства.

Дали говореше така, за да ме успокои, или за да прелъсти Мелъди? Защо тя се изчерви и се загледа в краката си?

Разказът на Синди отново отекна тревожно в съзнанието ми. Застраховка за всички гости... в случай на злополука. Мокър пясък вместо сух. Пясък, размесен с цимент, който не се разпръскваше веднага.

В съзнанието ми изплуваха спомени за Барт на седем, осем, девет и десет години...

Защо краката ми не са толкова красиви, колкото краката на Джори? Защо не мога да тичам и да танцувам като него? Някой ден ще стана по-висок и по-силен от Джори. Някой ден.

Барт повтаряше детските си мечти толкова често, че не им обръщах внимание. А когато порасна...

Кой ще ме обича, както Мелъди обича Джори? Никой, никой.

Разклатих глава, за да се отърва от неприятните спомени за онова момче, което искаше да бъде равно на талантливия си брат.

Но защо наблюдаваше сега Мелъди? Очите ѝ се вгледаха в него за миг, след което тя отклони поглед, изчерви се и разположи ръцете си по онзи специфичен начин за балета, който се използваше, за да не се отвлича вниманието от главния изпълнител. Мелъди беше на сцената и изпълняваше някаква роля.

Барт си тръгна с уверени стъпки. Беше сигурен в себе си както никога досега. Изпитах съжаление, че едва когато се измъкна от сянката на Джори, координира движенията и способностите си. Въздъгнах и реших да се върна към настоящето и всичко, което правехме, за да възвърнем увереността на Джори.

До леглото беше разположен огромен цветен телевизор с дистанционно управление, така че Джори можеше да го включва и изключва, без да става. Автоматично можеше да дърпа завесите. До леглото имаше и стереоуредба. Зад леглото му бяха наредени книги. Леглото беше подвижно, така че можеше да го поставя в каквото положение поискаше. Мелъди, аз и Крис опитахме да открием всички модерни съоръжения, които ще му помогнат да прави каквото пожелае. Сега трябваше да му намерим някакво занимание, с което ще може да

изразходва енергията си и ще бъде предизвикателство за неговите способности.

Много отдавна започнах да чета психологически книги, защото се опитвах да помогна на Барт. Сега щях да помогна на Джори, на устремения му към борба и победа характер. Той нямаше да понесе бездействието. До стената бяхме разположили станак, който да му вдъхва надежда, че някой ден отново ще се изправи, дори ако се налага да носи скоби за гърба, свързани с тези на краката. Въздъхнах при мисълта как красивият ми син ще пристъпва като спънат кон. По лицето ми се стекоха сълзи. Бързо ги изтрих, за да не ги забележи Мелъди.

Снаха ми скоро се измори и аз я оставих да си почине. Довърших стаята и побързах да видя приспособленията, които щяха да помагат на Джори да се придвижва на терасата и в градината. Бяхме положили всички усилия, за да не бъде затворен в стаята си. Дори бяхме инсталирали нов асансьор в някогашния килер.

Най-накрая настъпи прекрасният ден, когато Джори получи разрешение да се прибере у дома. Все още беше с гипс, но се хранеше нормално и беше възвърнал цвета и загубеното си тегло. Сърцето ми се късаше, докато наблюдавах как лежи върху количката и го избутват към асансьора. Някога прескачаше по три стъпала наведнъж. Видях го как се вглежда в стълбите, сякаш би продал душата си, за да ги използва отново.

Но той се усмихна при вида на стаите и очите му заблестяха.

— Великолепна работа сте свършили. Любимата ми комбинация в синьо и бяло. Дали сте ми морския бряг. Почти усещам сърфа и чувам гларусите.

Съпругата му стоеше до леглото, което трябваше да използва, докато свалят гипса, но не го поглеждаше.

— Благодаря ти, че оцени усилията ни. Майка ти, Крис и аз наистина се опитахме да ти доставим удоволствие.

Сините му очи потъмняха, докато я гледаше, сякаш усети нещо. Аз също го почувствах. Погледна към прозореца, сви устни и отново се затвори в черупката си.

Моментално пристъпих напред и му подадох огромната кутия, запазена специално за този момент.

— Джори, ето нещо, с което да се занимаваш, докато все още си прикован към леглото. Не искам само да гледаш тавана.

Той сякаш се успокои, че не трябва отново да безпокои съпругата си, и с детска нетърпеливост разтръска кутията.

— Смачкан слон? Разтегаем сърф? — опита се да отгатне той, като ме гледаше. Разбърках косата му, наведох се, прегърнах го и го целунах. С нетърпение очаквах да чуя как ще приеме подаръка ми, донесен чак от Нова Англия.

Скоро свали панделките и красивата опаковка и погледна дългата кутия с тънки дълги клечки. Имаше и боя, лепило, корда и внимателно увит плат.

— Комплект за сглобяване на платноход — каза той учудено. — Но, мамо, тук има десет страници с инструкции. Толкова е сложно, че ще отнеме по-голяма част от живота ми. И когато го направя, ако изобщо успея, за какво ще ми служи?

— За какво ли? Сине, когато го завършиш, ще имаш безценно богатство, което да завещаеш на сина или дъщеря си — заявих гордо, убедена, че ще се справи със сложните инструкции. — Ръцете ти са ловки, окото ти е точно и можеш да разбереш инструкциите. И освен това погледни празната полица, която очаква твоя платноход.

Той се засмя и уморено отпусна главата на възглавницата си. Затвори очи.

— Добре, убеди ме. Ще пробвам, но нямам много опит, защото не съм се занимавал с подобно нещо от дете.

Да, добре помнех лепените самолети, които висяха от тавана и вбесяваха Барт, който не можеше да залепи нищо по това време.

— Мамо, уморих се. Моля те, нека си подремна, преди да дойдат адвокатите. Не зная дали съм в подходящо настроение, за да приема въодушевлението на Барт, че вече става собственик.

В този момент Барт влезе в стаята. Джори усети присъствието му и отвори очи. Погледите им се срещнаха и дълго време останаха приковани един в друг. Мълчанието стана толкова непоносимо, че накрая почти усещах ударите на сърцето си. Зад мен се чуваше часовникът и тежкото дишане на Мелъди. Преди тя да започне да

пренарежда нова ваза с цветя, просто за да се занимава с нещо, чух чуруликането на птичките.

Те продължаваха да се гледат втренчено. Предизвикваха се, а би трябвало Барт да поздрави брат си с „добре дошъл“, след като го посети само веднъж в болницата. Той стоеше там и не помръдваше, докато Джори не отмести поглед и не загуби мълчаливата битка.

Точно отворих устни, за да прекратя борбата, когато Джори мило се усмихна и каза:

— Здравей, братко. Зная колко мразиш болниците, така че беше много мило от твоя страна да ме посетиш. След като съм тук, в дома ти, не е ли по-лесно да ме поздравиш? Радвам се, че инцидентът с мен не е развалил рождения ти ден. Синди ми каза, че е настъпило само моментно объркване и тържеството е продължило, сякаш нищо не се е случило.

Барт продължаваше да стои мълчаливо. Мелъди постави последната роза във вазата и вдигна глава. Няколко кичура от косата ѝ се бяха разпилели и ѝ придаваха приказен вид. Дали си въобразявах или наистина отпрати мълчаливо предупреждение към Барт и той я разбра. Внезапно по лицето му се появи усмивка.

— Радвам се, че се върна. Добре дошъл у дома, Джори! — Пристъпи и стисна ръката на брат си. — Ако имаш нужда от нещо, просто ми кажи. — След това излезе.

Точно в четири часа същия следобед, малко след като Джори се събуди и Крис и Барт го вдигнаха на количката, трима адвокати дойдоха в големия кабинет на Барт. Всички седяхме в кожените столове е цвят на шоколад, с изключение на Джори, който лежеше неподвижен и мълчалив в количката. Беше притворил очи, което подчертаваше слабия му интерес. Синди се беше върнала вкъщи, защото и тя бе спомената в завещанието. Беше се облегнала на моя стол и нервно клатеше крак напред-назад. Приемаше всичко като шега, докато Джоел не откъсваше поглед от сините обувки с висок ток, които привличаха вниманието върху забележителните ѝ крака. Седяхме като на погребение, докато се разлистваха книгата, нагласяваха се очилата и се чуваше шушукане между адвокатите, което ни караше да се чувстваме неловко.

Барт беше особено развълнуван, превъзбуден, но изпитваше подозрение от начина, по който го наблюдаваха адвокатите. Най-възрастният от тримата влезе в ролята на говорител, като дума по дума прочете отново завещанието на майка ми. Всички го бяха чували и преди.

„... когато внукът ми Бартоломю Уинслоу Скот Шефийлд, който евентуално ще смени името си с Фоксуърт, навърши двацет и пет години — прочете около седемдесетгодишният мъж, чийто очила се бяха смъкнали върху носа му, — ще му бъде предоставена сумата от петстотин хиляди долара годишно, докато навърши трийсет и пет години. На тази възраст цялото ми богатство, наричано «Тръст на Корин Фоксуърт Уинслоу» ще бъде предоставено на моя внук Бартоломю Уинслоу Скот Шефийлд Фоксуърт. Първородният ми син Кристофър Гарланд Шефийлд Фоксуърт ще се явява попечител за гореспоменатото време. Ако той не е жив, докато Бартоломю Уинслоу Скот Шефийлд Фоксуърт навърши трийсет и пет години, тогава дъщеря ми Катрин Шефийлд Фоксуърт ще влезе в ролята на попечител, докато гореспоменатият ми внук навърши трийсет и пет години.“

Имаше още много, но не чух останалото. Бях шокирана и погледнах Крис, който стоеше онемял. След това отместих поглед към Барт.

Лицето му беше преbledняло и отразяваше цял калейдоскоп от чувства. Ту почервеняваше, ту преbledняваше. Прекара дългите си пръсти през косата си и развали идеалната прическа. Безпомощно потърси съчувствие в Джоел, но той само сви рамене и стисна устни, сякаш искаше да каже: „Нали ти казах.“ После Барт се вгледа в Синди, сякаш присъствието ѝ като магическа пръчка бе променило завещанието на баба му. Очите му се насочиха към Джори, който сънено лежеше в количката и не се интересуваше от нищо, освен от Мелъди, която следеше с поглед Барт, а бледото ѝ лице трептеше като пламък от силния вятър на разочарованието му.

Барт бързо отмести поглед от нея, когато тя склони глава на гърдите на Джори и мълчаливо заплака.

Почти цяла вечност измина, преди възрастният адвокат да сгъне дългото завещание, да го постави в синя папка и да го сложи на бюрото на Барт. Той се изправи, скръсти ръце и зачака въпросите на Барт.

— Какво става тук? — извика Барт.

Скочи на крака, приближи се към бюрото и грабна завещанието. Разгледа го с опитно око. Когато приключи, го хвърли.

— Дано да гори в ада! Тя ми обеща всичко, всичко! Сега трябва да чакам още десет години... Защо не прочетохте тази част преди? Аз бях там. Бях на десет години, но си спомням, че в завещанието ѝ се казваше, че когато навърша двайсет и пет години, ще стана собственик на всичко. Вече съм на двайсет и пет и един месец и къде ми е наградата?

Крис се изправи.

— Барт — започна спокойно той, — ще получаваш петстотин хиляди долара годишно, това не са малко пари. А не чу ли, че всичките ти разходи, поддръжката на къщата и персонала ще се заплащат допълнително от тръста. Данъците са предплатени. А петстотин хиляди долара годишно за десет години са повече пари, отколкото деветдесет и девет цяло и девет процента от хората по света ще видят за целия си живот. Колко би могъл да харчиш за себе си, след като останалите разходи са платени? Освен това тези десет години ще изминат неусетно и тогава ще получиш всичко и ще можеш да правиш с него каквото си поискаш.

— А колко още има? — извика Барт, като очите му блестяха толкова силно, сякаш можеха да те изгорят. Лицето му беше потъмняло от гняв. — Ще получа пет милиона за десет години, а колко още ще остане? Десет, двайсет милиона или един милиард... колко?

— Наистина не зная — отвърна спокойно Крис, докато адвокатите наблюдаваха Барт. — Но мога съвсем честно да ти кажа, че в деня, когато наследиш всичко, без съмнение ще станеш един от най-богатите хора в света.

— Но дотогава... ще си ти! — извика Барт. — Ти. От всички хора, точно ти! Онзи, който най-много е съгрешил! Не е честно!

Изиграха ме, подведоха ме! — Изгледа ни, тръшна вратата на кабинета си, но след секунда надникна отново.

— Ще съжаляваш, Крис — ожесточено заяви той. — Сигурно си я уговорил да добави това условие към завещанието си и си наредил на адвокатите да не го четат на глас, когато го слушах за първи път на десет години. *Ти си виновен, че не получих всичко, което ми се полага!*

Както винаги вината беше у Крис... или у мен!

БРАТСКА ОБИЧ

По-голяма част от ужасно горещия месец август отмина, докато Джори все още беше в болницата. През септември нощите станаха похладни, а есента започна да оцветява градините. Двамата с Крис събирахме изсъхналите цветя, след като градинарите си тръгнаха, и си мислехме, че са пропуснали много от тях. Листата не преставаха да падат, а и двамата обичахме да се занимаваме с това.

Събирахме ги на купчини, запалвахме ги и се приближавахме един до друг, за да наблюдаваме как горят. Пламъците бяха толкова високи, че топлеха ръцете и лицата ни. Огънят беше безопасен. Наблюдавахме го, а после често се обръщахме един към друг и се вглеждахме в блесналите си очи и зачервените лица. Крис ме гледаше, докосваше бузата ми с ръката си, прокараваше пръсти през косата ми, целуваше шията ми и ме омагьосваше с нестихващата си любов. На фона на изгарящите листа се преоткривахме по нов, зрял начин, който беше дори по-добър от предишния.

А зад нас, вечно затворена в стаята си, Мелъди наедряваше все повече и повече.

Настъпи октомври и цветовете се смениха, като ме изненадаха така, както само природата беше способна да го направи. Това бяха същите дървета, чиито върхове бяхме наблюдавали от тавана. Почти си представях как ние четиримата гледаме през прозорците на тавана. Близнаците бяха само на пет години. Гледахме навън и копнеехме да сме свободни и да правим нещата, които сега ми се струваха съвсем естествени.

Призраците бяха горе.

Навремето мислех, че дните ни са оцветени в сиво. Сега дните бяха сиви за Джори, защото той беше сляп за красотата на планините, след като не можеше да се разхожда из гората, да танцува върху кафявата трева, да се наведе и да откъсне цвете или да тича към Мелъди.

Тенис кортовете оставаха празни, тъй като Барт не ги използваше, защото нямаше партньор. Крис би се зарадвал събота или

неделя да играе с Барт, но той все още го игнорираше.

Огромният басейн, който доставяше удоволствие на Синди, беше изпразнен, изсушен и закрит. Прозорците бяха измити, а капаците — спуснати. До гаража бяха струпани дърва. Камиони докараха въглища, в случай че нафтовите печки не работеха и прекъснеше електричеството.

Независимо че имахме допълнителен генератор, който да поддържа осветлението и уредите, се страхувах от тази зима както никога досега, освен през годините, прекарани на тавана.

На тавана беше неописуем студ, почти като в Антарктида. Сега ни се предоставяше възможност да разберем как се чувстваха долу, когато мама се наслаждаваше на живота с родителите и приятелите си и с новия си любовник, а четирите деца замръзваха и гладуваха на тавана.

Неделните сутрини бяха най-хубавите. Двамата с Крис се наслаждавахме на времето, прекарано заедно. Закусвахме при Джори, за да не се чувства изолиран от семейството, но само няколко пъти успяхме да накараме Мелъди и Барт да се присъединят към нас.

— Хайде, тръгвайте — настоя Джори, когато забеляза, че често поглеждам през прозореца. — Не искам да смятате, че само защото не мога да използвам краката си, ще ви накарам и вие да се откажете от тях. Не съм нито бебе, нито егоист.

Трябваше да тръгнем, защото не искахме да си помисли, че влияе върху начина ни на живот. Излязохме, като се надявахме Мелъди да отиде при него.

Един ден се събудихме толкова рано, че все още имаше дебел слой скреж върху земята, а тиквите се подаваха изпод натрупаната слама. Скрежта приличаше на захар, която скоро щеше да се стопи при появата на слънцето.

По пътя се загледахме в птичките, отлитащи на юг. Те ни показваха, че тази година зимата ще настъпи по-рано от обикновено. Отлитаха към Южна Каролина — също като нас навремето.

В средата на октомври дойде ортопед, който разреза гипса на Джори и го свали. Синът ми каза, че се чувства като костенурка, извадена от черупката си. Здравото му тяло беше изчезнало под гипса.

— След няколкоседмични упражнения с ръцете, гръдните ти мускули отново ще заякнат — успокои го Крис. — Ще ти трябват

силни ръце, така че използвай трапеца. Ще монтираме и успоредни лостове, за да можеш да се повдигаш до седнало положение. Не си мисли, че животът ти е приключил и всички предизвикателства са останали зад теб, защото ще мине доста време, преди това да се случи.

— А-ха — промърмори Джори, загледан с празен поглед във вратата, която Мелъди толкова рядко прекрачваше. — Ще мине доста време, докато открия ново тяло, което да функционира нормално. Предполагам, че ще започна да вярвам в прераждането.

Дните бързо станаха много студени, а нощите — мразовити. Миграцията на птичките приключи и сега се чуваше само свистенето на вятъра около къщата. Луната отново приличаше на кораб на викинги. И наводняваше леглото ни със светлина, създавайки атмосфера за нов романс. Чиста, спокойна любов, която топлеше душите ни и ни казваше, че не сме най-лошите грешници, след като любовта ни продължава, а други бракове се разпадаха за няколко месеца. Не беше възможно да съгрешаваме и да изпитваме подобни чувства един към друг. Кого наранявахме? Никого! Барт се самонараняваше. Но тогава защо ме преследваха кошмари? Бях свикнала да заличавам неприятните мисли, концентрирайки се върху обикновените неща в живота ми. Нямаше нищо по-необяснимо от красотата на природата. Искях тя да излекува раните ми, раните на Джори и дори тези на Барт.

С точното око на фермер наблюдавах фактите и ги съобщавах на Джори. Зайците надобеляха. Катеричките сякаш се запасяваха с повече орехи.

Скоро извадих зимните палта, които смятах да подаря на благотворителните дружества, заедно с дебелите пуловери и вълнените поли, които не очаквах да нося в Хаваите. Синди беше заминала за Южна Каролина през септември. Това беше последната ѝ година в скъпото частно училище, което тя „направо обожаваше“. Писмата ѝ се изсипваха като топъл дъжд. В тях непрекъснато искаше пари.

Синди не спираше да се нуждае от различни неща, независимо от скъпите подаръци, с които я затрупвах. С всяко писмо ни съобщаваше, че има нов приятел. Трябваша ѝ обикновени дрехи заради момчето, което обичаше да ловува и да лови риба. Нуждаеше се от

изискани рокли заради приятеля си, с когото ходеше на опера и театър. Трябваша ѝ джинси и топли връхни дрехи, луксозно бельо и нощници, защото просто не можеше да спи с нещо обикновено.

Писмата ѝ описваха всичко, което ми беше липсвало на нейните години. Спомних си Клеърмонт и дните ми в къщата на Пол, където Хени с жестове ми показваше как да готвя. Бях си купила книга: „С какви ястия да спечелим мъжа и да го задържим“. Колко бях наивна! Въздъгнах. Вероятно и аз имах всичко като Синди, но по различен начин, след като избягахме от Фоксуърт Хол. Помирисах парфюмираната хартия на Синди, преди да оставя писмото ѝ и да се върна към настоящите проблеми в сегашния Фоксуърт Хол.

Ден след ден се убеждавах, че Барт и Мелъди прекарват много време заедно, докато Джори почти не виждаше съпругата си. Искаше ми се да вярвам, че Мелъди се опитва да успокои Барт, който не наследи колкото очакваше, ала трябваше да си призна, че съществуваше не само съжаление.

Джоел следваше Барт навсякъде, като вярно кутре с един-единствен приятел. Не влизаше единствено в кабинета и спалнята му. Молеше се в малката стая преди закуска, обед и вечеря. Молеше се, преди да заспи, докато се разхождаше, непрекъснато си повтаряше подходящи цитати от Библията.

По свой собствен начин Крис се намираще на седмото небе. Наслаждаваше се на най-хубавите години от живота си, или поне така твърдеше.

— Обожавам новата си работа. Колегите ми са умни, весели и притежават чувство за хумор. Непрекъснато разказват интересни случки, които те развличат от монотонността на опитите. Всеки ден влизаме в лабораториите, обличаме си престилките, проверяваме опитните установки, очаквайки чудеса, след което търпеливо приемаме, че не са станали.

Барт не беше нито приятел, нито другар на Джори, а просто някой, който надниква през вратата и разменя няколко думи, преди забързано да се отправи към по-важни занимания, отколкото разговорите с осакатения му брат. Чудех се как прекарва времето си и с какво се занимава, освен с изучаване на финансовите пазари, покупка и продажба на акции. Предполагах, че ще рискува петстотинте хиляди

долара, за да ни покаже, че е по-умен от Крис и по-хитър от Малкълм Фоксуърт.

Вторник сутринта, веднага след като Крис замина, се качих да видя Джори и да видя дали има всичко необходимо. Крис беше наел рехабилитатор, който да се грижи за него, но той идваше през ден.

Джори рядко се оплакваше, че е изолиран в къщата, въпреки че често го забелязвах да гледа през прозореца.

— Лятото си отиде — каза той безучастно, докато вятърът разнасяше разноцветните листа наоколо, — а заедно с него си отидоха и краката ми.

— Есента ще те направи щастлив по друг начин, Джори. А през зимата ще станеш баща. Животът все още крие много приятни изненади за теб, Джори, независимо дали вярваш в това. Аз лично смятам, че Крис е прав — най-хубавите неща все още те очакват. Сега трябва да намерим някакъв заместител на краката ти. След като вече можеш да седиш, не виждам причина да не използваш количката, която баща ти донесе. Моля те, Джори. Не желая да те гледам непрекъснато в леглото. Опитай, може би ще разбереш, че не е толкова лошо, колкото очакваш.

Той упорито поклати глава. Не му обърнах внимание и продължих:

— Можем да излезем навън. Можем да се разхождаме из гората веднага след като Барт наеме работници да разчистят пътеките, а сега можеш да седиш на терасата и да възвърнеш тена си. Скоро ще стане много студено за разходки навън.

Той хвърли гневен поглед към количката, оставена така, че да може да я вижда.

— Това нещо ще се обърне.

— Ще ти купим инвалидна количка с електронно управление, която е добре балансирана и няма да се обръща.

— Няма нужда, мамо. Винаги съм обичал есента, но сега тя ме потиска. Имам чувството, че съм загубил всичко важно в живота си. Въртя се без посока като счупен компас. Нищо не ме интересува. Изиграха ме, признавам това. Мразя дните, но нощите са още по-лоши. Искам да задържа лятото и нещата, които имах. Падащите листа са като непроронените сълзи, нощният вятър — тъжните ми викове, а птичките, които отлитат на юг, ми нашепват, че лятото в моя живот

приключи и никога няма да се чувствам отново щастлив. Вече не съществувам, мамо, не съществувам.

Думите разкъсаха сърцето ми.

Едва след като се обърна към мен, той видя това и лицето му почервения от срам.

— Извинявай, мамо, но ти си единствената, с която мога да разговарям така. Татко е прекрасен, но с него трябва да се държа по мъжки. След като съм си излял чувствата пред теб, не се терзя толкова силно. Извини ме, че те натоварвам така.

— Няма значение. Винаги ми казвай как се чувстваш. Ако не го правиш, няма да зная как да ти помогна. А аз за това съм тук, Джори. Родителите са за това. Не смятай, че баща ти няма да разбере. Говори с него, както разговаряш с мен. Не се притеснявай да споделяш всичко. Каквото и да поискаш, двамата с Крис ще ти го дадем, но не ни моли за невъзможното.

Той кимна мълчаливо, след което леко се усмихна.

— Добре, вероятно някой ден ще седна в електронна инвалидна количка.

На подвижната маса пред него бяха разпилени различни части от платнохода, които той залепяше. Рядко пускаше уредбата, сякаш хубавата музика дразнеше слуха му, след като вече не можеше да танцува. Смяташе, че телевизията е загуба на време, и когато не се занимаваше с платнохода, четеше. Хвана тънко дървено парче с пинсетите, преди да го намаже с лепило, обърна се към указанията и го залепи.

Без да вдига очи, ме попита:

— Къде е жена ми? Рядко идва да ме види преди пет часа. Какво, по дяволите, прави по цял ден?

Въпросът на Джори беше съвсем естествен, но в този момент влезе рехабилитаторът и каза, че си тръгва. Когато той отсъстваше, или аз, или Мелъди трябваше да се грижим за Джори и да го забавляваме. Най-трудно беше да му създаваме работа. Досега животът му беше изпълнен с физическо натоварване, а сега трябваше да се задоволи с умственото. Най-голямото физическо усилие, което извършваше сега, беше лепенето на платнохода.

Мислех си, че Мелъди поне идва да му помага.

Рядко я виждах. Къщата беше огромна и лесно можеше да отбягваш хората, с които не искаш да се срещаш. Напоследък тя не само закусваше, но и обядваше в спалнята си, разположена срещу стаята на Джори.

Крис донесе инвалидна количка, която се управляваше от специален лост. Рехабилитаторът веднага започна да учи Джори как да накланя тялото си и да се прехвърля върху инвалидната количка, която беше застопорена до леглото му.

Бяха изминали три и половина дълги месеци след инцидента с Джори. За него бяха цели години.

Измина още един ден, без Мелъди да го посети, и Джори отново ме попита какво прави тя.

— Мамо, не чу ли въпроса ми? Моля те, кажи ми какво прави жена ми по цял ден. — Гласът му, който обикновено звучеше нежно, беше станал груб. — Защото определено не прекарва времето си с мен.

В очите му се четеше горчивина, докато погледът му ме пронизваше.

— Искам веднага да отидеш при Мелъди и да й кажеш, че искам да я видя СЕГА! Не по-късно, когато тя реши, защото явно тя никога няма да реши да дойде.

— Ще я доведа — убедено заявих аз. — Не се съмнявам, че е в стаята си и слуша симфонична музика.

Джори сглобяваше платнохода. Навън вятърът разносяше падналите листа около къщата. Златни, червени и кафеникави листа, които той не желаше да види, а някога толкова много се наслаждаваше на багрите им.

Виж ги сега, Джори, сега! Възможно е никога вече да не зърнеш подобна красота. Обърни й внимание, грабни я, както правеше някога.

Изправих се и отново го погледнах. Докато се опитвах да го вразумя, небето внезапно потъмня, а дъждът залепи листата по мокрите прозорци.

— Когато живеехме в Гладстоун, татко пускаше капациите, защото мама се оплакваше, че след буря трябва да мие прозорците много повече...

— Мамо, искам съпругата си СЕГА.

Не исках да търся Мелъди без причина. Джори беше принуден да запали лампата в десет часа сутринта.

— Искаш ли да запали огън в камината?

— Искам съпругата си. Колко пъти трябва да повтарям това. Тя може да запали огъня, когато дойде.

Оставих го сам, защото осъзнах, че в момента присъствието ми го дразни.

За разлика от очакванията ми, Мелъди не беше в стаята си.

Тръгнах по коридорите, които приличаха на онези, по които се промъквах като дете. Затворените врати, покрай които минавах, наподобяваха онези врати, които тайно отварях на петнайсет години. Сякаш усещах присъствието на Малкълм, подлостта на жестоката ни баба.

Отправих се към западното крило — крилото на Барт. Краката ми ме отведоха там почти автоматично, без да разсъждавам. През по-голямата част от живота си се ръководех от интуицията, вероятно и в бъдеще щях да правя така. Защо вървах натам? Защо не потърсих някъде другаде Мелъди? Какво ме тласкаше към стаите на сина ми, където той не желаше да влизам?

Застанах пред тежките врати, облицовани със скъпа черна кожа, върху която със златни букви бяха изобразени монограмът и семейният герб, и извиках:

— Барт, вътре ли си?

Не чух отговор, но вратите бяха изработени от дебело дъбово дърво. Те изолираха шума и прикриваха тайни, така че нямаше нищо чудно, че успяха да ни затворят на тавана преди години. Натиснах дръжката, очаквайки вратата да е заключена, но тя не беше.

Внимателно пристъпих в хола на Барт, който беше изрядно подреден — нямаше нито една разхвърляна книга или списание. По стените висяха спортни принадлежности, тенис ракети, въдици, чанта за голф. Погледнах снимките на любимите му спортисти. Често смяхах, че Барт се преструва, че харесва футболисти и бейзболисти, за да прилича по нещо на приятелите си.

Според мен щеше да е по-честно от негова страна да залепи по стените снимките на хората, натрупали богатство на борсата, или на политици и видни индустриалци.

Стаите му бяха в черно и бяло, с акцент от червено. Имаха драматичен, но студен вид. Седнах върху кожения диван, с дължина двайсет фута, отпуснах краката си върху дебелия червен килим и се

облегнах на черните кадифени и копринени възглавници. В единия ъгъл беше разположен прекрасен бар, върху който блестяха различни кани и чаши и различни видове алкохол. Имаше малък хладилник и печка.

Снимките бяха върху черен или бял фон със златни рамки. Три от стените бяха покрити с бели тапети, а четвъртата с обработена кожа. Това беше лъжлива стена. Едно от кожените копчета отваряше голям сейф, в който се съхраняваха акциите и ценните книжа. Барт ми беше показал стаята само веднъж, след като тя беше напълно завършена. Беше натиснал тайните копчета, за да демонстрира какво притежава. Използваше сейфа в кабинета си за по-маловажни неща.

Погледнах вратата на спалнята му, тапицирана също с черна кожа. Спалнята му беше прекрасна и беше обзаведена в същия стил като тази стая. Долових някакъв звук. Мъжки глас и мек женски смях. Грешах ли? Нима Барт можеше да накара Мелъди да се смее, след като ние не успяхме?

Въображението ми заработи и си представих какво правят. Заболя ме сърцето, когато си помислих за Джори, който очакваше съпругата си, а тя не го посещаваше. Призля ми при мисълта, че Барт можеше да причини подобно нещо на брат си, когато за кратко време бе обичал.

В този миг вратата се отвори и Барт се появи чисто гол. Придвижи се бързо. Объркана от голотата му, се свих във възглавниците и тайно се помолих да не ме забележи. Никога нямаше да ми го прости. Не трябваше да влизам.

Стаята му беше много мрачна поради развихрилата се буря, така че съществуваше възможност да не забележи, че седя на дивана. Той се отправи директно към бара, забърка два коктейла и уверено ги наля в две чаши. Добави парченце лимон, постави чашите върху сребърен поднос и се върна в спалнята, като затвори с крак вратата зад себе си.

Коктейли преди дванайсет часа сутринта...

Какво би казал Джоел?

Седях и дишах тежко.

Тресяха гръмотевици и проблясваха светкавици, а дъждът се удряше в прозорците.

Преместих се на най-тъмното място в стаята и заставах в сянката на едно огромно растение. Чаках.

Сякаш измина цяла вечност, преди вратата да се отвори. Знаех, че Джори чака нетърпеливо (дори ядосано) съпругата му да се появи. Две чаши. Две. Тя беше тук. Би трябвало да е тук.

Най-накрая видях Мелъди да излиза от спалнята на Барт, облечена в прозрачен пенъоар, който ясно показваше, че не носи нищо друго. Една светкавица я освети и очерта корема ѝ. Очаквахме бебето през януари...

О, Мелъди, как можа да постъпиш така с Джори?

— Върни се — извика доволно Барт. — Навън вали, а огънят придава уют на стаята. Няма какво друго да правим...

— Трябва да се облека и да отида при Джори — каза тя. Колебливо се спря на вратата и го погледна със съжаление. — Наистина искам да остана, но понякога и Джори има нужда от мен.

— Той може ли да ти даде това, което получаваш от мен?

— Моля те, Барт. Той се нуждае от мен. Ти не разбираш какво означава това.

— Да, само слабите се нуждаят от някого.

— Ти никога не си бил влюбен, Барт — отвърна тя, — и не можеш да разбереш. Взимаш ме, използваш ме, казваш ми, че съм прекрасна, но не ме обичаш, не съм ти необходима. Всеки друг би могъл също да задоволи нуждите ти. Много е хубаво да се чувстваш необходим, да знаеш, че някой те желае повече от всеки друг.

— Тръгвай тогава — каза той с леден глас. — Нямам нужда от теб, разбира се. Нямам нужда от никого. Не зная дали те обичам, или просто те желая. Дори и бременна, ти пак си хубава. Но въпреки че тялото ти сега ми доставя — удоволствие, утре може да не е така.

— Тогава защо искаш да идвам тук всеки ден и всяка нощ? — извика тя. — Защо не откъсваш очи от мен, където и да отида? Ти наистина се нуждаеш от мен, Барт! И наистина ме обичаш! Просто те е срам да го признаеш. Моля те, не ми говори така. Обиждаш ме. Прелъсти ме, когато бях слаба и изплашена, а Джори беше в болницата. Възползва се от мен, когато имах нужда от него, и ме убеди, че се нуждае от теб! Знаеше, че се ужасявах Джори да не умре и... имах нужда от някого!

— Това ли означавам за теб? — изрева Барт. — Нужда! Мислех, че наистина ме обичаш!

— Да, обичам те!

— Лъжеш! Как можеш да ме обичаш и да говориш за него? Иди при него сега и виж какво може да ти даде!

Тя излезе, а прозрачната ѝ дреха се носеше зад нея. Напомняше ми призрак, който непрекъснато се опитва да открие живота.

Вратата се затвори зад нея.

Изправих се вдървено от стола. Болката в коляното ме пронизваше, както винаги в дъждовно време. Леко накуцвайки, се приближих до вратата на спалнята. Дори не се поколебах да я отворя. Преди да се възпротиви, влязох вътре и запалих лампата в уютно осветяваната от камината стая.

Той моментално седна по средата на огромното легло.

— Майко, какво, по дяволите, правиш в спалнята ми? Излез, излез!

Спуснах се напред и за секунди прекосих разстоянието от вратата до леглото.

— Как смееш да спиш със съпругата на брат си? Със съпругата на осакатения си брат?

— Махай се оттук! — извика той, като се погрижи да скрие интимните си части. — Как не те е срам да ме следиш?

— Не ми викай, Барт Фоксуърт! Аз съм ти майка, а ти все още нямаш трийсет и пет години и не можеш да ми заповядаш да напусна къщата. Ще си отида, когато поискам, а този момент все още не е настъпил. Дължиш ми много, Барт, много!

— Така ли? — попита саркастично той. — Ще ми кажеш ли защо би трябвало да съм ти задължен! Трябва ли да ти благодаря, че почти си помогнала да убият баща ми? Трябва ли да ти благодаря за всички онези дни, когато се чувствах отхвърлен и несигурен в себе си? Или че се чувствам толкова нестабилен и неспособен да обичам? — Той сведе глава и унило продължи. — Не ме обвинявай с тези проклети Фоксуъртови сини очи. Не можеш да ме накараш да се чувствам виновен, защото се чувствам така, откакто съм се родил. Възползвах се от Мелъди, когато плачеше и се нуждаеше от някой, който да я успокои. И за първи път открих онази обич, за която съм слушал цял живот, за почтените жени, които притежават само един мъж. Знаеш ли колко рядко се срещат? Мелъди е първата жена, която успя да ме накара да се почувствам човешко същество. С нея се успокоявам,

свалям щита си и тя не се опитва да ме нарани. Тя ме обича, майко. Не зная дали някога съм бил по-щастлив.

— Как можеш да говориш така, след като бях свидетел на разговора ви?

Той проплака и се отпусна на леглото.

— Просто се защитавам, и тя също. Смята, че предава Джори с любовта си към мен. Аз се чувствам по същия начин. Понякога се освобождаваме от чувството за срам и вина и тогава прекарваме чудесно! Когато Джори беше в болницата и вие с Крис през цялото време бяхте при него, не беше необходимо да я съблазнявам дълго. Тя с радост ми се отдаде, щастлива, че някой се интересува от чувствата ѝ. Караме се единствено от чувство за вина. Ако Джори не стоеше между нас, тя с удоволствие щеше да стане моя жена.

— БАРТ! Сега не можеш да откраднеш съпругата на Джори. Тя му е необходима повече от всякога! Сбъркал си, че си се възползвал от слабостта ѝ, от депресията и самотата ѝ. Откажи се от нея. Спри да я любиш! Бъди лоялен към Джори, както той беше лоялен към теб. Не забравяй, че Джори винаги те е подкрепял!

Той се преобърна и дръпна черния чаршаф. Нещо в погледа му се пречупи и го превърна отново в уязвимо, нещастно дете. Дете, което не одобрява постъпките си. Гласът му трепереше, когато продължи:

— Да, обичам Мелъди и искам да се ожена за нея! Обичам я от цялата си душа. Тя ме събуди от дълбок сън. Не разбираш ли, тя е първата жена, която съм обичал. Досега друга жена не ми е въздействала и не ме е вълнувала като нея. Тя се промъкна в сърцето ми и просто не мога да я отстраня от там. Тя влиза в стаята ми с изисканите си дрехи и блестящата си коса, застава там и ме умолява с поглед, от който сърцето ми се разтуптява още по-бързо. Сънувам я. Тя се превърна в най-прекрасното нещо в живота ми. Не разбираш ли защо не мога да се откажа от нея? Тя разбуди желанието ми за обич и секс, които дори не подозирах, че съществуват. Смятах секса за грях и винаги след това се чувствах омърсен, дори по-омърсен от жената. Когато се любех, изпитвах вина, сякаш страстта на две голи тела беше греховна. Сега се убедих, че не е така. Тя ме накара да осъзная колко красива е любовта и не зная как бих живял без нея. Джори вече не може да я люби. Нека да ѝ стана съпруг, какъвто тя желае. Помогни ми да изградим нормален живот, защото не зная, просто не зная какво ще

се случи в противен случай. — Очите му се обърнаха към мен и молеха за разбиране.

Цял живот се стремях да спечеля доверието му, а сега, когато ми се изповяда, какво трябваше да направя? Обичах Барт, но обичах и Джори. Седях там, стисках ръце и налягах съзнанието си, като непрекъснато се обвинявах, че аз съм виновна за това. Бях отблъснала Барт, предпочитам Джори и Синди...

А сега двамата с Джори отново трябваше да платим.

Той пак заговори. Гласът му беше по-тих и го правеше по-млад и уязвим, докато лежеше и се опитваше да затвори щастията си на сигурно място, което да не мога да достигна.

— Майко, поне веднъж се опитай да ме разбереш. Не съм звяр, каквото често ме караш да се чувствам. Просто не съм открил себе си. Помогни ми, майко. Помогни на Мелъди да има съпруга, от когото се нуждае, след като Джори не може да бъде истински мъж.

Дъждът заплашително тропаше по прозорците. Вятърът свистеше около къщата и пронизваше мозъка ми. Не можех да разделя Мелъди на две и да дам по една част на Барт и на Джори.

Трябваше да постъпя правилно. Любовта на Барт към Мелъди беше грешна. Джори се нуждаеше повече от нея.

Независимо от това стоях там, прикована за килима, и се чувствах обърквана от необходимостта на малкия ми син да бъде обичан. Толкова пъти в миналото го обвинявах за различни неща, а той се оказваше невинен. Дали собственото ми чувство на вина не ми пречеше да видя добрата страна на Барт?

— Сигурен ли си, Барт? Наистина ли обичаш Мелъди, или я желаеш само защото принадлежи на Джори?

Той се обърна по гръб и ме погледна по-честно от всякога досега. Тъжните му очи молеха за разбиране.

— Признавам си, че отначало исках Мелъди, защото принадлежеше на Джори. Искях да му отнема най-скъпоценното нещо, защото той ми беше отнел ТЕБ! — Потръпнах, когато продължи: — Тя ме отблъсна толкова пъти, че започнах да я уважавам. Беше толкова по-различна от останалите леснодостъпни жени. Колкото повече ме отблъскваше, толкова по-силно ставаше желанието ми. Трябваше или да я имам, или да умра. Обичам я! Тя ме направи уязвим и не зная как ще живея без нея.

Разтворих ръце и се отпуснах върху леглото му.

— О, Барт! Колко жалко, че не е друга жена. Всяка друга, но не Мелъди. Радвам се, че си познал любовта и си разбрал, че не е греховна. Нима Господ щеше да създаде мъжа и жената, ако не искаше да се съберат. Той е искал това. Чрез любовта ние се пречистваме. Но, Барт, искам да ми обещаеш да не се срещаш насаме с нея. Нека се роди детето и тогава реши.

Той ме погледна с благодарност.

— Ще ми помогнеш ли? — попита обнадеждено, а очите му се изпълниха с подозрение. — Не мислех, че ще го направиш.

— Чакай, моля те, почакай. Нека Мелъди да роди. Поговори с нея, а после и с Джори. Обясни му какви чувства изпитваш към нея. Не му отнемай съпругата, без да си му дал шанс.

— Какво би могъл да направи той, майко? Вече е загубил. Не може да танцува. Не може да ходи, дори не може да бъде мъж.

Времето отлиташе, а аз се мъчех да открия подходящите думи.

— А тя наистина ли те обича, Барт? Бях в хола, чух я. По всичко личеше, че се разкъсва между любовта си към Джори и нуждата от теб. Не се възползвай от слабостта ѝ, или от неспособността на Джори. Дай му време да се възстанови и след това можеш да действаш. Не е честно да ограбиш Джори, когато той не може да се съпротивлява. Дай ѝ време да свикне със състоянието му. После, ако все още те желае — вземи я, защото иначе повече ще го нарани. Но какво ще правиш с детето на Джори? И него ли ще му отнемеш? Нищо ли не смяташ да му оставиш?

Барт ме изгледа подозрително, присви очи и втренчи поглед в тавана.

— Все още не зная какво ще правя с бебето. Не съм обмислял това. Опитвам се да не мисля за него. Няма нужда да споделяш случилото се с Джори и с Крис. Дай ми шанс да имам нещо свое.

— Барт...

— Моля те, иди си! Остави ме да помисля. Изморих се. Способна си да изтощиш всеки човек с разсъжденията си. Просто ми дай време да ти докажа, че не съм толкова лош, колкото си ме представяш.

Не ме помоли отново да не говоря с Крис и Джори. Знаеше, че няма да го направя. Станах и напуснах стаята.

Вървейки по коридора, си мислех да обвиня Мелъди, но бях прекалено разстроена, за да го направя, без предварително да го обмисля. И без това беше достатъчно объркана. Първо трябваше да помисля за здравето на бебето.

Влязох в стаята си, седнах пред огъня и се замислих как да постъпя. Първо трябваше да се погрижа за Джори. За три месеца краката му се бяха превърнали в тънки клечки и ми напомняха краката на Барт като дете — къси, слаби крака, покрити с белези и рани. Самонаказваше се, че не може да достигне направеното от Джори. Тази мисъл ме накара да се отправя към спалнята на Джори.

Застанах в коридора. Бях измила лицето от сълзите си, а очите ми бяха спокойни след торбичките лед, които използвах, за да отстраня подпухналия им вид. Усмихнах се мило на сина си.

— Мелъди си почива, Джори. Но ще дойде да те види преди вечеря. Дъждът ще направи атмосферата в стаята много задушевна. Ще помоля Тревър и Хенри да донесат дърва и специална малка маса за хранене. Поръчала съм специално меню с любимите ти неща. Мога ли да ти помогна да се облечеш и да изглеждаш добре?

Той безразлично сви рамене. Преди инцидента обичаше дрехите и се обличаше перфектно.

— Какво значение има сега, мамо? Не я доведе, а защо ти трябваше толкова време, за да разбереш, че си почива?

— Телефонът звънна, а освен това понякога се налага да направя и някои неща за себе си. Така, кой костюм ще облечеш сега?

— Ще мина и с пижамата и халата — отвърна той.

— Чуй ме, Джори. Довечера ще седнеш на инвалидната количка и ще облечеш един от костюмите на баща си, тъй като не си си донесъл зимен костюм.

Той моментално се възпротиви, но аз настоях.

Вече бяхме поискали да изпратят всички дрехи на Джори от Ню Йорк, но Мелъди настоя нейните да останат там, което много ме възмути.

— Чувстваш се добре, когато изглеждаш добре, а това е част от битката. Вече не се интересуваш от външния си вид. Ще те обръсна, дори ако си решил да си пускаш брада. Прекалено си хубав, за да се криеш по този начин. Имаш най-красивите устни, най-изтънчената брадичка. Само мъжете с грозна челюст си пускат брада.

Той се предаде, кисело се усмихна и се съгласи да му помогна да изглежда по-добре.

— Мамо, ти си различна. Грижиш се за мен прекалено много, но няма да питам защо. Просто съм благодарен, че съществува човек, който се интересува от състоянието ми.

По това време Крис се върна и пожела да ни помогне. Обръсна красивото лице на Джори с остър бръснач, като заяви, че това е най-добрият начин за бръснене.

Седях на леглото и наблюдавах как Крис приключва и слага на лицето му лосион и одеколон. През цялото време Джори седеше търпеливо. През цялото време се чудех какво прави Барт и как да покажа на Мелъди, че зная какво прави с по-малкия ми син.

Джори вече беше заякнал достатъчно и можеше да се прехвърля сам върху инвалидната количка. Двамата с Крис го наблюдавахме и не му предлагаме помощ, защото знаехме, че трябва да се справя сам. Изглеждаше някак огорчен, но и горд, че го е направил още първия път.

След като се настани в количката, Джори изглеждаше доволен от себе си.

— Не е чак толкова зле — каза той, изучавайки лицето си в огледалото. Подкара количката и се завъртя в стаята, след което ни се усмихна. — По-добре е от леглото. Трябва да сте ме смятали за голям глупак, а сега по-лесно ще завърша платнохода преди Коледа. А може би ще успея и да се преборя с трудностите.

— Не сме се съмнявали в това — каза щастливо Крис.

— Джори, отивам да извикам Мелъди — заявих, впечатлена от вида му, от щастливите пламъчета в очите му, от вълнението му, че отново се придвижва, независимо че използва колела вместо крака. — Предполагам, че тя е готова за вечеря. Както знаеш, някога немарливият Барт сега е привърженик на елегантността.

— Кажи ѝ да побърза — извика Джори както преди. — Гладен съм. А този огън ме кара да я желая страшно много.

Отправих се към стаята на Мелъди. Знаех, че трябва да ѝ кажа какво съм научила, а това можеше да я тласне директно в прегръдките на Барт. Трябваше да рискувам.

Единият щеше да победи.

А другият — да загуби.

А аз исках и двамата да победят.

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА МЕЛЪДИ

Леко почуках на вратата на Мелъди. Дори зад дебелината на вратата дочуха музиката на „Лебедово езеро“. Сигурно я беше пуснала много високо, защото в противен случай нямаше да я чуя. Почуках отново. Тя не отговори. Отворих вратата и пристъпих вътре, като тихо затворих вратата зад себе си. В стаята й цареше хаос — дрехите бяха разпилени по пода, а козметиката — по тоалетната масичка.

— Мелъди, тук ли си?

Банята беше празна. О, по дяволите! Пак се е върнала при Барт. Изскочих от стаята и като светкавица се втурнах към крилото на Барт. Потропах ядосано на вратата му.

— Барт, Мелъди, не може да причинявате това на Джори.

Но те не бяха там.

Спуснах се по стълбите и се отправих към трапезарията. Очаквах да вечерят без Крис и мен. Тревър сервираше масата за двама, като на око измерваше разстоянията между чиниите е такава точност, сякаш използваше линия. Бавно пристъпих в трапезарията.

— Тревър, виждал ли си по-малкия ми син?

— Да, госпожо — отвърна той с английска учтивост, докато нареждаше сребърните прибори. — Господин Фоксуърт и госпожа Маркю излязоха да вечерят в ресторант. Господин Фоксуърт ме помоли да ви кажа, че скоро ще се върне.

— Тревър, какво точно каза той? — попитах с присвито сърце.

— Госпожо, господин Фоксуърт беше леко пиан. Не много, така че не се притеснявайте от дъжда. Убеден съм, че ще може да кара колата и госпожа Маркю ще се чувства добре. Нощта е прекрасна, ако обичате дъжда!

Побързах към гаража, като се надявах да ги спра. Закъснях. Случи се това, от което се притеснявах най-много. Барт беше качил Мелъди в малкия си спортен ягуар.

Сякаш пълзах по обратния път. Джори се беше зачервил от шампанското, което пиеше, докато чакаше. Крис беше отишъл да се преоблече за вечеря.

— Къде е съпругата ми? — попита Джори, седнал до малката маса, която Хенри и Тревър бяха качили в стаята му. Върху нея беше поставена ваза със свежи парникови цветя, а шампанското се изстудяваше в леда. Огънят, който прогонваше студа, създаваше интимна атмосфера. Джори изглеждаше както някога, тъй като краката му бяха скрити, а количката почти не се забелязваше.

Трябваше ли пак да го излъжа?

Пламъкът в очите му угасна.

— Значи няма да дойде — заяви той. — Вече не влиза в тази стая. Обляга се на вратата и разговаря с мен от разстояние. — Гласът му заглъхна и той се разплака. — Мамо, по всякакъв начин се опитвам да приема това и да не се ограничавам. Но се разкъсвам, като виждам какво става между мен и съпругата ми. Зная какво си мисли, дори и нищо да не казва. Вече не съм истински мъж и тя не знае как да се справи с това.

Паднах на колене и го прегърнах.

— Тя ще се научи, Джори, ще се научи. Всички трябва да свикнем да се справяме с неизбежното. Дай й време. Изчакай, докато се роди бебето. Тя ще се промени. Обещавам ти, че ще се промени. Ти си й дал детето. Няма по-голяма радост от едно бебе в ръцете ти, което да топли сърцето ти. Радостта от бебето, усещането, че това мъничко същество зависи изцяло от теб. Джори, имай търпение и ще видиш как Мелъди ще се промени.

Джори спря да плаче, но мъката му не изчезна.

— Не зная дали мога да чакам — прошепна той. — Когато около мене има други хора, се усмихвам и се опитвам да съм весел. Но през цялото време обмислям как да приключя това и да освободя Мелъди от задълженията й. Не е честно да очаквам от нея да остане. Тази вечер ще й кажа, че ако иска, може да си отиде, или да изчака, докато се роди бебето, и да поиска развод. Няма да го оспорвам.

— Не, Джори! — извиках аз. — Не я разстройвай повече. Дай й време. Нека свикне. Бебето ще й помогне да се приспособи.

— Но, мамо, не зная как ще продължа да живея. През цялото време си мисля за самоубийство. Сещам се за баща ми и мечтая да събера смелост да направя като него.

— Дръж се, скъпи. Никога няма да си сам.

Двамата с Крис му правихме компания, докато вечеря. Той не пророни и десетина думи.

Когато дойде време да си ляга, тайно скрих всички остриета, с които би могъл да се нарани. Останах да спя на канапето в стаята му, защото се страхувах, че може да се опита да се самоубие и да освободи Мелъди.

— Мел, болят ме краката! — извика той в съня си. Скрочих, за да го успокоя. Той се събуди и ме погледна объркано. — Всяка нощ ме болят гърбът и краката — отговори на въпроса ми той. — Не ми трябва съчувствие за болките. Просто искам да си почивам цяла нощ.

През цялата нощ се мята от болки. Краката, които не чувстваше през деня, нощем го боляха непрекъснато. А долната част на гръбначния му стълб го пронизваше.

— Защо нощем ме боли, след като денем не чувствам нищо? — извика той. От лицето му се стичаше пот, която беше намокрила пижамата до кръста му. — Все още се моля да имам смелостта на баща ми... това ще разреши всичките ни проблеми!

Не! Не! Притиснах се до него и обсипах лицето му с целувки, като му давах хиляди обещания, за да не се отказва от живота.

— Всичко ще се оправи, Джори! Ще се оправи! Дръж се! Не се предавай пред най-голямото предизвикателство в живота ти! Ние с Крис сме до теб, а Мелъди скоро отново ще започне да се държи като твоя съпруга.

Той ме погледна, сякаш говорех глупости.

— Мамо, иди си в стаята. Така ме караш да се чувствам като дете. Обещавам да не те карам да плачеш отново.

— Скъпи, ако имаш нужда от нещо, само ни позвъни. Не звъни на Мелъди, защото може да се стресне и да падне в тъмнината. Винаги съм се будила лесно и нямам проблеми със заспиването. Джори, слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам — отнесено отвърна той. — Сега съм специалист по слушане.

— Скоро ще дойде терапевтът ти и ще се погрижи за възстановяването ти.

— Възстановяване ли, мамо? — Изглеждаше уморен, огорчен. — Така ли наричаш скобата, която ще ми сложат? С нетърпение я очаквам! Скобите на краката ми ще са същинско удоволствие. Не е ли

цяло щастие, че няма да ги усещам? Да не споменаваме за уреда, наподобяващ хомот, който ще ме кара да се чувствам като кон. Просто ще си мисля, че ме предпазва от падане. — Той замълча, скри лице в ръцете си и въздъхна. — Господи, дай ми сили да издържа... дали не ме наказваш, че толкова се гордеех с краката и тялото си. Ако си искал да ме обезнадеждиш, добре се справи.

Джори отпусна ръцете си. В очите му блестяха сълзи. След минута вече се извиняваше:

— Съжалявам, мамо! Мъжете обикновено не плачат, нали? Но не мога да се сдържам през цялото време. И аз имам моменти на слабост. Върни се в стаята си. Няма да направя нищо, което да ви разстрои още повече. Ще издържа докрай. Лека нощ. Кажете „лека нощ“ на Мелъди, когато се върне.

Разплаках се в прегръдките на Крис и той ми зададе хиляди въпроси, на които отказвах да отговоря. Той ядосано се отдръпна от мен.

— Катрин, не можеш да ме заблудиш. Криеш нещо, мислиш, че ще ми спестиш натоварването, когато всъщност най-тежко ми е, когато не зная какво става тук.

Чакаше да му кажа. Не го направих, а той се обърна и заспа. Вбесяваше ме с навика си да заспива, когато аз не можех да го направя. Искях да го събудя, за да ме накара да отговоря на въпросите му. Но той продължаваше да спи, като се обърна, прегърна ме и зарови лицето си в косите ми.

Ставах всеки час, за да проверя дали Барт и Мелъди са се върнали и да видя дали Джори е добре. Той лежеше с широко отворени очи и явно също като мен очакваше завръщането на Мелъди.

— Имаш ли болки?

— Не, добре съм. Лягай си.

В коридора пред стаята на Барт се срещнах с Джоел. Той се изчерви от вида на бялата ми нощница.

— Джоел, мислех, че си се върнал в стаите над гаража.

— Само за известно време — промърмори той. — Барт ми нареди да се върна тук, защото един Фоксуърт не може да живее като прислужник.

Очите му ме обвиняваха, че не се противопоставих, когато заяви, че студената стая над гаражите е по-хубава от онази в крилото на Барт.

— Не знаеш какво е да си стар и самотен. От години страдам от безсъние и кошмари, изпитвам тъпи болки, които ми пречат да заспя дълбоко. Затова ставам да се поразходя и обикалям наоколо...

Обикаля наоколо! Той просто ни следеше! Но като го огледах отблизо, се засрамах! Дали не бях несправедлива към Джоел — той изглеждаше толкова блед, слаб и болен в тъмния коридор. Дали не се отнасях към него така само защото беше син на Малкълм и непрекъснато си повтаряше странни цитати от Библията, които ни напомняха за баба ни и настоятелността ѝ да учим по един цитат от Евангелието всеки ден.

— Лека Нощ, Джоел — казах по-мило от обикновено. Но докато той стоеше там, сякаш се опитваше да ме спечели на своя страна, се сетих за Барт, който като дете ми беше причинил много болка, но не и след като порасна. Сега той също четеше Библията. Дали Джоел не беше помогнал да се върнем към онзи живот, който смятах за приключен?

Изгледах възрастния мъж, а той се отдръпна от мен почти изплашено.

— Защо изглеждаш така? — попитах остро.

— Как, Катрин?

— Сякаш се страхуваш от мен.

Усмихна се леко, саркастично.

— Ти си страшна, Катрин! Независимо от красотата ти, понякога се държиш като майка ми.

Погледнах го озадачена, че си е помислил така. Не бе възможно да приличам на онази подла възрастна жена.

— Приличаш и на майка си — прошепна той с хриптящия си глас и пристегна халата около кръста си. — Изглеждаш прекалено млада за своите петдесет години. Баща ми казваше, че грешниците остават по-дълго здрави и млади от онези, които имат място в рая.

— Ако баща ти се намира в рая, Джоел, то аз с радост ще се отправя в противоположната посока.

Той ме изгледа, сякаш бях достойна за съжаление, че не мога да го разбера, и се отдалечи.

Крис се събуди и му разказах за случилото се между мен и Джоел. Той ме погледна сънено.

— Катрин, как можеш да се държиш толкова грубо с възрастния човек? Не можеш да го изгониш! В известна степен той има по-големи права над този дом от нас, а юридически къщата е на Барт, независимо че имаме доживотни привилегии да я използваме.

Обхвана ме ярост.

— Не виждаш ли, че Джоел се е превърнал в бащата, когото Барт търси цял живот? — Обидих го. Той се вцепени и се извърна настрана.

— Лека нощ, Катрин. Може би трябва да останеш в леглото и да не се бъркаш в чуждите работи. Джоел е самотен човек и е благодарен на Барт, че му подсигурава място, където да изживее оставащите му дни. Престани да си представяш Малкълм във всеки възрастен мъж, с когото се срещнеш, защото и аз мога да доживея до тази възраст.

— Ако говориш и действаш като Джоел, с удоволствие ще те довърша.

Как можех да говоря така на мъжа, когото обичах? Той се отдръпна и отказа да отговори, когато го докоснах.

— Извинявай, Крис. Не исках да кажа това. — Ръката ми погали рамото му и се мушна под пижамата му.

— По-добре не ме докосвай, защото не съм в настроение. Лека нощ, Катрин! Не забравяй, че когато търсиш неприятности, обикновено ги откриваш.

Чух далечен шум от затваряне на врата. Часовникът ми показваше три и половина. Облякох халата, вмъкнах се в стаята на Мелъди и зачаках. Едва в четири тя успя да дойде от гаража в спалнята си. Дали двамата с Барт не се бяха прегръщали и целували? Дали не си прошепваха любовни обещания, които не можеха да почакаат до утре? Какво друго би й отнело толкова време?

Планините показваха признаци на зазоряване. Разхождах се из стаята й нетърпеливо. Най-накрая я чух да се приближава. Мелъди се препъна пред вратата. В едната ръка държеше сребърните си сандали на висок ток, а в другата — сребърна чанта.

Беше в шестия месец на бременността си, но това не се забелязваше през свободната ѝ черна рокля. Тя подскочи, когато се

изправих от стола, след което отстъпи.

— О, Мелъди — казах иронично аз, — колко добре изглеждаш!

— Кати, Джори добре ли е?

— Да не би да те интересува?

— Толкова си ми сърдита! Какво съм направила?

— Сякаш не знаеш — отвърнах натъртено аз, като забравих такта, който възнамерявах да използвам. — Една дъждовна вечер се измъкваш с по-малкия ми син и се връщаш след доста време със следи от ухапване по шията ти, с размазано червило и развързана коса и ме питаш какво си направила... Защо ти не ми кажеш какво си направила.

Тя ме погледна невярващо с огромните си очи, в които се смесваха вина и срам, но и някаква надежда.

— Кати, ти си ми като майка — проплака тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи и ме молеха за съчувствие. — Моля те, не ме отблъсквай сега, когато се нуждая от майка повече от всякога.

— Да, но ти забравяш, че най-вече съм майка на Джори. А също така и на Барт. Когато предаваш Джори, предаваш и мен.

Мелъди извика и ме помоли да я изслушам.

— Не ми обръщай гръб сега, Кати. Никой, освен теб не може да ме разбере. Обичам Джори, винаги ще го обичам...

— И спиш с Барт, така ли? Какъв прекрасен начин да демонстрираш любовта си — прекъснах я аз. Гласът ми беше хладен и отнесен.

Тя отпусна глава в скута ми и ме прегърна през кръста. Притисна се до мен.

— Кати, моля те да ме изслушаш. — Вдигна глава. По лицето ѝ се стичаха сълзи — черни, от спиралата. По някакъв начин това ѝ придаваше по-уязвим вид.

— Аз съм част от света на балета, Кати. Ти знаеш какво означава това. Ние сме танцьори, които попиват музиката в душите си, и я пресъздаваме за всички останали. За това плащаме определена цена. Огромна цена. Ти знаеш каква. Танцуваме, а всички, които желаят, могат да критикуват душите ни, и когато спектакълът приключи и чуем аплодисментите, когато поемаме цветята и приемем оваците и чуваме виковете „Браво! Браво!“, накрая се озоваваме зад завесите, слагаме обикновените си дрехи и разбираме, че по-голяма част от личността ни не е истинска, а само измислена. Носим се на крилете на

чувствителността, така че никой не осъзнава като нас болката на жестокостта и бруталността на света.

Тя се поколеба за миг и събра сили да продължи, докато аз мълчах, объркана от прямотата ѝ.

— Публиката смята, че повечето от нас са обратни. Не осъзнават, че живеем с музиката, с овациите, с поздравленията, а най-малко осъзнават, че любовта ни държи на повърхността. Двамата с Джори се любехме страстно веднага щом останехме сами и едва тогава се успокоявахме и заспивахме. Сега нито аз, нито той можем да намерим утеха. Той не иска да слуша музика, а аз не мога да се откажа.

— Но ти си имаш любовник — казах плахо аз, като разбирах всяка нейна изречена дума. Някога аз самата се носех на крилете на музиката и страдах, че никой не разбира измисления свят, който обичах най-много.

— Кати, изслушай ме, моля те. Дай ми шанс да ти обясня. Знаеш колко скучна е тази къща. Никой не те посещава, а телефонът звъни само защото търсят Барт. Ти, Крис и Синди винаги посещавахте Джори в болницата, а аз се страхувах да дойда с вас. Притеснявах се да не забележи страха ми. Опитах се да плета като теб, но не можех. Отказах се и очаквах да звънне телефонът. Никой от Ню Йорк не ме потърси. Разхождах се, плевях градината. Плачех в гората, гледах небето и пеперудите и се разплаквах още по-силно.

Няколко дни след като разбрахме, че Джори никога няма да ходи отново, Барт дойде в стаята ми. Просто затвори вратата зад себе си и се загледа в мен. Както обикновено плачех на леглото си. Слушах симфонична музика и се опитвах да осъзная как ще се чувствам отсега нататък с Джори, а Барт ме наблюдаваше с тъмните си хипнотизиращи очи. Просто ме наблюдаваше и чакаше, докато спрях да плача, а той се приближи и избърса сълзите ми. Очите му омекнаха от любов, докато го гледах. Никога не го бях виждала толкова мил, нежен и състрадателен. Докосна ме. Бузата ми, косата ми, устните ми. Пронизаха ме тръпки. Сложи ръцете си в косата ми, погледна ме в очите и бавно наклони глава, докато устните му докоснаха моите. Не съм предполагала, че може да е толкова мил. Винаги съм си мислила, че ще демонстрира силата си. Но с нежността си той ме обезоръжи. Напомни ми за Джори.

Не исках да я слушам. Трябваше да прекъсна изповедта ѝ, преди да започна да изпитвам съчувствие към нея и към Барт.

— Мелъди, не искам да слушам повече — казах аз хладно, като наведох глава, за да не виждам белезите по врата ѝ, които Джори неминуемо щеше да забележи, ако отидеше при него. — Сега, когато Джори има най-голяма нужда от теб, ти смяташ да го изоставиш и да отидеш при Барт. Каква прекрасна съпруга се оказа, Мелъди! — Тя заплака на глас и скри лицето си с ръце. — Помня сватбата ви, когато дадохте обет за вярност за добро или лошо. А при първата неприятност ти си намери нов любовник.

Докато Мелъди плачеше и търсеше подходящи думи, за да ме спечели, се замислих колко изолирана е тази къща. А ние оставяхме Мелъди тук с мисълта, че е много разстроена и не би пожелала да отиде някъде. Дори не предположихме, че между нея и Барт може да се получи нещо, защото той ѝ беше толкова несимпатичен.

Все още плачейки, Мелъди каза:

— Как можеш да ме обвиняваш, Кати, след като самата ти си постъпила по-лошо.

Исправих се да си тръгна, но установих, че краката и сърцето ми са натезжали като олово. Тя беше права. Самата аз бях грешила неколkokратно. Не бях по-добра от нея.

— Ще стоиш ли настрани от Барт, за да убедиш Джори, че все още го обичаш?

— Аз наистина обичам Джори, Кати. Може да ти се струва странно, но обичам Барт по различен начин, който няма нищо общо с чувствата ми към Джори. Джори е детската ми любов и най-добрият ми приятел. Никога не съм харесвала по-малкия му брат, но той наистина се е променил, Кати. Не съществува мъж, който може да се люби като него, ако мрази жените.

Стиснах устни. Стоях на вратата и я обвинявах, както някога майка ми ме обвиняваше с безмилостните си сиви очи и ме наричаше най-голямата грешница.

— Не си тръгвай, преди да съм те накарала да ме разбереш — приплака тя и протегна ръце към мен. Затворих вратата, заради Джоел, и се облегнах върху нея.

— Добре, ще остана, но едва ли ще те разбере.

— Барт ме обича, Кати, наистина ме обича. Вярвам му, когато ми го казва. Искан да се разведе с Джори. Твърди, че иска да се ожени за мен. — Трептящият ѝ глас се превърна в шепот. — А и аз не зная дали ще мога да продължа да живея със съпруг, който се движи с инвалидна количка.

Тя се разплака по-силно и се сви на пода.

— Аз не притежавам твоя дух, Кати. Не мога да дам на Джори подкрепата, от която се нуждае. Не зная как да разговарям с него, как да му помогна. Искан да върна времето назад и Джори да стане какъвто беше, защото в момента е като непознат за мен. Дори не зная дали искам да го опозная и толкова се срамувам! Искан просто да изчезна!

— Няма да избягаш толкова лесно от отговорността си, Мелъди — заявих с леден глас. — Ще се погрижа да изпълниш брачната клетва. Първо ще отстраниш Барт от живота си. Няма да му позволяваш да те докосва отново. Ще му отказваш винаги, когато се опита да предприеме нещо. Аз пак ще говоря с него. Да, вече го направих, но сега ще бъде по-настойтелна. Ако се наложи, ще разкажа на Крис какво става тук. Както знаеш, съпругът ми е много търпелив човек, но няма да позволи връзката ви е Барт да продължи.

— Моля те! — проплака тя. — Крис ми е като баща! Искан той да продължи да ме уважава.

— Тогава престани да се занимаваш с Барт! Помисли първо за детето си. Така или иначе сексът не е безопасен.

Тя преглътна сълзите и обеща, че повече няма да се люби с Барт. Не ѝ повярвах, независимо че се закле. Не повярвах и на Барт, с когото разговарях, преди да си легна.

Не мигнах цяла нощ. Станах уморена и пресилено се усмигнах, преди да почукам на вратата на Джори и да обясня кой е. Той ме покани да вляза. Изглеждаше по-щастлив от предишната вечер, сякаш сънят го беше успокоил.

— Радвам се, че Мелъди може да разчита на теб — каза Джори, докато му помагах да се обърне.

Всеки ден, когато терапевтът не идваше, Крис, аз и рехабилитаторът се редувахме да масажирате краката на Джори, за да

не се атрофират мускулите му. Благодарение на масажите краката му бяха възвърнали част от формата си.

Приех настроението му като голяма крачка напред. Надеждата... винаги оцветявахме надеждата в жълто в тази тайнствена къща, като слънцето, което някога рядко виждахме.

— Очаквах Мелъди да се появи тази сутрин — тъжно каза Джори, — след като вчера дори не се отби да ми каже „лека нощ“.

Дните отминаваха. Мелъди и Барт често изчезваха. Вярата ми в Мелъди се беше изпарила. Вече не ѝ се усмихвах. Престанах да разговарям с Барт и избрах компанията на Джори. Заедно гледахме телевизия, заедно играехме и се състезавахме кой ще открие правилните неща по-бързо. Следобед си сипвахме вино, а около девет часа ни се приспиваше и се преструвахме, че всичко ще се оправи.

Непрекъснатото стоене в леглото го изморяваше.

— Явно не правя подходящите упражнения — каза Джори и дръпна трапеца. — Поне раменете ми са силни, а къде каза, че е Мелъди?

Оставих терлика, който завърших, и започнах нов. Между игрите гледахме телевизия, а аз плетях. Когато не бяхме заедно, пишех дневника си. Последната ми книга. Какво повече бих могла да разкажа? Какво още можеше да ни се случи?

— Мамо, слушаш ли ме изобщо? Попитах те дали знаеш къде е Мелъди и какво прави?

— В кухнята е, Джори — отговорих бързо аз. — Приготвя любимата ти вечеря.

По лицето му се изписа облекчение.

— Притеснявам се за нея, мамо! Тя идва тук и ми помага, но сякаш сърцето ѝ е на друго място. — Очите му помръкнаха, но той бързо се съвзе, като видя погледа ми. — С теб споделям всички неща, които искам да ѝ кажа. Боли ме, като виждам как постепенно се отчуждава от мен. Искам да ѝ обясня, че все още съм същият човек, но като че ли не я интересува. Мисля, че се мъчи да повярва, че съм различен, защото не мога да танцувам и да се движа. Така ще ѝ е по-лесно да скъса връзката между нас. Никога не говори за бъдещето. Дори не сме обсъдили името на детето. Разглеждах книгите и търсех

подходящо име за сина или дъщеря ни. Непрекъснато си повтарям, че е бременна. Запознах се с този въпрос, за да компенсирам предишната ми незаинтересованост.

Разговаряхме с часове и той се самоубеждаваше, че бременността ѝ е виновна за промените в нея. Изкашлях се и използвах предоставения шанс:

— Джори, дълго обмислях този въпрос. Докторът ти веднъж спомена, че е по-добре да си в болницата, за да може някой да помага при възстановяването ти. Дватамата с Мелъди може да наемете един малък апартамент в близост до болницата и тя да те кара всеки ден в отделението за рехабилитация. Зимата почти дойде, Джори, а ти не познаваш зимните условия в тази планинска част на Вирджиния. Зимата е много сурова. Вятърът не престава да духа. Често вали. Пътищата до селото често са затрупани. Щатът поддържа магистралите и главните пътища, но частните пътища много често са затворени. Мисля си за дните, когато рехабилитаторът и терапевтът няма да могат да идват, а ти се нуждаеш от всекидневни упражнения. Ако живееш близо до болницата, лесно ще се справяш с това.

Той ме изгледа обидено.

— Значи искаш да се отървеш от мен?

— Напротив. Но трябва да признаеш, че не харесваш тази къща.

Той погледна към прозорците, през които се виждаше силният дъжд, приковаващ късно цъфналите рози и листата към земята. Всички прелетни птички бяха отлетели.

Вятърът свистеше около къщата, като откриваше всички пролуки в новата постройка, както някога беше направил с оригинала.

— Харесва ми как двете с Мел обновихте тези стаи — обади се Джори, докато аз продължавах да наблюдавам дъжда. — Дадохте ми рая, откъснахте ме от грозния свят, а точно сега не искам да се срещам с хората, които се възхищаваха на способностите и грацията ми. Не искам да се отделям от теб и от татко. Чувствам, че сме станали много близки, а приближават и празници. А ако пътищата дотук са затворени за рехабилитатора и терапевта ми, ще са затворени също и за теб и татко. Моля те, мамо, не ме гони, когато искам да остана. Имам нужда от теб и от татко. Дори се нуждая от шанса да се сближа с брат си. Напоследък често си мисля за него. Понякога той се отбива тук и

разговаряме. Мисля, че отново ставаме приятели, каквито бяхме, преди майка ти да се премести в съседната къща...

Неволно потръпнах при мисълта за двойната игра на Барт. Преструваше се на приятел на брат си, а зад гърба му прелъстяваше съпругата му.

— Остани, щом искаш, Джори. Но първо помисли. Двамата с Крис може да се преместим в града и да бъдем близо до вас. Ще създадем същите удобства и там.

— А можеш ли да ми родиш нов брат, мамо? Барт ще остане единственият ми брат. Искам да разбере, че се интересувам от него, преди нещо да ни се е случило. Искам да го видя щастлив. Искам да има такъв семеен живот, какъвто имаме ние двамата с Мел. Някой ден ще осъзнае, че не може да купи всичко с пари, а най-вече че не може да си купи любов. Не и като любовта между Мел и мен.

Той се замисли, а аз вътрешно страдах за него и за „любовта“ му. Той внезапно почервеня като пуловера, с който беше облечен.

— Или поне като семейния живот, който водехме. Със съжаление трябва да призная, че вече почти не съществува такъв. Но вината не е нейна.

Една седмица по-късно, докато пишех дневника сама в стаята си, чух бързите стъпки на Крис.

— Кати — започна възбудено той, хвърли палтото си и се отпусна в стола, — имам страхотни новини! Спомняш ли си опитите, в които участвах? Имам резултат. — Той ме вдигна от стола ми и ме настани пред огъня. За секунди ми обясни в подробности какво са се опитвали да постигнат е другите учени. — Това означава, че пет дни в седмицата ще отсъствам, но ще се връщам за уикендите. Сега е зима и пътищата не са разчистени, което пречи на работата в лабораторията. Но ако не си съгласна, ми кажи. Ти и семейството ми сте от първостепенно значение за мен.

Вълнението му около новия проект беше толкова очевидно, че не можех да стопя ентузиазма му със страховете си. Беше дал толкова много на мен, на Барт и Джори, а не бе получил почти нищо в замяна. Несъзнателно обвих ръце около врата му. Погледнах любимото лице. Открих леки бръчки около очите му, които не бях забелязала досега.

Пръстите ми докоснаха сребърните му кичури коса. По веждите му също се забелязваха посивели косъмчета.

— Ако смяташ, че ще си нещастна, ще се откажа и изцяло ще се посветя на семейството си. Но ще съм ти много благодарен, ако ми дадеш възможност да опитам. Когато се отказах от лекарската си практика в Калифорния, сметнах, че вече нищо няма да ме заинтересува така. Но явно съм сгрешил. Явно е трябвало да стане така, но ако е необходимо, мога да се откажа и да остана при семейството си.

Да се откаже изцяло от медицината? Той ѝ беше посветил по-голямата част от живота си. Смисълът на живота му беше да се чувства полезен. Ако трябваше да го задържа при себе си, като му попреча да се чувства полезен за обществото, щях да го съсипя, защото в момента беше в най-уязвимите години за един мъж.

— Кати — започна Крис, прекъсна мислите ми и отново облече дебелото вълнено палто, — добре ли си? Защо изглеждаш толкова тъжна? Ще се връщам всеки петък и ще тръгвам едва в понеделник сутрин. Моля те, обясни на Джори. Не, по-добре е сам да му обясня.

— Добре, щом така искаш. Но ще ни липсваш. Не зная дали ще мога да спя, ако не си до мен. Говорих с Джори, но той не иска да се премести в Шарлотсвил. Смятам, че много се е привързал към стаята си. Вече почти завършва работата по платнохода. А ще е грехота да го лишим от създадените удобства. А приближава и Коледа. Синди ще се върне за Деня на благодарността и ще остане до Нова Година. Крис, обещавай ми, че ще се опитваш да се връщаш всеки петък. Джори се нуждае от твоята и от моята помощ, след като Мелъди го предаде.

О, казах прекалено много.

Той присви очи.

— Какво криеш от мен? — Свали палтото си и внимателно го закачи.

Преглътнах тежко, опитах се да заговоря, но заекнах и се опитах да отместя погледа си от неговия, ала сините му очи ме принудиха да попитам:

— Крис, много ужасно ли ще ти се стори, ако узнаеш, че Барт е влюбен в Мелъди?

— А, това ли било? Знам, че го привлича от момента на пристигането си тук. Виждам как я гледа. Един ден ги видях в задния

салон. Седяха на канапето. Той беше разтворил роклята ѝ и целуваше гърдите ѝ. Оставих ги. Кати, ако Мелъди не го харесваше, щеше да го удари и да се опита да го спре. Вероятно смяташ, че Барт отмъква съпругата на Джори, когато той има най-голяма нужда от нея, но Джори не се нуждае от жена, която вече не го обича. Остави ги. Тя вече не би могла да помогне на Джори.

Не вярвах на ушите си.

— Ти защитаваш Барт! Да не би да смяташ, че е постъпил честно?

— Не, не смятам. Но животът никога не е честен, Кати. Честно ли беше Джори да счупи гръбначния си стълб и да не може да ходи? Не, не е честно. Достатъчно дълго време се занимавам с медицина и съм убеден, че не съществува справедливост. Добрите хора често умират преди лошите. Децата умират преди дядовците си. Кой би могъл да каже, че това е правилно? Но нищо не можем да направим. Животът е подарък, а по всяка вероятност смъртта е някакъв различен подарък. Кой сме ние, за да го определим? Приеми случилото се между Мелъди и Барт и стой по-близо до Джори. Карай го да се чувства щастлив, до деня, в който ще си намери нова жена.

Бях зашеметена от думите му.

— А бебето? Какво ще стане с бебето.

— За бебето нещата стоят различно. То ще принадлежи на Джори, независимо кого от братята ще предпочете Мелъди. Детето ще помогне на Джори да издържи, защото той може да не успее да направи друго.

— Крис, моля те, иди при Барт и му кажи да остави Мелъди. Не мога да понеса мисълта, че Джори ще загуби съпругата си в този момент от живота си.

Той поклати глава и каза, че Барт никога не го е слушал и едва ли сега щеше да го послуша. А вече беше разговарял с Мелъди, без мое знание.

— Приеми фактите, скъпа. Мелъди не желае Джори. Тя няма да си го признае, но зад всяка неизречена нейна дума, зад всичките ѝ извинения ясно проличава, че не желае да е съпруга на инвалид. Смятам, че ще бъде жестоко да я задържаме, а на Джори ще му е още по-трудно. Ако я заставим да остане, тя рано или късно ще му го върне, като му каже, че не е истински мъж, а аз искам да му спестя

това. По-добре да си отиде, преди да го е наранила по-силно, отколкото с връзката си с Барт.

— Крис — извиках, шокирана, че разсъждава така, — не можем да ѝ позволим да причини това на Джори.

— Кати, какво право имаме ние да ги съдим, след като Барт ни смята за грешници?

Крис замина на следващата сутрин и ми каза, че ще се върне в петък около шест часа. От прозореца си наблюдавах как колата му изчезва от погледа ми.

Колко празни ми се струваха дните, а нощите ми бяха безсънни без него — усещах прегръдката му, а не чувах шепота, с който ме уверяваше, че всичко ще се оправи. Смеех се с Джори, защото не исках той да разбере, че страдам от празното си легло. Щом Джори спеше сам, и аз щях да свикна с това. Знаех, че любовната връзка между Мелъди и Барт продължава, но те запазваха благоприличие и се опитваха да го скрият от мен. Но от начина, по който Джоел наблюдаваше Мелъди, знаех, че я смята за курва. Странно, че не гледаше така и на Барт, който беше виновен колкото нея. Но всъщност дори и силно религиозните мъже като Джоел винаги си мислеха, че това, което е позволено на петела, не важи за кокошките.

През втората седмица на ноември бяхме привършили с плановете си за Деня на благодарността. Времето стана още по-студено, а вятърът натрупа сняг около вратите, който през нощта замръзна, така че не можехме да подкараме нито една от многобройните ни коли. Един след друг прислужниците ни напускаха, докато остана само Тревър, който с моя помощ приготвяше храната ни.

Синди се прибра вкъщи и ни развеселяваше със смеха си и чара, който упражняваше над всички, освен над Барт и Джоел. Дори и Мелъди изглеждаше щастлива. След това се свиваше в леглото си, опитвайки се да не настине сега, когато електричеството ни често прекъсваше, а печките ни, управлявани от термостати, не топлеха. Трябваше да готвим на печката с въглища.

Барт спокойно занесе дървата в офиса си и забрави, че ние също бихме се насладили на топлината от огъня.

Той се беше усамотил с Джоел и кроеше планове за коледното тържество, така че аз трябваше да пренеса дърва за огъня в стаята на Джори, докато Синди играеше с него. Той седеше в инвалидната си количка, увит в одеяло, а на раменете му беше наметнато сако. Усмихна се на неуспешните ми опити да запаля огъня.

— Открехни комина, мамо, това винаги помага.

Защо забравих за това?

Скоро огънят гореше. Светлите пламъчета осветяваха стаята — така приятна през лятото и толкова различна през зимата, точно както Барт предсказа. Сега тъмните стени биха създали по-голям уют на Джори.

— Мамо — започна изведнъж Джори, — от известно време обмислям нещо. Много глупаво се държах досега. Вие бяхте прави през цялото време. Няма да се самосъжалявам в мига, в който остана сам, както правех досега. Просто ще приема неизбежното и ще се опитам да извлека полза от ситуацията. Точно както сте направили ти и татко, когато сте били затворени на тавана, ще се опитам да оползотворя времето. Ще имам време да прочета много книги, а следващия път, когато татко ми предложи да ме научи да рисувам с акварели, ще се съглася. Мога да опитам и с маслени бои или други техники. Искам да ви благодаря, че ме убедихте да се боря. Късметлия съм, че имам родители като вас.

Бях готова да заплача от щастие. Прегърнах го и го поздравих, че отново е станал оптимист, какъвто беше преди инцидента.

Синди беше подредила масата за бридж за двама, но Джори отново се зае с платнохода, който искаше да завърши преди Коледа. Опъваше въжетата, които бяха последната стъпка, преди да се заеме с боядисването му.

— Ще го подаря на един много специален човек, мамо — информира ме той. — На Коледа един човек в тази къща ще получи първото ми произведение.

— Купих го за теб, Джори, за да го наследят децата ти... — Замълчах, когато осъзнах, че съм казала „деца“.

— Няма значение, мамо, защото с този подарък ще си върна по-малкия брат, който ме обичаше, преди да се появи онзи старец и да го промени. Той ужасно иска да го притежава. Желанието се чете в очите му всеки път, когато проверява докъде съм стигнал. Винаги мога да

сглобя още един за детето ми. Сега искам да направя нещо за Барт. Той смята, че никой от нас не го харесва и не се нуждае от него. Никога не съм срещал човек, така неуверен в собствените си способности!

ПРАЗНИЧНИ ИЗНЕНАДИ

Настъпи Денят на благодарността и Крис се прибра рано сутринта. Рехабилитаторът на Джори вечеря с нас, като не откъсваше поглед от Синди, сякаш тя го беше омагьосала. Тя се държа като истинска дама и ме накара да се гордея с нея. На следващия ден с нетърпение прие поканата ни да ни придружи из магазините на Ричмънд. Мелъди поклати глава:

— Не съм в настроение.

Крис, Синди и аз заминахме с чиста съвест. Барт беше отлетял за Ню Йорк и знаехме, че няма да е при Мелъди, а рехабилитаторът обеща да остане при Джори, докато се върнем.

През тридневния ни престой в Ричмънд си починахме, установихме, че все още сме влюбени един в друг, а Синди прекара превъзходно, като непрекъснато пазаруваше.

— Виждате ли — заяви гордо тя, — не изхарчвам цялата си издръжка. Спестявам, за да купя хубави подаръци за семейството си. Само почакайте да разберете какво съм ви купила. Надявам се и Джори да хареса подаръка ми. А колкото до Барт, не ме интересува дали ще го хареса или не.

— А помислила ли си за вуйчо си Джоел? — попитах любопитно аз.

Тя се засмя и ме прегърна:

— Само почакай!

След няколко часа Крис зави по частния път, водещ към имението. В една от кутиите на задната седалка беше скъпата рокля, която бях купила за коледния бал, организиран от Барт. Синди също си беше избрала страхотна рокля, впечатляваща, но в същото време много изискана.

— Мамо, благодаря ти, че ми позволи да я купя — прошепна тя и ме целуна.

По време на отсъствието ни не се беше случило нищо особено. Единствено Джори беше завършил платнохода. Той стоеше величествено, а платната му бяха издути от невидим вятър.

— Посипах ги със захар — обясни Джори весело. — Имаше ефект. Взех платната, увих ги около една бутилка, според упътването, така че сега сме готови за път. — Той беше горд от постигнатото и се усмихна, докато Крис се приближи, за да разгледа платнохода отблизо. После му помогнахме да го разположи в специална кутия от стиропор, която щеше да го предпазва, докато премине в ръцете на новия си собственик.

Джори ме погледна с красивите си очи.

— Мамо, благодаря ти, че ми намери занимание за дългите дни. Когато го видях за първи път, се изплаших, че няма да съм в състояние да изработя нещо толкова трудно. Но стъпка по стъпка се справих с тези неясни и трудни инструкции.

— Така се печелят всички битки в живота, Джори — каза Крис, а аз прегърнах Джори още по-силно. — Не постигаш всичко наведнъж. Правиш една крачка, после втора, трета... докато достигнеш целта си. Трябва да кажа, че си се справил превъзходно с платнохода. По-професионална изработка не съм виждал. Ако Барт не оцени положените усилия, наистина ще ме разочарова. — Крис се изправи и се усмихна на Джори.

— Изглеждаш по-силен, по-здрав. Не се отказвай от акварелните бои. Трудно е да свикнеш, но смятам, че ще ти харесат повече от маслените. Мисля, че някой ден ще станеш художник.

Долу Барт разговаряше по телефона с банковите чиновници и ги инструктиреше да закупят някакъв замиращ бизнес. След това се обади на някой друг за коледното тържество, което планиреше като компенсация за трагедията, сполетяла ни на рождения му ден. Слушах го и си мислех, че е добре, че разходите по поръчките му не се покрива от личната му сметка, а от тръста „Корин Фоксуърт Уинслоу“. Това му позволяваше да използва само за себе си годишните си петстотин хиляди долара. Но Барт побесняваше, че трябва да се консултира с Крис за всеки разход над десет хиляди долара.

Барт затвори слушалката и ме погледна:

— Майко, трябва ли да стоиш на вратата и да подслушваш, не ти ли казах да не ме безпокоиш, когато съм зает!

— А как да те видя?

— За какво съм ти?

— За какво може една майка да иска да види сина си?

Тъмните му очи омекнаха.

— Нали имаш Джори... той винаги ти е бил предостатъчен.

— Не, тук грешиш. Ако тебе те нямаше, Джори щеше да ми е достатъчен. Но имам и теб и ти си важна част от живота ми.

Той ме погледна неуверено, след което се отправи към прозореца и ми обърна гръб. Гласът му прозвуча тъжно, меланхолично.

— Помниш ли, когато криех дневника на Малкълм в ризата си? Малкълм беше писал толкова много неща за майка си и колко я е обичал, докато тя не избягала с любовника си и не го оставила при омразния му баща. Някаква част от омразата на Малкълм се е предала и на мен. Всеки път, когато те видя да се качваш с Крис по стълбите, изпитвам нужда да се пречистя от срама, който аз изпитвам, а вие — не. Затова не ми чети лекции за Мелъди, защото нашият грях е много по-малък от вашия.

Нямаше съмнение, че е прав, и това ме нараняваше най-силно.

Скоро свикнах да виждам Крис само през уикендите, въпреки че сърцето ми страдеше, а леглото ми се струваше огромно без него. Сутрин се ослушвах да доловя подсвиркването му, докато се бръсне и къпе, но не след дълго свикнах и с това. Колко бързо се приспособяваха хората и как бяха готови да изтърпят всеки ужас, всяка несправедливост, всяка неправда в замяна на моментната радост.

Докато наблюдавах как Крис се прибира, се изпълвах с младежко опиянение, сякаш чаках бащата на Барт да се измъкне от Фоксуърт Хол и да дойде при мен във вилата. Явно не приемах присъствието му по същия начин, както когато го виждах всяка сутрин, всяка нощ. Уикендите се превърнаха в мечта, в нещо ценно. Крис стана повече мой любовник, отколкото съпруг. Липсваше ми брат ми, който беше моята половинка. Обичах новия си съпруг — любовник, който се различаваше от онзи, с когото бях свикнала.

Нямаше думи или средства, които да могат да ни разделят, след като го бях приела за свой съпруг, загърбвайки всички морални правила на обществото.

Но съвестта ми използваше различни трикове за свое успокоение. Съзнателно разделях мъжа Крис от онова момче, което ми беше брат, и двамата следвахме тази несъзнателна игра е

изключителен финес. Не я обсъждахме, когато нямаше смисъл. Той вече не ме наричаше „моята лейди Катрин“. Не се закачаше с думите: „Не позволявай буболечките да те хапят!“ Забравихме всички поздравии от времето, когато бяхме затворени на тавана, и се наслаждавахме на зрялата си възраст.

Една декемврийска петъчна вечер се прибра по-късно, изтупа краката си във фоайето, докато аз се криех в сянката на ротондата и го наблюдавах как сваля палтото си и го закача в гардероба за гости. Забърза по стълбите, като викаше името ми. Излязох от сянката и се хвърлих в прегръдката му.

— Пак закъсна! — приплаках аз. — С кого се срещаш в лабораторията?

„С никого“ — уверяваха ме целувките му.

Уикендите бяха толкова кратки!

Обяснявах му всичко, което ме безпокоеше — Джоел, който се разхождаше загадъчно из къщата и се мръщеше неодобрително на всяко мое действие. Разказах му за Мелъди и Барт и за Джори, който непрекъснато копнееше за съпругата си. Не понасяше безразличието ѝ, но я обичаше и непрекъснатите ми опити да ѝ напомня за съпругеските ѝ задължения го разстройваха още повече.

Крис лежеше до мен и слушаше нетърпеливо тирадите ми, а най-накрая каза сънено:

— Катрин, понякога убиваш желанието ми да се прибирам къщи. С непрекъснатите си подозрения и разкази разваляш всичко хубаво между нас. А всички това е плод на въображението ти. Не е ли крайно време да престанеш? Искам да пораснеш, Катрин! Объркваш и Джори с подозренията си. Може би ако се научиш да очакваш добро от хората, наистина ще го получиш.

— И преди съм слушала философията ти, Кристофър! — Гласът ми режеше като нож и го накарах да си спомни вярата в майка си и доброто, което очаквахме от нея. Крис, ще се вразумиш ли някога? Не посмях да изрека тези думи, просто не посмях. Въпреки възрастта си той все още бе съхранил момчешкия си оптимизъм. Присмивах му се, но вътрешно изгарях от желание да притежавам неговата вяра, защото в нея той намираще покой, докато аз живеех ден за ден и сякаш се движех по жарава.

Барт седеше пред огъня и се опитваше да се съсредоточи върху „Уолстрийт Джърнъл“, докато Джори и аз опаковахме коледните подаръци върху една голяма маса, специално разчистена за случая. Докато завързвах красивите панделки и подрязвах опаковъчната хартия, се сетих, че от момента на пристигането си Синди се носеше замечтано из къщата, потънала в собствените си мисли, и сякаш изобщо не беше при нас. Почти забравих за съществуването ѝ, тъй като тя изобщо не ме безпокоеше, и се грижех за Джори. Не се изненадах, когато пожела да замине в Шарлотсвил с Крис, за да довърши покупките си и да отиде на кино. Щяха да се върнат в петък. Крис живееше в гарсонiera и смяташе да я настани да спи на канапето.

— Мамо, изненадата ми за Коледа наистина ще те зарадва!

Едва след като замина, се замислих на какво ли се дължи щастливата усмивка по лицето ѝ.

Докато двамата с Джори опаковахме подаръците му със сатенени панделки и им слагахме етикети, чух спирачките на кола, забързани стъпки пред входа и гласа на Крис. Беше само два часа следобед, когато влезе в любимия си салон. Синди вървеше до него, а за мое най-голямо учудване един красив младеж на около осемнайсет години ги придружаваше. Вече знаех, че Синди смята младежите, които не бяха с поне две години по-възрастни от, нея, за много неопитни. Обичаше да ме дразни с думите, че колкото по-възрастни и опитни са, толкова по-добре за нея.

— Мамо — каза радостно Синди, а очите ѝ блестяха от щастие, — това е изненадата, за която ти казах.

Усмихнах се, наистина изненадана. Синди нито веднъж не бе споменавала, че „изненадата ѝ“ е гост, когото е поканила, без да поиска разрешение. Изправих се и Крис ми представи приятеля на Синди, с когото се беше запознала в Южна Каролина. Казваше се Ланс Спалдинг. Младежът се извисяваше внушително, докато се здрависваше с мене, с Джори и с ядосания Барт.

Крис ме целуна по бузата, прегърна Джори и забърза към вратата.

— Кати, извинявай, че тръгвам веднага, но ще се върна утре сутринта. Синди не искаше да чака до утре, за да доведе приятеля си.

Трябва да свърша още няколко неща в университета, а не съм приключил и с покупките. — Той ми отпрати чаровна усмивка. — Скъпа, не се сърди, имам две седмици почивка. Приятно прекарване, Ланс — обърна се той към младежа.

Вярна на себе си, Синди придърпа приятеля си към най-негостоприемно настроения човек.

— Барт, знаех си, че няма да имаш нищо против гостуването на Ланс. Баща му е президент на верига банки във Вирджиния.

Магически думи. Усмихнах се на съобразителността на Синди. Изведнъж грубото поведение на Барт се промени. Притесних се от начина, по който се опитваше да изсмуче всякаква информация от младежа, който явно беше много привързан към Синди.

Синди беше станала още по-красива. Приличаше на зимна роза в тесния си бял пуловер с розови ленти, в тон с клина ѝ. Имаше прекрасно тяло, което непрекъснато подчертаваше.

Засмя се щастливо, хвана ръката на Ланс и го дръпна от Барт.

— Ланс, нека ти покажа къщата. Имаме автентични рицарски доспехи, но за мене са много малки. Мама вероятно може да ги облече, но не и аз. Музикалният салон е по-голям от тази стая, а моята стая е най-красива. Помещенията на родителите ми са невероятни. Барт не ми е показвал стаите си, но съм сигурна, че и те са страхотни.

Тя замълча, обърна се и отпрати подигравателна усмивка към Барт. Той се намръщи.

— Да не си посмяла да влизаш в стаите ми! — нареди грубо той. — Ланс, докато си тук, не забравяй, че си мой гост и очаквам да се отнасяш почтено със Синди.

Лицето на младежа почервения, преди да отвърне:

— Да, разбира се.

След секунда изчезнаха от погледа ни, но все още чувахме похвалите, които Синди сипеше за Фоксуърт Хол. Барт ми каза мнението си за приятеля на Синди:

— Не ми харесва. Много е голям за нея и е много мазен. Трябваше да ме предупредите. Знаеш, че не обичам неочаквани гости.

— Барт, напълно съм съгласна с теб, че Синди трябваше да ни предупреди, но тя явно се е страхувала да не ѝ откажем. А той ми изглежда приятен младеж. Не забравяй колко мило се държа Синди в

Деня на благодарността. Не ни създаде никакви неприятности. Вече е голяма.

— Да се надяваме, че ще продължи да се държи добре — промърмори той и леко се усмихна. — Видя ли как я гледаше. Омагьосала е горкото момче.

Успокоих се и се усмигнах първо на Барт, а после и на Джори, който си играеше с коледните лампички, след което мълчаливо нареди подаръците си под елхата.

— По традиция семейство Фоксуърт организират коледен бал — каза мило Барт. — Вуйчо Джоел собственоръчно изпрати поканите ми преди две седмици. Ако времето не се развали, очаквам поне двеста души. А в противен случай предполагам, че поне половината ще успеят да дойдат. В края на краищата не могат да си позволят да ме пренебрегват, при положение че им осигурявам толкова работа. Банкери, адвокати, брокери, доктори, бизнесмени и съпругите им, приятелките им, както и каймакът на местното общество. Така че поне веднъж, майко, няма да се оплакваш, че водим изолиран живот.

Джори отново се вгълби в книгата си, твърдо решен да не позволи на Барт да го разстрои. Профилът му изглеждаше съвършен на фона на отблясъците от огъня. Къдравата му коса се спускаше по лицето му и се повдигаше от яката на спортната му риза. Барт беше облечен в официален костюм, сякаш всеки момент щеше да се отправи към някаква важна делова среща. В този момент се появи Мелъди. Носеше някаква безформена сива дреха, която висеше на раменете ѝ и се издуваше отпред, сякаш беше глътнала диня. Веднага потърси с поглед Барт, който скочи, извърна си и излезе от стаята. Настъпи неловко мълчание.

— Горевидях Синди — каза Мелъди, избягвайки очите на Джори. Седна до огъня и протегна ръцете си, за да ги стопли. — Приятелят ѝ изглежда възпитан и много красив. — Тя продължаваше да наблюдава огъня, независимо че Джори се опитваше да я накара да го погледне. Душата му се четеше в очите му, когато той се отказа и натъжен отново зачете. — Синди явно харесва тъмнокоси мъже като братята си — продължи Мелъди отнесено, сякаш нищо не я интересуваше.

Джори ядосано я погледна.

— Мел, не можеш ли да ми кажеш поне едно „здравей“. Аз съм жив и се опитвам да оцелея. Не можеш ли да кажеш или да направиш нещо, което да ми напомни, че съм ти съпруг?

Мелъди с нежелание извърна глава към него и му се усмихна. По очите ѝ се разбираше, че той вече не е същият съпруг, когото страстно е обичала. Сега за нея беше само инвалид, който я потискаше и притесняваше.

— Здравей, Джори — каза послушно тя.

Защо не искаше да го целуне? Защо не искаше да се опита, дори и да не го обича вече?

Лицето на Джори бавно почервения, той сведе глава и се загледа в подаръците, които толкова красиво беше опаковал.

Точно се готвех да нагрубя Мелъди, когато Синди и Ланс се върнаха с блеснали очи и зачервени лица. Не след дълго се появи и Барт. Той обходи с поглед стаята, забеляза, че Мелъди все още е тук, и се приготви отново да излезе. Мелъди изведнъж се изправи и изчезна. Тогава Барт се върна, седна и кръстоса крака, успокоен, че Мелъди я няма.

Ланс заговори, усмихвайки се на Барт.

— Разбрах, че всичко това ви принадлежи, господин Фоксуърт.

Барт се намръщи.

— Барт... — започна колебливо Ланс, — къщата наистина е забележителна. Благодаря ви за поканата. — Погледнах Синди, която отстояваше позициите си, докато Барт я гледаше ядосано, дори когато Ланс невинно продължи: — Синди не ми показва вашите стаи и кабинета ви, но се надявам вие да го направите. Надявам се някой ден да притежавам подобна къща. Голям привърженик съм и на електронните уреди, за които Синди ми разказа.

Барт внезапно се изправи, сякаш се гордееше с електронното си оборудване.

— Разбира се, с радост ще ти покажа стаите и кабинета си. Но предпочитам Синди да не ни придружава.

След вечерята, приготвена от Тревър, се оттеглихме в музикалния салон. Мелъди вече си беше легнала. Барт заяви, че ще става рано и също отива да си ляга. Разговорите изведнъж замлъкнаха и всички се отправихме към стълбите. Показах на Ланс стаята, предназначена за него. Намираше се в източното крило, недалеч от

стаята на Барт, докато стаята на Синди беше близко до моята. Синди се усмихна и целуна по бузата Ланс Спалдинг.

— Лека нощ, скъпи принце — каза тя и прошепна:

— Раздялата е толкова сладка тъга.

Барт беше скръстил ръце на гърдите си, както правеше Джоел, и наблюдаваше сцената намръщено.

— Дано да е истинска раздяла — заяви многозначително той, като изгледа първо Ланс, а после Синди, и се отправи към стаята си.

Първо изпратих Синди до нейната стая, разменихме няколко думи и се целунахме за „лека нощ“. Спрях пред вратата на Мелъди. Чудех се дали да не почукам и да се опитам да я вразумя. Въздъгнах, защото знаех, че няма да успея, както не успях да го направя досега. После се отправих към стаята на Джори.

Той лежеше и гледаше тавана. Тъмните му очи, пълни със сълзи, се обърнаха към мен.

— Мелъди от много време не е идвала да ме целуне за „лека нощ“. Ти и Синди винаги намирате време за това, но съпругата ми ме пренебрегва, сякаш не съществувам за нея. Вече няма причина да не спим в едно легло, но тя не би го направила, дори и ако я помоля. Завърших платнохода и не зная как да запълвам времето си. Не искам да започвам нов за детето ни. Чувствам се толкова непълноценен, толкова отдалечен от живота, от себе си и най-вече от съпругата си. Мамо, не зная как бих живял без теб, без татко и Синди.

Прегърнах го и прокарах пръсти по косата му, както когато беше малко момче. Казах му онези неща, които трябваше да чуе от Мелъди. Съжалявах я, че не е силна, ненавиждах я, че не го обича достатъчно и не полага никакви усилия да облекчи страданията му.

— Лека нощ, любими мой принце — казах му от вратата. — Не се отказвай от мечтите си, Джори, защото животът предлага много възможности за щастие. Твоето време още не е изтекло.

Той се усмихна, пожела ми „лека нощ“ и аз се отправих към апартамента ни.

Изведнъж Джоел изскочи пред мен и ми препречи пътя. Носеше някакъв избелял халат. Посивялата му коса беше щръкнала като рога, а краищата на дрехата му се влачеха като опашка зад него.

— Катрин — заяви грубо той, — осъзнаваш ли какво прави онова момиче в този момент?

— Онова момиче? Кое момиче? — попитах също толкова грубо аз.

— Знаеш за кого говоря, за дъщеря ти. В този момент забавлява младия мъж, когото доведе.

— Забавлява? Какво искаш да кажеш?

Той се усмихна зловещо.

— Е, ти би трябвало да знаеш. Това момче е в леглото й!

— Не ти вярвам!

— Ами тогава провери — бързо отвърна той. — Ти никога не ми вярваш. Бях в задния салон и го видях как се промъква по коридора. Проследих го. Тя го посрещна и го покани да влезе.

— Не ти вярвам — повторих по-неуверено аз.

— Страх те е да не откриеш, че казвам истината? Тогава ще се убедиш ли, че не съм ви враг?

Не знаех какво да кажа. Синди беше обещала да се държи прилично. Знаех, че е невинна. Държеше се идеално, помагаше на Джори и се опитваше да не се заяжда с Барт. Джоел вероятно лъжеше. Завъртях се и се отпавих към стаята й. Джоел се влачеше след мен.

— Възнамерявам да ти покажа, че лъжеш, Джоел — казах аз.

Спрях пред вратата на Синди, ослушах се и не чух нищо. Вдигнах ръка и почуках.

— Не! — изсъска Джоел. — Ако искаш да научиш цялата истина, не ги предупреждавай. Просто отвори вратата и влез в стаята.

Спрях и дори за миг не помислих, че може да е прав. Не исках Джоел да ми казва какво да правя. Погледнах го, почуках веднъж, изчаках няколко секунди, отворих вратата на стаята на Синди и пристъпих вътре. Стаята бе осветена от лунните лъчи.

А на леглото на Синди бяха преплетени две голи тела.

Стоях вцепенена. Усещах, че в гърлото ми се надига вик, но се овладях. Пред очите ми Ланс Спалдинг лежеше върху шестнайсетгодишната ми дъщеря и се движеше ритмично. Синди беше хванала бедрата му, а дългите й червени нокти се впиваха в кожата му. Главата й се въртеше наляво и надясно, а тя стенеше от удоволствие, което ми показва, че не й е за първи път.

Какво трябваше да направя? Да затворя вратата и да изляза? Да се разбеснея и да изгоня Ланс? Стоях безпомощно и не можех да реша какво да направя, когато чух някакъв шум зад гърба си.

Някой въздъхна. Завъртях се и видях Барт, който гледаше как Синди се обърна и възседна Ланс. Клатеше се върху него, стенеше и изричаше вулгарности, като се интересувахе само какво дава и какво получава.

Барт не се поколеба.

Приблужи се до леглото и хвана Синди през кръста. Със силно движение я откъсна от момчето, което изглеждаше съвсем безпомощно. Барт безцеремонно пусна Синди на пода. Тя извика и падна по лице върху килима.

Барт не я чу.

Беше прекалено зает с младежа. Юмруците му се стоварваха по красивото лице на Ланс. Чух как му счупи носа и наоколо рукна кръв.

— НЕ ПОД МОЯ ПОКРИВ! — извика той, докато удряше лицето на момчето. — **НЯМА ДА ПРЕЛЮБОДЕЙСТВАТЕ ПОД ПОКРИВА МИ!**

Точно преди секунда исках да направя същото нещо. Сега се спуснах да спася момчето.

— Барт, СПРИ! ЩЕ ГО УБИЕШ!

Синди крещеше истерично и се опитваше да прикрие голотата си с дрехите, разпилени по пода. Джоел беше влязъл в стаята и гледаше Синди укорително, после се обърна и ми се усмихна със задоволство, което сякаш ми казваше: „Нали ти казах. Каквато майката, такава и дъщерята.“

— Видя ли какво разглежено същество си, отгледала? — каза Джоел като обвинител.

— Глупак! — извиках аз. — Какво право имаш да обвиняваш, когото и да било?

— Ти си глупава, Катрин. Също като майка си. Тя пожелаваше всички мъже, дори и получичо си. Приличаше на това голо момиче на пода... беше готова да легне с всеки, който носи панталони.

Неочаквано Барт пусна Ланс и се нахвърли върху Джоел.

— Млъкни! Как смееш да казваш на майка ми, че прилича на майка си! Това не е вярно!

— Погледни нещата от моята гледна точка, Барт — каза мило Джоел. — Корин си получи заслуженото. Също както майка ти ще си получи заслуженото някой ден. А ако съществува справедливост в този

свят и ако има Бог на небето, това голо момиче на пода накрая ще гори в огъня, който заслужава.

— Да не си посмял да говориш така — извика Барт. Толкова беше ядосан на Джоел, че забрави за съществуването на Синди и Ланс, които трескаво навличаха дрехите си. Барт се поколеба, сякаш се учуди, че защитава момичето, което не признаваше за своя сестра.

— Вуйчо, това е моят живот! — заяви той. — А това семейство е мое, а не твое. Аз ще раздавам справедливост, а не ти.

Джоел тръгна по коридора, объркан и потресен, треперещ като възрастен човек, превит почти наполовина.

Щом Джоел се скри от погледа ни, Барт се нахвърли върху мен:

— ВИЖДАШ ЛИ! — извика той. — Синди доказа, че е точно такава, каквато подозирах! Не е възпитана, мамо! НЕ Е! През цялото време се е преструвала и си е мислела как ще се забавлява с Ланс. Искам да напусне дома и живота ми завинаги!

— Барт, Синди ми е дъщеря, не можеш да я изгониш! Ако все още искаш да накажеш някого, изгони Ланс. Прав си, че Синди не трябваше да прави това, а Ланс не трябваше да се възползва от гостоприемството.

Той сякаш малко се поуспокои.

— Добре, Синди може да остане, след като я обичаш, каквото и да се случи. Но това момче си отива още тази вечер! — Той се обърна към Ланс: — Бързо събери нещата си, защото след пет минути ще те закарам на летището. И ако отново докоснеш Синди, ще ти строша и останалите кокали! И не си мисли, че няма да разбере. Аз също имам приятели в Южна Каролина.

Ланс Спалдинг беше пребледнял, докато бързо събираше дрехите си в куфара, който беше разопаковал. Дори не ме погледна, когато прошепна притеснено.

— Извинете, госпожо Шефийлд — каза той и изчезна, а Барт го следваше по петите.

Обърнах се към Синди, която беше облякла нощницата си и ме гледаше изплашено.

— Доволна ли си, Синди? — попитах студено. — Наистина ме разочарова. Очаквах повече от теб. Ти ми обеща. Обещанията нищо ли не означават за теб?

— Моля те, мамо — проплака тя, — обичам го. Желаях го и смятам, че чаках достатъчно дълго. Това беше коледният ми подарък за него... и за мен.

— Синтия, не ме лъжи! Не ти беше за първи път. Не съм чак толкова глупава, колкото предполагаш. Двамата с Ланс сте се любили и преди.

— Мамо, няма ли да ме обичаш вече? — проплака тя. — Моля те, не ме изоставяй, защото в противен случай ще умра! Вие с татко сте ми единствените родители. Заклевам се, че това няма да се повтори! Моля те, прости ми! Моля те!

— Ще си помисля — отвърнах хладно аз и затворих вратата ѝ.

На следващата сутрин Синди нахлу в стаята ми, докато се обличах. Хълцаше истерично.

— Мамо, моля те, не позволявай на Барт да ме изгони! Той винаги разваля празниците ми, когато е наблизо! Мразя го! Наистина го мразя! Той унищожи лицето на Ланс, съсипа го!

Тя беше права. Трябваше да науча Барт да се владее. Колко жалък изглеждаше красивият младеж — носът му беше счупен, очите му — насинени, а цялото му лице беше покрито с драскотини.

След заминаването на Ланс Барт изпадна в особено настроение. По лицето му се появиха дълбоки бръчки, които не бях забелязвала досега. Отказваше да разговаря със Синди. Държеше се с мен, сякаш не съществувах. Седеше умълчан и ме наблюдаваше, след което се загледа в разплаканата Синди. Не си спомнях друг път, в който да беше позволила на някой от нас да я види как плаче.

Не чакахме ли вече достатъчно дълго?

По-късно поговорих със Синди.

— Синди, шокирана съм от поведението ти. Барт има основание да е ядосан, дори и да не одобрявам действията му срещу момчето. Него мога да разбера, но не и теб. Всеки мъж би влязъл в стаята ти, след като си отворила вратата си и си го поканила вътре. Трябва да ми обещаеш повече да не постъпваш така. Когато навършиш осемнайсет години, сама ще отговаряш за постъпките си, но дотогава, докато живееш в тази къща, няма да се любиш с никого! Разбираш ли?

Сините ѝ очи се разшириха и пробляснаха под напирещите сълзи.

— Мамо, не живеем в осемнайсети век. Всички момичета го правят! Аз и без друго изчаках доста повече от останалите, а доколкото зная, и ти не си била по-различна от мен.

— Синди! — прекъснах я грубо. — Да не си посмяла да се занимаваш с миналото ми! Нямах представа какво трябваше да понеса, докато твоето детство беше изпълнено с щастие и с нещата, които ми бяха отказани.

— Щастливо детство ли? — попита тъжно тя. — Забрави ли всички гадни неща, които ми причиняваше Барт? Вярно е, че не съм била затворена и бита, но и аз си имах проблеми. Барт ме караше да се чувствам несигурна в себе си, затова изпробвам всички момчета, с които се срещам. Просто не мога да се въздържа.

Бяхме в спалнята ѝ, а Барт беше долу. Приблжих се и я прегърнах.

— Не плачи, скъпа. Разбирам как си се чувствала. Но се опитай да разбереш какво изпитват родителите към дъщерите си. Аз и баща ти ти желаем само най-доброто. Не искаме никой да те нарани. Нека случилото се с Ланс да ти бъде за урок, и се опитай да се въздържаш, докато навършиш осемнайсет години и узрееш. Ако можеш, се въздържай и след това.

Когато започнеш да водиш полов живот отрано, обикновено бързо се разочароваш. Така стана с мен, а съм те чувала хиляди пъти да повтаряш, че искаш да имаш блестяща филмова кариера, а мъжете и бебетата могат да почакаат. Много момичета са забременявали от необузданите си страсти. Внимавай, преди да се обвържеш с някого. Не се влюбвай бързо, защото можеш да понесеш много изненади. Опитай се да поддържаш връзка без секс, Синди, и така ще се предпазиш от разочарованието, че си дала прекалено много от себе си.

Ръцете ѝ се обвиха около мен, погледът ѝ омекна и разбрах, че отново сме майка и дъщеря.

По-късно двете със Синди слязохме долу и установихме, че всичко е побеляло от сняг, спуснала се е мъгла, която ни е изолирала от останалия свят.

— Сега всички пътища от Шарлотсвил ще са затворени — заявих тъжно на Синди. — А Мелъди се държи странно и се

притеснявам за здравето на бебето. Джори се е затворил в стаята си, сякаш не иска да се среща с нея или с някой от нас. Барт се разпорежда, сякаш заедно с къщата притежава и всички нас. Ох, как бих искала Крис да е при нас. Разстройвам се, когато го няма.

Обърнах се и забелязах, че Синди ме гледа учудено. Когато я попитах защо ме наблюдава така, тя промърмори:

— Просто понякога се учудвам как двамата все още държите един на друг, а аз толкова често се влюбвам, мамо, някой ден трябва да ми обясниш как да накарам мъжете да обичат мен, а не тялото ми. Да можеше момчетата да ме гледат първо в очите, както татко гледа в твоите. Да можеше поне от време на време да обръщат внимание на лицето ми, защото то не е грозно. Но те виждат само гърдите ми. Бих желала да ме проследяват с поглед, така както Джори не откъсва очи от Мелъди.

Синди ме прегърна и облегна лицето си върху рамото ми.

— Толкова съжалявам за неприятностите, които ви причиних снощи. Благодаря ти, че не ми се кара повече. Помислих върху нещата, които ми каза, и разбрах, че си права. Ланс си изпати, а аз трябваше да се досетя. — Тя ме погледна умолително. — Мамо, говорех съвсем сериозно, когато ти казах, че всички момичета в училище опитаха още на единайсет, дванайсет или тринайсет години. Аз наистина обичам Ланс. И освен това се въздържах, въпреки че момчетата ме преследваха повече, отколкото преследваха други. Момчетата смятаха, че го правя, но не беше така. Преструвах се, но един ден чух момчетата да се хвалят и да говорят, че не са успели да ме свалят. Говореха за мен като за някакъв идиот или лесбийка. Тогава реших да позволя на Ланс да спи с мен. Това беше специалният подарък, който пазах за него.

Гледах я и се чудех дали ми казва цялата истина, а тя продължи и ми разказа как била единственото момиче от групата ѝ, което се е въздържало до шестнайсетгодишна възраст, а това в днешно време се смятало за доста голяма възраст.

— Моля те, не се срамувай от мен. От дванайсет години искам да го направя, но се въздържах заради твоите думи. Трябва да разбереш, че не спах просто така с Ланс. Обичам го. А преди вие да влезете, се чувствах толкова добре.

Какво трябваше да кажа сега? Собствената ми младост, изпълнена със страст, бе готова да изскочи от спомените ми. Представих си Пол... и как мечтаех да ме посвети в различните начини на любене, особено след като първият ми опит в секса ме изпълваше с такава вина, че дори и сега бях готова да се разплача, когато погледнех луната — свидетел на греха ни.

Крис се обади около шест часа и каза, че цял ден се опитва да се свърже с мен, но връзката е била прекъсната.

— Ще се върна за Бъдни вечер — каза мило той. — Наех един снегорин, който ще разчисти пътя, а аз ще го следвам. Как вървят нещата?

— Добре — казах и излъгах, че бащата на Ланс е паднал по стълбите и момчето е трябвало да се прибере веднага. После продължих да му обяснявам, че всичко за коледната вечер е готово, подаръците са опаковани, елхата е подредена, но Мелъди както обикновено се е затворила в стаите си, сякаш единствено те ѝ осигуряват спокойствие на този свят.

— Кати — започна Крис, — колко хубаво би било, ако не се опитваше да ме лъжеш. Ланс не си отиде. Всички полети бяха отменени. В този момент той е на около десет фута от будката. Дойде при мен и си призна всичко. Погрижих се за носа и за раните му, като проклинах Барт през цялото време.

Рано на следващата сутрин научихме от радиото, че всички пътища до селото и града са затрупани. Цял ден слушахме синоптиците, които сякаш контролираха живота ни.

— Досега не е съществувала по-драматична зима — напевно каза говорителят и съобщи синоптичната обстановка.

— Всички рекорди са счупени...

Двете със Синди часове наред седяхме пред прозореца, Джори често се присъединяваше към нас. Наблюдавахме как снегът се трупа и ни откъсва от света.

В мислите ми изплуваха спомените, когато четиримата бяхме затворени в таванската стая, шепнехме си за Дядо Коледа и обяснявахме на близнаците, че той със сигурност ще ни открие.

Кашлянето на Джори ме върна към действителността. Джори имаше пристъпи на кашлица на всеки няколко минути. Погледнах го разтревожено.

Той скоро се отправи към стаята си и каза, че ще си ляга. Искан да отида с него, но знаех, че желае да се справи сам.

— Започвам да намразвам това място — промърмори Синди. — Сега Джори настина. Затова доведох Ланс с мен. Знаех си, че ще се чувствам така. Надявах се всяка вечер да си организираме малко тържество и да се напиваме, за да можем да понесем съжителството с Барт и стария Джоел. Надявах се за известно време да се чувствам щастлива с Ланс. Сега не остана друг, освен тебе, мамо. Джори страни от мен и смята, че съм много млада, за да разбере проблемите му. Мелъди не разговаря нито с мен, нито с някой друг. Барт се разхожда намръщено наоколо, а от този възрастен мъж ме побиват тръпки. Нямаме никакви приятели. Не очакваме изненадващи телефонни позвънявания. Само си лазим по нервите. А е Коледа. С нетърпение очаквам бала, организиран от Барт. Това поне ще ми даде възможност да се запозная с много хора.

Внезапно се появи Барт и се нахвърли върху Синди.

— Никой не те задължава да оставаш. Ти си просто никаквицата, която майка ми трябваше да осинови.

Синди почервения.

— Отново ли се опитваш да ме нараниш, глупако? Вече не можеш да ме нараниш. Мислих, че сме приключили с това.

— Да не си посмяла да ме наричаш глупак.

— Глупак! ГЛУПАК! — Тя отстъпи назад, като буташе столовете и се опитваше да накара Барт да я преследва, за малко развлечение.

— Синди! — навесих се възмутено. — Как смееш да разговаряш така с Барт. Сега му се извини.

— Няма, защото в действителност не съжалявам — извика тя пред Барт. — Той е негодник, маниак, луд и се опитва да ни подлуди.

— ПРЕСТАНИ! — изкрещях, като видях, че лицето на Барт пребледня.

Той се хвърли напред и я хвана за косата. Тя се опита да избяга, но той я улови по-здраво. Спуснах се и хванах свободната му ръка, за да я предпазя от удара му. Той се надвеси над нея.

— Момиченце, ако още веднъж посмееш да ми говориш така, ще проклинаш дните си. Много се гордееш с лицето, тялото и косата си. Само да чуя още една обида, и ще те принудя да се криеш в тоалетните и да чупиш всички огледала.

Мъртвешкият му глас показваше, че е съвсем сериозен. Преместих се, за да помогна на Синди да се изправи.

— Барт, не говори така. През целия си живот си тормозил Синди. Не можеш да я обвиняваш, че иска да си отмъсти.

— Значи въпреки обидите, които тя ми нанесе, взимаш нейната страна?

— Синди, извини се — помолих аз, обръщайки се към нея. След това се извърнах и към Барт. — Моля те, Барт, извини се и ти.

Съзрях колебание в погледа на Барт, защото той виждаше колко съм разстроена. Но колебанието му изчезна в момента, в който Синди изкрещя:

— Не! Не съжалявам! И не се страхувам от него. Ти си толкова луд, колкото онзи ненормален старец, който се влачи из коридорите и си мърмори под носа. Братко, ти май си падаш по старците!

— Синди! — изкрещях шокирано аз. — Веднага се извини на Барт!

— Никога, НИКОГА! Не и след всичко, което причини на Ланс.

Гневът, изписан върху лицето на Барт, ме изплаши.

В този миг Джоел влезе в стаята. Стоеше със скръстени ръце и се взираше в разгневените очи на Барт.

— Сине... успокой се. Господ вижда и чува всичко и след време раздава правосъдие. Тя е като малко птиче в гората. Следва инстинктите си, без да спазва никакъв морал. Действа, говори и се движи, без да се замисля. Не представлява нищо в сравнение с теб, Барт. Нищо друго, освен купчина кости, кожа и коса. А ти си роден за вожд.

Барт се успокои, сякаш беше хипнотизиран. Последва Джоел, без изобщо да се обърне към нас. Потръпнах от страх, като видях как Барт последва възрастния мъж доброволно и без всякакви въпроси. Интересно как Джоел беше постигнал такава власт над него?

Синди се отпусна в ръцете ми и се разплака.

— Мамо, какво не е наред с мен и с Барт? Защо му говоря такива неща и искам да го нараня? Защо и той постъпва така с мен? Искам да го обиждам. Искам да му отмъстя за всичко, което направи, за да ме нарани.

Тя хълцаше и изливаше мъката си в прегръдката ми, докато се успокои.

В много отношения Синди ми напомняше за самата мен. Толкова мечтаеше да обича и да бъде обичана, да води пълноценен, вълнуващ живот, преди да узрее достатъчно, за да поеме отговорностите си.

Въздъгнах и я прегърнах. Някой ден, по някакъв начин семейните ми проблеми щяха да бъдат разрешени. Вярвах в това и се надявах Крис да се върне по-скоро.

КОЛЕДА

Както винаги досега, Бъдни вечер настъпи със спокойствие и чар, които укротиха развълнуваните духове и придадоха на Фоксуърт Хол особена красота. Продължаваше да вали сняг, но не беше толкова силен. В любимия ни салон Барт и Синди, под ръководството на Джори, украсяваха огромната елха. Синди се беше качила на стълба от едната страна, Барт — от другата, а Джори седеше в инвалидната си количка и нареждаше светлините, предназначени за външна украса. В другите стаи работеха дизайнери и ги приспособяваха за стотиците гости, които Барт очакваше за бала. Той беше превъзбуден. Радвах се, като го виждах щастлив и доволен. Крис се появи с всички подаръци, които беше напазарувал в последния момент, както правеше обикновено.

Спуснах се да го посрещна и го обсипах с целувки, които Барт не можеше да забележи, защото стоеше зад дървото.

— Защо се забави толкова? — попитах, а той се засмя и посочи красиво опакованите подаръци.

— Отвън в колата има още — каза той с щастлива усмивка. — Зная какво ще ми кажеш, че трябва да пазарувам по-отрано, но никога не ми остава време. Изведнъж става Бъдни вечер и плащам двойно повече, но ти много ще се зарадваш. Ако се разочароваш, моля те, не ми казвай.

Мелъди се беше свила на ниския стол до камината и изглеждаше нещастна. Като се вгледах по-отблизо в нея, сякаш изпитваше болки.

— Мелъди, добре ли си? — попитах.

Тя кимна и отвърна, че е добре, и аз глупаво се съгласих. Когато Крис я разпита, тя стана и отрече съществуването на какъвто и да е проблем. Погледна с копнеж Барт, но той не я забеляза, и тя забърза към стълбите. В безформената си и безцветна дреха изглеждаше остаряла поне с десет години. Джори я наблюдаваше как се качва нагоре. В погледа му се промъкна тъга, която помрачи веселото му настроение. Връзката с лампичките падна от скута му и се омота в колелетата на количката му. Той не забеляза, а само стисна юмруци,

сякаш искаше да удари съдбата в лицето, защото му бе отнела прекрасното тяло и по този начин му отмъкваше и жената, която обичаше.

Крис тръгна към стълбите и спря, за да потупа приятелски Джори по гърба.

— Изглеждаш в цветущо здраве. Не се безпокой за Мелъди. Съвсем нормално е в края на бременността жената да стане нервна и потисната. И ти щеше да се чувстваш така, ако носеше такъв допълнителен товар.

— Може поне от време на време да разговаря с мен или да ме поглежда — оплака се Джори. — Тя вече дори не се върти около Барт.

Погледнах го обезпокоена. Можеше ли да знае, че доскоро Барт и Мелъди бяха любовници?

Щом се спусна вечерта, двамата с Крис седнахме в любимия ни салон и си наляхме шампанско. Вдигнахме високо чашите си.

— За общото ни бъдеще — каза той, а очите му бяха изпълнени с обич и щастие. Повторих същия тост и Крис ми подаде „специалния“ подарък. Отворих малката кутия и открих двукаратов диамант във формата на перла, който висеше на изящна златна верижка.

— Не ми казвай, че не харесваш бижута — заяви Крис, докато гледах как диамантът отразява светлината в различните цветове на дъгата.

— Майка ни никога не би носила подобно нещо. Наистина исках да ти купя перли, като онези, които тя носеше, защото са едновременно изискани и непретенциозни. Но тъй като добре те познавам, се отказах от перлите и избрах този красив диамант. Той е с формата на сълза, Кати — като всички сълзи, които сърцето ми щеше да пролее, ако не ми беше позволила да те обичам.

Така го каза, че очите ми се изпълниха със сълзи и ме обзе вина за стореното от нас, за удоволствието, което изпитвахме, и усложненията, произтекли от това. Безмълвно му подадох моя „специален“ подарък — нежен пръстен със сапфир за показалеца му. Той се засмя и каза, че е красив.

В този момент Джори, Мелъди и Барт се присъединиха към нас. Джори се усмихна, като забеляза блясъка в очите ни, а Барт се намръщи. Мелъди се отпусна в мекия фотьойл и сякаш изчезна. Синди дотича, облечена с червен пуловер и панталони, стиснала камбанки.

Най-накрая Джоел се вмъкна в ъгъла на стаята, скръстил ръце на гърдите си като някакъв строг съдия, който надзирава опасни и лоши деца.

Джори първи се присъедини към Синди, като вдигна тост.

— За радостите на Бъдни вечер! Нека майка ми и баща ми винаги да се гледат както тази вечер, с любов и нежност, със страст и разбиране. Дано и аз скоро отново да откроя тази любов в очите на жена си.

Той директно предизвикваше Мелъди пред всички нас. За нещастие моментът не беше подходящ. Тя се сви на кълбо и отказа да го погледне, а се вгледа в пламъците на огъня. Надеждата в очите на Джори бързо угасна. Раменете му потръпнаха и той се сви в количката, така че да не може да я вижда. Остави чашата си и също се загледа в огъня, сякаш искаше да разбере какво вижда тя в него. Джоел се усмихна в далечния ъгъл.

Синди се опита да повиши настроението. Барт, естествено, се отдаде на мрачното настроение, което Мелъди излъчваше. Събирането на цялото семейство в празнично украсената стая се оказа грешка. Барт дори не поглеждаше Мелъди, откакто тя беше променила фигурата си.

Скоро той се разхождаше нетърпеливо из стаята и поглеждаше към подаръците под „семеиното“ дърво. Случайно срещна умоляващия поглед на Мелъди и бързо извърна глава, сякаш озадачен от молбата ѝ. След няколко минути Мелъди се извини и каза, не се чувства добре.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Крис и скочи, за да я придружи по стълбите. Тя въздъхна тежко и отвърна:

— Добре съм! Не се нуждая от ничия помощ!

— Дано Коледата да е щастлива за всички — каза Барт с маниера на Джоел, който седеше в ъгъла и както винаги наблюдаваше.

В момента, в който Мелъди излезе от стаята, Джори придвижи инвалидната си количка напред и каза, че също е изморен и не се чувства добре. Пристъпът му от кашлица потвърди това.

— Имам лекарството, от което се нуждаеш — каза Крис, скочи и се запъти към стълбите. — Не си лягай толкова рано, Джори. Остани още малко. Трябва да празнуваме. Трябва да те преслушам, за да ти предпиша подходящо лекарство.

Барт се облегна на полицата. Наблюдаваше разговора между Джори и Крис и сякаш ги ревнуваше заради отношенията им. Крис се приближи към мен.

— Може би е по-добре да си легнем сега, за да станем рано, да закусим, да отворим подаръците си и да си починем преди бала.

— Слава Богу! — извика Синди и затанцува весело из стаята. — Хора, много хора, облечени в най-хубавите си дрехи. Нямам търпение да дочакам утрешната вечер. Колко мечтая да чуя смях. Изморих се да водя сериозни разговори, да наблюдавам намръщени лица, които не знаят как да се усмихват. Надявам се, че възрастните господа ще доведат и синовете си, или който и да е... стига да е над дванайсет години. Толкова съм отчаяна!

Барт не беше единственият, който я изгледа неодобрително, но Синди не обърна внимание на това.

— Ще танцувам цяла нощ, ще танцувам цяла нощ — изпя тя и се завъртя, като се преструваше, че има партньор. Не искаше някой от нас да ѝ развали настроението. — После ще танцувам още повече. — Джори и Крис бяха завладени от движенията ѝ и от веселата песен. Крис се усмихна и каза:

— Утре ще има поне дващсет млади мъже. Просто се дръж прилично. Хайде да си лягаме, след като Джори изглежда толкова изтощен. Утрешният ден ще бъде дълъг.

Идеята му беше добра.

Изведнъж Синди се отпусна в стола и помръкна като Мелъди.

— Съжалявам, че Ланс не остана. Предпочитам го пред другите.

Барт я изгледа ядосано.

— Този мъж никога няма да стъпи тук. — После се обърна към мен: — Няма нужда Мелъди да присъства на бала — продължи той ядосано, — след като се чувства толкова нещастна и отпаднала. Нека си стои в стаята утре сутринта, за да се насладим на отварянето на подаръците. Мисля, че следобедната почивка ще ни се отрази добре и ще изглеждаме отпочинали и весели по време на тържеството.

Джори се беше отдалечил и сам влезе в асансьора, явно за да подчертае независимостта си. Ние сякаш не искахме да се разделим. Слушах коледната музика, която Барт беше пуснал, и си мислех за новите му навици.

Като момче обичаше да е мръсен и мърляв. Сега се къпеше по няколко пъти на ден и беше много подреден. Не се оттегляше, преди да провери „къщата си“ от горе до долу, да се увери дали са заключени вратите и прозорците и дали новото коте на Тревър не е изцапало килима. (Тревър беше уволняван от Барт неколkokратно, но въпреки това оставаше, а Барт не настояваше той да си тръгне.)

Дори докато го наблюдавах, Барт стана, за да оправи разхвърляните възглавници, да изглади гънките на канапето, да вдигне списанията и да ги подреди. Той правеше всичко, което прислугата забравяше да свърши. На другата сутрин се караше на Тревър, изискваше прислугата да е по-внимателна, заплашваше, че няма да им плати. Нищо чудно, че прислужниците не се задържаха. Само Тревър запазваше лоялността си, пренебрегваше грубостта на Барт и го наблюдаваше със съжаление, въпреки че синът ми не забелязваше това.

Отбелязах всичко това, докато гледах нарастващия ентузиазъм на Барт за утрешния бал. Погледнах към прозореца и забелязах, че продължава да вали. Вече беше натрупало почти два фута.

— Барт, утре пътищата ще са хлъзгави, а може и да са затворени. Вероятно много от гостите ти няма да могат да дойдат за традиционния бал на семейство Фоксуърт.

— Глупости! Ако се наложи, ще ги докарам с хеликоптер. Ще се приземи на поляната.

Въздъгнах. Чувствах се неловко, заради зловещия поглед на Джоел, който в този момент напусна стаята.

— Барт, майка ти е права — намеси се Крис. — Не искам да се разочароваш, ако се появят само някои. Преди няколко часа едва се добрах до тук, а сега вали по-силно.

Все едно, че Крис не бе казал нищо. Барт ми пожела „лека нощ“ и се отправи към стълбите.

Крис отиде да поговори с Джори, а аз чаках Синди да приключи с банята си. Още един душ (поне два на ден). Тя излезе освежена и щастлива от банята, като носеше къса нощница.

— Мамо, моля те, не ми се карай отново. Не издържам вече. Когато дойдох за пръв път в тази къща, реших, че е като приказен палат. Сега я считам за крепост, в която сме затворени. Тръгвам си веднага след като свърши балът. Барт да върви по дяволите! Обичам

теб, татко и Джори, но Мелъди е станала много досадна, а Барт просто няма да се промени. Винаги ще ме мрази, така че няма защо да се опитвам да се държа мило с него.

Тя се вмъкна под чаршафа, дръпна завивките си и ми обърна гръб.

— Лека нощ, мамо. Моля те, загаси лампата, когато си тръгнеш. Няма смисъл да ме молиш да се държа прилично, защото възнамерявам да бъда образец за поведението на една дама. Събудете ме три часа преди началото на бала.

— С други думи дори не искаш да прекараш коледната сутрин с нас.

— О — отвърна безразлично тя, — надявам се, че ще се събудя достатъчно рано, за да отворя подаръците си... и да изчакам вие да отворите своите. После отново ще си легна, за да мога да съм красавицата на бала.

— Обичам те, Синди — казах, изгасих лампата ѝ и клекнах, за да вдигна косата ѝ и да я целуна по врата.

Тя се завъртя, а младите ѝ ръце обгърнаха шията ми, докато тя проплака:

— О, мамо, ти си толкова добра! Обещавам вече да се държа добре. Ще позволявам на момчетата само да държат ръката ми. Но, моля те, нека да избягам от къщата и да отида на тържеството за Нова година, което най-добрата ми приятелка ще направи в един хотел в Ню Йорк.

Кимнах мълчаливо.

— Добре. Забавлявай се в дома на най-добрата си приятелка, но се постарай да не ядосваш Барт утре. Знаеш проблемите му, а той доста се потруди, за да превъзмогне идеите, които му бяха вгълпени като дете. Помогни му, Синди. Накарай го да разбере, че семейството му го подкрепя.

— Ще се опитам, мамо. Обещавам ти.

Затворих вратата и отидох да пожелаая „лека нощ“ на Джори. Той беше необичайно тих.

— Всичко ще се оправи. Щом се появи бебето, Мелъди отново ще идва при теб.

— Нима? — попита тъжно той. — Съмнявам се. Тогава ще се занимава изцяло с бебето. Ще съм ѝ необходим още по-малко.

След половин час Крис разтвори ръце и аз нетърпеливо се предадох на единствената любов в живота ми, която продължи достатъчно дълго, за да ме направи щастлива, независимо от всичко, което можеше да разруши създаденото от нас.

Утринните лъчи проникнаха в стаята и ме събудиха, преди да звънне часовникът. Изправих се и погледнах през прозореца. Беше спряло да вали. Слава Богу, Барт щеше да е доволен. Върнах се в леглото, за да събудя Крис.

— Весела Коледа, скъпи доктор Кристофър Шефийлд — прошепнах в ухото му.

— Предпочитам да ме наричаш просто скъпи — промърмори той, след като се събуди и объркано се огледа.

Убедена, че денят ще премине без проблеми, го измъкнах от леглото и не след дълго двамата се отправихме към стаята за закуска.

От два дни къщата беше изпълнена с мъже и жени, които превърнаха целия долен етаж в коледна фантазия.

С безразличие наблюдавах как наетите от Барт работници превръщат дома ни в приказна страна. Синди стоеше до мен и гледаше как те придават празничен вид на стаите, украсяват ги с гирлянди, свещи и нова елха, която надвишаваше нашата с десет фута.

Това, което видях, я убеди, че не иска да прекара деня в леглото си. Забрави за Ланс и за самотата си, защото коледният дом беше по-прекрасен от Бъдни вечер.

— Мамо, погледни този кекс! Толкова е голям! Извини ме, че се държа така. Мисля, че довечера ще дойдат младежи и богати млади мъже. О, вероятно в този дом може да съществува и радост, а не само тъга.

— Разбира се, че може — каза Барт и застана между нас. Очите му блестяха, докато изучаваше направеното. Изглежда, очакванията му се оправдаха. — Гледай да облечеш нещо изискано и почтено, и се дръж прилично. — После тръгна след работниците. Даваше нареждания и често се смееше заедно с мен, Джори, Синди и Мелъди. Сякаш ни беше простил всичко, защото беше Коледа.

Ден след ден Джоел се мъкнеше след Барт като тъмна сянка и често цитираше Библията. Така направи и тази сутрин в шест и

трийсет.

— По-лесно е камилата да мине през ухото на игла, отколкото богатият човек да влезе в Царството Господно.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, човече? — извика Барт.

— Хвърляш хиляди долари, за да впечатлиш някого. Но няма да го постигнеш, защото и те имат пари. Някои живеят в по-хубави къщи. Някога Фоксуърт Хол беше най-хубавата къща, но времето му изтече.

Барт се нахвърли върху него:

— МЛЪКВАЙ! Опитваш се да развалиш цялото ми щастие. Каквото и да направя, съм съгрешил! Ти си възрастен човек, изживял си живота си, а сега се опитваш да развалиш моя. Сега е времето да се наслажда на живота. Запази религиозните си цитати за себе си!

— Гордостта предшества падението.

— Гордостта предшества разрухата — поправи го Барт и го изгледа така, че изпитах огромно задоволство.

Най-накрая Барт прие Джоел като заплаха, а не като уважаван баща, когото търсеше цял живот.

— Гордостта е неугасващ порок на глупаците — измънка Джоел и сърдито разгледа всичко, което беше направено.

— Изхарчил си пари, които можеха да се използват за благотворителност.

— Изчезвай! Иди в стаята си и смири гордостта си! Защото в сърцето ти явно се крие само завист!

Джоел излезе от стаята, мърморейки:

— Ще се научи той. Тук нищо не се забравя и не се прощава. Зная. Нима друг може да знае повече от мен? Животът на Фоксуърт е горчив, независимо от богатството им.

Пристъпих напред и прегърнах Барт.

— Не го слушай, Барт. Тържеството ще е прекрасно. Всички ще дойдат, след като грее слънце и разтопява снега. Днес Господ е на твоя страна, така че се отпусни и се забавлявай.

Той ме погледна с благодарност. Искаше да каже нещо, но не намираще думи. Най-накрая ме прегърна леко и бързо се отдръпна притеснен. Помислих си, че е жалко толкова красив мъж като Барт да не може да открие мястото си в живота.

Отворихме стаите, които бяха затворени от началото на зимата, махнахме калъфите на мебелите, така че никой не можеше да помисли,

че се опитваме да спестим пари или гориво. Специално внимание беше обърнато, на баните и стаите за гримиране. Бяха безупречно подредени и привлекателни. Сложихме скъпи сапуни и луксозни кърпи. Бяха предвидени всякакви тоалетни принадлежности, които можеха да потрябват на някого. Специалните коледни порцеланови и кристални съдове бяха извадени от бюфетите.

Около единайсет часа се събрахме около елхата. Барт се беше избръснал, Джори — също. Само Мелъди изглеждаше зле в износената си всекидневна рокля. Както винаги се опитах да разсея напрежението. Вдигнах куклата, изобразяваща бебето Христос, и я прегърнах.

— Барт, ти ли я купи? Не съм я виждала досега. Никога не съм виждала по-добре изработени библейски фигури.

— Вчера пристигнаха, но едва днес ги разопаковах. През миналата зима ги купих в Италия и ги помолих да ми ги доставят.

Продължих, защото се радвах, че е толкова доволен.

— Тази кукла изглежда като истинско бебе. Дева Мария е прекрасна, а Йосиф изглежда мил и изпълнен с разбиране.

— Той трябва да е точно такъв, нали? — попита Джори и се наведе да остави нови подаръци под елхата. — В крайна сметка сигурно му се е струвало малко невероятно как една девственица забременява от невидимия абстрактен Бог.

— Този въпрос не се обсъжда — отвърна Барт, а погледът му обхождаше с любов фигурите с почти човешки ръст, които беше купил, — а просто се приема.

— Тогава защо се противопостави на Джоел?

— Джори... не ме предизвиквай. Джоел ми помогна да открия себе си. Той е възрастен човек. В младостта си е вършил грехове, а сега се мъчи да ги изкупи. Аз съм млад човек, който иска да греши, защото смятам, че детството ми е изкупило греховете ми.

— Предполагам, че няколко оргии в големия град щяха да те върнат отново тук и да се държиш като стария лицемер вуйчо Джоел — отвърна безстрашно Джори. — Не го харесвам. И по-добре не се привързвай към него, Барт. Дай му няколко стотици хиляди и го пусни да си отиде.

В очите на Барт се четеше копнеж, сякаш искаше да направи точно това. Той се наведе и се вгледа в Джори.

— Защо не го харесваш?

— Не мога точно да кажа, Барт — отвърна Джори, който винаги лесно прощаваше. — Оглежда се из дома ти, сякаш е негов. Улавял съм го да те гледа, когато не подозираш. Не смятам, че ти е приятел. По-скоро ти е враг.

Барт напусна стаята много объркан и притеснен.

— Нима някога съм имал друго, освен врагове? — попита цинично той.

След няколко минути се върна със своите подаръци. Три пъти се връща до кабинета си, за да ги нареди под елхата.

Дойде ред на Крис. Той внимателно подреди подаръците, което му отне известно време. Подаръците се издигаха четири фута и почти запълваха целия ъгъл.

Мелъди седеше в приятната стая като тъмна сянка, разположена до огъня. Беше достатъчно близо, за да усеща топлината от огъня, и гледаше пламъците му, сякаш те я успокояваха. Изглеждаше ядосана, отнесена, сякаш решена, че само физически ще присъства тук. Коремът ѝ беше станал огромен, а до термина оставаха още няколко седмици. Имаше сенки под очите.

Всички полагахме усилия да бъдем едно задружно семейство, докато Синди се правеше на Дядо Коледа. Много отдавна бях разбрала, че Дядо Коледа раздава свои собствени подаръци. Кавгите се забравяха, враговете получаваха опрощение, когато всички, дори и Джоел, се скупчихме под дървото и разтръскахме подаръците си. Изказахме предположенията си и бързо разкъсахме опаковките на фона на коледните песни. Скоро панделките и лъскавите хартии се посипаха по пода...

Най-накрая Синди подаде подаръка на Джоел. Той го пое скептично, както прие и останалите подаръци, сякаш всички ние бяхме глупаци и не знаехме истинското предназначение на коледния ден. После очите му се приковаха в бялата нощница и триъгълната нощна шапчица — явно Синди беше положила доста усилия, докато ги открие. Той определено щеше да прилича на чичо Скрудж с тези дрехи. Като допълнение Синди беше сложила и бастун от слонова кост, който той хвърли на пода, заедно с нощницата и шапката.

— Момиче, ти подиграваш ли ми се?

— Исках само да имаш топли дрехи за сън, вуйчо — отвърна тя, загледана в пода. — А бастунът ще ти помага да се движиш по-бързо.

— За да се отдалеча от теб. Това ли имаш предвид? — Той се наведе с усилие, вдигна бастуна и го размаха из въздуха.

— Може би в крайна сметка ще го задържа. Ще го използвам като оръжие за самозащита, ако някой ме нападне, докато се движа из градината или из коридора.

За момент настъпи мълчание. После Синди се засмя.

— Вуйчо, помислих и за това. Знаех си, че някой ден ще се почувстваш застрашен.

В този момент Джоел напусна стаята.

Веднага след като всички подаръци бяха разопаковани, Джори притеснено огледа пода, а после и стаята.

— Барт, не съм те забравил — загрижено каза той. — Синди и татко ми помогнаха да опаковам подаръка ти, но аз го разопаковах, след което го опаковах сам отново и Сидни ми помогна да го вдигна. — Той продължаваше да оглежда хартиите и панделките по пода. — Рано тази сутрин дойдох тук и го оставих под елхата. Чудя се къде ли е отишъл? Огромна кутия, опакована в червено фолио, със сребърни панделки. Това беше определено най-голямата кутия под елхата.

Барт не каза нищо, сякаш беше свикнал с разочарованията и липсата на подарък от Джори не го вълнуваше.

Знаех, че Джори се беше трудил месеци наред, за да приключи платнохода. Беше дълъг и висок около три фута. Той дори беше поръчал специални медни фитинги и здрав месингов рул. Джори се оглеждаше притеснено наоколо.

— Някой да е виждал голяма кутия, опакована в червено фолио, с името на Барт? — попита той.

Аз моментално се изправих и започнах да прехвърлям кутиите, хартиите и панделките. Крис скоро се присъедини към мен. Синди започна да претърсва другата част на стаята.

— Тук е, зад дивана — извика тя.

Вдигна я и я отнесе при Барт. Сложи я в краката му и се наведе подигравателно.

— За нашия господар — каза мило тя и отстъпи назад. — Не смятам, че след целия труд, който положи, Джори трябва да ти го подари, но вероятно този път ще оцениш жеста му.

Изведнъж забелязах, че Джоел се е вмъкнал в стаята и наблюдава Барт. Колко странно беше изражението му.

Барт забрави надутите си обноси и нетърпеливо започна да отваря подаръка си. Разкъса опаковката, за която Джори беше положил толкова усилия. Погледна към Джори, усмихна се широко, а тъмните му очи се изпълниха с момчешка радост.

— Обзалагам се, че вътре е платноходът, който направи. Наистина трябваше да го запазиш за себе си, но много ти благодаря, благодаря за...

Той замълча и си пое дълбоко въздух.

Погледни в кутията и преbledня. Радостта му се стопи. Очите му се изпълниха с разочарование.

— Счупен е — каза той глухо. — Натрошен е на малки парчета. В кутията няма друго, освен счупени пръчки и смачкани халки.

Гласът му заглъхна, той се изправи и пусна кутията на пода. Ядосано изрита опаковките и погледна Мелъди, която не беше продумала, докато разопаковаше подаръците си. Благодарни ни само с кимване и слаба усмивка.

— Трябваше да се досетя, че ще намериш прекрасен начин да ми отмъстиш, че спях със съпругата ти.

Настъпи неловко мълчание. Мелъди седеше преbledняла и приличаше на празна мида, докато мърмореше колко мрази тази къща. Джори преbledня.

— Не ти вярвам, Барт. Ти имаш омразния навик да удряш там, където най-силно боли.

— Не лъжа — извика Барт, без да обръща внимание на болката, която причиняваше на Джори, на мен и на Крис.

— Докато лежеше в болницата, двамата със съпругата ти споделяхме едно легло и тя с удоволствие ме допусна до себе си.

Крис скочи. Не го бях виждала толкова ядосан.

— Барт, как смееш да говориш така на брат си? Моментално се извини на Джори и Мелъди. Не е ли страдал достатъчно, за да го нараняваш още? Чуваши ли! Кажеш му, че думите ти са лъжа! Проклетата лъжа!

— Не са лъжа — заяви Барт. — Дори никога вече да не ми повярвате, вярвайте, че Мелъди бе много отзивчива в леглото.

Синди извика, скочи и удари шамар на Мелъди.

— Как можа да постъпиш така? — извика тя. — Знаеш колко силно те обича Джори!

Барт започна да се смее истерично.

— ПРЕСТАНИ! — извика Крис. — Барт, загубата на платнохода не е причина да се опитваш да разрушиш брака на брат си. Къде останаха честта и достойнството ти?

Смехът на Барт моментално замлъкна.

С леден поглед огледа Крис от главата до петите.

— Ти ли ще ми говориш за чест и достойнство? Къде бе твоята чест в отношенията със сестра ти? Къде е сега, след като продължаваш да спиш с нея? Не разбираш ли, че единственото, от което се интересувам, е как да ви разделя? Искам майка ми да завърши живота си като уважавана, почтена жена, а ти и пречиш! *Ти, Кристофър, ти!*

Барт се завъртя и напусна стаята без съжаление.

Остави ни в отломките на коледните изненади!

Мелъди побърза да го последва. Изправи се разтреперана и сведе глава.

— Спала ли си с Барт? — извика Синди. — Спала ли си? Не е честно да се измъкваш така, когато сърцето на Джори се разкъсва на парчета.

Очите на Мелъди сякаш потънаха още по-дълбоко, а зениците ѝ се разшириха от страх.

— Защо не ме оставите на спокойствие? — проплака жално тя. — Не съм от стомана, като вас! Не мога да понасям беда след беда. Джори беше в болницата, а Барт беше тук. Имах нужда от някого. Той ми помагаше, успокояваше ме. Затварях очи и си представях, че е Джори.

Джори падна напред в количката си. Спуснах се да му помогна и установих, че диша много тежко и не може да контролира треперенето на ръцете си. Прегърнах го, докато Крис се опитваше да спре Мелъди да не тича по стълбите.

— Внимавай! — извика той. — Ще паднеш ѝ ще загубиш бебето!

— Не ме интересува — изстена тя, преди да се скрие от погледа ни.

Джори възвърна самообладанието си, избърса сълзите си и леко се усмихна.

— Е, вече поне знам — заяви той. — От дълго време се съмнявах, че става нещо между нея и Барт, но се надявах, че е плод на

въображението ми. Трябваше да се досетя. Мел не може да живее без мъж, особено в леглото... а и аз не бих могъл да я виня, нали?

Започнах да събирам опаковките, за които бяха хвърлени толкова усилия, а бяха така небрежно разкъсани. Подобно на живота — често се опитваме да поддържаме илюзии, но нещата рядко се оказваха такива, каквито очаквахме да бъдат.

Джори скоро се извини и каза, че иска да стане сам.

— Кой би могъл да счупи прекрасния платноход? — прошепнах аз. — Синди помогна на Джори да го опаковат, след като беше приключил с боядисването. Аз ги наблюдавах. Поставиха платнохода в специална пластмасова опаковка. Нямахме начин да се счупи.

— Откъде да знам какво става в този дом? — отвърна Крис. В гласа му се долавяше болката, която изпитваше. Той вдигна поглед и видя, че Барт е застанал до вратата, с широко разтворени крака и стиснати юмруци. Крис повиши глас. — Станалото — станало. Сигурен съм, че Джори не го е счупил. Той искаше да те зарадва. През цялото време повтаряше, че платноходът ще краси полицата в кабинета ти.

— Убеден съм, че Джори не го е направил — заяви Барт. Беше възвърнал самообладанието си. — Но осиновената ми сестра ме мрази и без съмнение искаше да ме накаже за това, че приятелят ѝ си получи заслуженото. Следващия път ще накажа самата нея.

— Може Джори да е изпуснал кутията — каза Джоел.

Погледнах възрастния мъж и блестящите му очи. Изчаквах момента да му кажа какво мисля, когато наоколо няма никой друг.

— Не — противопостави се Барт. — Синди е виновна. Трябва да призная, че брат ми винаги се е държал добре с мен, дори и когато не съм заслужавал.

Докато Барт говореше, наблюдавах блесналите очи на Джоел. Те бяха изпълнени с удовлетворение.

Точно преди да се оттеглим, успях да му кажа какво мисля. Бяхме в коридора на втория етаж.

— Джоел, Синди не би унищожила труда на Джори, като развали подаръка на Барт. Но ти искаш да забиеш клинове между членовете на семейството ни. Смятам, че ти си натрошил платнохода, след което си го опаковал отново.

Той мълчеше, но погледът му се изпълни с омраза.

— Защо се върна, Джоел? — извиках. — Твърдиш, че си мразил баща си и си бил щастлив в италианския си манастир. Защо не си остана там? Вероятно си се сприятелил с някого през тези години. Би трябвало да се досетиш, че тук няма да откриеш приятел. Майка ми каза, че винаги си мразел тази къща. Сега се разхождаш из нея, сякаш е твоя собственост.

Той продължаваше да мълчи.

Последвах го в стаята му и за първи път я разгледах. По стените висяха библейски илюстрации. Цитати от Библията, сложени в евтини рамки.

Той застана зад мен. Усетих топлия дъх по шията си. Долових движението на ръцете му, сякаш искаше да ме задуши. Обърнах се и установих, че се е отдръпнал от мен.

Колко бързо и безшумно можеше да се движи.

— Майката на баща ми се е казвала Корин — заяви той с мил глас, който ме накара да се усъмня в обвиненията си.

— Сестра ми бе кръстена на нея, за да напомня на баща ми за невярната му майка. Да му доказва непрекъснато, че не може да се вярва на красивите жени. Той се оказа съвсем прав.

Джоел беше на около осемдесет години, но възрастта му не ми попречи да го ударя. Ударих го силно. Той загуби равновесие и падна на пода.

— Катрин, ще съжаляваш за този шамар — извика ядосано той. — Както Корин съжаляваше за греховете си. И ти ще доживееш момента, в който ще съжаляваш за своите грехове!

Бързо напуснах стаята, страхувайки се, че думите му ще се окажат верни.

ТРАДИЦИОННИЯТ КОЛЕДЕН БАЛ

Вечерята в коледната вечер бе сервирана около пет часа, за да може семейството да се пригответи за голямото събитие, което щеше да започне около девет и половина. Барт беше обзет от неописуема радост. Ръката му хвана моята. Испитах огромно удоволствие, защото той рядко показваше чувствата си по този начин.

— След като не мога да получа богатството си, мога поне да се наслаждавам на престижа, полагащ се на собственика на тази къща.

Усмихнах се и покрих дланта му със свободната си ръка.

— Разбирам те. Ще направим всичко възможно тържеството да пожъне огромен успех.

Джоел седеше наблизко и излъчваше невидими предупреждения.

— Господи, помогни на заблудените — усмихна се цинично той. Барт затвори очите си и се престори, че не е чул забележката му, но аз се притесних. Някой беше натрошил платнохода на Джори, който беше предназначен за Барт. Вероятно Джоел бе съсипал робския труд на Джори. Какво друго би могъл да направи?

Погледнах го. Не мога да опиша как изглеждаше в този момент. Едва докосваше храната. Наряза кекса на дълги парчета, които хващаше с дългите си пръсти. Дъвчеше ги съсредоточено, като използваше само предните си зъби. Приличаше на заек, захапал морков.

— Лягам си — обяви той. — Не одобрявам това тържество, Барт. Не забравяй какво се случи на тържеството за рождения ти ден. Пак ще повторя, че прахосваш пари, за да забавляваш хора, които не познаваш добре. Не одобрявам хората, които пият, ядат и се забавляват в ден, предназначен за молитви. Този ден принадлежи на Господ Бог и сина му. Би трябвало още в ранни зори всички да паднем на колене и да се молим до полунощ, както правехме в манастира. Безмълвно благодаряхме на Бог за живота ни.

Тъй като всички мълчахме, Джоел продължи:

— Зная, че пианите мъже и жени ще се опитват да прелюбодействат. Спомням си как се държаха на тържеството по

случай рождения ти ден. Греховният модерен свят ме накара да осъзная колко чист живот водихме, докато бях млад. Всичко се е променило. Хората тогава знаеха как да се държат на обществени места, независимо какво правеха по домовете си. Сега никой не се интересува какво правят останалите. Когато бях млад, жените не разголваха гърдите си и не вдигаха полите си за всеки, който ги пожелае. — Той впи сините си очи в мен и в Синди.

— Грешниците винаги плащат греховете си. Мисля, че вече някой от вас разбраха това — заяви той и подло погледна Джори.

— Старо копеле — промърмори Синди, докато гледаше как Джоел се измъква от стаята.

— Синди, да не съм те чул повече да говориш така! — извика Барт. — Никой не ругае в моя дом.

— За Бога! — отвърна Синди. — Завчера ти нарече Джоел по същия начин. А освен това, Барт Фоксуърт, винаги ще наричам копелето — копеле, дори и в твоя дом!

— Прибери се в стаята си! — заповяда Барт.

— Забавлението продължава — каза Джори и се отправи към асансьора. — Що се отнася до мен, с удоволствие бих се отказал от християнството.

— Та ти никога не си бил истински християнин — извика Барт. — Никой от вас не ходи на църква. Но скоро ще настъпи момент, в който всички ще ходите.

Крис се изправи и остави салфетката си. Погледна Барт и Синди настоятелно.

— Омръзнаха ми детските ви кавги. Учудвам се, че след като се смятате за възрастни хора, можете за секунди да се превръщате в деца.

Но този път Джори не спря дотук. Той внезапно завъртя инвалидната си количка. Обикновено спокойното му лице беше изкривено от гняв, а ноздрите му се бяха разширили.

— Съжалявам, татко, но този път ще кажа какво мисля. — Обърна се към Барт, който се беше изправил. — Сега ме чуй, скъпи братко! — Силните му ръце пуснаха лоста и той стисна юмруците си. — Вярвам в Бог, но не вярвам в религията. Тя се използва за манипулиране и наказание на хората. Използва се за печалба. Дори и църквата прави така, защото парите все още са истинският Бог.

— Барт — намесих се аз, защото се притеснявах, че пак ще обиди Джори, — време е да се приготвяме.

Барт беше пребледнял.

— Не се учудвам, че седиш в тази количка, след като разсъждаваш така. Господ те е наказал, точно както каза Джоел.

— Джоел ли? — извика Джори. — Кой, по дяволите, се интересува какво говори той? Наказан съм, защото някой идиот е намокрил пясъка! Господ не предизвика дъжд, за да направи това. Градинарският маркуч е заел мястото Му, и аз затова съм в тази инвалидна количка. В най-скоро време ще се махна оттук, Барт! Ще забравя, че си ми брат и че винаги съм се опитвал да те обичам и да ти помагам. Преустановявам опитите си!

— Bravo, Джори! — извика Синди, скочи на крака и започна да ръкопляска.

— Престани! — извиках и хванах Синди за рамото, а Крис я хвана за другата ръка и я дръпнахме настрани от Барт. Тя се извиваше и се опитваше да се освободи.

— Ти си един проклет лицемер! — извика тя. — На тържеството по случай рождения ти ден научих, че и ти използваш местния бордей.

Слава Богу, че вратата на асансьора се затвори, преди Барт да хване Синди.

— Научи се да държи устата си затворена, Синди — каза Джори. — Правиш го по-лош! Аз вече съжалявам за думите си. Видя ли лицето му? Не смятам, че се преструва за религията. Говори съвсем сериозно. Вярва напълно. Джоел може и да е лицемер, но Барт не е.

Преди да излезе от асансьора, Крис ги погледна строго.

— Джори, Синди, слушайте внимателно. Искам и двамата да направите всичко възможно тържеството на Барт да е успешно. Поне довечера забравете за караниците си. Като дете той имаше проблеми, но сега те са нараснали. Необходима му е незабавна помощ. И то не от лекари, а от тези, които го обичат най-много. Зная, че независимо от всичко вие го обичате. Също както аз и майка му го обичаме и се интересуваме какво ще стане с него. Що се отнася до Мелъди, посетих я преди вечеря. Тя не се чувства достатъчно добре, за да се присъедини към тържеството. Не ми даде да я прегледам. Каза, че се чувства огромна и тромава и не желае гостите да я оглеждат. Мисля, че така ще

е най-добре. Но ако искате, кажете ѝ няколко ободрителни думи, защото горкото момиче се разкъсва от притеснения.

Джори се отправи по коридора към стаята си, без да обръща внимание на затворената врата на Мелъди. Двамата с Крис въздъгнахме.

Синди послушно се опита да каже няколко успокоителни думи на Мелъди пред затворената ѝ врата, но след това се върна при нас.

— Няма да ѝ позволя да развали настроението ми. Смятам, че се държи глупаво. Що се отнася до мен — мисля да се забавлявам страхотно довечера. Единственото, което ме интересува от празненството на Барт, е удоволствието, което ще ни достави.

— Притеснявам се за Синди — каза Крис, докато лежахме в леглото си и се опитвахме да поспим.

— Крис, не говори така! Това, че я хванахме в леглото с Ланс, не означава, че спи с всеки. Тя се стреми към всеки мъж, с когото се среща, защото се надява той да е истинският. Ако някой ѝ каже, че я обича, тя му вярва, защото има нужда да му вярва. Не разбираш ли, че Барт ѝ е смачкал самочувствието! Смята, че е проклета, за каквато той я смята, и се опитва да се държи добре — както искаме ние. Синди е красива млада жена, а Барт се отнася с нея като с парцал.

Денят се оказа прекалено дълъг. Той затвори очи и се обърна да ме прегърне.

— Барт вероятно ще се оправи — промърмори той. — За първи път съзрях в очите му желание за компромис. Мъчи се да открие нещо или някого, в когото да вярва. Един ден ще разбере от какво има нужда и тогава добрият човек, който се крие в него, ще победи.

Заспах и сънувах небивалици — семейна хармония, двама братя и една сестра, които са открили разбирателството помежду си. Сънувах, сънувах...

Чух, че часовникът на дядо ми удари седем часа. Трябваше да станем, да се изкъпем и облечем. Събудих Крис и го накарах да побърза да се облече. Той се протегна, прозя се и мързеливо влезе под душа, докато аз бързо влязох във ваната. Крис се избърсна, облече специално ушития смокинг и се огледа.

— Кати, напълнял ли съм? — попита загрижено той.

— Не, скъпи, жесток си — както би казала Синди.

— А ти какво ще кажеш?

— С всяка изминала година ставаш по-красив. — Приблжих се, обвих ръце около кръста му и опрях лицето си до гърба му. — Обичам те още повече и дори когато остареееш като Джоел, пак ще те виждам както в момента — облечен в рицарските си дрехи, готов да се възкачиш на белия си кон. В едната си ръка ще държиш дванайсетфутово копие, на чието острие ще има зелена глава на дракон.

Видях отражението му в огледалото. В очите му блестяха сълзи.

— Не си забравила, след толкова години — прошепна той. — След толкова много години...

— Нима можех да забравя?

— Но това беше толкова отдавна.

— А днес луната изгря на обяд — промърморих аз, заставах пред него и обвих ръце около врата му. — А вятърът отнесе коня ти и за мое учудване разбрах, че си запазил уважението ми. Нямахше нужда да го печелиш.

Двете сълзи се търкулнаха по бузите му, а аз ги попих с целувката си.

— Значи ми прощаваш, Катрин? Сега, докато имаме тази възможност, ми кажи, че ми прощаваш за всичко, което съм ти причинил. Защото Барт нямаше да се държи така, ако бях останал само вуйчо за него и се бях оженил за друга жена.

Внимавах да не изцапам сакото му с грима си, когато опрях буза върху сърцето му и се заслушах в ударите му.

— В момента, в който затворя очи, си представям, че съм на дванайсет години, а ти — на четиринайсет. Спомням си как изглеждаше тогава, но не си спомням как изглеждах аз. Защо не мога да си спомня, Крис?

Усмивката му тъжно се изкриви.

— Защото откраднах всички спомени как изглеждаше тогава и ги съхраних в сърцето си. Но ти не каза дали ми прощаваш.

— Нима ако не исках, сега щях да съм тук?

— Моля се да е така — каза той и ме прегърна толкова силно, че ребрата ми изпукаха.

Навън отново беше започнало да вали. А вътре в къщата моят Кристофър Дол бе върнал часовника назад. Независимо че Мелъди

мразеше тази къща, а Синди беше наранена от заминаването на Ланс, аз винаги се чувствах омагьосана, когато Крис беше до мен.

В девет и половина всички бяхме готови да се изправим, когато Тревър отвори вратата. Той нетърпеливо поглеждаше часовника си и ни гледаше с гордост. Джори, Крис, Барт и аз бяхме облечени в елегантните си скъпи дрехи и наблюдавахме прекрасните пердета на прозорците. Хиляди светлини блестяха по коледното дърво във фойето. Пет души бяха необходими за украсяването на елхата.

Седях като Пепеляшка на средна възраст, която беше открила своя принц и се бе омъжила за него, а сега изживяваше щастливите си дни. Нещо привлече вниманието ми. В сянката на балкона, където върху пиедестал бяха разположени двама рицари с пълните си доспехи, се движеше лека сянка. Знаех кое е. Джоел, който трябваше да си е легнал, или да се моли на колене за греховете ни.

— Барт — прошепнах аз, — това тържество не трябваше ли да е посветено на представянето на Джоел на старите му приятели?

— Да — отвърна тихо той и сложи ръка върху рамото ми. — Но това беше само предлог. Знаех, че няма да иска да присъства. Всъщност само няколко от приятелите му са все още живи, въпреки че съучениците на баба ми още се мотаят наоколо. — Той нежно стисна рамото ми. — Прекрасна си — като ангел!

Това комплимент ли беше, или предложение?

Той се усмихна цинично и отдръпна ръката си, сякаш го беше издала.

— О, някой ден, когато остареея като Джоел — засмях се нервно аз, — ще се изгърбя като баба и ще влача краката си. А когато приключа с греховете си, отново ще сложа ореола си, който загубих в пубертета...

Крис и Барт се намръщиха на думите ми, но аз се зарадвах, когато забелязах, че сянката на Джоел е изчезнала.

Прислужници в ливреи приготвиха масите. Барт се изправи и започна да се разхожда. Изглеждаше невероятно красив в тъмния си смокинг.

Стиснах ръката на Джори.

— И ти изглеждаш като Барт — прошепнах.

— Направи ли му комплимент, мамо? Той изглежда страхотно и явно прилича на баща си.

Изчервих се засрамена.

— Не, нито дума не съм му казала, защото той изглежда толкова доволен от себе си, че ще се пръсне, ако и аз го похваля.

— Грещиш, мамо. Хайде, кажи му каквото каза на мен. Мисля, че той има по-голяма нужда да чуе това.

Изправих се и се приближих до Барт, който наблюдаваше пътя.

— Не виждам никакви светлини — оплака се той. — Вече не вали. Пътищата са изчистени. Нашият път е поръсен с чакъл. Защо, за Бога, се бавят?

— Барт, никога не съм те виждала толкова красив. — Той ме погледна в очите, а после се обърна към Джори.

— По-красив от Джори?

— Еднакво красиви сте.

Той се намръщи и се обърна към прозореца. Забеляза нещо, което го разсея.

— Хей, виж, те идват!

Гледах върволицата от светлини, която пълзеше по хълма.

— Пригответе се — извика Барт и даде знак на Тревър да бъде готов да отвори широко вратите.

Крис застана зад Джори и умело придвижи количката му, а аз хванах ръката на Барт и се приближих към мястото за посрещане на гостите. Тревър ни се усмихна щастливо и каза:

— Винаги съм обичал тържествата. Те ускоряват пулса ти и те карат отново да се чувстваш млад. Смятам, че тържеството ще бъде страхотно.

Тревър повтори тези думи още няколко пъти, като въодушевлението му постепенно изчезваше. Нито една от колите не се отправи към нас. Никой не позвъни на звънеца, не почука на вратата.

Музикантите бяха заели местата си под балкона, върху една платформа, построена специално за тях между двете крила на балкона. Настройваха и пренастройваха инструментите си, а краката ми започнаха да ме болят. Отново се отпуснах върху изискания стол и събух обувките си, като ги скрих под роклята си, която с всяка изминала минута ставаше все по-неудобна и тежка. Скоро Крис седна до мен, а Барт се отпусна в съседния стол. Всички мълчахме, притаили

дъх. Джори се движеше непрекъснато с количката си. Отправяше се от един прозорец към друг и ни докладваше какво вижда.

Знаех, че Синди е горе, облечена и готова, и изчаква да закъснее „достатъчно“ и да впечатли всички, когато слезе по стълбите. Сигурно беше на границата на търпението си.

— Би трябвало скоро да дойдат... — каза Джори, когато стана десет и трийсет. — Има доста сняг по пътищата и сигурно се притесняват...

Барт беше стиснал устни и гледаше хладно.

Всички мълчахме. Страхувах се дори да помисля защо никой не идва. Тревър изглеждаше разтревожен, когато смяташе, че не го забелязваме.

За да разсея мрачните си мисли, се загледах в красиво подредените маси, които ми напомняха за първия бал в истинския Фоксуърт Хол. Много приличаха на тези.

Червени ленени покривки, сребърни чинии и купи, фонтан, който разпръскваше шампанско. Огромни, блестящи табли, от които се носеше приятна миризма. Купища храна, наредена върху красиво подредени кристални, порцеланови и сребърни подноси. Накрая не издържах и станах да опитам деликатесите. Барт се намръщи и заяви, че развалям красивата украса. Сбърчих нос и подадох на Крис чиния, пълна с любимите му ястия. Скоро Джори се присъедини към нас.

Червените свещи бавно се топяха. Желатиновите кули започнаха да се отпускат, разтопените сирена се втвърдяваха, а подгретите сосове се сгъстиха. Сервитьорите се оглеждаха любопитно.

В стаите ни бяха запалени камини, които създаваха уютна атмосфера. Допълнително наетите прислужници започнаха да нервничат, защото не знаеха какво да правят, започнаха да се въртят напред-назад и да си говорят.

Синди се появи в червената си рокля. Беше толкова изискана, че засенчваше моя тоалет. Горната част беше по тялото ѝ, а леки дантели закриваха част от ръцете ѝ, като подчертаваха голите ѝ рамене и очертаваха стегнатите ѝ гърди. Роклята беше дълга, пристегната с бели копринени цветя и обточена с разноцветни кристали. Няколко от тези цветя бяха затъкнати в косата. Вероятно така е изглеждала Скарлет О'Хара.

— Къде са гостите? — попита тя и се огледа, като радостното ѝ изражение изчезна. — Чаках да чуя музиката, после явно съм задрямала, а като се събудих, реших, че съм изпуснала цялото забавление.

Тя изчака, отново се огледа и объркано каза:

— Не ми казвайте, че няма да дойдат. Не мога да понеса още едно разочарование! — Тя драматично разтвори ръце.

— Все още никой не се е появил, госпожице — обясни тактично Тревър. — Вероятно са се изгубили. Позволете ми да отбележа, че изглеждате великолепно, също както и майка ви.

— Благодаря — отвърна Синди, спусна се към него и го целуна признателно по бузата. — И вие изглеждате превъзходно. — Тя се завъртя пред удивения поглед на Барт и се затича към пианото. — Ще ми позволите ли? — обърна се тя към младия красив музикант, който се зарадва, че накрая става нещо.

Синди седна до него, отпусна ръце върху клавишите, отметна глава назад и запя.

— Тиха нощ, свята нощ...

Всички погледнаха момичето, което познавахме толкова добре. Песента не беше лесна, но тя я изпълни толкова добре и с такова чувство, че дори Барт спря да се разхожда нервно по пода и я загледа учудено.

Очите ми се напълниха със сълзи. О, Синди, защо досега си пазила в тайна гласа си? Свиренето ѝ беше посредствено, но гласът и чувствата, които влагаше, бяха изключителни. Всички музиканти се присъединиха към нея и заглушиха акордите, но не и гласа ѝ.

Седях объркана и не можех да повярвам, че моята Синди може да пее толкова добре. Когато приключи, всички я аплодирахме.

— Изключително! Сензационно! — извика Джори. — Браво, Синди! Защо не ни каза, че си продължила с уроците по пеене?

— Не съм. Просто изразявах чувствата си.

Тя сведе очи, след което плахо погледна Барт. Той я наблюдаваше учудено, но в погледа му се четеше и възхищение. За първи път бе открил нещо в Синди, което беше достойно за възхищението му. Доволната ѝ усмивка бързо се стопи и тя помръкна, сякаш искаше Барт да я харесва и по други причини.

— Обичам коледните и религиозните песни. Те ме въодушевяват.

Тя отново се засмя и весело ни каза да се присъединим и да се веселим истински, дори и никой да не се появи. Запя песен, подобна на „Джингъл белс“ и „Радост за целия свят“.

Този път Барт не се развълнува.

Отпрати се към прозореца и погледна навън.

— Не може да не дойдат, след като отговориха — промърмори сякаш на себе си той.

Не можех да разбера как приятелите му от бизнеса смееха да го обиждат така, след като той вероятно беше най-важният им клиент. Всички хора обичаха тържествата, особено онези, за които предварително се знаеше, че ще са сензационни.

Барт по някакъв начин постигаше чудеса с петстотинте хиляди годишно. Влагаше ги в рисковани начинания. Рискуваше всичко, но изчисленията му се оказваха точни и богатството му нарастваше. Едва сега осъзнах, че майка ми вероятно е предвидила това. Ако беше дала на Барт богатството наведнъж, той нямаше да се опитва сам да забогатее. Ако продължаваше така, богатството му щеше да нарасне неколкостотенкратно над завещаното от Малкълм. А по този начин Барт щеше да разбере собствената си цена.

Но всъщност какво значение имаха парите, след като беше толкова разочарован, че не можеше да сложи залък в устата си от красиво подредените чинии. Но разочарованието го накара да пие и той успя да погълне около дузина силни питиета, докато се разхождаше из стаята и се вбесяваше все по-силно.

Не можех да наблюдавам разочарованието му и въпреки усилията ми, сълзи потекоха по лицето ми.

— Не може да си легнем и да го оставим сам — прошепна Крис. — Той страда, Кати. Погледни как се разхожда напред-назад. С всяка стъпка гневът му расте. Някой ще плати за това.

До този момент само Синди се веселеше. Музикантите и сервитьорите сякаш я боготворяха. Неуморно свиреха, докато тя пееше. Когато спря да пее, започна да танцува с всички мъже, дори с Тревър и другите сервитьори. Махна на прислужничките и ги покани да се присъединят към нея, което те направиха с удоволствие.

— Хайде да ядем, да пием и да се веселим! — извика тя и се усмихна на Барт. — Не е настъпил краят на света! Защо се впрягаш? Прекалено сме богати, за да ни харесват. Освен това сме прекалено

богати, за да се самосъжаляваме. Виж, имаме поне двайсетина гости, хайде да танцуваме, да пием, да се забавляваме!

Барт спря и я погледна. Синди вдигна високо чашата с шампанско.

— Вдигам тост за теб, братко! За всяка една обида, която си ми казал, ти пожелавам добра воля и добро здраве, дълъг живот и много любов. — Синди докосна чашата му със своята и отпи, преди да предложи нов тост. — Мисля, че изглеждаш страхотно, а момичетата, които не се появиха тази вечер, изпускат шанса в живота си. Така че вдигам още един тост за най-известния ерген в света. Пожелавам ти радост, щастие и любов. Бих ти желала и успех, но той не ти трябва.

Той не можеше да откъсне очи от нея.

— Защо да не ми трябва успех? — попита тихо Барт.

— Какво друго ти трябва? Натрупа милиони, а скоро ще имаш толкова пари, че няма да знаеш какво да правиш с тях.

Барт сведе глава.

— Не усещам успеха. След като никой не дойде на тържеството ми. — Гласът му заглъхна и той се обърна настрана.

Изправих се и се приближих до него.

— Ще танцуваш ли с мен, Барт?

— Не — извика той и отново отиде до прозореца.

Синди се забавляваше с музикантите и наетата допълнителна прислуга. Аз обаче бях в лошо настроение и съчувствах на Барт, който много разчиташе на този бал. От симпатия към него всички, с изключение на Синди и сервитьорите, се преместихме в предния салон и зачакахме гостите, които очевидно бяха приели поканата на Барт, за да му скроят лош номер и по този начин да ни покажат какво мислят за всички нас.

Часовникът на дядо ми удари дванайсет. Барт се отдели от прозорците и се отпусна върху канапето пред камината.

— Трябваше да предположа, че ще стане така. — Той погледна ядосано Джори. — Вероятно са дошли на рождения ми ден, за да видят как танцуваш, а сега, когато вече не можеш, не се интересуват от мен! Обидиха ме и ще си платят — каза хладно той. Гласът му беше по-силен от този на Джоел, но звучеше също толкова гневно. — Когато приключа, всички къщи, разположени на разстояние по-малко от

двайсет мили, ще ми принадлежат. Ще ги съсипя. Ще ги унищожа до един.

С помощта на тръста на Фоксуърт мога да заема милиони, след което ще изкупя банките и ще поискам да ми изплатят ипотеките. Ще откупя магазините в селото и ще ги затворя. Ще наема нови адвокати, а старите ще ги уволня и ще се постарая да им отнемат правата. Ще си намеря нови агенти и брокери, ще наема агенти за недвижими имоти и когато къщите се продават евтино, ще купувам. Когато свърша, в тази част на Шарлотсвил няма да е останало нито едно аристократично семейство. И всички мои бизнес партньори ще са натрупали само дългове.

— И ще изпиташ удовлетворение? — попита Крис.

— НЕ! — извика Барт. — Няма да се успокоя, докато има несправедливост! С нищо не съм заслужил подобно отношение! Опитях се да им дам това, което предшествениците ни са им давали, но те ме отхвърлиха! Ще платят, скъпо ще ми платят.

Говореше като мен. Чух собствените си думи от устата на детето, с което бях бременна, когато ги изрекох, и изтръпнах. Опитях се да запазя самообладание.

— Съжалявам, Барт! Но загубата не беше голяма! Всички сме тук, като едно задружно семейство. А песните на Синди направиха вечерта незабравима.

Той не ме слушаше.

Гледаше неизядената храна и изветрялото шампанско. Алкохола, който трябваше да развърже доста езици, за да получи информацията, от която се нуждаеше. Погледна сервитьорките в красивите им черно-бели униформи, които се разхождаха наоколо пияни, а някои дори танцуваха. Имаше няколко сервитьора, които все още държаха подноси с напитки. Някои от тях го наблюдаваха и очакваха сигнала му, че вечерта е приключила.

— Какъв късметлия беше, когато танцува в „Лешникотрошачката“, Джори — каза Барт и се отправи към стълбите. — Грозната Лешникотрошачка се превърна в красив принц. Изпълни всички главни роли и винаги печелеше най-красивата балерина. В „Пепеляшка“, в „Ромео и Жулиета“, в „Спящата красавица“ и в „Лебедово езеро“. Печелеше винаги, с изключение на последния път. А всъщност той има най-голямо значение, нали?

Колко подло постъпи! Много подло! Видях как Джори помръкна и болката се изписа по лицето му.

— Весела Коледа! — извика Барт и се качи по стълбите. — Докато съм господар на този дом, никога повече няма да празнуваме този празник. Джоел беше прав. Опита се да ме убеди да не постъпвам като другите. Каза да не се мъча да накарам хората да ме харесват и уважават. Отсега нататък ще се държа като Малкълм. Ще печеля уважение, като налагам своята воля с желязна хватка и пълна безсърдечност. Всички, които ме обидиха днес, ще изпитат жестокостта ми.

Когато Барт се скри, се обърнах към Крис.

— Говори като луд човек!

— Не, скъпа, той не е ненормален. Просто отново е същият Барт — уязвим и много обиден. Като дете чупеше костите си, за да се самонаказва, защото не се е справил с училище. Сега ще пречупи живота на другите. Колко жалко, че нищо не му помага, Кати!

Погледнах нагоре и забелязах сянката на възрастния мъж, който сякаш се превиваше от смях.

— Ти се качвай, Крис. Аз ще дойде след малко. — Крис се поинтересува какво ще правя и аз го излъгах, че ще поговоря с домакина за разчистването на тази бъркотия. Но смятах да направя нещо съвсем различно.

След като всички се прибраха, се вмъкнах в кабинета на Барт, затворих вратата и започнах да ровя из бюрото му за отговорите на поканите му, които бяха пристигнали преди две седмици.

Явно доста бяха опипвани, защото пликовете бяха изцапани с мастило. Двеста и петдесет души бяха приели. Прехапах долната си устна. Нито един отказ, нито един. Хората не постъпваха така, дори и да не харесваха някого. Ако не искаха да дойдат, просто щяха да изхвърлят поканите, заедно с картичката за отговор. Или просто щяха да откажат. Внимателно оставих картичките на мястото им и се отправих към стаята на Джоел.

Влязох, без да почукам, и го заварих седнал на ръба на тясното си легло. Беше се превил на две, сякаш силно го болеше стомахът, или се смееше мълчаливо.

Бавно изчаках, докато истерията му приключи. Едва тогава той съзря сянката ми. Въздъхна с провиснала уста, защото протезата му

беше в чашата до леглото му, и ме погледна.

— Защо си дошла? — попита тихо той. Косата му стърчеше като дяволски рога.

— Видях те как седеше на балкона и се смееше? Защо се смееше, Джоел? Не видя ли как страдаше Барт?

— Не зная — изфъфли той и се опита да постави протезите в устата си. Когато ги сложи, прокара ръка по щръкналата си коса и я приглади. Не ме поглеждаше.

— Дъщеря ти вдигаше такъв шум, че не можех да спя. Представих си как седите в елегантните си дрехи, чакате гостите, а те не идват. Гледката възбуди чувството ми за хумор.

— Много жестоко чувство за хумор имаш, Джоел. Мислех си, че се притесняваш за Барт.

— Обичам го.

— Така ли? — попитах остро. — Не е така, защото в противен случай щеше да му съчувстваш. — Огледах стаята му и се замислих. — Ти ли изпрати поканите?

— Не си спомням — отвърна спокойно той. — Времето е без значение за възрастен човек като мен. Помня нещата, случили се преди години по-ясно от случилото се преди месец.

— Моята памет е по-добра от твоята, Джоел.

Седнах на стола в стаята му.

— Барт имаше важна среща и доколкото си спомням, ти даде поканите. Ти изпрати ли ги, Джоел?

— Разбира се! — извика ядосано той.

— Току-що каза, че не помниш.

— Спомням си този ден. Толкова време ми отне да ги пускам една по една в пощенската кутия.

През цялото време го гледах в очите.

— Лъжеш, Джоел — казах, като стрелях напосоки. — Не си изпратил поканите. Донесъл си ги в стаята си, отворил си ги и си попълнил празните места с „Да, ще се радваме да присъстваме!“. После си ги изпратил обратно на Барт. Аз ги открих в кабинета му. Никога не съм срещала толкова странен почерк в различни оттенъци на синьо, виолетово, черно, зелено и кафяво мастило. Сменял си химикалките, за да изглежда, че отговорите са написани от различни хора.

Джоел бавно се изправи. Събра ръчно тъканото си кафяво расо и размаха ръцете си.

— Смятам, че си се побъркала — отвърна хладно той. — Ако искаш, иди при сина си и му разкажи за варварските си подозрения, за да видим дали ще ти повярва.

Аз скочих и се запътих към вратата.

— Точно това смятам да направя! — Тръшнах вратата зад себе си.

Барт седеше зад бюрото в кабинета си. Върху пижамата си беше облякъл дебел вълнен червен халат. Беше пиян и изхвърляше отговорите на поканите в огъня. За нещастие видях как хвърля последните купчини и си налива ново питие.

— Какво искаш? — попита завалено той и сведе очи, сякаш беше изненадан от появата ми.

— Барт, искам да ме изслушаш. Мисля, че Джоел не е изпратил поканите и гостите ти затова не дойдоха.

Той се опита да се концентрира, но съзнанието му беше замъглено от алкохола.

— Разбира се, че ги е изпратил. Той винаги се подчинява на заповедите ми. — Той се облегна в стола, който автоматично се огъна под теглото му, и притвори очи. — Уморен съм. Иди си. Не искам да ме гледаш и да ме съжаляваш. А те приеха... нали току-що изгорих отговорите им.

— Барт, чуй ме! Не заспивай, преди да ме изслушаш. Не забележа ли колко странно са подписани. С разноцветно мастило и изкривен почерк. Джоел не е изпратил поканите ти, а ги е занесъл в стаята си, отворил ги е и сам е написал отговорите и тъй като ти беше поставил марки върху всички, просто е отивал до близката поща и всеки ден ти е изпращал по няколко.

Барт леко отвори очи.

— Майко, смятам, че трябва да си лягаш. Правуйчо ми е най-добрият ми приятел. Не би направил нещо, което да ме нарани.

— Моля те, Барт. Не вярвай прекалено много на Джоел.

— МАХАЙ СЕ! — извика той. — Ти си виновна, че не дойдоха. Ти и мъжът, с когото спиш!

Обърнах се и се спънах. Чувствах се победена и се страхувах, че думите му са истина, а Джоел е просто един възрастен мъж, който иска

да изживее оставащите му дни до единствения човек, който го обичаше и уважаваше.

И НИ СЕ РОДИХА...

Отмина коледният ден. Свих се в леглото до Крис, който винаги заспиваше лесно и ме оставяше да се въртя. Едноокият лебед ме наблюдаваше, като ме караше да се чудя какво ли забелязва. Чух глухите удари на часовника на дядо ми, който отброяваше три часа. Преди няколко минути станах и забелязах колата на Барт, която се отправяше към местната кръчма, където явно щеше да се утеша в прегръдките на някоя уличница с допълнително количество алкохол. Неведнъж се прибираше вкъщи, миришещ на алкохол и евтин парфюм.

Часовете отминаваха, а аз очаквах Барт да се прибере. Представях си всевъзможни злополуки. В нощ като тази всички пияници бяха навън, по-опасни и от арсеника.

Измъкнах се от леглото и внимателно завих Крис, целунах го по бузата, поставих ръцете му около възглавницата ми, като се надявах да мисли, че това съм аз. Имах намерение да изчакам Барт в стаята му.

Наближаваше пет часът, когато чух колата му. Бях се свила на едно от белите му канапета. Бях облечена в светлочервен халат, а зад гърба ми бяха наредени червени възглавници.

Задряхах, но после чух как се изкачва по стълбите и се придвижва от стая в стая, спъвайки се в мебелите, сякаш беше малко момче. Смяташе да провери дали стаите са оправени, преди прислужниците да се оттеглят. За мое най-голямо учудване успя да го направи. Всички вестници трябваше да са прибрани. Списанията трябваше да са подредени на специално място. По пода и по дръжките на вратите не трябваше да са оставени дрехи.

След няколко минути Барт влезе в стаята си и потърси ключа за осветлението. Той се заклатушка напред-назад, преди да забележи присъствието ми в тъмната стая. Там бях запалила огън, който пращеше приятно в тъмнината. По белите стени танцуваха сенки и им придаваха оранжев цвят, а черната кожа на другата стена хвърляше червени отблясъци и сякаш пресъздаваше един измислен ад.

— Какво, по дяволите, правиш тук, майко? Не ти ли казах да не влизаш в стаите ми! — Но въпреки състоянието му, изглежда, се

зарадва, че ме вижда.

Неуверено се приближи до един стол и внимателно се отпусна върху него, като притвори очи. Станах и започнах да разтривам врата му, а той сведе напред главата си, но бързо я изправи, сякаш го болеше много силно. Ръцете му покриха лицето му, докато моите се опитваха да успокоят болката му. Той въздъхна, вдигна нагоре глава и се загледа в очите ми.

— Не трябваше да пия — промърмори завалено и въздъхна, когато отстъпих назад и седнах срещу него. — Върша глупости, а после ми е лошо. Голям глупак съм, защото алкохолът винаги е увеличавал проблемите ми. Какво ми има, майко? Не мога дори да се напия до самозабрава. Прекалено съм чувствителен. Един ден чух как Джори ти каза, че ще ми подари платнохода, и тайно се зарадвах. Естествено той се бе трудил месеци наред, за да ми направи специален подарък, а накрая платноходът се оказа счупен. Той толкова се стара, за да направи всичко както трябва, а сега трудът му отиде в кошчето за боклук.

Говореше като безпомощно дете, което лесно можеше да бъде успокоено. Щях да се опитам поне веднъж да му дам цялата си обич. Когато беше пиян, не се държеше подло, а любвеобвилно и сърдечно.

— Скъпи, Джори с удоволствие ще ти направи друг — казах аз, въпреки че не бях убедена дали Джори ще има желание отново да извърши цялата тежка работа.

— Не, майко, вече не го искам. Нещо ще се случи и с него. Такъв е животът ми. Има жестокия навик да ми отнема най-желаните неща. В утрешния ден няма любов, предназначена за мен. Не мога да спечеля онова, което желая. В детството си сънувах невъзможни неща. Ти и мъжът, когото обичаш, ми давахте всичко, което пожелаех, дори и много неща, за които не споменавах, но никога не ме направихте щастлив. Коледният бал нямаше да ми достави удоволствие, дори и гостите да се бяха появили. Нямаше да успея да ги впечатля. Дълбоко в себе си знаех, че тържеството ще се окаже още един пълен провал, както и тържествата, които вие организирахте в моя чест. Но въпреки това си казах, че ако балът се окаже успешен, това ще е прецедент, който ще промени живота ми.

Малкият ми син разговаряше с мен както никога досега. Алкохолът беше развързал езика му.

— Голям глупак съм, нали? — продължи той — Синди с право ме нарече идиот и глупак. Когато се оглеждам, виждам един красив мъж, който много прилича на баща ми. Казваш, че си го обичала повече от всички останали. Но вътрешно аз не се чувствам красив. Погрозен съм и от греховете. После се събуждам, усещам свежия планински въздух, уханието на цъфналите рози, блесналото слънце и си казвам, че вероятно животът ще ми предостави нов шанс. Надявам се, че някой ден ще открия себе си. Затова преди месеци реших да направя тази Коледа най-щастливата в живота ни, не само за Джори, но и за теб и мен. Мислиш си, че не обичам Джори, но грешиш.

Той отпусна главата в ръцете си.

— Време е да ти се изповядам, майко. Не мога да отрека, че има моменти, в които го мразя. Но изобщо не обичам Синди. Тя през цялото време ме ощетяваше, а дори не е с нашата кръв. Джори получаваше най-голяма част от любовта ти, онази част, която оставаше, след като брат ти получи своя дял. Мен никой не ме обичаше. Мислех, че Мелъди ме обича, но разбрах, че тя би приела всеки мъж, който може да замести Джори. Всеки, който ѝ беше на разположение. Затова сега я мразя почти толкова силно, колкото мразя Синди.

Той отпусна ръце и видях колко силно блестят очите му. Приличаха на жарава на фона на отблясъците от огъня. Сърцето ми почти престана да бие. Как можех да го успокоя? Изправих се, застанах зад стола му и обвих ръце около врата му, сетне опрях брадичка върху главата му.

— Барт, цяла нощ не можах да заспя. Притеснявах се за тебе. Кажи как да ти помогна? Тук никой не те мрази. Ти само си въобразяваш. Дори и Синди. Често ни ядосваш, защото ни разочароваш с поведението си, а не защото искаме да те отблъснем.

— Отпрати Крис — каза той безстрастно, сякаш не се надяваше Крис да напусне живота ми. — Така ще повярвам, че ме обичаш. Едва когато скъсаш с него, ще се почувствам спокоен за себе си и за теб.

Разкъсвах се от мъка:

— Той ще загине без мен, Барт — прошепнах аз. — Зная, че не можеш да разбереш отношенията ни, а и аз не мога да си обясня защо той се нуждае от мен и аз от него. Единственото обяснение е, че когато бяхме млади и самотни, изпаднали в ужасно положение, можехме да

разчитаме само един на друг. Създадохме си един измислен свят, когато бяхме затворени и дори сега, когато вече сме възрастни хора, все още не можем да се откъснем от него. Не можем да оцелеем без този свят. Ако се разделим, ще загине не само той, но и аз.

— Но, майко! — извика Барт, прегърна ме и прилепи лицето си до гърдите ми. — Нали имаш мен! — Погледна ме и обвини ръце около кръста ми. — Искам да се пречистиш, докато не е станало късно. Това, което правите с Крис, е в разрез с Божиите повели и общественото мнение. Нека си отиде, моля те, нека си отиде. Моля те, освободи се от любовта на брат си, преди някой да е направил нещо лошо.

Отстъпих назад и прибрах един кичур от косата си. Чувствах се обърквана и победена, защото той искаше невъзможното.

— Барт, ти би ли ме наранил?

Той прехапа устни — навик, който беше останал от детството му.

— Не зная. Понякога имам такова желание. Повече, отколкото искам да нараня него. Но ти ми се усмихваш и разнежваш сърцето ми и си пожелавам никога да не се променяш. После си лягам и започвам да си мисля, че си грешница и трябва да умреш. Но като си те представя мъртва, очите ми се изпълват със сълзи, а сърцето ми е като опустошено. Луд ли съм? Защо не мога да се влюбя? Защо не мога да забравя извършеното от теб? За кратко време мислех, че двамата с Мелъди се обичаме. Тя изглеждаше така прекрасна, но после надебеля и погрозня. Непрекъснато мърмореше и се оплакваше от дома ми. Дори Синди се държеше по-поносимо. Водих я в най-добрите ресторанти, на кино и театър, опитвах се да откъсна мислите ѝ от Джори, но не успях. Непрекъснато повтаряше какво означава балетът за нея и тогава разбрах, че само замествам Джори и тя не ме обича. Просто ме използва, за да забрави за загубата си. Вече дори не прилича на момичето, в което се влюбих. Иска съчувствие, а не любов. Тя не отговори на любовта ми, затова вече не мога да я гледам.

Той въздъхна, сведе очи и продължи с тих глас:

— Гледам Синди и осъзнавам, че сигурно и ти си изглеждала така. Част от мене разбира защо Крис се е влюбил в тебе. Това ме кара да я мразя още по-силно. Тя ме предизвиква. Иска да се вмъкне под кожата ми и да ме накара да направя с нея това, което Крис е направил с теб. Разхожда се из стаята си само по бикини и сутиен. А знае, че проверявам стаята ѝ, преди да се оттегля. Тази вечер беше с прозрачна

нощница, през която виждах всичко. Стоеше там и не се интересуваше, че я гледам. Джоел ми казва, че е уличника.

— Тогава не ходи в спалнята ѝ — казах аз. — Можем да си позволим да не се срещаме с онези, които не искаме да виждаме, а Джоел е един тесногръд глупак! Цялото поколение на Синди носи подобно бельо. Но ти си прав, че тя не трябва да парадира с него. Утре ще поговоря с нея. Сигурен ли си, че го прави нарочно?

— И ти сигурно си правила така — каза той. — Показваше ли тялото си пред Крис, когато бяхте затворени на тавана?

Как можех да му обясня и да го накарам да разбере? Никога нямаше да успея.

— Опитвахме се да се държим почтено, Барт. Беше толкова отдавна, че не желая да си спомням. Опитвам се да забравя. Опитвам се да мисля, че Крис ми е съпруг, а не брат. Беше невъзможно да забременея. Това не прави ли нещата по-малко ужасни?

Той поклати глава, а очите му помръкнаха.

— Иди си. Извиняваш се и отново ще се почувствам отвратен, както когато научих истината за вас. Бях само едно дете, което иска да се чувства чисто и почтено. Все още се стремя към това. Затова непрекъснато се къпя, бръсна, подреждам и нареждам на прислужниците да чистят всеки ден. Опитвам се да изчистя мръсотията, с която ти и Крис ме покрихте, но просто не мога да го направя!

Дори и прегръдките на Крис не успяха да ме успокоят. Унесох се в неспокоен сън. После се събудих от далечен писък. Изскочих от леглото и се спуснах към мястото, откъдето се носеха писъците.

Забелязах Мелъди на пода на дългия коридор. Сякаш носеше бяла нощница на червени ленти. Беше се свила и стенеше. Помислих си, че сънувам. Дългата ѝ коса беше разпиляна, по челото ѝ беше избила пот, а зад нея имаше следи от кръв!

Тя ме погледна невиждащо.

— Кати, бебето... — Извика, после по-бавно, а после очите ѝ се обърнаха и тя припадна.

Втурнах се да събудя Крис.

— Мелъди ражда! — извиках аз, докато той търкаше уморените си очи. — Припадна в коридора, а под нея има следи от кръв.

— Спокойно — каза той, стана и издърпа халата си. — Първескините раждат бавно. — Но в очите му се четеше безпокойство, сякаш пресмяташе наум кога са започнали контракциите на Мелъди. — Всичко, което е необходимо, е в чантата — каза той и започна да събира одеяла, чаршафи и кърпи. Все още носеше черната докторска чанта, която получи при дипломирането си, сякаш тя беше нещо свято за него. — Нямаме време да я караме в болница, ако кърви, както казваш ти. Сега ти трябва да слезеш долу и да превариш вода, както правят във филмите.

— Това не е филм, Крис! — извиках нетърпеливо, защото мислех, че иска просто да не му преча.

Вече бяхме в коридора и той се наведе над Мелъди.

— Зная. Много ще ми помогнеш, ако свършиш нещо, вместо да крещиш истерично. Помести се, Катрин — извика той, наведе се и вдигна Мелъди. Тя приличаше на перце в ръцете му, а коремът ѝ стърчеше като планина.

Той я сложи на леглото в стаята ѝ, напъха възглавници под бедрата ѝ и поиска още бели кърпи, чаршафи и вестници.

— Действай, Катрин, действай! Бебето вече е тръгнало. БЪРЗО! Трябва да стерилизирам някои инструменти. Защо не ме предупреди, че контракциите ѝ са започнали? Мълчеше, докато отворяхме подаръците. Какво, по дяволите, става с всички в този дом? Просто трябваше да ми каже!

Още преди да довърши думите си, се спуснах по стълбите към кухнята. Напълних чайника с топла вода и го сложих на котлона. Чаках нетърпеливо и си мислех, че Мелъди вероятно е искала да ни накаже, а вероятно е искала детето да умре, за да може да се върне спокойно в Ню Йорк, необременявана от парализиран мъж и бебе.

Чайникът бавно завираше. През главата ми се изнизаха хиляди мисли, повечето от които неприятни. Какво правеше Крис? Трябваше ли да събудя Джори и да го предупредя? Тя приличаше на Барт — самонаказваше се за греховете си! Най-накрая (имах чувството, че е изминал повече от час) водата завря. Хванах чайника и тръгнах към стаята на Мелъди.

Крис я беше поставил в седнало положение, подпряна от множество възглавници. Коленете ѝ бяха вдигнати и разтворени от възглавниците, които ги подпираха. От кръста надолу беше гола и

забелязах, че все още кърви. Почувствах неудобство и се загледах в кърпите и чаршафите, с които Крис попиваше кръвта.

— Не мога да спра кървенето — притеснено съобщи той. — Притеснявам се бебето да не глътне кръв. — Той ме погледна и нареди: — Кати, сложи си ръкавици, хвани щипките и потопи във врялата вода всички инструменти, които съм извадил. Ще ми ги подаваш, когато ти ги поискам.

Кимнах. Ужасно се притеснявах, че няма да си спомня имената на инструментите.

— Събуди се, Мелъди! — повтаряше той. — Нужна ми е помощта ти. — Той леко я удари по лицето. — Кати, намокри една кърпа в студена вода и я увий около лицето ѝ, за да се свести и да напъва, за да излезе бебето.

Мелъди се свести от мократа кърпа. Веднага започна да вика и се опита да бутне Крис ѝ да се завие.

— Не ме бутай — бащински заяви Крис. — Бебето почти е излязло, но трябва да си поемеш дълбоко въздух, а аз няма да виждам какво става, ако се завиеш.

Тя продължаваше да крещи, но се опита да следва указанията на Крис. По лицето и гърдите ѝ се стичаше пот. Нощницата, навита около кръста ѝ, се намокри.

— Помогни ѝ, Кати — нареди Крис, докато хващаше форцепса. Сложих ръцете си, където той ми каза, и натиснах.

— Моля те, скъпа — прошепнах, когато тя престана да вика и можеше да ме чуе, — трябва да ни помогнеш. В момента бебето ти се мъчи да излезе на бял свят.

Очите на Мелъди бяха разширени от ужас и от страх.

— Умирам — извика тя, затвори очи, пое дълбоко въздух и започна да напъва по-силно.

— Добре се справяш, Мелъди! Още един напън и ще видя главата на бебето!

Снаха ми се държеше за ръцете ми, затвори очи и се опита за последен път.

— Добре... добре се справяш! Виждам главата на бебето — каза Крис с по-весел тон и ме погледна гордо. В този миг Мелъди отпусна главата си и затвори очи.

Тя отново припадна.

— Всичко е наред — каза Крис и я погледна в лицето. — Свърши добра работа, и аз мога да продължа. Най-лошото мина. Сега може да си почине. Смятах, че ще се наложи да използвам форцепс, но това няма да е необходимо.

С обиграни, ловки движения той плъзна ръката си във влагалището и извади едно съвсем малко момче. Подаде ми едно червено, тъничко бебе и аз се вгледах в сина на Джори. Миниатюрното създание размахваше юмруци и риташе с крака, като завъртя главата си и се приготви да извика, когато Крис срязва пъпната връв. Побиха ме тръпки. Внукът ми се беше появил на този свят благодарение на любовта между сина ми и съпругата му, и грабна сърцето ми, преди да е проплакал. Със сълзи на очите наблюдавах как Крис се занимаваше с Мелъди и сякаш изваждаше плацентата.

Погледнах отново малкото бебе, което сякаш тежеше по-малко от четири фунта. Дете, създадено от страстта в света на балета, заченато в света на музиката. Притиснах го до сърцето си и реших, че това е най-голямото Божие чудо — по-красиво от дърво, по-трайно от роза, дете, създадено по Негово желание. Сълзи се стичаха по бузите ми, защото също като сина Божи, и това дете беше родено почти в коледния ден. Моят внук!

— Крис, той е толкова малък! Ще оживее ли?

— Разбира се — отвърна отнесено той и продължаваше да се занимава с Мелъди, като се мръщеше объркано. — Защо не го премериш? После го изкъпи с преварена вода. Той ще се почувства по-добре. Използвай разтвора в синята купа, за да измиеш очите му, а онзи в розовата купа — за устата и ушите му. Би трябвало да има пелени и одеяла наоколо. Необходима му е топлина.

— В куфара й — извиках аз, отидох бързо в банята, хванах детето в прегръдката си и започнах да пълня коритото. — Още преди седмица тя приготви бебешките неща.

Вълнувах се. Исках да отида при Джори и да му покажа сина му. Въздъгнах, защото тогава мислех, че това ще е единственото му дете. Шансовете да има друго бяха минимални. Какво щастие бе, че Бог го дари с това малко момче.

Бебето беше толкова крехко. По главата му имаше само рус мъх. Размахваше мъничките си ръце и крака във въздуха. Устата му се

опитваше да суче, докато се мъчеше да отвори залепените си очи. Независимо от слузта по кожата му, то грабна сърцето ми.

Красиво бебе. Малко мило момче, което щеше да ощастливи моя Джори. Искрах да видя цвета на очите му, но той ги държеше затворени.

Бях нервна, сякаш досега не бях държала новородено. Това бебе беше толкова малко, така деликатно. И двамата ми сина бяха доста големи и веднага след раждането им ги бяха поели обучени сестри.

— Увий го здраво — напомни ми Крис от другия край на стаята. — Не забравяй да изчистиш устата му, защото новородените имат навика да гълтат всичко.

Бебето пицеше, че е напуснало топлата течност на майчината утроба, но в мига, в който го потопих в топлата вода, то се успокои и заспа. Бебето беше толкова малко и изглеждаше така крехко. Но дори и спейки, то протягаше ръце и търсеше гърдите на майка си. Малкият му пенис щръкна нагоре, докато поливах гениталиите му с топла вода. Тогава за мое най-голямо учудване чух още един детски плач!

Бързо увих изкъпания си внук в дебела хавлиена кърпа, влязох в спалнята и забелязах Крис, който учудено гледаше второто дете.

Той ме погледна със странно изражение.

— Момиче — съобщи. — С руса коса и сини очи. Говорих лично с гинеколога й, но той не спомена нищо за допълнителна сърдечна дейност. Някой път се получава така, когато едното дете е зад другото, но странно е, че нито веднъж... — Той млъкна, смени темата и продължи. — Близнаците обикновено се раждат с по-малък размер от другите бебета. Натискът на второто помага на първото дете да излезе по-бързо. Този път Мелъди имаше късмет.

— О — въздъхнах аз, прегърнах малкото момиче в свободната си ръка и я погледнах. Веднага разбрах кои са тези близнаци. Кари и Кори се бяха преродили.

— Колко прекрасно, Крис! — засмях се аз, после посърнах, защото се замислих за любимите ми брат и сестра, които умряха толкова отдавна. Все още ги виждах как препускаха в градината на Гладстоун, как тичаха из изкуствената градина на мрачния таван. — Същите близнаци. Долангенгър.

Крис ме погледна. Гумените му ръкавици бяха изпоцапани с кръв.

— Не, Кати — заяви твърдо той. — Не са Долангенгър. Не са същите близнаци. Помни това. Тогава Кари излезе първа, а сега първо излезе момчето. Тези близнаци няма да са нещастни. Те ще получават само най-добрите неща. Сега би ли свършила нещо? Тя също се нуждае от баня. И повий това момче, преди да е намокрило всичко.

Не беше лесно да се справя с крехките бебета. Но се чувствах безкрайно щастлива. Независимо от думите на Крис, знаех, че това са Кори и Кари. Бяха се преродили, за да изживеят щастливия си живот, който им беше отнет от алчността и егоизма на майка ни.

— Не се притеснявайте — прошепнах и целунах тънките им ръчички и крачета. — Баба ще се погрижи да сте щастливи. Независимо какво ще ми струва това, вие ще имате всичко, което липсваше на Кари и Кори.

Погледнах в спалнята. Мелъди лежеше изтощена, но се беше събудила.

Крис извика, че Мелъди също може да бъде изкъпана, после влезе в банята и взе бебетата от ръцете ми. Изпрати ме при родилката, докато преглеждаше бебетата.

Изкъпах Мелъди и я облякох с чиста розова нощница. Тя се събуди и ме погледна вяло, без интерес.

— Всичко ли свърши? — попита много слабо тя.

Хванах четката ѝ и се опитах да разреша косата ѝ.

— Да, скъпа, всичко свърши.

— Какво е? Момче? — В очите ѝ проблясваше слаба надежда, първата, която забелязах от доста време.

— Да, скъпа, едно момче... и едно момиче. Току-що роди прекрасни близначета.

Очите ѝ се разшириха. Гледаше толкова изплашено, сякаш отново щеше да припадне.

— Те са идеални и си имат всичко.

Тя ме наблюдаваше, а аз бързах да ѝ покажа близнаците. Погледна ги учудено и леко се усмихна.

— О, колко са сладки. Аз мислех, че ще са тъмнокоси като Джори.

Разположих бебетата в прегръдките ѝ. Тя ги гледаше, сякаш това беше невероятно.

— Две — прошепна слабо тя. — Две! — очите ѝ се втреничиха в пространството. — Две. Повтарях на Джори, че ще имаме само две деца. Искях да имам момче и момиче, но не близнаци. Сега трябва да бъда едновременно майка и баща на две деца! Близнаци! Не е честно! Не е честно.

Погалих я леко по главата.

— Скъпа, Господ ви благославя по този начин. Вече сте едно голямо семейство и няма отново да се мъчиш. Освен това не си сама. Всички ще ти помагаме. Ще наемем най-добрите сестри и бавачки. Няма да ви липсва нищо.

Очите ѝ се изпълниха с надежда, преди да ги затвори.

— Уморена съм, Кати. Много съм уморена. Предполагам, че е добре, че имаме момче и момиче, след като Джори вече не може да се люби. Надявам се това да компенсира загубата му. Дано да се зарадва.

След тези думи тя заспа дълбоко още докато разресвах косата ѝ. Някога косата ѝ беше прекрасна, а сега беше изтощена. Трябваше да я измия, преди Джори да я види. Когато Джори дойдеше да види жена си, трябваше отново да се срещне с прекрасното момиче, за което се беше оженил.

Защото на всяка цена исках отново да събера тази двойка.

Крис се появи и взе близнаците от ръцете ѝ.

— Кати, остави я. Уморена е и се нуждае от дълга почивка. Утре ще измиеш косата ѝ.

— На глас ли го казах? Само си го помислих.

— Само си го мислеше — засмя се той. — Но си играеше с косата и, а мислите ти се четат в очите ти. Зная, че смяташ чистата коса за лекарство против депресията.

Целунах го и силно го прегърнах. Напуснах Мелъди и отидох да събудя Джори. Той се разсъни, разтърка очи и ме погледна.

— Какво има? Нови неприятности?

— Не, този път не са неприятности, сине. — Стоях и му се усмихвах, а той вероятно мислеше, че съм полудяла. Изглеждаше толкова объркан, когато леко се надигна на лакти. — Имам закъснял коледен подарък за теб, скъпи мой. — Той поклати глава учудено.

— Мамо, не можеше ли подаръкът да изчака до утре сутринта?

— Не, скъпи, не. Вече си баща, Джори! — Засмях се и отново го прегърнах. — О, Джори. Господ е толкова милостив. Когато двамата с

Мелъди сте планирали семейството си, сте искали две деца? Първо момче, а после момиче? Е, като специален подарък, направо от небесата, вие получихте близнаци. Момче и момиче!

Очите му се изпълниха със сълзи.

— Как е Мел? — попита загрижено той.

— Крис се грижи за нея. Мелъди е имала контракции още вчера, но не е казала нищо.

— Защо? — попита той и закри лице. — Защо, при положение че татко е тук и можеше да ѝ помогне?

— Не зная, сине, но да не говорим за това. Тя е добре. Той каза, че дори няма нужда да ходи в болницата, въпреки че иска да закара близнаците до там. Каза, че нямало да навреди, ако Мелъди се прегледа при гинеколог. Трябваше да я цепне, в противен случай щеше да се разкъса. Заши я, но ще я боли, докато не махнат конците. Но без съмнение ще ги върне още същия ден.

— Бог е добър, мамо — прошепна той, изтри сълзите си и се опита да се усмихне. — С нетърпение очаквам да ги видя, но ще ми отнеме много време, за да стана и да отида при тях. Би ли ги донесла тук?

В мое отсъствие Крис беше приспособил две легълца от чекмеджетата на шкафа и ги беше покрил с одеяла и чаршафи. Веднага се заинтересува как Джори е приел новините ми. Усмихна се, когато разбра. Внимателно сложи бебетата в прегръдките ми.

— Движи се внимателно — прошепна той и ме целуна. Тръгнах към първородния си син. Той ги прие като сърдечни подаръци, на които щеше да се радва цял живот. С гордост и обич наблюдаваше децата, които беше създал.

— Толкова приличат на Кари и Кори — казах нежно аз в слабо осветената му стая. — Дори и мънички, те са толкова красиви. Мислили ли сте за имена?

Той се изчерви и продължи да се възхищава на близнаците.

— Да, мислил съм за имена, въпреки че Мел пропусна да ми съобщи, че има вероятност да са близнаци. Това компенсира всичко останало. — Той ме погледна, а в очите му се четеше надежда. — Мамо, през цялото време повтаряше, че Мел ще се промени, когато бебето се роди. С нетърпение очаквам отново да я видя и да я прегърна.

Той замлъкна и се изчерви.

— Е, поне можем да спим заедно, след като не мога да правя друго.

— Джори, ще намерите начин...

Той продължи, сякаш не чу думите ми:

— Бяхме планирали живота си така: да танцуваме, докато навърша четирийсет, после и двамата щяхме да станем преподаватели или хореографи. Не помисляхме за злополуки, също както родителите ви, но съм убеден, че съпругата ми се справи добре.

Той беше мил и ѝ прощаваше. Мелъди бе станала любовница на брат му, но вероятно той не искаше да повярва в това.

Или разбираше нуждите ѝ и беше простил не само на нея, но и на Барт. Джори ми позволи да взема близнаците с нежелание.

В стаята на Мелъди Крис ми каза:

— Ще заведе Мелъди и близнаците в болницата и веднага ще се върна. Бих искал още някой да прегледа Мелъди, а близнаците трябва да се поставят в инкубатори, докато станат пет фунта. Момчето тежи три фунта и тринайсет унции, а момичето три фунта и седем унции, но дори така те са красиви бебета. Бебетата вече са завладели сърцето ти и ще ги обичаш както Кори и Кари.

Той разбираше, че всеки път, когато погледнех тези малки бебета, ме преследваха спомени за „нашите“ близнаци.

Когато влязох в слънчевата стая, Джори седеше до Барт на масата за закуска и се усмихваше. Яркочервените чинии бяха наредени върху бяла покривка, а в центъра на масата беше разположела ваза с цветя.

— Добро утро, мамо — каза Джори. — Днес съм много щастлив мъж, но исках да кажа на Барт, когато ти, татко и Синди пристигнете.

По устните му играеше лека усмивка. Очите му ме умоляваха да не се сърдя и когато Синди сънено се препъна и влезе в стаята, Джори гордо обяви, че е баща на близнаци, момче и момиче, които ще се казват Дарън и Диадра.

— Някога са съществували близнаци, чиито имена са започвали с буквата „К“. Ние се придържаме към прецедента, но се придвижваме напред в азбуката.

Барт се намръщи завистливо.

— Близнаци. Двойна работа. Горката Мелъди, нищо чудно, че стана толкова огромна. Каква беда... и без друго имаше достатъчно неприятности.

Синди извика щастливо:

— Близнаци? Наистина ли? Прекрасно! Може ли да ги видя и да ги поддържа?

Но Джори все още се мръщеше на подлата забележка на Барт.

— Не ме отписвай само защото не мога да ходя. Двамата с Мелъди нямаме непреодолими проблеми, при положение че се махнем от тази къща.

Барт се изправи, без да докосне закуската си.

Джори и Мелъди щяха да си тръгнат и да отведат близнаците с тях. Сърцето ми помръкна и стисках нервно ръце.

Една ръка хвана моята и стисна пръстите ми.

— Мамо, не бъди толкова тъжна. Никога няма да ви изключим от живота си. Където и да отидете, ще ви последваме, но не можем да останем тук, ако Барт не промени поведението си. Когато искаш да видиш внуците си, просто ще трябва да извикаш... или да прошепнеш.

Крис се върна около десет часа заедно с Мелъди, която си легна веднага.

— Тя е добре, Джори. Искахме да я задържим в болницата няколко дни, но тя направи такава гримаса, че я върнах обратно. Оставихме близнаците в детското отделение, в отделни инкубатори, докато напълнеят.

Крис се наведе и ме целуна по бузата, после каза радостно:

— Видя ли, Кати, нали ти казвах, че всичко ще се оправи. Наистина ми харесват имената, които сте избрали с Мелъди. Хубави имена.

Скоро занесох поднос с вечерята на Мелъди в спалнята ѝ. Тя беше станала и гледаше снега през прозореца. Веднага заговори:

— Спомних си колко много мечтаех да видя сняг, когато бях малка — каза замечтано тя, сякаш щом бебетата ги нямаше тук, те не съществуваха. — Винаги исках бяла Коледа далеч от Ню Йорк. Сега имам бяла Коледа, но нищо не се е променило. Няма чудо, което да помогне на Джори.

Тя продължи по онзи особен, замечтан начин, който ме плашеше.

— Как ще се оправям с две бебета? Как? Исках да се родят едно след друго. А и Джори няма да може да ми помага...

— Нали ти казах, че ще ти помагаме — заявих ядосано аз, защото Мелъди сякаш обичаше да се самосъжалява. После я разбрах, защото Барт застана на вратата.

Лицето му беше безизразно.

— Честито, Мелъди! — спокойно каза той. — Синди ме накара да я заведа в болницата, за да видим близнаците. Те са много... много... — Той се поколеба и довърши: — малки.

Излезе.

Мелъди гледаше празното място, на което беше стоял.

Малко по-късно Крис закара мен, Джори и Синди при близнаците. Мелъди спеше. Изглеждаше изтощена. Синди отново погледна бебетата в инкубаторите.

— Не са ли божествени? Джори, вероятно се чувстваш ужасно горд. Ще стана образцова леля, само почакай. С нетърпение чакам да ги прегърна. — Тя застана зад количката му и го прегърна.

— Винаги си бил по-различен от останалите братя. Благодаря ти.

Скоро се върнахме вкъщи, а Мелъди слабо се заинтересува от децата и веднага след като научи, че са добре, отново заспа. Денят измина без посетители, без телефонни обаждания и поздравления, че Джори е станал баща. Колко самотни се чувствахме в тази планина.

СЕНКИТЕ ИЗЧЕЗВАТ

Потискащите зимни дни се изнизаха, изпълнени с обикновени всекидневни неща. В новогодишната вечер посетихме едно тържество, като взехме Джори и Синди с нас. Най-накрая на Синди ѝ се удаде възможността да се запознае с всички важни мъже в околността. Тя пожъна невероятен успех. Барт не пожела да ни придружи, защото реши, че ще прекара по-приятно в изискания мъжки клуб, в който членуваше.

— Клубът не е само за мъже — прошепна Синди. Тя смяташе, че знае отговорите на всички въпроси. — Той посещава някои публични домове.

— Да не си посмяла да говориш така! — троснах се аз. — Какво прави Барт, си е негова работа. Откъде чу този слух?

Някои от гостите, които Барт бе поканил на бала си, присъстваха на новогодишното тържество и аз тактично ги попитах дали бяха получили поканите му. Всички отговориха отрицателно, въпреки че гледаха мен и Крис, а и Джори така, сякаш имаха някои тайни мисли, които никога нямаше да споделят.

— Майко, не ти вярвам — заяви хладно Барт, когато му казах, че гостите, с които съм се срещнала, не са получили поканите. — Ти мразиш Джоел, той ти напомня Малкълм и искаш да разклатиш вярата ми в добрия старец. Той се закле, че е изпратил поканите и аз му вярвам.

— А на мен вярваш ли?

Той сви рамене.

— Хората са хитри. Може би онези, с които си разговаряла, са искали да се държат възпитано.

На втори февруари Синди замина за училище. С нетърпение очакваше да се откъсне от скуката на ада — както тя наричаше Фоксуърт Хол. Тя щеше да се дипломира през пролетта, но нямаше намерение да постъпва в колеж, както се опитвахме да я убедим. Но очевидно нищо не постигнахме. Синди беше голям инат и по някакъв начин приличаше на Кари.

Мелъди се движеше мълчаливо, изпаднала в меланхолия, и беше толкова скучна компания, че всички я избягваха. Тя отказваше да се грижи за малките бебета, независимо че смятах, че те ще осмислят живота ѝ. Наложих да наемем сестра. Снаха ми не помагаше и на Джори, така че аз вършех нещата, които той не можеше да свърши сам.

Крис бе доволен от работата си и се връщаше всеки петък около четири часа, по същия начин както татко някога се прибираще при нас в петък. Нещата се повтаряха. Крис се движеше в своя собствен свят, а ние в планината — в нашия. Той идваше и си отиваше, изглеждаше свеж, доволен и уверен, радваше се, че е с нас през уикендите. Не забелязваше проблемите, сякаш те бяха маловажни и не се нуждаеха от вниманието му.

Продължавахме да стоим във Фоксуърт Хол. Не го напускахме, защото Джори не желаше да се отдели от спокойствието и сигурността, които му даваха прекрасните стаи.

Наближаваше трийсетият рожден ден на Джори. Трябваше да направим нещо специално. Реших да поканя приятелите му от балетната школа в Ню Йорк. Но първо трябваше да говоря с Барт.

Той отблъсна стола си от компютъра.

— Не! Не желая балетисти в моя дом! Никога няма да направя ново тържество и да пръскам пари за хора, с които дори не желая да се запознавам! Направи нещо друго за него, но не ги кани!

— Барт, веднъж те чух да казваш, че искаш колегите на Джори да изнасят представления на тържествата ти.

— Вече не. Промених се. Освен това никога не съм одобрявал балетистите. И никога няма да ги одобря. Този дом принадлежи на Господ и през пролетта ще издигна храм за молитви.

— Какво искаш да кажеш?

Той се усмихна и отново насочи вниманието си към компютъра.

— Ще построя параклис толкова близо до къщата, че няма да можеш да го избягваш, майко. Прекрасно, нали? Всяка неделя ще ставаме рано и всички ще посещаваме службата.

— А кой ще води литургията? Ти?!

— Не, майко. Все още не съм се пречистил от греховете си. Вуйчо ми ще проповядва. Той е много праведен човек.

— Крис обича да спи до късно в неделните утрини. Аз също — заявих аз, независимо от решението ми да не му се противопоставям. — А колкото до Джори и Мелъди — би трябвало да обсъдиш въпроса лично с тях.

— Вече го направих. Ще направят, каквото пожелаея.

— Барт, рожденият ден на Джори е на четиринайсети. Спомни си, че той е роден в деня на Свети Валентин.

Той отново ме погледна.

— Не е ли странно, че в нашето семейство бебетата обикновено се раждат около някой празник. Вуйчо Джоел каза, че това показва нещо — нещо много важно.

— Не се съмнявам! — избухнах аз. — Скъпият Джоел смята, че всичко е значително в очите на неговия Бог. Той сякаш не само притежава, но и управлява Бога! — Завъртях се и се сблъсках с Джоел, който винаги се намираше на около десет фута от Барт. По някакъв начин ме караше да се страхувам от него, затова извиках. — Престани да пълниш главата на сина ми с налудничави идеи, Джоел!

— Не се налага да правя това, скъпа племеннице! Ти си създала начина му на мислене много преди да се роди. От омразата е заченато дете. А от нуждата идва Ангелът на спасението. Помисли за това, преди да ме обвиняваш.

Една сутрин местните вестници съобщиха за едно банкрутирало семейство. Беше известно, майка ми често го беше споменавала. Прочетох подробностите, сгънах вестника и замислено се загледах пред себе си. Дали Барт имаше нещо общо с изчезването на богатството на този мъж? Той бе сред гостите, които не се появиха на бала.

Друг ден вестникът съобщи за баща, убил съпругата си и двете си деца, защото вложил огромна част от спестяванията си на стоковата борса, а цените на пшеницата рязко паднали. Още един от неприятелите на Барт — някога поканен на злощастния коледен бал. Но как би могъл Барт да въздейства на пазарите и на банкрута?

— Нищо не знам за това! — избухна Барт, когато го попитах. — Тези хора изкопават гробовете си с алчността си. Ти да не смяташ, че съм Бог? Много неща казах в коледната вечер, но не съм толкова

побъркан, колкото мислиш. Нямам намерение да рискувам душата си. Глупаците винаги успяват да се оплетат.

Отпразнувахме рождения ден на Джори със семейно тържество. Синди пристигна и остана два дни. Радваше се да празнува с Джори. Куфарът ѝ беше пълен с подаръци, които да го занимават.

— Ако срещна мъж като тебе, бързо ще се вкопча в него! Просто се опитвам да разбера дали съществува друг мъж, който да може да се сравни с тебе. Ланс Спалдинг все още не е доказал това.

— А ти откъде знаеш? — попита Джори, който не знаеше подробностите за внезапното заминаване на Ланс. Той погледна изпитателно съпругата си, която държеше Дарън, а аз бях прегърнала Диадра. Бяхме хванали шишетата с храна и стояхме пред приятния огън. Бебетата ни даваха основание да мислим, че ни очаква страхотно бъдеще. Струва ми се, че дори Барт се радваше, като виждаше колко бързо растат.

Мелъди сложи Дарън в голямата люлка, която Крис бе открил в един антикварен магазин. Той се постара да я ремонтира, така че тя изглеждаше почти като нова. Мелъди клатеше с крак люлката и гледаше Барт, след което отново се втренчи замислено в горящия огън. Тя рядко говореше и не показваше интерес към децата си. Вдигаше ги по принуда, по задължение. Не се интересуваше от нас, нито от постъпките ни.

Джори пазаруваше подаръци по пощата, които ѝ доставяха почти всекидневни изненади. Тя отваряше кутиите, усмихваше се леко и благодареше. Понякога дори не отваряше пакетите, като благодареше на Джори, без да го поглежда. Той се мръщеше и свеждаше глава, за да скрие изражението си. Той се опитваше... не можеше ли и тя да опита?

За мое най-голямо учудване с всеки изминал ден Мелъди се отдръпваше не само от съпруга си, но и от децата си. Обичта ѝ беше кратка, без себеотдаване — сякаш с нежните крила на нощна пеперуда тя се опитваше да потуши пламъците на майчината любов. Аз ставах нощем, за да ги храня. Аз се опитвах да сменя две пелени едновременно, аз тичах в кухнята и приготвях храната им, а после ги държах, за да се оригнат. Аз ги прегръщах и ги люлеех, пеейки им приспивни песни, докато те ме гледаха с огромните си сини очи, а после уморени притваряха клепки. От усмивките им разбирах, че

продължават да ме слушат. Сърцето ми се изпълваше с радост, защото забелязвах, че все повече приличат на Кори и Кари.

Независимо че живеехме в изолация, до нас достигаха слуховете, които прислугата научаваше в местните магазини. Често дочувах шепота им, докато белеха лук и чушки и приготвяха различни десерти и торти, които всички обичахме. Знаех, че прислужничките ни се застояват прекалено дълго в коридорите и нарочно оправят леглата ни, докато все още бяхме на втория етаж. Смятайки, че сме сами, можехме да издадем много от тайните си, с които те да подхранват клюките.

Барт рядко се прибираше и понякога му бях благодарна за това. Когато отсъстваше, кавги в дома ни нямаше, а Джоел седеше в стаята си и се молеше, или поне така мислех аз.

Една сутрин реших, че мога да изпробвам някои от триковете на прислугата и се завъртях край кухнята... и така научих много клюки от селото. Според тях Барт сваляше най-хубавите и най-богатите дами, независимо дали са омъжени или не. Вече беше съсипал един брак, който случайно беше на двойка, поканена на коледния бал. Според слуховете Барт често посещаваше и един публичен дом, разположен на около десет мили от селото.

Имах доказателства, че някои от слуховете може да са верни. Често го виждах пиян — беше весел и стоворчив и със съжаление установявах, че предпочитам да е пиян. Само тогава се усмихваше и се смееше. Един ден го попитах:

— Какво правиш, когато се прибиращ толкова късно?

Той се засмя:

— Вуйчо Джоел каза, че най-добрите евангелисти са били най-големите грешници; каза, че трябва да се овъргаяш в мръсотията, за да разбереш какво означава да си пречистен и изцелен.

— И ти се въргаяш в мръсотията?

— Да, скъпа майко... защото не зная какво означава да си пречистен.

Пролетта приближаваше плахо като срамежлива синя птица. Силните студени ветрове се превърнаха в топъл южен бриз. Небето придоби онзи специфичен син цвят, който ме караше да се чувствам млада и изпълнена с надежди. Често излизах в градината, събирах листа и плевях бурените, които градинарите бяха пропуснали. С нетърпение очаквах минзухарите да се покажат, да цъфнат лалетата и

нарцисите, а кучешкият дрян да напъпи. Очаквах цветовете на азалиите да превърнат моя живот и живота на всички около мен във вълшебна приказка. Наблюдавах с учудване дърветата, които никога не изглеждаха потиснати и самотни. Колко много неща можехме да научим от природата!

Водех Джори с мен. Разхождахме се до там, до където той лесно можеше да управлява инвалидната си количка.

— Трябва да намерим начин да влизаме навътре в гората — казах замислено аз. — Можем да сложим плочки, но през зимата те ще се напукат и е възможно количката да се преобърне. Колкото и да мразя цимента, ще се наложи да използваме или него, или асфалт. Май повече ми харесва асфалтът. Ти как мислиш?

Той се засмя на глупостта ми.

— Червени тухли, мамо. Тухлените пътеки са много живописни, а освен това инвалидната количка е цяло чудо. — Той се огледа наоколо, засмя се доволно и наклони лицето си, за да го огрява слънцето. — Много бих искал Мел да приеме злополуката ми и да се интересува повече от близнаците.

Нищо не можех да кажа, защото повече от десет пъти бях обсъждала този въпрос с Мелъди. Колкото повече настоявах, толкова повече се съпротивляваше тя.

— Това е МОЯТ живот, Кати — викаше тя. — МОЯТ ЖИВОТ, а не твоят. — Викаше, а лицето ѝ почервяваше от гняв.

Терапевтът на Джори му беше показал как да се спуска на земята без много усилия и как без чужда помощ да се връща в количката си. Така Джори можеше да ми помогне да засаждаме повече червени рози. Силните му ръце използваха лопатката много по-добре от моите.

Градинарите с удоволствие научиха Джори как да окастрия храстите, кога и колко да ги наторява. Двамата с него бяхме превърнали градинарството не само в наше хоби, но и в средство, което да ни предпазва да не полудеем. Парниците бяха разширени, така че можехме да засаждаме екзотични цветя и да създаваме наш свят със свое собствено очарование. Но за Джори това не беше достатъчно. Той бе решил да остане в изкуството, независимо под каква форма.

— Татко не е единственият човек в семейството, който може да пресъздаде облачно небе и да те накара да почувстваш влажния въздух,

или да нарисува толкова истинска роза, че да усещаш как ухае тя — каза той и се усмихна широко. — Вече се превръщам в художник, мамо.

Джори се опитваше да живее без Мелъди, независимо че тя присъстваше в къщата. Беше завързал ремъци за количката и ги преметаше през раменете си, за да може да носи близнаците със себе си. Радваше се, когато те му се усмихваха, и това ме разнежваше, точно както отблъскваше Мелъди от детската стая.

— Мамо, по очите им разбирам, че ме обичат!

Те познаваха Джори по-добре от майка си. Усмихваха ѝ се вяло и някак си тъжно, може би защото тя винаги ги гледаше замислено.

Да, близнаците не само знаеха кой е баща им и го обичаха, но и му се доверяваха напълно. Когато посягаше да ги вдигне, те не премигваха от страх, че ще ги изпусне. Смееха се, сякаш бяха уверени, че никога няма да ги изпусне.

Намерих Мелъди в стаята ѝ. Вече беше ужасно слаба, а красивата ѝ коса сега беше суха и слепена.

— За да станеш добра майка, е необходимо време, Мелъди — казах аз и седнах без покана, тъй като очевидно присъствието ми не беше желателно. — Те не разбират, че ти си им майка, защото повечето време за тях се грижим ние. В деня, когато видиш щастливи усмивки да се появяват върху лицата им при влизането ти, ще откриеш любовта, която търсиш. Сърцето ти ще се разтопи. Техните нужди ще ти дадат нещо, което никой друг не може да ти даде, и винаги ще усещаш всепоглъщащата любов към децата си. Щом те те обичат, и ти ще ги обикнеш.

Слабата ѝ горчива усмивка бързо изчезна.

— Кати, нима ми оставяш време да се грижа за децата си? Когато стана рано, ти вече си ги изкъпала и облякла. Те не се нуждаят от майка, след като имат баба като теб.

Учуди ме несправедливият ѝ упрек. Много често лежах в леглото си и чувах плача на близнаците, преди да стана и да се погрижа за тях. Лежах и се мъчех, докато чаках майка им да отиде при тях. Какво трябваше да направя — да не обръщам внимание на плача им? Давах ѝ достатъчно време. Нейната стая беше срещу тяхната, а моята беше в другото крило.

Тя явно прочете мислите ми, защото гласът ѝ заприлича на съскане на змия.

— Винаги си права, нали, скъпа ми свекърво? Винаги успяваш да получиш каквото пожелаеш. Но има едно нещо, което никога няма да получиш — любовта и уважението на Барт. Когато ме обичаше, а някога той наистина ме обичаше, ми каза, че те мрази и наистина те презира. Тогава го съжалявах, а теб — още повече. Сега разбирам защо се чувства така. Защото с майка като теб на Джори не му е необходима съпруга като мен.

Болеше ме от грубите думи, които Мелъди ми беше казала. Въздъгнах, седнах и скръстих крака. Очакваше ме тежък ден, тъй като прислугата и Тревър имаха почивен ден. В четвъртък се чувствах като мама, готвех се за петък, когато мъжът, когото обичах, се връщаше вкъщи.

Джори плачеше тихо, когато внесох изкъпаните и облечени близнаци в стаята му. В ръцете си държеше лист хартия.

— Прочети това — задави се той и сложи листа на масата до инвалидната си количка ѝ се протегна да вземе децата си. Като ги хвана в прегръдката си, сведе лицето си към техните главички.

Хванах листа — от Фоксуърт Хол винаги идваха само лоши новини.

„Скъпи Джори,

Аз съм страхливка. Винаги съм го знаела, но се надявах да не разбереш. Ти винаги си бил изпълнен със сила. Обичам те и винаги ще те обичам, но не мога да живея с мъж, който никога вече няма да ме люби.

Гледам те как седиш в ужасната количка, която вече прие, за разлика от мен. Родителите ти ме убеждаваха да ти кажа какво чувствам. Не мога да го направя, защото ти можеш да кажеш нещо, което да промени намерението ми, а аз трябва да си отида, или да полудея.

Разбираш ли, скъпи мой, вече почти съм полудяла от стоенето в тази къща, тази ужасна къща с измамна красота.

Лежа в леглото си и сънувам балета. Чувам музика. Трябва да се върна в нейния свят и ако това ти се струва грозно и егоистично, те моля да ми простиш.

Кажки добри думи на децата ни, когато пораснат и започнат да те питат за майка си. Кажки им тези думи, дори и да не са истина, защото зная, че предадох както теб, така и тях. Имаш пълното право да ме мразиш, но моля те, не ме помни такава, каквото съм сега. Помни ме такава, каквато бях като млада.

Не се обвинявай за нищо. Не обвинявай и никой друг. Вината е изцяло моя. Разбираш ли, аз не съм истинска и никога няма да бъда такава. Не мога да приема жестоката действителност, която разрушава живота на хората и разбива мечтите им. Не забравяй и това: аз съм фантазията, която ти създаде от своите и моите мечти.

Сбогом, любими мой, моя първа, най-сладка, най-тъжна и вероятно единствена любов. Намери жена, изключителна като майка ти, която да заеме мястото ми. Тя ти помогна да се справиш с действителността, независимо колко жестока е тя.

Бог щеше да е милостив, ако ме беше дарил с майка като твоята.

Твоя Мелъди“

Листът падна от ръката ми върху килима. Джори и аз го наблюдавахме как тъжно лежи там.

— Свърши се, мамо — каза безизразно той с дрезгав глас. — Любовта, която започна, когато аз бях на дванайсет, а тя на единайсет, приключи. Изградих целия си живот около нея. Мислех си, че ще продължава, докато остареем.

Как можех да му обясня, че Мелъди нямаше да остане с него, дори той да продължаваше да танцува. Тя отхвърляше силата му, вродената му способност да се справя със ситуации, които тя не можеше да приеме.

Поклатих глава. Не. Не бях справедлива.

— Съжалявам, Джори, ужасно съжалявам. — Не добавих, че вероятно щеше да се чувства по-добре без нея.

— Аз също съжалявам — прошепна той, без да ме погледне. — Коя ли жена би ме пожелала сега?

Той вероятно никога нямаше да бъде истински мъж, а знаех, че се нуждае от някого през дългите самотни нощи. По лицето му сутрин познавах, че нощите са най-ужасната част от живота му. Те го караха да се чувства изолиран и уязвим, а също така и безпомощен. Приличаше на мен — нуждаеше се от някого, който да го успокоява нощем, да го целува, докато заспи, и да го събужда с целувка.

— Снощи чух свистенето на вятъра — каза той, докато близнаците седяха във високите си столове и цапаха лицата си с топлата каша. — Събудих се. Мислех, че усещам дишането на Мелъди до себе си, но нямаше нищо. Видях как птичките щастливо изграждат гнездата си и с песен поздравяват настъпващия ден, след което забелязах писмото ѝ. Знаех какво пише в него, без да съм го чел, но продължих да мисля за птичките и любовните им песни, които изведнъж се превърнаха в песни, защитаващи териториалните им права. — Гласът му замлъкна и той сведе глава. — Бях чувал, че гъските си избират партньор само веднъж в живота, и си представях, че Мелъди е лебед, който, независимо от обстоятелствата ще ми остане — винаги верен.

— Зная, зная, скъпи — успокоих го аз и погалих тъмните му къдрици, — но любовта може отново да почука на вратата ти, така че не се отчайвай. А освен това не си сам.

Той кимна и каза:

— Благодаря, че винаги сте до мен. Благодарни и на татко от мен...

Страхувах се и аз да не се разплача и бързо го прегърнах.

— Джори, Мелъди си отиде, но ти остави син и дъщеря. Трябва да си благодарен за това. Тя те напусна, така че те са изцяло твои. Тя изостави не само теб, но и децата си. Можеш да се разведеш и да използваш цялата си сила, за да развиеш смелост и решителност у децата си. Ще се справиш и без нея, а ние ще сме около тебе винаги когато имаш нужда от нас.

През цялото време си мислех, че Мелъди целенасочено се е отдръпвала от децата си, за да направи раздялата полека. Не си бе

позволила да ги обича, нито те да я обикнат. Нейният прощален подарък бяха собствените му деца.

Джори избърса сълзите си и опита да се усмихне, но усмивката му бе изпълнена с горчивина.

ТРЕТА ЧАСТ

ЛЯТОТО НА СИНДИ

Изведнъж Барт започна да прави делови пътувания. Заминаваше за няколко дни, но никога не отсъстваше дълго, сякаш се страхуваше, че докато го няма, ще избягаме с цялото му богатство.

— Трябва да контролирам нещата — уточни той. — Вярвам единствено на себе си.

Отсъстваше точно него ден, когато Мелъди си замина и остави писмо на Джори върху нощното му шкафче. Когато Барт се появи и забеляза празния ѝ стол, изражението му не се промени.

— Пак ли страда в стаята си? — попита безразлично той, посочвайки стола ѝ, който постоянно напомняше за отсъствието ѝ.

— Не, Барт — отвърнах аз, след като Джори дори не го погледна. — Мелъди реши да продължи кариерата си и ни напусна. Остави писмо на Джори.

Малкият ми син вдигна цинично вежди, после погледна Джори, но не изказа съжаление за заминаването ѝ и не се опита да утеши брат си.

По-късно, докато сменях пелените на близнаците, а Джори се бе оттеглил в стаята си, Барт влезе и застана до мен.

— Съжалявам, че бях в Ню Йорк по това време. Щеше да ми достави удоволствие да наблюдавам изражението на Джори, докато чете писмото. Между другото то къде е? Бих желал да видя какво е написала.

Обърнах се и го погледнах. Хрумна ми, че бе възможно Мелъди да си е уредила среща с него в Ню Йорк.

— Не, Барт, никога няма да го прочетеш. Моля се на Бога да нямаш нищо общо със заминаването ѝ.

Лицето му почервения от гняв.

— Бях по работа. От Коледа почти не съм разговарял с Мелъди. Аз лично смятам, че заминаването ѝ е добре дошло.

Понякога наистина бе по-добре, че Мелъди не обикаля мрачно из стаите. Свикнах да посещавам Джори преди лягане, да го завивам, да отварям прозорците, да загасявам лампите и да се убеждавам, че може

да достигне до водата. Целувах го по бузата и се опитвах целувката ми да замести тази на съпругата му.

Барт често се вмъкваше в детската стая, сякаш близнаците го привличаха неудържимо. Гледаше лицата им. Те се бяха научили да се усмихват и с радост откриваха, че тези движещи се сенки бяха собствените им крака и ръце. Протягаха се към играчките ѝ се опитваха да ги напъхат в устите си.

— Много са мили — отбеляза Барт учудено и дори ми помогна, подавайки пудрата и крема. За съжаление точно когато близнаците го бяха спечелили, Джоел влезе в стаята и се намръщи при вида на красивите бебета. Цялата нежност и съчувствие на Барт се стопиха и той застана виновно до мен.

Джоел погледна бързо бебетата и отмести обвинителния си поглед.

— Те са копие на първите близнаци, на децата на греха — промърмори той. — Същата руса коса и сини очи... и от тази двойка няма да излезе нищо хубаво.

— Какво искаш да кажеш? — възмутих се аз. — Кори и Кари не са наранили никого! Напротив — те бяха наранени. Те изстрадаха всичко, което им причиниха сестра ти, майка ти и баща ти. Никога не забравяй това!

Джоел ми отвърна с мълчание и напусна стаята заедно с Барт.

Синди се върна в средата на юни. Опитваше да бъде по-прибрана и закачаше всичките си дрехи, които преди хвърляше на пода. Помагаше ми да преобличам близнаците, хранеше ги и ги приспиваше. Наблюдавах я как седи до люлката, прегърнала по едно бебе във всяка ръка, и се опитва да хване и двете бутилки едновременно. Късата ѝ пижама едва покриваше голите ѝ крака. Самата тя приличаше на дете. Къпеше се толкова често, че се притеснявах да не изсуши кожата си. Една вечер излезе от луксозната си баня весела и щастлива. Ухаеше като екзотично цвете.

— Обичам сумрака — каза тя и се завъртя. — Обожавам да се разхождам из гората, когато луната изгрява.

Всички седяхме на любимата ни тераса и отпивахме от питиетата си. Барт разтърка уши и я погледна.

— Кой те очаква в гората?

— Не кой, скъпи братко, а какво? — Тя се завъртя към него и му се усмихна чаровно. — Ще се държа мило с теб, Барт, независимо от грубото ти поведение. Реших, че не мога да си спечеля приятели, ако непрекъснато правя зловни забележки.

Той я погледна подозрително.

— Въпреки всичко смятам, че имаш среща в гората.

— Благодаря ти, Барт, че ме наказваш с подозренията си. Очаквах дори повече. В Южна Каролина имам приятел, който е почитател на природата. Той ме научи да ценя нещата, които не се купуват с пари. Обожавам изгрева и залеза на слънцето. Когато срещна заек, тичам след него. Заедно ловим пеперуди. Разхождаме се из гората и плуваме в езерата. Тъй като тук не ми е позволено да си намеря приятел, ще се разходя сама до върха и ще се спусна надолу. Голямо удоволствие е да предизвикваш гравитацията и да се опиташ да не се задъхваш и да не губиш контрол.

— Как наричаш гравитацията — Бил, Джон, Марк или Ланс?

— Този път няма да ти позволя да ме разстроиш — отвърна арогантно тя. — Обичам да гледам небето и да броя звездите, да наблюдавам играта на луната. Понякога един мъж от луната ми намига и аз му отвърщам. Денис ме научи как да стоя на едно място и да попивам излъчването на нощта. Откривам чудеса, за които не знаех, че съществуват, защото съм влюбена — страстно, лудо влюбена.

В очите му премина завист, преди да я попита:

— Какво стана с Ланс Спалдинг? Не беше ли влюбена в него? Или аз унищожих завинаги красивото му лице и ти не можеш дори да го погледнеш?

Синди пребледня.

— Ланс е красив и физически, и духовно, Барт, за разлика от теб! Прилича на татко и аз го обичам, обичам и Денис!

Барт се намръщи още повече.

— Зная как се наслаждаваш на природата. Искаш да легнеш по гръб и да разтвориш краката си за някой селски идиот! Но аз няма да допусна това!

— Какво става тук? — попита Крис озадачено. Беше отишъл да говори по телефона, а когато се върна, установи, че мирът е нарушен.

Синди скочи на крака и сложи ръце на кръста си. Опитваше се да се овладее.

— Защо винаги мислиш най-лошото за мен? Просто искам да се разходя на лунната светлина. Селото е на десет мили. Жалко, че не разбираш какво означава да си човек.

Отговорът ѝ сякаш го вбеси още повече.

— Ти не си ми сестра, а просто една хубава разгонена курва — също като майка си.

Този път Крис скочи и зашлеви Барт. Синът ми се отдръпна и сви юмруци, сякаш се готвеше да удари Крис в устата. Тогава аз скочих и застанах между тях.

— Да не си посмял да удариш човека, който се опитва да ти бъде баща. Никога няма да ти простя, ако го направиш! — Думите ми го накараха да обърне тъмните си очи към мен. Изглежда ме така ядосано, че можеше да ме изгори.

— Не можеш ли да разбереш каква уличица е тя? Виждате всички мои недостатъци, а си затваряте очите за греховете на любимците си! Тя е просто един парцал, дяволски парцал! — извика той и замръзна от ужас.

Изруга без причина. Потърси Джоел, който този път не бе наоколо и не подслушваше.

— Виждаш ли, майко, какво ми причинява тя? Предизвиква ме в собствения ми дом!

Крис хвърли неодобрителен поглед към Барт и отново седна. Синди се скри някъде из къщата, а Крис заговори грубо на Барт:

— Не виждаш ли, че Синди се опитва да ти достави удоволствие? Откакто се е върнала, се опитва да те спечели, но ти не ѝ позволяваш. Как можеш да си помислиш, че разходката ѝ из тези пусти гори няма да е невинна? Отсега нататък искам да се отнасяш с уважение към нея. Ако не го направиш, можеш да я предизвикаш да извърши нещо непостимо. Мисля, че загубата на Мелъди ни е достатъчна.

Думите на Крис нямаха никакъв ефект — сякаш той не ги бе изрекъл, а Барт не ги бе чул. Крис изглежда сина ми още по-сурово, след което се прибра в къщата. Подозирах, че ще се опита да успокои Синди. Останах сама с Барт и както винаги се опитах да разреша проблемите.

— Барт, защo винаги говориш така грубо със Синди? Тя е в трудна възраст и е много уязвима. Опитва се да се държи като почтено човешко същество. Не е нито парцал, нито уличница или курва. Тя е едно красиво младо момиче, което се радва, че привлича вниманието на момчетата. Това не означава, че спи с всички тях. Тя има достойнство и скрупули. Случката с Ланс Спалдинг не я е покварила.

— Майко, тя много отдавна е покварена, но ти не желаш да повярваш в това. Ланс Спалдинг не е първият мъж в живота ѝ.

— Как смееш да говориш така? — попитах аз, вбесена. — Щo за човек си ти самият? Спиш, с когото ти попадне, правиш, каквото поискаш, а тя трябва да се държи като ангел с ореол и крила. Качи се горе и ѝ се извини.

— Тя никога няма да получи извинение от мен. — Той седна и довърши яденето си. — Прислужниците говорят за Синди. Не ги чуваш, защото си прекалено заета с бебетата. Но аз ги чувам, докато чистят и бършат прахта. Твоята Синди е гореща тема за разговор. Проблемът е, че ти я смяташ за ангел, тъй като тя прилича на такъв.

Отпуснах се на стола и подпрях, лакти на бялата маса. Чувствах се прекалено уморена, също като Джори, който не беше казал нито дума. Присъствието на Барт винаги ни изнервяше, защото внимавахме да не кажем една погрешна дума.

Втрених поглед във вазата с рози, която беше поставена в центъра на масата.

— Барт, ти някога замислял ли си се, че Синди може да се чувства омърсена и нищо да не я интересува? А ти определено не ѝ даваш шанс да придобие самочувствие и увереност в себе си!

— Тя е разпуснатата уличница — заяви убедено той.

Гласът ми стана твърд като неговия:

— Всъщност от слуховете, които се носят между прислужниците, разбирам, че ти харесваш точно този тип жени!

Той скочи, хвърли салфетката си и се запъти към къщата.

— Ще уволня всички, които разнасят слухове за мен!

Въздъгнах. Скоро нямаше да можем да наемем никаква прислуга, ако той продължаваше да уволнява и да назначава.

— Мамо, аз изчезвам — каза Джори. — Тази вечеря на терасата премина точно според очакванията ми.

Същата вечер Барт уволни всички прислужници, с изключение на Тревър, който разговаряше единствено с мен и Крис. Ако той напускаше всеки път, когато Барт го уволняваше, трябваше да си е тръгнал много отдавна. Но Тревър намираще начин да разбере кога Барт говори сериозно. Никога не му се противопоставяше и не го гледаше право в очите. Може би точно поради това Барт смяташе, че Тревър му се подчинява. Аз лично мислех, че Тревър му прощаваше всичко, защото го разбираше и съжаляваше.

Тръгнах към стаята на Синди и срещнах Крис, който излизаше оттам.

— Много е разстроена. Опитай се да я успокоиш. Тя иска да си тръгне и повече никога да не се връща тук.

Синди лежеше по корем и тихо плачеше.

— Той съсипва всичко — прошепна тя. — Не познавам истинските си родители, а Барт иска да ме откъсне от теб и татко — проплака тя, когато седнах на края на леглото. — Решил е да съсипе лятото ми и да ме прогони, както прогони Мелъди.

Прегърна я и се опитах да я утеша. Мислех да я изпратя някъде, за да я спася от обидите на Барт. Къде можех да я изпратя, без да нараня чувствата ѝ? Легнах си и продължавах да мисля за нея, а тя се измъкнала от къщата, за да се срещне с приятел от селото.

Барт бе предположил правилно. Любовта на Синди към природата си имаше име — Виктор Уейд. И докато лежах в леглото си и се чудех какво да правя със Синди и как да я предпазя от Барт, а Крис спокойно спеше до мен, нашата Синди се бе измъкнала от къщата и бе отишла в Шарлотсвил с Виктор Уейд.

Синди прекарала чудесно и танцувала с Виктор Уейд, докато пробила подметките на изящните си сандали. После Виктор, верен на думата си, тръгнал към Фоксуърт Хол. Паркирал колата близо до къщата и прегърнал Синди.

— Влюбен съм в теб — прошепнал той и умело я целунал по очите, зад ушите и се спуснал по шията до разголените ѝ гърди. — Не съм срещал толкова лъчезарно момиче като теб. Права си, в Тексас не са по-добри.

Упоена от алкохола ѝ възбудена от ласките му, Синди не се опитала да се противопостави на страстта му. Скоро започнала да отговаря на целувките му и с нетърпение му помогнала да я съблече. Той легнал върху нея... и тогава се появил Барт.

Като разгневен бик се втурнал към колата и хванал Синди и Виктор в момента на съвкуплението.

Видял голите им тела и преплетените им крака на задната седалка и се вбесил още по-силно. Отворил вратата, хванал Виктор за краката и го издърпал навън. Не му дал възможност да се съвземе, а го удрял брутално с юмруци.

Синди извикала ядосано, без да се срамува от голотата си, хванала роклята си и я хвърлила в лицето на Барт. Моментното му заслепяване дало възможност на Виктор да скочи на крака и да удари Барт. Но носът на Виктор вече кървял, а окото му било синьо.

На лунната светлина целият изглеждал син.

— Барт се държа толкова жестоко, мамо! Толкова гадно! Сякаш беше полудял, особено когато Виктор успя да го удари в устата. После се опита да изрита Барт в слабините. Удари го, но не достатъчно силно. Барт се сви и извика, след което се спусна към Виктор толкова ядосано, че се изплаших да не го убие! Така бързо се съвзе от болката, мамо, а винаги съм смятала, че след такъв удар мъжете не могат да се движат. — Синди се разплака и отпусна глава в скута ми. — Приличаше на истински дявол, от седмия кръг на ада! Сипеше обиди върху Виктор и използваше онези думи, които не искаше да чува. Събори Виктор и го би, докато той загуби съзнание. После се спусна към мен! Изплаших се, че ще изпълни заканите си и ще ме удари по лицето, ще счупи носа ми и ще ме направи грозна. По някакъв начин навлякох роклята, но ципът остана отворен. Хвана ме за раменете, разтърси ме силно и роклята се свлече на земята, така че отново останах гола, но той не забелязваше нищо. Гледаше ме в очите, докато ме удряше по бузите и главата ми се клатеше наляво и надясно. Накрая съзнанието ми се замъгли и припаднах. Тогава той ме вдигна като чувал с картофи, метна ме на раменете си и тръгна през гората, като остави Виктор да лежи в безсъзнание. Беше толкова гадно, толкова унищително! През цялото време виках и го молах да извика линейка за Виктор, но той не ме слушаше. Умолявах го да ме пусне, за да се

облека, но той ми нареди да мълча, за да не направи нещо ужасно. После ме заведе при...

Синди млъкна и се загледа напред изплашено.

— Къде те заведе, Синди? — попитах притеснено аз. Нейното унижение сякаш беше и мое. Ядосах се на Барт. Но в същото време ѝ бях много сърдита, защото тя си беше навлякла гнева му, като наруши всичко, на което я бях учила.

Синди наведе ниско глава, за да скрие лицето си, и слабо отвърна:

— Вкъщи, мамо, просто вкъщи.

Тя отказа да каже нещо повече.

Исках да ѝ се скарам, да ѝ напомня още веднъж, че познава добре характера на Барт, но тя беше прекалено наранена, за да проумее думите ми.

Изправих се и се приготвих да изляза от стаята ѝ.

— Отнемам ти всички привилегии, Синди. Ще изпратя някой да откачи телефона ти, за да не можеш да помолиш приятелите, си за помощ. Чух твоята гледна точка, а тази сутрин и Барт ми разказа своята. Не одобрявам методите му за наказание. Бил е прекалено брутален и ти се извинявам за това. Но, изглежда, ти се държиш доста разпуснато. Повече не можеш да отричаш, защото аз бях свидетел как се държа с Ланс. Боли ме, че си запомнила толкова малко от нещата, на които се опитах да те науча. Разбирам, че е трудно да си млад и да се различаваш от връстниците си, но се надявах да изчакаш, докато узрееш достатъчно за интимни връзки. Не мога да си помисля, че някой непознат ще ме докосне, както си направила ти с това момче! Той би могъл да те нарани!

Тя вдигна тъжното си лице.

— Помогни ми, мамо!

— Нали това се опитвам да правя през целия ти живот! Чуй ме, Синди! Послушай ме поне веднъж! Любовта е прекрасна, когато опознаеш мъжа и му позволиш той да те опознае като личност, преди да се замислите за секс. Не се нахвърляй върху първия срещнат!

— Мамо, във всички книги се говори за секс, без да се споменава за любов — отвърна обидено Синди. — Много психиатри твърдят, че любовта не съществува. Аз също не зная дали е така. Смятам, че сексът е необходим за възрастта ми като храната и водата, а любовта е

само едно чувство. Просто кръвта ти се затопля и пулсът ти се ускорява. Сърцето ти започва да бие учестено, дъхът ти става по-бърз и по-тежък и това е само една естествена нужда, не по-различна от желанието ти за сън. Така че, независимо от старомодните ти идеи, аз се предавам, когато мъжът, когото харесвам, иска да се любим. Виктор Уейд ме желаше... аз също го желашах! Не ме гледай така! Той не ме е насилвал! Не се опита да ме изнасили, аз му позволих! Исках да го направя!

Очите ѝ ме гледаха студено, когато скочи от леглото и започна да се разхожда.

— Хайде, наречи ме грешница като Барт! Викай и крещи, кажи, че ще отида в ада, но аз няма да ти повярвам, както не повярвах и на него! Ако беше така, деветдесет и девет процента от населението на света щяха да са грешници — включително ти и брат ти!

Объркана и огорчена напуснах стаята ѝ.

Прекрасните летни дни отминаваха, докато Синди стоеше затворена в стаята си. Беше ядосана на Барт, на мен и дори на Крис. Отказваше да се храни на една маса с Барт и Джоел. Спря да се къпе по няколко пъти на ден и остави косата си да се сплъсти. Опитваше се да подражава на Мелъди. Но очите ѝ още блестяха и дори раздърпаната, тя изглеждаше красива.

— Няма да постигнеш нищо, като се самосъжаляваш — казах аз, когато тя бързо загаси телевизора в стаята си, сякаш искаше да повярвам, че вече нищо не ѝ доставя удоволствие, след като отнех телефона в стаята ѝ и тя не можеше да си урежда тайни срещи с Виктор Уейд или с другите ѝ приятели.

Тя седна на леглото и ме погледна обидено.

— Пусни ме да си отида, мамо. Иди и кажи на Барт да ме пусне и повече няма да го безпокоя. Никога няма да се върна в тази къща? НИКОГА!

— Къде ще отидеш, Синди? Какво смяташ да правиш? — попитах притеснено аз. Страхувах се, че някоя вечер ще се измъкне и повече няма да я видим. А знаех, че спестяванията ѝ ще ѝ стигнат за не повече от две седмици.

— ЩЕ ПРАВЯ КАКВОТО ТРЯБВА! — извика тя. По бледото ѝ лице се стичаха сълзи — тя вече губеше хубавия си тен. — Двамата с татко ми давахте достатъчно пари, така че няма да се наложи да си

продавам тялото, както си мислиш. В този момент искам да правя точно това, което Барт не желае.

— Тогава ще останеш в стаята, докато започнеш да се държиш така, както аз искам да се държиш! Докато започнеш да разговаряш с мен с нужното уважение, без да ми крещиш, и вземеш зряло решение какво възнамеряваш да правиш. Тогава ще ти помогна да избягаш от тази къща.

— Мамо! — проплака тя. — Недей да ме мразиш! Не мога да се променя! Какво да направя, когато харесвам момчетата и те ме харесват. Бих искала да изчакам, но досега не съм срещнала подходящия човек. Когато откажа на някое момче, то отива при онези момичета, които не му отказват. Ти как успя да го направиш, мамо? Как успя да накараш всички мъже да обичат единствено теб?

Всички мъже?! Не знаех как да отговоря.

Както обикновено постъпваха родителите, не й дадох точен отговор, защото няхах такъв.

— Синди, баща ти и аз много те обичаме. Джори също те обича. А близнаците се усмихват само като усетят, че се приближаваш към тях. Преди да решиш да предприемеш нещо, нека да поговорим с баща ти и с Джори. Кажете ни какво искаш да правиш. Ако доводите ти са разумни, ще ти помогнем да постигнеш целите си.

— И няма да допуснете Барт да се намеси? — попита подозрително тя.

— Не, скъпа. Барт доказва, че не се държи разумно по отношение на теб. Той те отблъсква от момента, в който се присъедини към семейството ни, и вече е много късно да променим отношението му. А аз също не харесвам Джоел и той няма право да се намесва при обсъждането на твоето бъдеще.

Неочаквано тя обви ръце около шията ми.

— О, мамо, толкова се срамувам от нещата, които наговорих. Искях да те нараня, защото Барт ме засрами много онзи ден. Спаси ме от него, мамо. Моля те, намери някакъв начин!

След като четиримата поговорихме, открихме начин как да спасим Синди не само от Барт, но и от самата нея. Опитах се да успокоя Барт, който искаше да я накаже по-драстично.

— Тя само налива масло в огъня, който вече гори в селото — извика той, когато влязох в кабинета му. — Опитвам се да водя почтен

живот, според законите на Бога. Не ми казвай, че си чула други слухове. Признавам, че известно време се въргах в мръсотията, но нещата се промениха. Тези жени не ми доставяха удоволствие. Единствено Мелъди ми показа приблизително какво означава любовта.

Опитах се да скрия гримасата по лицето си. Колко лесно се бе отказал от нея, след като разбра, че тя го обича...

Огледах ценностите в кабинета му и отново се запитах дали Барт не обича вещите повече от хората. Разгледах скъпите ориенталски антики, които купуваше на търгове. Мебелите му биха засрамили тези в Белия дом. Наистина щеше да се превърне в най-богатия мъж в света, ако продължаваше да удвоява полагаемите му се петстотин хиляди долара годишно на всеки няколко месеца. По някакъв начин успяваше да го направи. Щеше да има около милиард, преди да получи наследството. Беше бърз, умен и хитър. Жалко, че не можеше да даде нещо повече на човечеството, освен един алчен самовлюбен милионер.

— Отивай си, майко. Губиш си времето. — Завъртя стола си и се загледа в разцъфналата градина. — Отпрати Синди. Просто я махни оттук.

— Снощи Синди ни каза, че иска да прекара лятото в театралното училище в Нова Англия. Имаше адреса и телефона му. Крис се обади и ги провери. Имат добра репутация. Тя заминава след три дни.

— Добре, че ще се отърва от този боклук — заяви той безразлично.

Аз го погледнах със съжаление.

— Помисли за себе си, Барт, преди да обвиняваш Синди. Тя да не би да постъпи по-лошо от теб?

Той се зае с компютъра си, без да ми отговори.

Излязох и затръшнах вратата.

След три дни помогнах на Синди да довърши събирането на багажа си. Пазарувахме и тя се сдоби с достатъчно обикновени дрехи, шест чифта нови обувки и два бански костюма. Целуна Джори и прегърна близнаците.

— Скъпи бебета — прошепна тя, — аз ще се върна. Тихо ще се промъкна и Барт няма да ме забележи. Джори, ти също трябва да се

махнеш оттук, а мама и татко да дойдат с теб. — Тя постави близнаците обратно в кошарата, прегърна ме и ме целуна. Разплаках се. Губех дъщеря си. От начина, по който ме гледаше, знаех, че отношенията ни никога нямаше да са същите.

Но тя ме прегърна.

— Татко ще ме закара до летището — каза и скри глава в рамото ми. — Ела и ти, но не плачи и не ме съжелявай, защото съм безкрайно щастлива, че напускам тази проклета къща. И поне веднъж ме послушай — вземете Джори и се махнете оттук. Това е къщата на злото. Мразя духа ѝ толкова, колкото някога се възхищавах от красотата ѝ.

Потеглихме към летището, без Синди да се сбогува с Барт или с Джоел.

Не ми каза нито дума повече, но изражението ѝ говореше вместо нея. Държа се по-мило с Крис и го целуна за довиждане. Помаха ми с ръка и се спусна към изхода за заминаващите.

— Не чакайте самолетът да излети. С радост ще се кача в него.

— Ще ни пишеш ли? — попита Крис.

— Разбира се, ако имам време.

— Синди — извиках аз, независимо от чувствата си. Отново се опитвах да я предпазя, — пиши поне веднъж седмично. Ще се тревожим за теб. Ще ти помагаме с, удоволствие. А рано или късно Барт ще открие себе си. Ще се промени. Ще се постарая да се промени. Ще направя всичко възможно отново да заживеем като едно семейство.

— Той няма да открие душата си, мамо — извика спокойно тя и се отдръпна още повече. — Тя му липсва по рождение.

Преди самолетът ѝ да излети, спрях да плача и взех твърдо решение. *Преди смъртта си наистина щях да събера семейството си — дори това да костваше живота ми.*

Крис се опита да ме разсее, докато се връщахме в къщата, която би трябвало да се нарича наш „дом“.

— Как се справя сестрата?

Грижете ми за Синди не ми позволяваха да обърна внимание на красивата тъмнокоса сестра, която Крис бе назначил да помага на близнаците и на Джори. Работеше почти цяла седмица, а едва ли ѝ бях казала повече от шест думи.

— Какво мисли Джори за Тони? — Попита той. — Доста време ми отне, докато открия подходящ човек. Според мен тя е истинска находка.

— Не смятам, че той ѝ обръща някакво внимание, Крис. Той е прекалено зает с живописиста и с близнаците. Те започват да правят пакости без всякакво усилие. Вчера видях Кори, искам да кажа Дарън, да вдига един бръмбар от тревата и да го пъха в устата си. Тони се спусна и го предпази от това. Не си спомням дали Джори изобщо я погледна.

— Рано или късно ще я забележи. Кати, трябва да престанеш да мислиш за близнаците като за Кори и Кари. Джори ще се ядоса, ако те чуе да ги наричаш така. Те не са нашите близнаци — те са на Джори.

Крис мълча по време на дългия път до Фоксуърт Хол. Мълчаливо влезе в нашата алея и паркира в гаража.

— Какво става тук? — попита Джори, когато излязох на терасата. Той седеше на гимнастическия матрак и си играеше с близнаците. — След като заведохте Синди на летището, се появиха работници и започнаха да разрушават стаята, в която Джоел доскоро се молеше. Не видях Барт, а не желаех да разговарям с Джоел. Още нещо...

— Не разбирам...

— Става дума за онази сестра, която назначихте. Много добре си върши работата, когато успея да я намеря. От десет минути я викам, но тя не отговаря. Близнаците са мокри, а тя не донесе достатъчно пелени, за да ги преобуя. Не мога да вляза в къщата и да ги оставя сами. Когато се опитвам да им сложа коланите, те пищят. Особено Диадра.

Подсуших близнаците и ги сложих да спят, после тръгнах да търся новия член на домакинството ни.

За мое учудване я открих в басейна с Барт. Смееха се и се пръскаха с вода.

— Здравей, майко! — извика Барт. Не го бях виждала толкова щастлив от дните, когато смяташе, че е влюбен в Мелъди. — Тони е много добра тенисистка. Страхотно е, че работи тук. Много се бяхме разгорещили след играта и решихме да се поохладим в басейна.

Антония Уинтърс съвсем ясно разбра погледа ми. Тя моментално изскочи от басейна и започна да се подсушава. Избърса къдравата си черна коса и уви една бяла кърпа около тялото си.

— Барт ме помоли да се обръщам към него по име. Имате ли нещо против, госпожо Шефийлд?

Прецених я с поглед, като се чудех дали наистина притежава достатъчно чувство за отговорност, за да се занимава с Джори и близнаците. Харесах тъмната ѝ коса, която се разстла на вълни около лицето ѝ. Беше висока около пет фута и осем инча, а тялото ѝ имаше същите предизвикателни форми като тялото на Синди. Барт презираше тези извивки у сестра си, но по начина, по който гледаше сестрата, разбрах, че доста я одобрява.

— Тони — започна аз, — Джори, който те нае да му помагаш, се е опитал да те извика да му занесеш пелени за близнаците. Той е бил на терасата с децата си и ти трябваше да си при него, а не при Барт. Наехме те, за да се грижиш за Джори и близнаците и те да не се чувстват отблъснати.

По лицето ѝ се изписа объркване.

— Съжалявам, но Барт... — Тя млъкна и плахо погледна към Барт.

— Не се безпокой, Тони. Приемам обвинението — заяви Барт. — Казах ѝ, че Джори е добре и може сам да се справя с близнаците. Смятам, че той държи на независимостта си.

— Постарай се това да не се повтаря, Тони — заявих аз, без да обръщам внимание на Барт.

Този мъж можеше да ни подлуди! После ме осени страхотна идея.

— Барт, двамата с Тони щяхте да направите голяма услуга на Джори, ако го бяхте включили в забавленията ви. Той може да използва ръцете си. Всъщност мускулите му са много здрави. И не забравяй, че наличието на басейн без ограда е доста опасно, когато наоколо се мотаят две малки деца. Така че, Тони, искам да започнете да обучавате близнаците да плуват с помощта на Джори... за всеки случай.

Барт ме погледна замислено, сякаш четеше мислите ми. Той проследи с очи Антония, която се отправи към къщата.

— Значи оставате? Защо?

— Ти не искаш ли да останем?

Усмихна се с чара на баща си.

— Да, разбира се. След като Тони ще разнообразява самотата ми.

— Не я закачай, Барт!

Той се усмихна коварно и започна да плува по гръб. Бързо се приближи до мен, хвана ме за глезените и аз се изплаших, че ще ме дръпне в басейна и ще съсипе копринената ми рокля.

Очите му ме наблюдаваха заплашително, без да премигват.

— Пусни ме. Сутринта вече плувах.

— Защо понякога не плуваши и с мен?

Забеляза нещо, което прогони заплахата от погледа му и я замени с тъга. Той се наведе и целуна розовите нокти на краката ми. После разкъса сърцето ми, говорейки точно като мъртвия си баща:

— Мисля, че никога няма да видя по-голяма красота от твоята...

— Барт ме погледна. — Виждаш ли, майко, и аз притежавам артистичен талант.

Сега беше моментът. Той се разнежи от нещо, което забеляза по лицето ми.

— Да, разбира се, но не ти ли е мъчно, че Синди си отиде?

— Не, не съжалявам. Радвам се, че замина. Доказах ли ти каква е всъщност тя?

— Показа колко отвратително можеш да се държиш.

Очите му потъмняха. Решителността в погледа му ме изплаши. Чу някакво шумолене и погледна към къщата. Вдигнах очи. Джоел бе излязъл на тревата около овалния басейн.

Джоел ни обвиняваше мълчаливо с бледосините си очи, а ръцете му бяха скръстени под брадата му. Наклони глава и погледна небето. Ясно дочухме слабия му глас.

— Караш Господ да те чака, Барт, и си губиш времето.

Гледах безпомощно как очите на Барт се изпълниха с вина и той изскочи от басейна. За момент се изправи в цял ръст. Краката му имаха бронзов тен, стомахът му беше стегнат и плосък, а раменете широки. Имаше здрави мускули и къдрав мъх по гърдите си. За миг помислих, че мускулите му се свиват, сякаш се готвеше да стисне Джоел за гърлото. Стегнах се, чудейки се дали си е помислил да удари вуйчо си.

Слънцето се скри зад един облак. По някакъв начин сенките на незапалените лампи образуваха кръст на земята. Барт се загледа в него.

— Виждаш ли — каза обвинително Джоел, — пренебрегваш задълженията си и слънцето се скрива. Бог ти изпраща знак с този кръст. Той вижда и чува всичко. Познава те, защото ти си богоизбран.

Избран за какво?

Барт последва правуйчо си в къщата, сякаш Джоел го беше хипнотизирал, и ме остави да стоя до басейна. Побързах да съобщя на Крис.

— Какво искаше да каже, Крис, като заяви, че Барт е богоизбран?

Крис се връщаше от посещение при Джори и близнаците. Накара ме да седна и да се успокоя. Дори ми наля от любимото питие, преди да се отпусне на стола до мен и да се вгледа в градините и планините наоколо.

— Разговарях с Джоел преди малко. Барт е наел работници, за да построят параклис на мястото на любимата му стая за молитви.

— Параклис? — попитах учудено аз. — За какво ни е параклис?

— Не мисля, че е предназначен за нас, а за Барт и Джоел. Това е място, където могат да се молят, без да ходят в селото и да се сблъскват със селяните, които презират семейство Фоксуърт. Ако Барт смята, че това ще му помогне да открие себе си, за Бога, не се опитвай да го спреш, Кати, аз не мисля, че Джоел е зъл човек. Смятам, че се опитва да се превърне в светец.

— Светец? Все едно да сложим ореол около главата на Малкълм! Крис загуби търпение.

— Остави Барт да прави каквото иска. И без друго реших, че е време да се махнем оттук. Вече не мога да разговарям с теб нормално. Веднага щом открия подходяща къща, ще се преместим в Шарлотсвил и ще вземем Джори, близнаците и Тони с нас.

Джори незабелязано беше дошъл в нашите стаи. Стреснах се, когато чух гласа му.

— Мамо, татко е прав. Джоел вероятно е светец, какъвто често изглежда. Понякога смятам, че сме прекалено мнителни, но толкова често се оказваш права. Изучавам Джоел, когато не ме гледа. Смятам, че той не се опитва да прилича на дядото, когото вие мразите.

— Това са глупости! Разбира се, че Джоел не прилича на баща си. В противен случай нямаше да го мрази толкова силно! — извика внезапно Крис. Бе изгубил търпение и говореше необичайно грубо. — Приказките, че душите се прераждат, са пълни глупости. Няма нужда да усложняваме живота си. И без друго е доста тежък.

В понеделник Крис замина, за да се захване отново с любимата си работа. Наблюдавах колата му и усещах как си съпернича с процъфтяващата му любов към биохимията.

С отсъствието на Крис и Синди масата изглеждаше пуста, а Тони слагаше близнаците да спят. Този факт доста безпокоеше Барт. Той каза няколко неща за Тони, като подчерта, че тя е лудо влюбена в него. Тази информация не впечатли Джори, той бе погълнат от собствените си мисли. През цялата вечер не проговори, дори когато Тони се присъедини към нас.

Отново дойде петък и Крис се върна, също както татко се връщаше всеки петък. Притесняваше ме приликата с живота на родителите ни. В събота прекарахме по-голяма част от деня около басейна. Тони и аз държахме близнаците, а Крис помагаше на Джори, въпреки че той не се нуждаеше от помощта му. Движеше се бързо из водата — силните му ръце компенсираха неподвижните му крака. Недъгът му не личеше в басейна и щастие бе изписано върху лицето му.

— Хей, прекрасно е! Хайде да не се местим все още оттук. В Шарлотсвил няма много къщи с подобни басейни. Освен това ми трябват широки коридори и асансьор. Вече свикнах с Барт, а дори и с Джоел.

— Вероятно няма да се върна за следващия уикенд — заяви Крис, без да ме поглежда. Продължи да говори, избягвайки погледите ни. — Има симпозиум на биохимиците в Чикаго и бих желал да отида там. Ще отсъствам две седмици. Ще се радвам, ако ме придружиш, Кати.

Барт наостри уши и заби лъжицата в пъпеша. Тъмните му очи ме гледаха с очакване, сякаш животът му зависеше от моя отговор. Искях да замина с Крис. Искях да избягам от тази къща, от проблемите ѝ и да остана насаме с мъжа, когото обичах. Желаях да съм до него, но трябваше да му откажа и за последен път да се опитам да спася Барт.

— Искам да те придружа, Крис. Но Джори се притеснява, когато Тони трябва да му помага за някои интимни неща. Има нужда от мен.

— За Бога! Нали за това сме я наели! Тя е сестра!

— Крис, не споменавай напразно името на Бога в моя дом!

Крис се изправи и погледна Барт.

— Май загубих апетит. Ще се нахраня в града, ако изобщо апетитът ми се оправи.

Изгледа ме обвинително, хвърли гневен поглед към Барт, потупа Джори по рамото и тръгна.

Добре, че намери сестра преди тази случка. Най-вероятно повече нямаше да обръща внимание на нещата, които исках да направя за синовете си. Те забиваха клин помежду ни и ни разделяха по един или по друг начин. Но все още не можех да напусна Джори — не бях убедена, че Тони ще се грижи добре за него.

Тони се присъедини към нас в бяла престилка. Ние тримата разговаряхме за времето и за други обикновени неща, а тя наблюдаваше Барт. Красивите ѝ сиви очи бяха изпълнени с копнеж. Беше толкова очевидно, че исках да я предупредя да гледа Джори, а не мъжа, който вероятно щеше да я унищожи.

Барт усети любовта ѝ и пусна в ход чара си, като се смееше и ѝ разказваше глупави истории за детските си години. Всяка негова дума я впечатляваше още повече, а Джори седеше незабелязван на инвалидната си количка и се правеше, че чете сутрешната преса.

Ден след ден привързаността на Тони към Барт нарастваше, въпреки че тя се занимаваше с близнаците и търпеливо помагаше на Джори. Големият ми син бе изпаднал в меланхолия, непрекъснато очакваше Мелъди да се обади или да му пише. Искаше да му помагаме за неща, които някога правеше сам.

Движеше се неуморно, нае учител по живопис, който три пъти в седмицата му преподаваше различни техники на рисуване. Работеше неуморно — беше се посветил на живописиста, както навремето се бе посветил на балета.

Четири основни правила в балета никога не умираха в някои от нас. Целеустременост, посвещаване, желание и решителност.

— Смяташ ли, че Тони е подходяща детегледачка? — попитах една вечер, докато я наблюдавах как бута двойната им количка. Обичаха да излизат навън. Щом зърнеха количката, започваха да пицят от удоволствие. Още преди думите ми да заглъхнат, видяхме как Барт се спусна към сестрата и двамата заедно започнаха да бутат количката с децата на Джори.

Притеснено очаквах отговора на Джори. Той не продума. Видях тъжния поглед, с който наблюдаваше как Барт се грижеше за децата му и за сестрата, която бях наела за него. Никоя жена вече нямаше да го погледне. Лекарите ни бяха казали, че много инвалиди се женят и

водят нормален живот. Процентът на женените мъже инвалиди беше много по-висок от този на жените в същото състояние.

— Жените са по-състрадателни от мъжете. Повечето от здравите мъже мислят само за своите нужди. Само един изключително състрадателен мъж може да се ожени за недъгава жена.

— Джори, още ли ти липсва Мелъди?

Той гледаше тъжно пред себе си, като решително отмести поглед от Барт и Тони. Те бяха седнали, на един дънер и оживено разговаряха.

— Опитвам се да не мисля за нея. Това е добър начин да не се притеснявам за бъдещето и за начина, по който ще се справя. Вероятно ще остана сам, а се страхувам от този ден, притеснявам се, че няма да издържа.

— Ние с Крис винаги ще сме до теб, до края на живота ни. Но много преди ние да умрем, ти ще си намериш някой друг. Зная, че това ще се случи.

— Откъде знаеш? Дори не съм сигурен, че искам някой друг. Ако имам съпруга, ще се притеснявам. Опитвам се да намеря нещо, което да запълни празнотата, оставена от балета, но досега не успях. Най-хубавото нещо в живота ми сега са близнаците и родителите ми.

Погледнах отново двойката до дънера и видях как Барт вдигна близнаците и започна да си играе с тях по пътеката. Те харесваха всеки и дори се опитваха да очароват Джоел, който никога не ги докосваше и не им говореше. Чувахме слабия смях на малките деца, които ставаха все по-красиви. Барт изглеждаше щастлив. Повтарях си, че също както Джори и той се нуждае от някого. Дори повече от него. Джори щеше да се справи, независимо дали имаше съпруга до себе си.

Седяхме и наблюдавахме двойката, която си играеше с близнаците. Луната изгря, изглеждаше по-голяма и по-светла. Отнякъде се разнесе самотен крясък на птица.

— Какво е това? — попитах и се изправих притеснено. — Не съм чувала подобен крясък.

— Гмурец — каза Джори и погледна към езерото. — Понякога бурята ги отнася насам. Двамата с Мел често наемахме вила на остров Маунт Дезърт. Слушахме крясъците на гмурците и ги намирахме за романтични. Чудя се защо сме мислили така. Сега този крясък ми звучи отнесено, дори безнадеждно.

Джоел се обади някъде от храстите.

— Някои хора смятат, че изгубените души се прераждат в телата на гмурците.

— Какво означава изгубена душа, Джоел? — попитах остро и се извърнах да го погледна.

— Това са онези, които не намират покой в гроба си, Катрин — отвърна кротко той. — Онези, които се лутат между рая и ада и се връщат към недовършените неща. Ако се върнат назад, се оказват хванати в капан завинаги, или поне докато свършат работата си.

Потръпнах, сякаш от гробището повя студен вятър.

— Не се опитвай да спориш, мамо — каза нетърпеливо Джори. — Жалко, че не мога да използвам цветущите изрази, които употребява поколението на Синди. Странно — добави той, а Джоел отново изчезна в тъмнината, — когато бях в Ню Йорк, и аз използвах тези думи. Сега дори и да си ги помисля, нещо ме възпира да ги изрека.

Не трябваше да ми обяснява. Знаех какво има предвид. Витаеше в атмосферата около нас, в чистия планински въздух, в близките звезди и... в присъствието на строгия Бог. Навсякъде.

НОВАТА ЛЮБОВНА ДВОЙКА

Те се срещаха в сенките. Целуваха се в стаите. Денем скитаха из обширните слънчеви градини, а нощем — на лунна светлина. Плуваха заедно, заедно играеха тенис, странстваха край езерата, хванати за ръце, разхождаха се в гората, устройваха си пикници край някой вир или езеро, ходеха на танци, на ресторанти, на театър и кино.

Живееха в свой собствен свят — сякаш ние не съществувахме, бяхме невидими и неосезаеми за тях, сякаш светът им принадлежеше. Бях завладяна от любовта им, вълнувах се от присъствието на такава прекрасна влюбена двойка. Бях едновременно щастлива и нещастна, изпитвах удоволствие, но и тъга, че Тони не хареса Джори.

Исках да я предупредя, че се движи по хлъзгава почва, че на Барт не може да се вярва, но тогава поглеждах в грейналото му лице, по което не бяха изписани вина или срам. Този път той не крадеше нещо, което да принадлежи на брат му. Критичните ми думи останаха неизречени. Коя бях аз да му казвам кого да обича? Точно аз трябваше безмълвно да го оставя да си опита късмета. Сега беше по-различно, отколкото с Мелъди — Тони не принадлежеше на Джори.

Щастието на Барт личеше в нарасналата му увереност. Той забрави всички свои навици и маниакалната си суетност. Позволяваше си да се облича в спортни дрехи. Преди носеше скъпи костюми, копринени ризи и вратовръзки. Сега те не го интересуваха — Тони му беше върнала здравия разум. Можех да кажа, че за първи път в живота си той намираше твърда почва, на която да стъпи.

Целуна ме няколко пъти по бузата, смеейки се.

— Знам добре какво ти се искаше да стане, знам! Знам! Но тя обича мен, майко! Мен! Тони вижда нещо чудесно и благородно в мен! Разбираш ли как се чувствам? Мелъди също казваше, че вижда тези качества в мен, но аз не бях щастлив, защото знаех каква болка причинявам на Джори. Сега е различно. Тони никога не е била омъжена, никога не е била влюбена, въпреки че е имала много приятели. Майко, помисли само! Аз съм нейният първи любим! Това ме кара да се чувствам особено. Аз съм този, когото е чакала. Майко,

между нас съществува нещо чудесно. В мен тя вижда същите неща, които ти намиращ в Джори.

— Това е прекрасно, Барт. Радвам се за вас.

— Наистина ли? — Тъмните му очи станаха сериозни, сякаш съзряха колебанието ми. Преди да успея да отговоря, Джоел заговори през отворената врата на кабинета на Барт.

— Голям глупак си! Мислиш си, че тази сестра желае теб? Тя вижда благородството на парите ти! Привлича я банковата ти сметка, Барт Фоксуърт! Забелязал ли си начина, по който снове из къщата — с полупритворени очи, сякаш тя е стопанката тук! Тя не те обича. Използва те, за да получи онова, което всяка жена желае — пари, власт, сила и още повече пари. Ожениш ли се за нея, тя ще бъде обезпечена за цял живот. Разводът е без значение за нея.

— Млъкни! — изрева Барт и се обърна вбесен към стария човек. — Ти ревнуваш, защото не ти обръщам внимание. Това е най-чистата кристална любов в моя живот и няма да ти позволя да я опетниш!

Джоел склони примирено глава, склучи унило длани под брадичката си, преди да тръгне по коридора. Очевидно се отправи към онази специална малка стая, която Барт беше превърнал в семеен параклис, независимо че само те двамата се молеха там. Аз не си и помислях да надзърна вътре.

Изправих се на пръсти и целунах Барт, прегърнах го и му пожелах успех.

— Радвам се за теб, Барт. Наистина се радвам. Откровено казано, надявах се, че Тони ще се влюби в Джори и ще го утеши. Искрах близначетата да си намерят майка, докато са още бебета. Тя би могла да ги обикне като собствени деца, а те няма да си спомнят истинската им майка. Но това не стана. Вашето щастие ме сгръва и аз съм щастлива.

Ах, тези тъмни очи, които се опитваха да проникнат в душата ми.

— Ще се ожениш ли за нея? — попитах.

Той нежно отпусна ръце на раменете ми.

— Да, скоро ще ѝ предложи, след като се уверя, че тя не ме мами. Измислил съм как да я проверя.

— Барт, не е редно да постъпваш така. Любовта се крепи на доверието.

— Глупаво е да вярваш сляпо в друг, освен в Бог.

Добре помнех думите, които Крис винаги ми повтаряше. *Търси и ще намериш*. Бях убедена в това. Винаги съм гледала с подозрение доброто, което животът ми е поднасял, и то изчезваше твърде скоро.

— Майко... — започна той, — зная, че Мелъди никога не би ме допуснала до себе си, ако Джори не беше осакатял. Тя обичаше него, а не мен. Вероятно си представяше, че аз съм Джори, защото понякога откривам прилика между нас. Мисля, че Мелъди виждаше това, което ѝ се искаше да види. Обърна се към мен, защото той не можеше да задоволява физическите ѝ потребности. Бях любовник — замествах брат си. Винаги съм бил втори след Джори. Само за Тони аз съм пръв.

— Този път си прав, Барт. Джори е тук, но Тони не го забелязва. Тя вижда само теб, само теб.

Устните му се извиха иронично.

— Да, но ти не споменаваш, че аз се движа, а той е инвалид. Аз печеля пари, а той получава състрадание. А има и две деца, които няма да са нейни. Три точки срещу Джори — така че аз печеля.

Исках той да победи този път — нуждаеше се от Тони десет пъти повече от Джори. Моят Джори беше силен, дори и в инвалидна количка, а Барт беше уязвим и несигурен, независимо че бе идеално здрав.

— Барт, ако ти самият не се харесваш, как очакваш друг да го направи? Трябва да повярваш, че Тони ще те обича, дори и да си беден.

— Скоро ще разберем — каза безизразно той. Нещо в очите му ми напомни за Джоел. — Имам работа, майко. Ще се видим по-късно... — Дари ме с такава мила усмивка, каквато не бях получавала, откакто беше деветгодишен.

Моят малък Барт се бе превърнал в противоречив, объркан и подозрителен човек.

Синди ни пишеше колко приятно протичат летните ѝ дни в театралното училище в Нова Англия.

— Играем истински представления, мамо, в хамбари, временно превърнати в театри. Това ми харесва. Обожавам всяка проява на ексцентричност.

Синди често ми липсваше през отиващите си летни дни. Всички плувахме в езерото или в басейна. Показвахме на бързо растящите близначета всички чудеса на природата. Те вече имаха зъбки и пълзяха бързо, накъдето искаха да отидат. Смятаха всички предмети за храна и

ги вдигаха с малките си ръчички. Сламенорусите им коси се накъдриха, бледите устни порозовяха от слънцето, а бузките им силно поруменяха. Големите им невинни сини очи променяха детското им изражение.

Запечатвахме великолепните горещи летни дни върху снимки, които не позволяваха тези щастливи мигове да изчезнат напълно. Щрак, щрак, щрак... Крис, Джори и аз снимахме непрекъснато красивите близначета. Те обожаваша времето, прекарано навън, миришеха цветята, опипваха кората на дърветата, наблюдаваха птичките, катеричките, зайците, енотите, патиците и гъските, които често нахлуваха в нашия плувен басейн, но бързо бяха прогонвани от възрастните.

Лятото си отиде, преди да усетя, и есента отново дойде при нас. Тази година Джори можеше да се наслаждава на този прекрасен сезон и величието в планините. Дърветата по планинските склонове пламтяха в завладяващи цветове.

— Преди година бях в ада — каза Джори, вперил поглед в дърветата и планините. После погледна лявата си ръка, на която липсваше венчалната халка, и продължи: — Пристигнаха последните документи по развода. Не почувствах нищо, само една празнота. Загубих жена си в деня, в който загубих краката си. Продължавам да живея и откривам, че животът може да бъде хубав, дори когато си инвалид.

Прегърнах го.

— Ти си силен и целеустремен, Джори. Имаш децата си, така че не съжалявай за брака си. Все още си известен, и ако пожелаеш, можеш да станеш инструктор по балет.

— Не, не мога да пренебрегна децата си, особено след като нямат майка. — Той изви глава назад и ми се усмихна.

— Ти наистина се справяш блестящо, но бих искал двамата с татко да не променят начина си на живот и да се съобразяват малки деца.

Погалих тъмните му къдрици и се засмях.

— Какъв начин на живот, Джори? С Крис сме щастливи тук, с нашите синове и внучета.

Слънчевите есенни дни бавно застудяваха и донесоха мириса на огън. Излизах рано навън и вземах Джори и близначетата с мен.

Децата се бутеха, опитваха се да стоят прави, хванати за нечия ръка или мебел. Диадра дори правеше по няколко клатушкаци се, разкрачени стъпки. Дупето ѝ бе покрито с пеленки, найлонови гащички и красиви дантелени гащички, които тя явно обожаваше. Дарън беше доволен от бързото си пълзене, което го отнасяше, където пожелае. Хващах го да пълзи надолу по високите стълби, следван плътно от Диадра.

В един прекрасен октомврийски ден Диадра се взеше на коляното на Джори и си бърбореше щастливо, докато аз носех покрития Дарън по новата пътека, която Барт предвидливо беше подравнил, така че Джори да може да кара инвалидната си количка през гората. Корените на дърветата бяха отстранени с изключително внимание. Сега, когато Барт беше влюбен, се отнасяше към брат си със значително повече внимание и респект.

— Барт и Тони са влюбени, нали, мамо? — неочаквано попита Джори.

— Да — съгласих се аз с нежелание.

Тогава той каза нещо, което ме стресна.

— Не е ли странно, че се раждаме в семейства, които трябва да приемем? Животът ни е свързан завинаги с хора, с които не бихме разговаряли, ако не беше кръвната ни връзка.

— Джори, ти не мразиш Барт толкова много, нали?

— Не говоря за Барт, мамо. Напоследък той се държи доста прилично. Имам предвид онзи старец, който твърди, че ти е вуйчо. Колкото повече го наблюдавам, толкова по-неприятен ми става. В началото го съжалявах. Сега виждам нещо злокобно в сините му очи. Напомня ми за Джон Амос Джаксън. Мисля, че ни използва, мамо. Не иска само храна и покрив над главата си... наумил си е нещо друго. Днес го чух да шепне на Барт в задната стая. Доколкото разбрах, Барт се готви да каже на Тони цялата истина за миналото си — психическите си проблеми и факта, че ако това се случи отново, той ще загуби наследството си. Джоел го подтиква да го стори. Мамо, той не трябва да ѝ го казва. Ако Тони го обича истински, тя ще сподели и неговите проблеми. От всичко, което виждам сега, той е напълно нормален и без проблеми умножава парите си.

— Така е, Джори — наведох глава. — Барт сам ми каза, че смята да ѝ каже, сякаш той самият подозира, че тя преследва парите му.

Джори кимна и хвана бързо Диадра, която се опитваше да скочи от коляното му и да продължи нататък сама. Дарън усети желанието на сестра си и също пожела да се освободи.

— Джоел някога намеквал ли е, че ще се опита да оспори завещанието на сестра си и да вземе парите, които Барт очаква да наследи, щом навърши трийсет и пет години?

Джори се засмя пресилено.

— Мамо, всички реплики на този човек са двусмислени. Той не ме харесва и ме избягва. Не одобрява факта, че когато танцувах, носех прилепнали дрехи. Не харесва и теб. Виждах го как те наблюдава с присвити очи и си мърмори под носа: „Точно като майка си... дори по-лоша, доста по-лоша.“ Съжалявам, че ти го казвам, но той ме плаши, мамо. Гледа татко с ненавист. Нощем броди из къщата. Откакто съм обездвижен, слухът ми се е изострил. Чувам скърцането на паркета по коридора, а понякога вратата ми се открява едва, едва. Убеден съм, че е Джоел.

— Но защо ще наднича при теб?

— Не зная.

Прехапах долната си устна, имитирайки нервния тик на Барт.

— Притесняваш ме, Джори. Имам причини да мисля, че иска да ни нарани. Мисля, че той счупи платнохода, който направи за Барт, и съм убедена, че той не е изпратил онези коледни покани. Искал е да нарани Барт, така че ги е отнесъл в стаята си, откъснал е бланките за отговор, попълнил ги е, сякаш поканите са приети, и после ги е пуснал обратно по пощата за Барт. Това е единственото обяснение защо никой не се появи.

— Мамо, защо не си ми казала досега?

Как бих могла споделя с него подозренията си относно Джоел, без той да реагира като Крис? Крис отрече напълно твърдението ми, че Джоел е искал да оскърби Барт. Дори аз понякога си мислех, че фантазирам прекалено много и изкарвам Джоел по-лош, отколкото е всъщност.

— И още нещо, Джори. Мисля, че Джоел е подслушал разговорите на прислужниците в кухнята, разбрал е за срещата на Синди с Виктор Уейд и бързо е предал информацията на Барт. Не виждам откъде другаде може да е разбрал. За Барт прислугата е като

рисуноките по тапетите — те не заслужават вниманието му. Джоел подслушва, така че само той би могъл да информира Барт за срещата.

— Мамо... смятам, че си права за платнохода, за поканите и за Синди. Джоел си е наумил нещо и се страхувам, че не е за наше добро.

Замислих се. Джори трябваше да ми повтори няколко пъти да кача сина му върху другото му коляно, за да продължим по-бързо разходката из гората. Близначетата тежаха доста, така че с голямо желание качих Дарън на коляното на баща му. Диадра изрази задоволството си с писък и здраво прегърна малкото си братче.

— Мамо, вярвам, че ако Тони наистина обича Барт, ще остане, независимо от произхода и наследството му.

— Той се опитва да докаже точно това, Джори.

Около полунощ, когато почти бях заспала, някой потропа на вратата ми. Беше Тони. Тя влезе, носеше красив розов пенъоар, под който се очертаваха стройните ѝ крака. Дългата ѝ тъмна коса падаше свободно по раменете ѝ. Тя приближи леглото ми.

— Надявам се, че нямате нищо против, госпожо Шефийлд...

— Наричай ме Кати — отвърнах ѝ аз, седнах и наметнах халата си. — Не спя. Така че бих се радвала да поприказвам с някого.

Тя започна да се разхожда насам-натам из обширната ми спалня.

— Трябва да поговоря с жена, която да ме разбере по-добре, отколкото един мъж. Затова съм тук.

— Седни. Готова съм да те изслушам. — Тя несигурно приседна на края на леглото. Въртеше в пръстите си кичур от тъмната си коса, като понякога го пъхаше между устните си.

— Ужасно съм разстроена... Кати. Барт ми съобщи някои много смущаващи факти днес. Спомена, че знаеш, че се обичаме. Мисля, че няколко пъти си ни хващала в доста интимни пози. Благодаря ти, че се правеше, че не забелязваш, за да не се притеснявам. Зная, че повечето хора са доста консервативни в това отношение.

Тя се усмихна нервно, търсейки разбиране.

— Влюбих се в Барт в мига, в който го зърнах. Тъмните му очи ме привличат като магнит. Снощи той ме заведе в кабинета си, седна зад бюрото си и като непознат ми разказа дълга история за себе си, сякаш говореше за някой друг, когото не харесва. Чувствах се като клиент, чиито реакции се преценяват. Стори ми се, че очаква да съм шокирана и отвратена, а в същото време очите му ме гледаха

умолително. Той те обича, Кати... обича те почти до лудост — каза тя. Изправих се, учудена от идеите ѝ. — Смятам, че той дори не разбира колко те обожава. Смята, че те мрази заради отношенията с брат ти. — Тя се изчерви и сведе очи. — Съжалявам, че се налага да ти кажа и това, но се опитвам да се държа открито.

— Продължавай — подканих я аз.

— Барт чувства, че би трябвало да те мрази, и се опитва да го направи. Но нещо у теб и у него му пречи да реши кое чувство надделява — любовта или омразата. Търси жена като теб, но не го осъзнава. — Тя замълча, вдигна очи и срещна заинтригувания ми поглед. — Кати, най-откровено му заявих, че смятам, че търси жена като майка си. Той пребледня. Изглеждаше потресен от думите ми.

Тя замълча и изчака реакцията ми.

— Бъркаш, Тони. Барт не търси жена като мен, а точно обратното.

— Кати, учила съм психология. Барт прекалено много се оплакваше от теб, така че докато го слушах, се опитвах да го разбера. Барт спомена, че е психически лабилен и някой ден отново може да загуби разсъдъка си, а с него и наследството. Сякаш искаше да го намразя, да срежа всички връзки и да избягам... така че ще го направя. — Тя се разхълца, закри лицето си с ръце, а сълзите ѝ се търкаляха между дългите ѝ изящни пръсти. — Колкото и да го обичам, не мога да продължа да обичам и спя с човек, който не ми вярва, а не вярва и на себе си.

Скочих бързо и се опитах да я утеша.

— Не си отивай. Моля те, Тони, остани. Дай на Барт още един шанс. Остави го да помисли. Той винаги е действал импулсивно. Джоел непрекъснато му повтаря, че ти го обичаш само заради парите му. Барт не е луд, Джоел му казва какво да търси у бъдещата си съпруга.

Тя ме гледаше обнадеждено и се опитваше да овладее сълзите си. Аз продължих, стараех се да помогна на Барт да избегне последиците от детското си поведение и старческото влияние на Джоел.

— Тони, близнаците те обожават, а и аз се нуждаю от теб. Остани, за да помагаш на Джори и да го разсейваме. Той се нуждае от професионална помощ за физическото си укрепване. Помни, че Барт е непредсказуем, понякога е неразумен, но те обича. Няколко пъти ми е

повтарял колко те обича и ти се възхищава. Той изпитва любовта ти, като ти разкрива истината за себе си. Наистина беше психически нестабилен като дете, но имаше сериозни причини за това. Повярвай ми, за да го спасиш от влиянието на вуйчо му и от самоунищожение.

Тони остана.

Животът продължи нормалния си ход.

Диадра ходеше навсякъде, където си избереше или където ѝ разрешавахме, още преди да навърши една година.

Беше малка и изящна, златистите ѝ къдрици се люлееха и ни омагьосваше с непрекъснатото си бърборене, което скоро се превърна в прости думички. По този начин амбицираше Дарън да я следва. Той ходеше по-бавно, но не изоставаше при изследването на тъмните мрачни места, които плашеха сестра му. Беше неуморим изследовател, трябваше да вдигне всичко и да го разгледа, така че се принудих да преместя по-скъпите и крехки предмети по-високо по рафтовете, за да не ги стигне.

Пристигна писмо от Синди, в което ни съобщаваше, че изпитва носталгия по семейството си и иска да се върне вкъщи и да прекара с нас Деня на благодарността и Коледа. Беше поканена на новогодишно тържество и смяташе след това да отиде на него.

Дадох писмото на Джори. Той ме погледна и се засмя.

— Казала ли си ѝ за Барт и любовната му връзка с Тони?

— Не — отвърнах аз. Исках да я оставя сама да разбере. Преди да замине, Тони беше вече при нас, но тогава Синди беше толкова ядосана, че не ѝ обърна никакво внимание.

Настъпи денят, в който очаквахме Синди — студен зимен ден. Двамата с Крис чакахме на летището, когато тя премина през портала. Беше облечена в тъмночервени цветове и изглеждаше толкова прекрасна, че всички се заглеждаха след нея.

— Мамо! Татко! — извика щастливо тя и се хвърли в прегръдките ни. — Радвам се да ви видя. Обещавам да не правя и да не казвам нищо, което да раздразни съществуването на име Барт. Тази Коледа ще се държа като ангел и не ме интересува, дори да намери за какво да ме критикува. — После попита за Джори, за близнаците и дали имаме новини от Мелъди. Как се справя новата медицинска сестра? Същият ли е готвачът ни? Тревър все още ли е толкова сладък, както преди?

По някакъв начин Синди ми вдъхна чувството, че в крайна сметка сме истинско семейство, което беше достатъчно, за да съм щастлива. Тони и Барт, Джори с близнаците на коленете я очакваха във фойайето и я поздравиха с песни. Само Джоел се скри и отказа да приветства дъщеря ни. Барт ѝ стисна ръката сърдечно и ми достави голямо удоволствие. Синди се засмя.

— Някой ден, братко Барт, наистина ще се зарадваш от срещата ни и може би устните ти ще докоснат бузата на грешницата.

Барт се изчерви и погледна притеснено Тони.

— Трябва да ти призная, че със Синди не се разбирахме особено добре.

— Меко казано — допълни Синди. — Бъди спокоен, Барт, не съм дошла, за да създавам проблеми. Не си доведох приятел. Ще прекарам сама. Дойдох, защото обичам семейството си и не мога да понеса да съм далече от вас на празниците.

Празниците тази година биха могли да преминат по-добре само ако можехме да върнем времето назад, да предпазим Джори и да върнем Мелъди.

За няколко дни Синди и Тони станаха близки приятелки. Тони дойде да пазарува с нас, а Джори се грижеше за близначетата с помощта на прислужничка. Времето летеше неусетно. Четиригодишната възрастова разлика между нея и Тони нямаше значение. Съвсем непринудено Синди зае на Тони една от своите прекрасни рокли за коледната екскурзия до Шарлотсвил, където тя щеше да танцува с един от синовете на доктора, когото беше срещнала преди година. Джори също отиде, но седеше тъжно и гледаше как Барт танцува с Тони.

— Мамо — прошепна Синди, когато се върна на масата ни, — мисля, че Барт се е променил. Станал е много по-сърдечен. Дори започвам да си мисля, че е заприличал на човек.

Кимнах и се засмях, но не можех да престана да мисля за Джоел и за начина, по който той и Барт прекарваха толкова много време в онази малка стая, превърната в параклис. Защо? Имаше толкова църкви наоколо.

Новогодишната вечер дойде и Барт и Тони решиха да я отпразнуват в Ню Йорк със Синди. Крис, Джори и аз трябваше да прекараме без тях по най-добрия начин, по който можем. Използвахме

тази възможност, за да поканим вкъщи някои от колегите на Крис и съпругите им. Знаех, че Джоел ще докладва на Барт, когато се върне. Но не ме интересуваше.

Вечерта, когато излизах от детската стая, се сблъсках с Джоел. Срегнах очите му и се усмигнах.

— Е, Джоел, изглежда, синът ми вече няма да е толкова зависим от теб, щом се ожени за Тони.

— Той никога няма да се ожени за нея — отвърна грубо Джоел. — Държи се глупаво, както всички влюбени мъже, и не вижда истината. Тя иска парите му, а не него и скоро той ще открие това.

— Джоел — казах меко, съжалително, — Барт е красив и страстен. Дори да беше обикновен копач на канавки, момичетата пак щяха да си падат по него. Когато не иска да показва на света колко е умен, той става чаровен млад мъж. Остави го на мира. Престани да го превръщаш в нещо, което ще те задоволи, но не би му отивало. Остави го сам да открие своя път, защото това ще е подходящо за него, дори и да не ти харесва.

Той ме изгледа презрително.

— Какво знаеш ти за доброто и злото? Не доказа ли, че нямаш морални задръжки! Барт никога няма да открие себе си без моята помощ. Досега винаги е търсел и се е провалял. Ти не си му помогнала досега, няма и да можеш. Бог ще се погрижи за Барт, Катрин, докато ти продължаваш да го обременяваш с греховете си.

Той се извърна и тръгна по коридора.

Докато Барт беше в Ню Йорк с Тони и Синди, Джори завърши своята най-добра картина с водни бои, изобразяваща Фоксуърт Хол. Той изобрази розовите тухли с цвят, наподобяващ пепел от рози, безупречно чистите градини — обрасли с плевели. Премести гробището по-близо, така че надгробните камъни хвърляха дълги сенки и оплитаха къщата в паяжината си. Фоксуърт Хол изглеждаше на две хиляди години и имаше величествен вид.

— Джори, остави това и се захвани с по-весела тема — казах със странен глас. Мисля, че това беше единствената рисунка на Джори, която не ми хареса.

Барт и Тони долетяха обратно вкъщи от Ню Йорк и аз веднага забелязах разликата във взаимоотношенията им. Те не се поглеждаха, не си говореха, а веднага се прибраха тихо по стайте си, без да

разкажат за веселото си и щастливо прекарване. Когато се опитях да подхвана темата, и двамата отказаха да говорят.

— Остави ме на мира! — избухна Барт. — Тя е като всички жени.

— Не мога да ти кажа, Кати — проплака Тони. — Той не ме обича, това е всичко!

Януари отлетя и дойде февруари, когато чествахме трийсет и първия рожден ден на Джори. Поръчахме огромна торта във формата на сърце, покрита с червена захар. Тя символизираше подаръка за Свети Валентин, който получих, когато се роди. Името му беше изписано с бял сладолед и бе оградено с бели рози.

Близнаците изпаднаха във възторг, когато го видяха да духа свещите. Седяха на високи столчета от двете му страни и още преди Джори да успее да разреже тортата на парчета, Диадра и Дарън напълниха шепите си с крем. Ние гледахме към бъркотията, която направиха от произведението на изкуството, а те тъпчеха тортата в устите си и омазваха лицата си в червено.

— И това, което остана, става за ядене — каза Джори засмяно. Тони тихо отиде да измие ръцете и лицата на двете изпоцапани едногодишни хлапета. Барт следеше движенията ѝ замислено.

Снежните виелици ни бяха хванали в капана си. Налагаше се да се търпим взаимно, независимо че някои от нас продължаваха да обичат неподходящия човек.

Настъпи ден, в който снеговалежът спря и Крис можеше да замине в изследователския център по ракови заболявания. Те работеха неуморно, но досега не бяха постигнали реални резултати.

Нова снежна буря задържа Крис в Шарлотсвил. Следващите две седмици времето се влачеше бавно, независимо че разговаряхме всеки ден, когато телефонните линии не бяха прекъснати. Но разговорите ни бяха притеснени. Винаги имах усещането, че някой ни подслушва.

Крис позвъни следващия четвъртък да съобщи, че се прибира — трябваше да запалим огън в камините, да сложим пържолите на печката и да нарежем прясна салата.

— Облечи новата рокля, която ти подарих за Коледа.

Нетърпеливо очаквах да зърна синята кола на Крис.

Когато я видях, втурнах се надолу по стълбите към гаража, за да го посрещна, когато слезе. Влязохме вкъщи заедно като влюбени, които не знаят дали ще имат възможност отново да се прегръщат и

целуват. Едва когато останахме насаме в стаите си, обвих ръце около шията му.

— Студен си. Докато се стоплиш, ще ти разкажа за глупостите, които стават тук. Снощи отново чух Джоел да разправя на Барт, че Тони го преследва заради парите му.

— Това вярно ли е? — попита той, хапейки ухото ми.

— Не мисля, Крис. Смятам, че тя го обича всеотдайно, но чия любов ще издържи по-дълго — нейната или неговата? Изглежда, че когато заминаха със Синди в Ню Йорк, Барт отново се е скарал със сестра си, унижил я е в бара, а по-късно се е нахвърлил върху Тони за това, че е танцувала с друг мъж. Така е шокирал Тони с бруталното си обвинение, че оттогава тя не е на себе си. Мисля, че се страхува от ревността му.

Веждите му насмешливо трепнаха, но не каза нищо, за да ми напомни, че той беше „моят Барт“.

— Как е Джори?

— Справя се чудесно, но е самотен и непрекъснато чака писмо от Мелъди. Буди се нощем и я вика по име. Понякога неволно ме нарича Мел. Открих кратка статия за нея във „Варайъти“. Отново се е присъединила към старата балетна труппа и има нов партньор. Днес я показах на Джори, защото смятах, че той трябва да знае. Очите му се замъглиха. Остави настрана картината си точно когато довършваше най-прекрасното зимно небе. Все пак аз прибрах пейзажа на сигурно място, защото мисля, че по-късно ще го довърши.

— Да, всичко ще се оправи. — Ние забравихме проблемите си и се отдадохме един на друг.

Времето течеше, изгубено в обикновени, всекидневни грижи. Непрекъснатите спорове между Барт и Тони засягаха отношението му към Синди, както и лоялността на Тони към него.

— Не трябваше да танцуваш с човек, когото току-що беше срещнала!

Непрекъснато се караха и заради близнаците и пропастта между тях растеше.

Късахме нервите си. Животът ни заедно ни погубваше.

Не се намесвах в отношенията на Барт и Тони. Чувствах, че те сами трябва да преодолеят различията помежду си и моята намеса само би усложнила нещата. Барт отново започна да посещава местните барове и често прекарваше там цели нощи. Подозирах, че прекарва по-голяма част от времето в публични домове, или си е намерил някоя в града. Тони се занимаваше с близнаците, а тъй като Джори се опитваше да ги учи да танцуват и да говорят по-ясно, тя прекарваше повече време и с него.

Най-после настъпи месец март със свирепите си дъждове и ветрове, но също и с многообещаващия полъх на пролетта. Внимателно наблюдавах Тони. Търсех признаци, че харесва Джори като мъж, а не като пациент. Неговите очи я следяха непрекъснато. Няколко седмици боледувах от тежък грип и Тони пое всички задължения за Джори — масажите по гърба и красивите му крака, които малко по малко губеха своята изящна форма. Не желяех те да се превърнат в тънки пръчки. Предложих на Тони да ги масажира по няколко пъти на ден.

— Той много се гордееше с краката си, Тони. Служеха му толкова добре и изглеждаха великолепно в трико. Моля те, постарай се да не загубят формата си, независимо че не може да се движи. Така той ще запази частица от гордостта си.

— Кати, краката му са все още прекрасни — тънки са, но са добре оформени. Той е чудесен човек — мил, любезен и лъчезарен. Знаеш ли, че дълго време не забелязвах никого, освен Барт.

— Смяташ ли, че Барт е красив?

Изражението ѝ се промени.

— Някога смятах така. Сега осъзнавам, че е хубав, но не колкото Джори. Мислех си, че е идеалният мъж, но по време на пътуването ни до Ню Йорк се държа отворително с мен и Синди и чувствата ми се промениха. Преди да разбере какво става, той се нахвърли върху мен заради роклята ми. Може би беше малко къса, но всички момичета носят такива. Изплаших се от него по време на пътуването ми. Страхът ми нараства с всеки изминал ден — той реагира прекалено рязко на безобидни неща и вярва, че всички са грешни. Струва ми се, че се самонавива и забравя, че красотата се дължи на душата. Снощи ме обвини, че се опитвам да възбудя брат му. Той не би говорил така, ако наистина ме обича. Кати, той никога няма да ми даде онази любов, от

която се нуждая. Тази сутрин се събудих с огромна празнота в сърцето си и разбрах, че любовта ми към Барт е умряла... Той разби всичко помежду ни, като ми показва какво ме очаква, ако се омъжа за него — продължи тя разпалено. — Той търси идеалната жена, а аз не съм такава. Барт мисли, че единственият ти недостатък е любовта ти към Крис... и ако някога намери жена, която да е безупречна от самото начало, той ще продължи да се взира в нея, докато открие нещо, което да го накара да я мрази. Така че аз се отказвам от Барт.

Не ми беше удобно да попитам, но трябваше да знам.

— Все още ли сте любовници, независимо от споровете помежду ви?

Тя разгневено тръсна глава.

— НЕ! Той се превръща в човек, когото дори не мога да харесвам. Отдаде се на религията, Кати. Всеки ден ми повтаря, че трябва да се моля повече, да ходя на църква... и да стоя настрана от Джори. Ако продължава така, мисля, че ще го намразя, а не желая това да се случва. В началото имаше нещо прекрасно между нас. Искам като изсъхнало цвете да съхраня в спомените си онова чувство.

Тя си тръгна, като бършеше сълзите си и придърпваше надолу тясната си бяла пола. Опитва се да се усмихне.

— Мога да напусна и да наемете друга сестра за Джори и близнаците.

— Не, Тони, остани — бързо отговорих аз, защото се страхувах да не си тръгне. Не исках да напуска точно сега, когато знаех със сигурност, че не обича Барт, а Джори окончателно се беше отказал от надеждата Мелъди да се върне при него. След като последната искрица, надежда беше изгаснала, той забеляза жената, която смяташе за любовница на брат си. Скоро смятах да го информирам за промените. Но дори след като Тони напусна стаята, продължих да седя и да размишлявам защо Барт не може да задържи любовта. Дали нарочно не разбиваше всяка любов от страх да не го зароби? Твърде често ме обвиняваше, че съм заробила собствения си брат!

Дните ми се струаха безкрайни. Тони вече не следеше Барт с копнеж и скрито желание, както бе в началото. Започнах да се възхищавам от начина, по който се държеше, независимо от обидните подмятания на Барт. Той използваше предишната ѝ любов към него и я

насочваше срещу нея, обвиняваше я, че е развратена, лека и неморална жена, която го е съблазнила.

Всяка вечер се отдалечаваха все повече един от друг заради обидните думи, които Барт изричаше с лекота.

Тони зае моето място в игрите, с които забавлявах Джори, но тя и можеше да направи много повече, за да го накара да се почувства отново истински мъж.

Дните бавно започнаха да омекват, от кафявата трева започнаха да се показват зелени стръкчета, минзухарите изникнаха между дърветата, жълтият нарцис разцъфна, лалетата загоряха като пламъчета, а гръцките ветреничета, които ние с Джори бяхме засели навсякъде, където нямаше трева, разляха разноцветни палитри по хълмовете. Дватамата с Крис наблюдавахме завръщането на дивите гъски на фона на нашия стар приятел или враг — луната. Не откъсвах поглед от тях, докато не се скриеха зад хълмовете.

Животът ставаше по-хубав с приближаването на лятото. Снегът не задържаше Крис през уикендите. Напрежението помежду ни намаля, тъй като спокойно можехме да излизаме навън.

През юни близнаците навършиха година и половина и можеха свободно да тичат навсякъде, където им разрешавахме. Бяхме закачили люлки, от които не можеха да паднат. Те се забавляваха, когато ги люлеехме силно, късаха цветовете на най-хубавите цветя, но аз не се сърдех — имахме толкова много цветя, че всеки ден можехме да пълним стаите си със свежи букети.

Барт настояваше не само близначетата да посещават църковните служби, но също Крис, аз, Джори и Тони. Не беше трудно. Всяка неделя сядохме на предните пейки в църквата и разглеждахме красивите стъклописи на прозорците зад олтара. Близнаците сядоха между мен и Джори. Джоел обличаше черно расо, когато проповядваше. Барт седеше до мен, държеше ме за ръката и я стискаше толкова силно, сякаш искаше да ми счупи костите. Крис седеше до Тони, която целенасочено бе отделена от малкия ми син. Знаех, че тези служби са предназначени за нас, за да ни спасят от огъня на ада. Близначетата бяха неуморими като всички деца на тяхната възраст и не харесваха пейката, ограниченията и отегчителността на прекалено дългите служби. Само когато се изправяхме, за да изпеем някой химн, те ни наблюдаваха с интерес.

— Пейте, пейте — окуражаваше ги Барт, щипеше ги по крехките ръчички или подръпваше златистите им къдрици.

— Не ги докосвай! — отсичаше Джори. — Ще пеят, ако искат.

Отново започна войната между двамата братя.

Дойде есента, после Денят на Все светии. Двамата с Крис хванахме близначетата за ръце и ги заведохме на гости у съседите, които считахме за „безопасни“. Близнаците крещяха възбудено през целия път до вкъщи и се радваха на двете парчета шоколад и дъвките.

Зимата настъпи. Коледните и новогодишните празници преминаха спокойно, тъй като Синди не долетя вкъщи. Беше прекалено заета с многообещаващата си кариера и само се обаждаше или пишеше кратки, но съдържателни писма.

Барт и Тони се движеха в различни измерения.

Може би не само аз забелязвах, че Джори е дълбоко влюбен в Тони, след като всички опити за възстановяване на братските взаимоотношения с Барт пропаднаха. Не можех да виня Джори, след като Барт му бе отнел Мелъди и я бе прогонил, а сега се опитваше да обвърже Тони, защото усещаше нарастващия интерес на Джори. Отново ѝ обръщаше внимание, за да попречи на Джори да я притежава.

Любовта към Тони даде на Джори нова цел в живота. Четях го в очите му, в стремежа му да става рано сутрин и да прави трудните упражнения за изправяне на крака. За първи път използваше паралелните стойки, които бяхме направили в стаята му. Още щом водата в басейна се затопли достатъчно, той започна да плува по три дължини рано сутрин и късно вечер.

Вероятно Тони все още чакаше Барт да я направи своя съпруга, въпреки че непрекъснато го отричаше.

— Не, Кати, не го обичам вече. Само го съжалявам, защото не знае кой е и се интересува единствено от пари.

Осъзнах, че по някакъв необясним начин Тони стана част от този дом, както бяхме всички ние.

Неделните църковни служби ме изнервяха и изморяваха. Силните думи, произнасяни от един стар човек, ми напомняха за онзи старец, когото бях видяла само веднъж. Дяволска издънка! Дяволско изчадие! Дяволско семе, посято на неплодородна почва. Дори

греховните мисли бяха непростими като греховните дела! А какво всъщност не беше грях за Джоел? Нищо! Абсолютно нищо!

— Повече няма да посещаваме службите — твърдо заявих на Крис. — Постъпихме глупаво, като се опитахме да угодим на Барт. Не харесвам идеите, които Джоел втъпява в главите на децата. — Верни на споразумението, двамата с Крис отказахме да посещаваме „църковните“ служби и да позволяваме на близнаците да слушат проповедите за Дявола и наказанията му.

Джоел дойде в градината, където имаше купчина пясък, люлки, пързалка и въртележка, на които близначетата обичаха да играят. Беше хубав слънчев юлски ден. Той изглеждаше доста общителен и благ, когато седна между децата и започна да ги учи как да правят котешка люлка. Завързваше един шнур и заинтригува любопитните деца. Те оставиха пясъчника и седнаха до Джоел. Гледаха го и се опитваха да превърнат стария си враг в приятел.

— Възрастният човек знае как да забавлява малките деца. Искате ли да ви покажа как правя самолети и лодки от хартия? А лодките ще могат да плават по водата.

Тяхното любопитство ме разстрои. Възмутих се. Всеки би могъл да прави това.

— Пести енергията си за нови проповеди, Джоел — казах и погледнах воднистите му очи. — Уморих се от старите. Защо Новият завет не присъства в твоите служби? Учи Барт на това. Христос беше роден. Посвети една специална служба на Него, вуйчо. Говори ни за прошката, научи ни как да се държим с хората така, както искаме те да се държат с нас. Разкажи ни за хляба, хвърлен във водите на опрощението и върнат нам удесеторен.

— Прости ми, ако съм пренебрегвал нашия любим Божи син — кротко отвърна той.

— Елате, Кори, Кари — викнах аз и станах да си вървя. — Хайде да отидем при татко.

Отпуснатата глава на Джоел рязко се вдигна нагоре. Неговите замъглени сини очи отразиха дълбоката синева на небесата. Прехапах език, като видях разкривената усмивка по лицето му, когато дълбокомислено отбеляза:

— Да, знам. За теб те са „другите близнаци“ — онези, родени от дяволското семе, посято върху неплодородна почва.

— Как смееш да говориш така! — избухнах аз.

Тогава не знаех, че като случайно назовавах децата на Джори с имената на моите покойни близнаци, аз само добавях масло в огъня, който вече хвърляше малки червени искри.

УТРИННИЯТ ЗДРАЧ НАСТЪПВА

Прекрасният летен ден бе помрачен от тъмни зловещи облаци и аз побързах да си откъсна свежи цветя. Изненадах се, когато видях, че Тони набра бели и жълти маргарити, които отнесе при Джори в малка млечнобяла стъклена ваза. Постави я на масата, близо до Джори, който работеше над нова картина. Тя изобразяваше прекрасна тъмнокоса жена, твърде много приличаща на Тони, която бере цветя. Гъстите храсти ме прикриваха и ги наблюдавах, без да ме забележат. По необяснима за мен причина реших да не им се обаждам.

Джори благодари на Тони и леко ѝ се усмихна, изплакна четката си в чиста вода, потопа я в смес от сини бои и добави няколко щриха.

— Никога няма да улуча истинския цвят на небето — промърмори той. — То винаги се променя... О, какво не бих дал Търнър да ми е учител...

Тони стоеше и гледаше как слънцето играе в синьо-черните коси на Джори. Той беше небръснат и изглеждаше двойно по-мъжествен. Внезапно вдигна очи и забеляза погледа ѝ.

— Извини ме за вида ми, Тони — каза притеснено. — Много бързах да изляза, преди дъждът да провали още един ден. Мразя дните, когато не мога да излизам навън. — Тя стоеше мълчаливо, а слънцето озаряваше прекрасния тен на кожата ѝ. Очите му се задържаха на чистото ѝ свежо лице, след което я огледа цялата.

— Благодаря ти за маргаритите. Те не могат да говорят. Каква тайна крият? — Тони се наведе бързо и вдигна няколко скици, които той беше захвърлил до кошчето. Погледна ги, преди да ги изхвърли, и прекрасното ѝ лице пламна.

— Ти си ме скицирал? — промълви тихо тя.

— Изхвърли ги! — грубо нареди той. — Не са хубави. Мога да рисувам цветя и планини, създавам красиви пейзажи, но портретите са ужасно трудни. Никога няма да уловя основното в теб.

— Мисля, че скиците са много добри — възрази тя, като ги разгледа отново. — Не би трябвало да ги изхвърляш. Мога ли да ги запазя?

Внимателно се опита да изглади гънките и след това ги постави на масата, като ги притисна с тежки книги отгоре.

— Наеха ме да се грижа за теб и за близнаците. Но ти никога не ме молиш за нищо. А майка ти сутрин обича да си играе с близнаците, така че ми остава много свободно време и мога да се грижа за теб. Какво искаш да направя? — Четката покри със сива боя долната част на облаците, преди той да се обърне и да я погледне. Горчива усмивка раздвижи устните му.

— Някога бих измислил нещо. Сега те съветвам да ме оставиш сам. За съжаление сакатите мъже не са много забавни. — Тя се отпусна отчаяно в един удобен шезлонг.

— Говориш като Барт. Той непрекъснато ми повтаря: „Махай се“ и „остави ме сам“. Не мислех, че приличаш на него.

— А защо не? — попита тъжно той. — Ние сме братя. И двамата имаме лоши моменти — и тогава е по-добре да сме сами.

— Мислех, че той е най-прекрасният мъж — продължи тя. — Но май не трябва да се доверявам на преценката си. Вярвах, че Барт желае да се ожени за мен, а сега ми крещи и ме гони. След това ме вика и ме моли да му простя. Искам да напусна тази къща и никога да не се връщам, но нещо ме задържа тук, продължава да ми нашепва, че не е настъпил моментът да си вървя...

— Да — каза Джори и продължи да рисува внимателно, като леко тръскаше дъската и цветовете се размазваха, създавайки „случайни“ смеси, които понякога бяха чудесни. — Това е Фоксуърт Хол. Влезеш ли веднъж в него, трудно излизаш.

— Съпругата ти е избягала.

— Да. Заслужава поздравления, въпреки че не мислех така, когато го направи.

— Огорчен ли си?

— Не съм огорчен, вкиснал съм се като оцет. Наслаждавам се на живота си. Притиснат съм между рая и ада в някое от чистилищата, където духовете от миналото нощем бродят по коридорите. Чувам потропването на веригите им и съм благодарен, че никога не се появяват. Вероятно тихият шум от гумите на колелата ми ги плаши.

— Защо стоиш тук, след като се чувстваш по този начин?

Джори се отмести от статива, след което закова тъмните си очи върху нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук с мен? Върви при любовника си. Явно ти харесваш начина, по който се отнася с теб, защото би могла да избягаш достатъчно лесно. Не си прикована тук със спомени, с надежди или с несбъднати мечти. Не си Фоксуърт или Шефийлд.

— Защо го мразиш?

— А ти защо не го мразиш?

— Мразя го понякога.

— Довери се на моментното си чувство и се махни. Махни се, преди се превърнеш в една от нас.

— А ти кой си? — Джори подкара инвалидната си количка към бордюра, след който започваше градината, и се загледа към планините.

— Някога бях балетист и не се замислях за нищо друго. Сега, когато не мога да танцувам, трябва да приема, че вече не означавам нищо за никого. Така че смятам, че принадлежа на това място, а не на някое друго.

— Защо говориш така? Не мислиш ли, че си нужен на родителите си, на сестра си и най-вече на децата си?

— Всъщност те не се нуждаят от мен, нали? Родителите ми са заедно. Децата ми имат баба си и дядо си. Барт има теб, а Синди — кариерата си. Тъй че аз съм излишен.

Тони се изправи, пристъпи зад количката му и умело започна да масажира врата му.

— Все още ли те боли гърбът нощем?

— Не — отвърна той с дрезгав глас. Знаех, че лъже. Скрита зад храстите, тръгнах направо към розите. Не бяха разбрали, че съм тук.

— Извикай ме, ако гърбът отново те заболи, и аз ще ти направя масаж, за да отстраним болката.

Джори завъртя инвалидната си количка, за да застане с лице срещу нея. Тя трябваше да отскочи назад или той щеше да я блъсне.

— Значи, ако не можеш да имаш единия брат, ще се задоволиш със сакатия, който не може да устои на многобройните ти прелести? Много ти благодаря, но отказвам. Майка ми ще масажира гърба ми. — Тя се отдалечи бавно, като два пъти се обърна да го погледне. Не знаеше, че чувствата му се четяха в очите му. Затвори внимателно френската врата. Престанах да режа рози, с които исках да украся масата за закуска, и седнах на тревата. Зад мен близнаците си играеха.

Следвахме инструкциите на Крис и се стараехме да увеличаваме речника им ежедневно. Усилията ни даваха прекрасни резултати.

— И Господ казал на Ева да се маха от това място — Дарън весело се смееше.

Обърнах се, за да ги наблюдавам. Те бяха свалили леките летни дрешки. Диадра наниза листо на малкия пенис на брат си, след което огледа себе си и се намръщи.

— Дар... какво означава да съгрешис?

— То е като бягането — отговори ѝ брат. — Лошо е, когато си бос.

Двамата се засмяха и се затичаха към мен. Прегърнах ги, притиснах топлите голи телца до себе си и обсипах с целувки лицата им.

— Изядохте ли си закуската?

— Да, бабо. Тони ни даде грейпфрут, но ние го мразим. Ядем всичко, освен яйца. Не обичаме яйцата.

Това беше Диадра, която говореше от името на Дарън, точно както Кари някога отговаряше вместо Кори.

— Мамо, откога си тук? — извика Джори. Гласът му прозвуча притеснено. Станах, прегърнала голите близнаци, и се отправих към Джори.

— Открих Тони в басейна да учи близнаците да плуват, така че поех децата и я помолих да се погрижи за теб. Вече се движат уверено из водата. Защо не се присъедини към нас тази сутрин?

— Защо не се обади?

— Само набрах сутрешните рози, Джори. Знаеш, че върша това всеки ден. Набраните цветя поставям във всяка стая — това е първото нещо, което правя сутрин. Така къщата става поносима. — Игриво тикнах червена роза зад ухото му. Той бързо я махна и напъха при маргаритите, които Тони му беше донесла.

— Чу ли разговора ни с Тони?

— Джори, когато съм навън през август, знаейки, че септември не е далеч, аз просто се наслаждавам на всеки миг. Мирисът на рози ме кара да си мисля, че съм в рая, или в градината на Пол. Неговата градина беше най-прекрасната. Беше я разделил на части: английска, японска, италианска...

— Това съм го чувал преди! — ми отговори нетърпеливо той. — Попитах те дали си ни чула?

— В интерес на истината, чух всички прекрасни неща, които си казахте, а когато имах възможност, крадешком поглеждах над розите, за да ви наблюдавам. — Той се намръщи като Барт, а аз се наведох, за да пусна близнаците на земята, след това ги плеснах леко по голите дупета и им поръчах да намерят Тони и да се облекат. Те се отдалечиха като малки кукли.

Седнах и се усмихнах на Джори, който ме гледаше обвиняващо. Когато беше сърдит, приличаше още повече на Барт.

— Джори, не съм възнамерявала да ви подслушвам. Бях тук, преди вие да се появите. — Замълчах и погледнах намръщеното му лице. — Ти обичаш Тони, нали?

— Не я обичам! Тя е на Барт! Проклет да съм, ако отново събера остатъците на Барт.

— Отново?

— Хайде, мамо. И двамата знаем истинската причина Мел да напусне тази къща. Стана ясно в онази коледна сутрин, когато платноходът беше мистериозно натрошен. Тя щеше да остане тук завинаги, ако Барт беше продължил да се държи като мой заместник. Мисля, че Мелъди се влюби в него несъзнателно, докато той задоволяваше нуждите ѝ вместо мен. Винаги чувах плача ѝ посред нощ. Исках да отида при нея, но не можех да се помръдна от леглото си. Чувствах се виновен за нея и за себе си. Това беше ад. Ад е и сега, но по-различен.

— Джори, как мога да ти помогна?

Той се наведе напред и ме погледна с такава настойчивост, че аз си припомних Джулиан и множеството пъти, в които му бях пречела.

— Мамо, въпреки всичко, което тази къща представлява за теб, за мен тя е като дом. Коридорите и входовете са толкова широки. Има асансьор, плувен басейн, тераси, градина и парк. В действителност е като рай на земята, но има няколко недостатъка. Привикнах с мисълта, че не мога да замина. Сега и не искам да замина. Не желая да те тревожа повече, но трябва да ти разкажа нещо.

Със страх очаквах да чуя за „недостатъците“.

— Като дете вярвах, че светът е пълен с прекрасни неща и че все още се случват чудеса — слепите проглеждат, а куците започват да се

разхождат и т.н. По този начин цялата несправедливост, която виждах наоколо, цялата грозота на живота ставаше по-поносима. Мисля, че балетът ми попречи да порасна, и продължих да вярвам, че могат да се случат чудеса, ако достатъчно силно вярваш в тях — както в песента „Когато си пожелаеш нещо при падането на звезда, мечтата ти ще се сбъдне“. В балета непрекъснато се случват чудеса, така че аз запазих детските си мечти. Все още вярвам, че в реалния свят, ако вярваш достатъчно, всичко се оправя. По това си приличахме с Мел. В балета има нещо, което те запазва чист, девствен. Не виждаш злото, не го чуваш, дори не го споменаваш. Разбираш какво искам да кажа, защото това беше и твой свят, мамо. — Той замълча и погледна нагоре към буреносното небе. — В този свят имах жена, която ме обичаше. В реалния свят тя бързо ми намери заместник. Мразех Барт, защото ми я отне, когато най-много се нуждаех от нея. После намразих и Мел, защото му позволи да я използва като начин да ми отъмщава. Той все прави това, мамо. И не бих те тревожил, ако понякога не се страхувам за живота си и за живота на моите деца.

Слушах го и се опитвах да не показвам шока, в който бях изпаднала, докато той разказваше за неща, за които не бе намеквал досега.

— Спомняш ли си успоредката, на която се упражнявах за скобите по гърба и краката ми? Е, някой я е поръсил с метални стърготини, така че когато плъзна ръцете си по кръглите лостове, да набия ръцете си. Татко ги извади много внимателно и ме накара да обещава да не ти казвам.

Разтреперих се, нещо ме сграбчи отвътре.

— Какво друго, Джори? От вида ти разбирам, че това не е всичко.

— Нищо особено, мамо. Само дребни неща, които ти тровят живота, като буболечки в кафето, чая или млякото. Захарницата ми е пълна със сол, а солницата със захар... безсмислени неща, детски пакости, които биха могли да станат опасни. В леглото ми се появяват кабарчета, на седалката на количката ми също... о, през цялото време ми се случват неща като на празника на Все светии. Понякога се смея — толкова глупави са шегите. Но не ми беше до смях, когато си обух обувката и вътре имаше пирон, който не почувствах. Кракът ми се инфектира. Губя страшно много време да преглеждам нещата, които

използвам — например новото ножче на самообръсначката ми изведнъж е сменено с ръждясало.

Той се огледа, за да види дали Джоел или Барт са наблизо и независимо че не видя никого, снижи гласа си до шепот.

— Вчера беше много топло, спомняш ли си? Самата ти разтвори три от прозорците ми, за да влезе свеж, хладен ветрец. Тогава вятърът се промени, задуха от север и стана много студен. Ти бързо дотича да затвориш прозорците и да ме покриеш с друго одеяло. Заспах. Половин час по-късно се събудих с чувството, че съм на Северния полюс. Шестте прозореца в стаята ми бяха широко отворени. Дъждът мокреше леглото ми. Но това не беше най-лошото. Одеядлата ми бяха махнати. Обърнах се, за да позвъня за помощ, но звънецът ми не работеше. Седнах и се протегнах за инвалидната количка. Но тя не беше там, където обикновено я поставям — точно до леглото. За момент изпаднах в паника. Тогава, тъй като сега съм много по-силен в ръцете, се спуснах на пода и издърпах един обикновен стол, който можех да изтласкам близо до прозорците. Седнах на него и се опитах да затворя прозорците. Но първият от тях отказа да се помръдне. Преместих стола до другия прозорец, но и той не се затвори. Бях залепнали от пресния слой боя, който им бе нанесен преди няколко седмици. Разбрах, че е безполезно да опитвам да затворя и останалите четири и да се боря със свирепия студен дъжд и вятър. И все пак отчаяно храбър, както ти често ме наричаш, продължих да упорствам. Никакъв успех. Тогава отново се свлякох на пода и се отправих към вратата. Тя беше заключена. Влачих се по пода обратно, като се хващах за краката на мебелите и стигнах до дрешника. Издърпах зимното палто, покрих се и заспах.

Какво ставаше с лицето ми? Чувствах, че съм се вцепенила. Не можех да помръдна устните си и да проговоря, нито да изразя шока си. Джори ме гледаше втренчено и настойчиво.

— Мамо, слушаш ли ме? Разбираш ли? Сега... не започвай да коментираш, докато не завърша историята. Както вече споменах, заспах в дрешника, на пода, просмукан от влага. Когато се събудих, бях обратно в леглото си — в сухо легло. Бях покрит с чаршафи и одеяла и облечен в чиста пижама. — Той замълча и срещна ужасените ми очи.

— Мамо, ако някой в тази къща желае да хвана пневмония и да умра, би ли ме поставил обратно в леглото? Татко не си беше вкъщи, за

да ме вдигне и отнесе в леглото, а ти със сигурност не си способна да го направиш.

— Но — прошепнах аз — Барт не те мрази толкова много. Той изобщо не те мрази...

— Вероятно Тревър ме е намерил, а не Барт. Но не мога да повярвам, че Тревър е достатъчно силен, за да ме повдигне. Както и да е, някой тук ме мрази — заяви твърдо Джори. — Някой иска да си отида. Много мислих и стигнах до заключението, че Барт ме е намерил в дрешника и ме е върнал обратно в леглото. Минало ли ви е през ума, че ако ти, татко, аз и близнаците бъдем премахнати, Барт ще получи и нашите, и своите пари.

— Но той е непристойно богат! Не се нуждае от повече!

Джори завъртя количката си и погледна на изток. Взря се в изчезващото слънце.

— Никога не съм се страхувал от Барт. Винаги съм го съжалявал и съм искал да му помогна. Мислех да взема близнаците и да напусна с теб и татко... Но това е страхлива постъпка. Ако Барт е отворил прозорците, за да позволи дъждът и вятърът да нахлуят, по-късно е променил мнението си и се е върнал обратно, за да ме спаси. Спомням си за счупения платноход. Барт със сигурност не беше виновен, защото прекалено силно желаше да го притежава. Мисля си за Джоел. Ти мислиш, че е виновен. А той оказва най-голямо влияние върху Барт. Някой е обсебил Барт и го мачка в ръцете си. Връща часовника назад и той отново става онова десетгодишно момче, което искаше ти и баба му да изгорите и по този начин да изкупите вината си.

— Моля те, Джори, ти обеща, че никога няма да споменаваш този период от живота ни.

Настъпилата тишина се проточи безкрайно, преди той да продължи.

— Рибата в аквариума ми умря миналата нощ. Въздушният филтър е бил изключен, а устройството за контрол на температурата — смазано. — Отново замълча и се вгледа в лицето ми. — Вярваш ли поне в част от това, което ти разказах? — Загледах се в сините планини, в заоблените хълмове, които ми напомнях за огромни девственици. Повдигнах очи към тъмносиньото небе, перестите буреносни облаци и проблясващото зад тях небе, предвестяващо похубав ден.

Под същото небе, заобиколени от същите планини, Крис, Кори, Кари и аз бяхме подложени на терор, а Господ ни наблюдаваше. Пръстите ми нервно отстраниха невидима паяжина, докато се опитвах да намеря точните думи.

— Мамо, колкото и да ми е неприятно, мисля, че трябва да се спрем на Барт. Не трябва да се доверяваме на любовта, която проявява от време на време. Той отново се нуждае от помощта на специалист. Аз винаги съм вярвал, че той таи в себе си голяма доза любов, но не знае как да я изрази. А сега мисля, че не можем да го спасим. Не можем да го изгоним от собствения му дом — освен ако не го обявим за душевноболен и не го изпратим в психиатрия. Не желая да става така. Така че единственото, което можем да направим, е да напуснем. Не е ли смешно — сега не искам да си отида, независимо че животът ми е застрашен. Свикнах с тази къща и ми е приятно тук, така че рискувам живота на всички нас. Не скучая, защото с любопитство очаквам какво още ще ми се случи. Мамо, най-страшното нещо в живота ми е скуката.

Почти не слушах думите на Джори.

Очите ми се разшириха, защото видях Диадра и Дарън да следват Джоел и Барт към малкия параклис. Той имаше отделна външна врата от страната на градината. Те влязоха вътре и вратата се затвори.

Забравих кошницата с рози и скочих на крака. Къде беше Тони? Защо не закриляше близнаците от Барт и Джоел? В този момент почувствах, че полудявам. Тя не би могла да допусне, че Барт или Джоел са заплаха за две малки, невинни деца. Бързо се разделих с Джори, казах му да не се безпокои, защото след няколко минути ще се върна с Дарън и Диадра и ще обядваме заедно.

— Джори, имаш ли нещо против да те оставя сам за няколко минути?

— Не, мамо. Върви след децата ми.

След минута се прокраднах през вътрешната врата и влязох в параклиса. Джоел беше внушил на Барт, че той е абсолютно необходим, ако иска да изкупи греховете си. Това бе една малка стая, която се опитваше да имитира фамилен параклис в много от старите замъци и дворци. Барт беше коленичил пред първата скамейка с Дарън от едната страна, а Диадра — от другата. Джоел стоеше зад

амвона и се молеше с наведена глава. Крадешком се приближих понаблизо и се скрих в сянката на арката.

— Тук не ни харесва — изхленчи Диадра.

— Тихо. Това е свято място — предупреди Барт.

— Чувам котето ми да мяука — каза Дарън тихо и се дръпна от Барт.

— Не можеш да чуеш котешко мяукане, защото разстоянието е прекалено голямо. Освен това котето е на Тревър и той само ти позволява да си играеш с него.

Близнаците започнаха да подсмърчат, опитвайки се да сдържат виковете си. И двамата обожаваха котета, кученца, птички — с една дума всичко, което беше малко и мило.

— ТИШИНА! — извика Барт. — Не чувам нищо навън, но ако слушате внимателно, Господ ще ви каже как да оцелеете.

— Какво означава да оцелееш?

— Дарън, защо позволяваш на сестра ти да задава всички въпроси?

— Тя обича повече от мен да задава въпроси.

— Защо е толкова тъмно тук, чичо Барт?

— Диадра, като всички жени говориш твърде много.

Тя започна да плаче силно.

— Не е вярно! Баба обича да говоря...

— Баба ти обича да говори с всеки, с изключение на мен — тъжно отговори Барт и стисна рамото на Диадра, за да я накара да стои мирно.

Дузина свещи горяха на подиума, откъдето Джоел вдигна глава. Архитектите бяха конструирали тавана така, че светлината да се фокусира върху този, който стои зад амвона, и Джоел се намираще точно в центъра на мистичен светлинен кръст.

С ясен висок глас той нареди:

— Да станем и да запеем молитви към Бога, преди да започнем днешната служба. — Гласът му беше внушителен и властен.

Бях се настанила удобно зад една поддържаща колона, от където можех да наблюдавам, без да бъда забелязана. Близнаците бяха тренирани като две малки роботчета — явно бяха идвали тук много пъти без баща си, Крис, мен или Тони. Стояха покорно от двете страни на Барт, който беше положил ръцете си на малките им раменца, и

заедно с него запяха химни. Гласовете им трепереха и не можеха да поддържат добре мелодията. Полагаха огромни усилия да не изостават от Барт, който ме изуми със своя учудващо добър баритон.

Защо Барт не пееше така, когато всички участвахме в църковните служби? Нима Крис, аз и Джори така бяхме наплашили Барт, че той криеше естествения си природен Божи дар? Когато хвалехме Синди за хубавия ѝ глас, той само се намръщи и с нищо не отбеляза, че и той притежава прекрасен глас. О, комплексите на Барт можеха да ме влудят.

При други, не така зловещи обстоятелства, щях да се развълнувам от радостното извисяване на гласа на Барт. Той влагаше в него цялото си сърце. Слънчевите лъчи минаваха през оцветените стъкла на прозорците и придаваха на лицето му пурпурен, розов и зелен цвят. Пееше прекрасно, а очите му светеха, сякаш наистина притежаваше силата на Светия Дух.

Бях трогната от вярата му в Господа. Сълзи нахлуха в очите ми. Почувствах се облекчена и пречистена.

О, Барт, не може да си толкова зъл, след като пееш прекрасно и изглеждаш както сега. Не е прекалено късно да те спася.

Не е чудно, че Мелъди го обичаше. Не е чудно, че Тони не можеше да му обърне гръб и да го изостави.

*„О, пей тази песен...
тази песен за любов към теб.
Вярваме в Бога...
вярваме в Бога!“*

Гласът му ехтеше, извисяваше се над слабите гласове на близнаците. Коленичих и сведох глава.

— Благодаря ти, Господи — прошепнах. — Благодаря ти, че спаси сина ми.

След това се възрях отново в него, усетих Светия Дух и поисках да повярвам в него. Думите изплуваха от миналото. Барт беше при нас, когато Крис ни предупреди:

— Трябва да внимаваме с Джори. Иммунната му система е отслабнала. Не бива да му позволяваме да се простуди, защото

дробовете му могат да се изпълнят със секрет.

Продължавах да коленича като омагьосана. Вече вярвах, че Барт е само един много объркан млад мъж, който отчаяно се опитва да открие себе си.

Силният глас на Барт заглъхна. О, ако Синди можеше да го чуе. Ако можеха да пеят заедно, като двама приятели, свързани от таланта си. Тук нямаше никой, който да го аплодира, когато песента свърши. Само тишина и глухите удари на сърцето ми.

Близнаците гледаха Барт с широко отворени, невинни, сини очи.

— Пей още, чичо Барт — помоли Диадра. — Пей за скалата...

Разбрах защо те идваха доброволно в параклиса — да чуят гласа на чичо си, да почувстват онова непознато присъствие, което стопляше и облекчаваше.

Без всякакъв акомпанимент Барт запя „Вековната скала“. Не помръдвах от мястото си. С този глас светът можеше да му принадлежи, а той беше заключил таланта в кабинета си.

— Достатъчно, племеннико — каза Джоел, когато свърши и втората песен. — Всички да седнат и да започнем днешната служба.

Барт послушно седна и привлече близнаците до себе си. Той продължи да държи ръцете си покровителствено върху тях, което също ме развълнува. Обичаше ли близнаците на Джори? Дали не се бе преструвал, че не ги обича, защото приличаха на прокълнатите близнаци от миналото.

— Да сведем глави и да се помолим — инструктира Джоел.

Аз също наведох глава.

Слушах молитвата му с недоверие. Гласът му звучеше професионално, беше изпълнен със съчувствие към онези, които никога не бяха изпитали радостта от „спасението“ и пълното отдаване на Христос.

— Когато отворите сърцето си и позволите на Христос да влезе, той ще ви изпълни с любов. Когато обикнете Господ и Неговия син, който умря за вас, и повярвате в правилния път на Бога и Неговия син, разпънат така жестоко на кръста, ще откриете умиротворението, което досега ви е отбягвало. Откажете се от греховете, от шпагите, от щитовете, от жаждата за власт и пари. Отхвърлете земните страсти, за които жадува плътта ви. Отстранете всички земни апетити, които не могат да бъдат задоволени, и вярвайте, вярвайте! Следвайте стъпките

на Христос. Следвайте Го, накъдето и да ви води, вярвайте в Неговото учение и ще бъдете спасени. Спасени от злото на този греховен свят, жаден за секс и власт. Спасете себе си, преди да е станало твърде късно!

Плашеше ме убедеността, с която проповядваше. Защо не можех да му повярвам, както повярвах на гласа на Барт? Защо си представях силния вятър и дъжда, който обливаше Джори? Те отмиваха красноречието на Джоел. Чувствах, че ще предам Джори, ако помисля, че Джоел е такъв, какъвто се представяше в този момент.

Проповедта му продължи. Ужасих се от небрежния, обикновен тон, който бе възприел, сякаш директно говореше на Барт.

— Слуховете в селището мигновено затихнаха, когато построихме в тази огромна къща малкия параклис. Работниците, които построиха този дом за преклонение пред Бога, са им разказали какво сме направили и из селото е плъзнала мълвата, че семейство Фоксуърт искат да спасят душите си. Вече не говорят за отмъщение срещу семейство Фоксуърт, което ги управлява повече от двеста години. Дълбоко в сърцата си таят омраза заради причиненото от нашите самовлюбени предшественици. Не са забравили и простили греховете на Корин Фоксуърт, която се омъжи за получичо си. Не са забравили и греховете на майка ти, Барт, и на нейния брат. Тя продължава да му доставя удоволствия с тялото си под собствения ти покрив... двамата лежат голи под слънцето, преди да се слоят един в друг пред очите на Господа. Те са се прирастили един към друг така силно, както някои се прирастяват към опиатите, разпространявани в днешното аморално, своенравно, егоистично общество. Той, лекарят, нейният собствен брат, изкупва греховете си чрез усилията си да служи на обществото, посвещавайки професионалните си умения на медицината и науката. Така че той би могъл да бъде опростен по-лесно, отколкото тази порочна жена, майката, която не даде нищо друго на света, освен една извратена дъщеря и един първороден син, който танцуваше за пари! За да прослави тялото си! Той плати за греховете си скъпо, като загуби краката си, а заедно с тях и тялото си. После загуби жена си. Съдбата е безкрайно мъдра, когато решава кого да накаже и кому да помогне. — Отново замълча драматично и фиксира злобните си очи върху Барт, сякаш искаше насилствено да проникне в мозъка на сина ми. — Сине мой, знам, че обичаш майка си и би й простил всичко...

грешиш, защото Бог би ли го направил? Не, не мисля така. Спаси я, защото как да ѝ прости Господ, когато тя съблазнява брат си?

Той замълча, бледите му очи горяха фанатично. Очакваше отговора на Барт.

— Гладна съм! — замрънка неочаквано Диадра.

— Аз също — заплака Дарън.

— Стойте мирно и слушайте, за да не бъдете наказани — изкрещя Джоел зад амвона.

Близнаците сякаш се затвориха в черупките си и гледаха Джоел изплашено. Как бе успял да ги наплаши така? О, Господи, нима бях позволила двамата с Барт да ги наранят по някакъв начин?

Измина една дълга минута, сякаш той умишлено ги проверяваше. Искях да скоча и да изкрещя, да попреча на Джоел да обърква невинните детски глави. Но Барт сякаш изобщо не чуваше думите му. Беше приковал тъмните си очи върху прекрасно украсеното стъкло на прозореца точно зад амвона. Там бе нарисуван Христос, а до краката му стояха малки деца и го гледаха с обожание. Подобно обожание беше изписано на лицето на Барт. Той не слушаше вуйчо си. Беше погълнат от онова присъствие, което дори аз усещах.

Господ съществуваше, винаги беше тук, дори когато отричах това.

Думите на Христос имаха място в днешния свят — по някакъв начин учението му беше достигнало в объркания мозък на Барт.

— Барт, племенниците ти са заспали! — извика Джоел ядосано. — Пренебрегваш задълженията си! Събуди ги! Веднага!

— Малките деца страдат, вуйчо — отговори той. — Проповедите ти са твърде дълги и уморителни. Не са лоши или опорочени. Те са родени след свещения обред на бракосъчетанието. Не са първите близнаци, близнаците на кръвосмешението, вуйчо — не са прокълнатите близнаци...

Докато гледах. Барт как вдига Дарън и Диадра на ръце, сякаш се опитваше да ги предпази, почувствах страх, примесен с надежда. Барт доказваше, че е фин и благороден като баща си. Веднага щом си го помислих, чух думи, които ме накараха да се вцепеня.

Барт се изправи с близнаците на ръце.

— Пусни ги! — заповяда Джоел. Проповедта му беше приключила и строгият му глас се снижи до обикновения дрезгав

шепот. Дали не беше изчерпал енергията си? Молех се за това.

— Деца, след като не сте се научили да контролирате физическите си потребности, повторете уроците, които се опитах да ви науча. Кажете ми, Дарън и Диадра! Кажете думите, които трябва да запомните завинаги! Говорете и нека Господ ви чуе.

Обикновено те говореха на срички, по детски и рядко казваха повече от няколко думи. Но този път те се изразиха правилно и сериозно като възрастни.

Барт слушаше внимателно, сякаш им помагаше.

— Ние сме родени от дяволско семе. Ние сме творение на дявола, дяволски изчадия. Ние сме наследници на гените на злото, които водят до кръвосмешение.

Доволни от себе си, те се усмигнаха, без да разбират значението на думите. След това извърнаха сини очи към стареца зад амвона.

— Утре ще продължим уроците — каза Джоел и затвори огромната черна Библия.

Барт вдигна близнаците, целуна бузките им и им каза да облекат чисти сухи панталонки, да се нахранят и хубаво да поспят преди следващата служба.

В този миг аз се изправих и пристъпих напред.

— Барт, какво се опитвате да правите с децата на Джори?

Синът ми се втренчи в мен, загорялото му лице преbledня.

— Мамо, не трябва да идваш тук, освен в неделя...

— Защо? Опитваш се да ме държиш настрана, така че да превърнеш близнаците в извратени човешки същества, които да накажете по-късно? Това ли е целта ти?

— Кой ви разврати и ви превърна в това, което сте? — попита Джоел със свити очи.

Завъртях се ядосано и застанах срещу него.

— Твоите родители! — изкрещях. — Сестра ти, Джоел, ни заключи горе и ни държа там години наред, докато Крис и аз станяхме зрели хора и нямахме кого да обичаме, освен себе си. Така че хвърли обвиненията си върху този, който направи от нас това, което сме. Но сега ще ме изслушаш. Обичам Крис и не се срамувам. Мислиш, че не съм дала нищо важно на света, но тук стои племенникът ти, който държи внуците ми, а на терасата е другият ми син. Те не са осквернени! Не са творения на дявола или дяволски изчадия! Никога

не повтаряй тези думи пред членовете на моето семейство или ще се погрижа да те затворят в лудница!

Цветът се върна на лицето на Барт, а лицето на Джоел пребледня. Бледите му сини очи се мъчеха да уловят погледа на Барт, но Барт се беше втренчил в мен, сякаш досега не ме беше забелязвал.

— Мамо — каза той с отпаднал глас. Опита се да продължи, но близнаците скочиха от ръцете му и затичаха към мен.

— Гладни сме, бабо, гладни сме.

Погледнах Барт.

— Ти притежаваш най-красивия глас, който някога съм чувала — казах, докато отстъпвах назад с близнаците. — Бъди самостоятелен, Барт. Не се нуждаеш от Джоел. Откри таланта си, сега го използвай!

Той стоеше като вцепенен, сякаш искаше да ми каже още много неща, но Джоел го теглеше за ръката, а близнаците искаха да обядват.

РАЯТ НЕ ЧАКА

Няколко дни по-късно Джори се разболя. Настинката не минаваше. Студеният дъжд и вятърът си бяха казали думата. Лежеше на леглото с висока температура, а по челото му се стичаха капчици пот. Стенеше и непрекъснато повтаряше името на Мелъди. Тони се мръщеше всеки път, когато го чуеше да вика бившата си съпруга, но се стараеше да облекчи болката му.

Наблюдавах я как се грижи за него и разбрах, че наистина го обича — личеше си от погледа ѝ, от устните, които докосваха лицето му, когато смяташе, че не я виждам.

Обърна се и ме погледна смело.

— Не се притеснявай, Кати — каза тя, докато мокреше гърдите на Джори с хладка вода. — Много хора не осъзнават, че високата температура често е много полезна за унищожаване на вирусите. Предполагам, че след като си съпруга на лекар, вече знаеш това и се притесняваш да не развие пневмония. Няма. Убедена съм, че ще оздравее.

— Моля се да е така...

Въпреки всичко се притеснявах. Тя беше само обикновена сестра и нямаше опита на Крис. Обаждах се всеки час и се опитвах да го открия в огромната университетска лаборатория. Защо Крис не отговаряше на спешните ми съобщения? Започнах не само да се безпокоя, но и да се ядосвам, че не мога да открия Крис. Нали беше обещал винаги да е тук, когато имаме нужда от него?

Два дни бяха изминали след литургията на Джоел, а Крис още не се беше обадил.

Влажното време, нестихващият дъжд и бурите само усилиха нещастиято ми. Над главите ни се разбиваха гръмотевици. В тъмнината проблясваха светкавици и осветяваха намръщеното небе. Близнаците си играеха до краката ми и си шепнеха, че вече е време за урок в параклиса.

— Моля те, бабо! Вуйчо Джоел каза, че трябва да отидем.

— Диадра, Дарън, искам да ме послушате и да забравите какво са ви казали вуйчо Джоел и чичо Барт. Баща ви иска да стоите при мен и при Тони и да сте близо до него. Не желае да посещавате параклиса, където, където... — Тук заекнах. Какво можех да кажа за Джоел? Той проповядваше неща, които считаше за праведни. Само ако не споменавах онези фрази... Дяволско изчадие. Дяволско семе.

Изведнъж и двамата проплакаха, сякаш мислите им бяха еднакви:

— Нали татко няма да умре? — извикаха едновременно.

— Не, разбира се. А вие знаете ли нещо за смъртта? — Обясних им, че дядо им е много добър лекар и ще се върне всеки момент.

Те ме гледаха недоумяващо и тогава осъзнах, че повтаряха много неща, без да разбират значението им. Какво ли знаеха за смъртта?

Тони се обърна и ме погледна странно.

— Знаеш ли, че когато им помагам да се обличат и събличат, те непрекъснато разговарят. Наистина са много будни и умни деца. Предполагам, че са се развили бързо, тъй като общуват с възрастни хора, а не с деца. Когато си играят, бърборят глупости. Но изведнъж разговорите им стават сериозни. Очите им се разширяват и започват да шепнат. Оглеждат се, сякаш се страхуват от нещо. Имам чувството, че очакват да видят някого или нещо. С тих глас си шепнат за Божия гняв. Това ме безпокои. — Тя погледна близнаците и мен и отново насочи вниманието си към Джори.

— Тони, слушай внимателно. Не изпускай близнаците от поглед. Нека да са до теб през целия ден, освен ако не си убедена, че са с Джори, с мен или с Крис. Извикай ме, ако се занимаваш с Джори и не можеш да им обърнеш внимание, и аз ще се погрижа за тях. В никакъв случай не им позволявай да отиват при Джоел — за мое голямо съжаление добавих и името на Барт.

Тя отново ме погледна разтревожено.

— Кати, мисля, че не само случката в Ню Йорк с мен и със Синди накара Барт да се държи с мен като с най-голямата грешница. Джоел му каза нещо. Много боли, когато мъжът, когото обичаш, те обсипва с грозни обвинения.

Тя отново изми раменете и гърдите на Джори.

— Джори никога не би говорил така, независимо какво правя. Понякога се вбесява, но дори тогава се замисля да не ме обиди. Не

познавам по-чувствителен и състрадателен човек от него.

— Искаш да кажеш, че сега обичаш Джори? — попитах аз. Исках да ѝ повярвам, но се страхувах, че тя е наранена и го използва като заместник на Барт.

Тя се изчерви и сведе глава.

— Около две години живея в тази къща. Видях и чух много неща. Барт ми разкри сексуалните удоволствия. Но те бяха само вълнуващи, а не романтични. Едва сега усещам истинската любов с човек, който се опитва, да ме разбере и да ми даде онова, от което се нуждая. Очите му никога не ме заплашват. Никога не ми крещи ужасни неща, когато сгреша. Любовта ми към Барт приличаше на огън, разгорял се при първата ни среща. Не разбрах какво иска, от какво се нуждае, освен че търси някой като теб...

— Моля те, не повтаряй повече това, Тони — възпротивих се аз. Барт все още се мразеше и се страхуваше да не бъде изоставен, затова прогони Мелъди, а по-късно насочи действията си срещу Тони, преди да го е намразила и изоставила. Отново въздъгнах.

Тони се съгласи да не обсъждаме повече Барт и ми помогна да сменим пижамата на Джори. Работихме заедно, а близнаците си играеха на пода, като бутаха колички и камиони, както навремето правеха Кари и Кори.

— Просто помисли кой брат обичаш, преди да ги нараниш и двамата. Отново ще поговоря със съпруга си и с Джори и ще направя всичко възможно да напуснем тази къща веднага щом той се възстанови. Ако решиш, можеш да дойдеш с нас.

Очите ѝ се разшириха. Тя отново погледна Джори, който се въртеше и стенеше в делириум:

— Мел, наш ред ли е?

— Не, аз съм Тони, твоята сестра — каза тя и нежно погали косата му и я отстрани от челото му. — Настина си зле, но скоро ще се оправиш.

Джори я погледна объркано, сякаш се опитваше да я разграничи от жената, която сънуваше всяка нощ. През деня не откъсваше очи от Тони, но нощем Мелъди все още го преследваше. Какво караше човек да се обвързва така упорито с трагедията и толкова лесно да забравя щастието си? Той силно се закашля и се задави от храчки. Тони нежно придържаше главата му, след което изхвърли мръсните салфетки.

Тя вършеше всичко с внимание и нежност — оправяше възглавниците му, масажираше гърба му, наместваше краката му, независимо че той не ги усещаше. Наистина бях впечатлена от грижите ѝ за него.

Отстъпих към вратата, защото усещах, че трябва да изляза в онзи миг, когато Джори дойде в съзнание и хвана ръката ѝ. Независимо че беше много болен, очите му ѝ говореха. Тихо хванах Дарън и Диадра.

— Хайде да излезем — прошепнах, докато гледах как Тони се разтрепери, преди да сведе глава.

За мое учудване точно преди да излезем, тя целуна пръстите на ръката му. — Възползвам се от състоянието ти — прошепна тя. — Сега не можеш да се съпротивляваш, но трябва да ти кажа каква глупачка бях. Ти непрекъснато беше тук, но аз не те забелязвах. Изобщо не те забелязвах, когато Барт беше наоколо.

Джори ѝ отвърна тихо, но топлите му очи попиваха искрените ѝ думи и най-вече влюбения ѝ поглед.

— Предполагам, че е лесно да не забележиш мъж в инвалидна количка. Само това е достатъчно, за да не ми обърнеш внимание. Но аз бях тук. Чаках, надявах се...

— О, Джори, не ми се сърди, че позволих на Барт да ме омагьоса с чара си. Бях поразена, че той ме харесва. Не бях на себе си. Мисля, че всяка жена тайно мечтае за мъж, който не приема отказите ѝ, и я преследва, докато тя отстъпи. Прости ми, че бях глупава и леснодостъпна.

— Всичко е наред — прошепна той и затвори очите си. — Не се опитвай да ме съжаляваш, защото ще разбере!

— Ти си това, което исках Барт да бъде — възкликна тя, докато устните ѝ приближаваха неговите.

Този път затворих вратата.

Върнах се обратно в стаята си и седнах близо до телефона. Очаквах да се обади Крис, да отговори на многобройните ми спешни съобщения. Унасях се, когато телефонът иззвъня. Пресегнах се за слушалката и казах „ало“. Груб глас потърси госпожа Шефийлд и аз потвърдих самоличността си.

— Не искаме нито вас, нито семейството ви тук — рече страховитият дебел глас. — Знаем какво става при вас. Малкият параклис, който построихте, не може да ни заблуди. Срамота е да се

криете и да нарушавате Божиите правила. Махнете се, преди да сме се заели с Божията воля и да ви прокудим от нашите планини.

Не намерих уместен отговор и се разтреперих, преди той да затвори. Доста дълго време седях със слушалката в ръка. Слънцето проби през облаците и стопли лицето ми... и едва тогава затворих телефона. Огледах стаята, която бях подредила по собствен вкус, и с голямо учудване забелязах, че обстановката вече не ми напомня за майка ми и втория ѝ съпруг. Тук бяха само онези останки от миналото, които исках да запомня.

Снимките на Кори и Кари като бебета бяха поставени в сребърна рамка върху моята тоалетна масичка, а редом с тях бяха тези на Дарън и Диадра. Погледът ми се отмести върху другата сребърна рамка, откъдето Пол ми се усмихваше, а до него беше Хени; Джулиан се мръщеше от златната рамка по начин, който смяташе за секси, а снимките на майка му — мадам Мариша, обграждаха тези на сина ѝ. Никъде нямаше портрет на Бартоломю Уинслоу. Гледах замислено снимката на баща ми, загинал, когато бях на дванайсет години. Толкова приличаше на Крис, само че сега той изглеждаше по-възрастен. Докато се обърнеш и момчето, което познаваш толкова добре, вече се е превърнало в мъж. Годишите отлитаха толкова бързо — някога дните изглеждаха по-дълги от годините сега.

Отново се загледах в двете двойки близнаци. Само човек, много близък и с едните, и с другите, би могъл да установи тънките разлики. Съществуваше едва забележима прилика между Мелъди и децата на Джори. Попаднах и на друга наша снимка с Крис, направена по времето, когато още живеехме в Гладстоун, Пенсилвания. Аз бях на десет, а той тъкмо беше навършил тринайсет години. Стояхме в еднометровия сняг зад снежния човек, който току-що бяхме направили, и се усмихвахме на татко, докато той ни снимаше. Тя беше потъмняла, тъй като мама я беше държала в синия албум, който вече беше наш.

Кратките мигове от живота ни бяха уловени в тези малки квадратчета и правоъгълничета от гланцирана хартия. Застинали завинаги във времето, когато Катрин Дол седеше на перваза на тавана, загърната в ефирен нощен халат, докато в сянката Крис правеше моментални снимки. През халата можех да видя нежните форми на

младите гърди, а върху момичешкото лице — тъжния копнеж, който изпитвах тогава.

Колко самотна беше тя. Това крехко и стройно момиче отдавна се беше превърнало в зряла жена. Въздъгнах, натъжена от загубата на това необикновено момиче, пълно с мечти. Опитах се да откъсна поглед, но вместо това станах да взема снимката, която Крис носеше със себе си в колежа и в медицинската академия. Като стажант също не се отделяше от нея. Дали хартийката, която държах в ръката си, беше поддържала любовта му към мен? Снимката от тавана на това петнайсетгодишно момиче, което седеше на лунната светлина и копнееше за вечната любов? Приликата между мен и момичето от снимката беше изчезнала. Изглеждах като майка ми в нощта, когато беше опожарила до основи първото имение Фоксуърт Хол.

Настоятелното звънене на телефона ме върна към действителността.

— Спуках гума — каза Крис, когато чу слабия ми глас. — Бях тръгнал към другата лаборатория, прекарах няколко часа там и чак като се върнах, намерих всички тези съобщения от теб за Джори. Състоянието му не се влошава, нали?

— Не, скъпи.

— Кати, какво се е случило?

— Ще ти кажа, когато се върнеш.

Крис се прибра след час, прегърна ме и забърза към Джори.

— Как е синът ми? — попита той, след като седна на леглото му и потърси пулса му. — От майка ти разбрах, че някой е отворил всички прозорци и дъждът те е намокрил до кости.

— О! — възкликна Тони. — Кой би могъл да е направил такова ужасно нещо? Толкова съжалявам, доктор Шефийлд. Имам навика да наглеждам Джори, имам предвид, господин Маркю, два или три пъти нощем дори и когато не ме вика.

Джори й се усмихна весело.

— Можеш вече да престанеш да ми казваш господин Маркю, Тони. — Гласът му беше много слаб и дрезгав. — А това се случи през почивния ти ден.

— О — каза тя, — трябва да е било сутринта, когато отидох с колата до града на гости на приятелката ми.

— Това е само простуда, Джори — заяви Крис и отново преслуша дробовете му. — Няма и помен от плеврит, а според симптомите нямаш и грип. Така че си изпий хапчетата и течностите, които Тони ти носи, и спри да се притесняваш за Мелъди.

По-късно, изтегнат в любимото си кресло, Крис слушаше разказа ми.

— Разпозна ли гласа?

— Крис, не познавам никой от селяните достатъчно добре. Старая се да стоя настрана от тях.

— Откъде знаеш, че беше селянин?

Просто така си помислих. Но решихме, веднага щом Джори се оправя, да напуснем тази къща.

— Щом така искаш — каза Крис и се огледа със съжаление. — Трябва да призная, че тук ми харесва. Всичко ми харесва — и градините, и прислугата. Ще ми бъде мъчно да си тръгна. Нека да не заминаваме надалече. Не искам да изоставям работата си в университета.

— Не се притеснявай, Крис, няма да ти я отнема. Ще отидем в Шарлотсвил и ще се молим на Бога никой да не разбере, че съм ти сестра.

— Скъпа Кати, дори и да разберат, не смятам, че ще ги интересува. Освен това ти приличаш повече на моя дъщеря, отколкото на моя съпруга.

Засмя се, когато направих физиономия, изразяваща съмнение.

— Харесвам жената, в която се превърна. Така че не търси ръжда върху осемнайсеткаратовата обич, която ти предлагам. Бих ти предложил и двайсет и четири карата, но ще кажеш, че е твърде крехка и нефункционална. Така че ти поднасям най-доброто — осемнайсеткаратовата ми любов и увереността, че си прекрасна.

Синди долетя на едно от нейните шеметни посещения и, без да си поеме дъх, ни заля с потоци от думи, изяснявайки до най-малката подробност какво ѝ се е случило след последната ѝ визита. Звучеше невероятно, че толкова много неща можеха да се случат на едно деветнайсетгодишно момиче.

Докато преминавахме голямото фоайе, тя се затича нагоре по стълбите и се хвърли в прегръдките на Джори с такава сила, че се притесних да не преобърне количката му.

— Хей — засмя се той, — та ти си лека като перце. — Целуна я, огледа я и се усмихна. — О, между другото, какво е това облекло?

— Облекло, което ще ужаси брат ми Барт. Нарочно го подбрах, за да подразня него и вуйчо Джоел.

Джори доби сериозен вид.

— Синди, на твое място бих престанал да дразня Барт. Той вече не е малко момче.

Незабелязано от Синди Тони се беше промъкнала в стаята и търпеливо чакаше да измери температурата на Джори.

— О — възкликна Синди, когато я забеляза, — мислех, че след ужасната сцена, която Барт направи в Ню Йорк, ще разбереш истинската му същност и ще го напуснеш. — Изражението в очите на Тони накара Синди отново да хвърли един бърз поглед към Джори, а после отново към нея и да се засмее. — Е, този път си проявила добър вкус! Само като ви погледна, разбирам, че сте влюбени до уши. Страхотно! — Преди да се настани на стола до Джори, тя се втурна към Тони и я целуна. — Срецнах Мелъди в Ню Йорк. Тя плака много, когато ѝ разказах колко чаровни са близнаците... но след като получи официален развод, се омъжи за друг балетист. Той прилича много на теб, Джори, но не е толкова сладък и не може да танцува толкова добре.

Джори се усмихна леко, сякаш Мелъди бе поставена върху полицата и щеше да си остане там. Той извърна глава към Тони и се засмя:

— Е, там отива издръжката, която ѝ плащам. Трябваше поне да ме осведоми.

Синди отново се беше загледала в Тони.

— А какво става с Барт?

— Какво за мене? — попита един баритон откъм отворената врата.

Едва тогава забелязахме, че Барт се беше облегал на касата на вратата и поглъщаше всичко, което казвахме и правехме, сякаш бяхме особени екземпляри в неговата специална семейна зоологическа градина.

— Е — промърмори той, — доколкото схващам, нашето малко подобие на Мерилин Монро е дошло да ни развълнува с театралното си присъствие.

— Не бих казала, че точно това са чувствата, които изпитвам при новата ни среща — каза Синди, а очите ѝ святаха. — Обезсърчена съм, а не развълнувана.

Барт я измери с поглед, огледа плътно прилепналите към тялото ѝ панталони от златиста кожа и плетения памучен пуловер на бели и златисти райета. Хоризонталните му ивици подчертаваха гърдите ѝ, които се поклащаха свободно при всяко нейно движение. Високите ѝ ботуши със златист цвят очертаваха краката ѝ.

— Кога си тръгваш? — попита Барт и погледна Тони, която седеше на леглото на Джори и държеше ръката му. Крис седеше до мен и се опитваше да прегледа писмата, получени тук, а не в офиса му.

— Скъпи братко, не ме интересува какво ми казваш. Дошла съм да видя родителите си и останалата част от семейството. Ще си тръгна съвсем скоро. Дори и железни окови не могат да ме държат тук по-дълго от необходимото. — Тя се засмя, пристъпи към него и го погледна в лицето. — Не е необходимо нито да ме харесваш, нито да ме одобряваш. А дори и да си отвориш устата и да изречеш нещо обидно, аз отново ще се засмея. Намерила съм един мъж, който ме обича, и пред него ти изглеждаш смешен.

— Синди! — сряза я Крис и остави на земята неотворените писма. — Докато си тук, ще се обличаш прилично и ще се отнасяш с уважение към Барт, както и той към тебе. До гуша ми е дошло от вашите детинщини.

Синди го погледна обидено, а аз се опитах да ѝ се извиня.

— Скъпа, това е домът на Барт и аз бих искала да се обличаш по-прилично.

Сините ѝ очи придобиха детско изражение и тя простена:

— И двамата взимате неговата страна, независимо че знаете, че той е ужасен и почерня живота ни!

Тони седеше като на тръни, докато Джори се облегна и прошепна нещо в ухото ѝ. Тогава тя се засмя.

— Това не означава нищо — чух го да казва полугласно. — Според мен Барт и Синди обичат да се дразнят.

За съжаление вниманието на Барт се беше отклонило от Синди и той забеляза ръката на Джори върху раменете на Тони. Намръщи се и ѝ махна.

— Ела с мен, искам да ти покажа параклиса и новите допълнения.

— Параклис ли? За какво ни е той? — попита Синди, която не знаеше за промяната.

— Синди, Барт искаше да има параклис до къщата.

— Е, той наистина се нуждае най-много от него.

Малкият ми син мълчеше.

Тони отказа да отиде с него, под предлог, че трябва да къпе близнаците. Гняв пламна в очите на Барт и когато изгасна, той остана на мястото си като изоставено дете. Станах и хванах ръката му.

— Скъпи, бих искала да видя допълненията към параклиса.

— Някой друг път — каза той.

По време на вечеря тайно го наблюдавах, докато Синди му се присмиваше по доста абсурден начин, който би могъл ни разсмее, ако той усещаше хумора, който тя влагаше. За голямо съжаление Барт приемаше всичко навътре, а тя тържествуваше.

— Виждаш ли, Барт — дразнеше го тя, — аз мога да преодоля детските си слабости, в това число и физическите. А ти не можеш да се справиш с проблемите си, които пречат на храносмилането ти и затормозяват съзнанието ти. Ти си като шевна машина, готова да съшие всички скъсани и повредени неща.

Той все още не обелваше и дума.

— Синди — обади се Крис, който мълчеше по време на вечерята, — извини се на Барт.

— Няма.

— Тогава напусни масата и отиди да ядеш в стаята ти, докато се научиш да говориш любезно.

Очите ѝ блеснаха съкрушително, само че този път гледаха към Крис.

— ДОБРЕ! Отивам си в стаята, но утре ще напусна тази къща и никога няма да се върна в нея. НИКОГА!

Барт се намеси най-накрая.

— От години не съм чувал по-добри новини.

Синди се разплака, преди да достигне вратата на трапезарията. Този път не скочих да я последвам. Продължавах да седя, сякаш нямаше нищо нередно. В миналото винаги защитавах Синди и обвинявах Барт, но сега гледах на него с други очи. Синът, когото

никога не бях познавала, притежаваше качества, които съвсем не бяха толкова опасни.

— Мамо, защо не отидеш при Синди, както винаги досега? — попита Барт, като ме предизвикваше.

— Не съм приключила вечерята си, Барт. А Синди трябва да се научи да уважава мнението на околните.

Той застина и ме погледна объркано.

Рано на следващата сутрин Синди влетя в стаята ни, без да почука. Завари ме по хавлия, а Крис все още се бръснеше.

— Мамо, татко, тръгвам си — твърдо отсече тя. — Вече не се чувствам добре тук. Чудя се защо изобщо си направих труда да се върна. Явно сте решили да вземете страната на Барт при всяко положение, а тогава с мен е свършено. През април навършвам двайсет години и няма да се нуждая от семейство.

Очите ѝ потъмняха от сълзите, които напиреха в тях. Гласът ѝ отслабна и тя се разхлипа.

— Искам да благодаря и на двама ви за това, че бяхте прекрасни родители, когато бях малка и се нуждаех от вас. Ще ми липсват и ти, и татко, и Джори, и Дарън и Диадра, но винаги когато се върна тук, се чувствам зле. Ако решите да живеете отделно от Барт, вероятно ще се видим отново.

— О, Синди — изплаках аз и се втурнах да я прегърна, — не си тръгвай.

— Не, мамо! Връщам се в Ню Йорк — заяви тя. — Приятелите ми ще се зарадват да ме видят. Всичко в Ню Йорк е по-добро.

Но сълзите ѝ се стичаха по-бързо и по-силно. Крис избърса лицето си от крема за бръснене, приближи се и я прегърна.

— Зная как се чувстваш, Синди. Барт може да те вбеси, но снощи ти прекали. Беше много смешна, но той не можеше да разбере това. Трябва да преценяваш с кого можеш да се закачаш и с кого не можеш. Ти си надраснала Барт, Синди. И няма да те спрем, щом искаш да си тръгнеш толкова бързо. Но искам да знаеш, че двамата с майка ти вземаме Джори, близнаците и Тони и се местим в Шарлотсвил. Ще наемем голяма къща, така че когато се връщаш, няма да се чувстваш самотна, а Барт ще е далече от теб.

Тя се притисна към Крис разплакала.

— Съжалявам татко, държах се лошо с него, но той винаги ми говори отвратителни неща и исках да му го върна. Не можех да му позволя непрекъснато да ме тъпче, а той е като машина, наистина е такъв.

— Надявам се някой ден да промениш мнението си за него — каза Крис, вдигна брадичката ѝ и я целуна нежно. — Целуни майка си, сбогувай се с Джори, Тони, Дарън и Диадра... но не казвай, че ни напускаш завинаги. Това ще натъжи всички. Ти си нашата голяма радост и чувствата ни не могат да се променят.

Помогнах на Синди да си стегне багажа, който току-що беше разопаковала. Докато правехме това, виждах, че се колебае. Щеше да остане, ако бях настояла. За съжаление бяхме оставили вратата отворена и забелязах, че Джоел ни наблюдава.

Джоел погледна Синди учудено.

— Защо са ти зачервени очите, малко момиченце?

— Не съм малко момиче! — извика тя и му хвърли гневен поглед. — И ти си се съюзил с него, нали? Ти му вдъхваш увереност. Стоиш там и тържествуваш, защото си стягам багажа, нали? Радваш се, че си тръгвам, но преди да си замина, ще те поставя на мястото ти, стари човече. Не ме интересува, ако родителите ми ме упрекнат, че не се отнасям с уважение към възрастните. — Тя се приближи към него със застрашителна поза и той се сви. — Мразя те, стари човече! Мразя те, защото пречиш на брат ми да бъде нормален! МРАЗЯ ТЕ!

Като чу това, Крис, който седеше до прозореца, се вбеси.

— Защо, Синди? Можеше да го отминеш и да си замълчиш. — През това време Джоел беше вече изчезнал, а Синди гледаше ядосано Крис. — Синди — каза меко той и се опита да я погали по главата. — Джоел е възрастен човек, умиращ от рак. Няма да бъде още дълго време сред нас.

— Какво имаш предвид? Той изглежда по-добре, отколкото когато дойде.

— Отказва да ходи на лекар и не ми позволява да го прегледам. Казва, че се е примирил с мисълта за скорошната смърт. Така че аз му вярвам.

— Вероятно очакваш да му се извиня — е, няма да го направя! Всичко, което му казах, е истина! Онзи път в Ню Йорк Барт беше щастлив с Тони и изглеждаха толкова влюбени. Отидохме на

празненство. Изведнъж се появи някакъв възрастен човек, който приличаше на Джоел, и Барт веднага се промени. Стана зъл, отвратителен, сякаш беше омагьосан, и започна да критикува дрехите ми, а хубавата рокля на Тони окачества като неприлична... като само няколко минути преди това беше направил комплимент колко е красива със същата тази рокля. Така че не ми казвай, че Джоел не влияе на поведението на Барт.

Веднага защитих Синди.

— Виждаш ли, Крис, и Синди мисли като мен. Ако Джоел не беше започнал да се разпорежда тук, Барт би се оправил. Отстрани го, преди да е станало твърде късно.

— Да, татко, накарай този възрастен човек да си отиде. Плати му и се отърви от него.

— А какво да кажа на Барт? — попита Крис, като поглеждаше ту към мене, ту към нея. — Не разбирате ли, че той трябва да открие същността на Джоел? Не можем да му кажем, че Джоел не му влияе благотворно. Барт сам трябва да се убеди.

Скоро след това ние отидохме с колата до Ричмънд, за да изпратим Синди. Следващата седмица тя се местеше в Холивуд, за да се опита да започне филмова кариера.

— Няма да се върна във Фоксуърт Хол, мамо — повтори тя. — Обичам ви, и теб, и татко, въпреки че той ми се сърди, когато говоря каквото мисля. Още веднъж кажи на Джори, че го обичам — и него, и децата му. Но в момента, в който прекрача прага на къщата, в главата ми напират мрачни мисли. Махнете се оттам. Махнете се, преди да е станало твърде късно.

Кимнах с глава, без да помръдна.

— Мамо, помниш ли нощта, в която Барт наби Виктор Уейд? Той ме занесе на ръце вкъщи гола и ме отведе горе в стаята на Джоел. Хвана ме така, че Джоел да ме огледа. Той се изплю върху мен и ме прокле. Тогава не можех да ти кажа. Страхувам се от тях, когато са заедно. Барт може да се справи, ако остане сам, но под влиянието на Джоел става опасен.

Скоро тя се качи на самолета, а ние гледахме как отлита отново.

Отлиташе към слънцето, а ние потеглихме към луната.

Това не можеше да продължава. За да се спасим с Джори, Крис и близнаците, трябваше да си отидем, дори и това да означаваше да не се

срещаме отново с Барт.

ГРАДИНА НА НЕБЕТО

Горката Синди, мислех си аз, как ли ще живее в Холивуд? Въздъгнах и се огледах за близнаците. Те седяха сериозни в пясъчника си с кофичките, а над главите им сияеше дъга. Независимо че бе началото на септември, времето постепенно застудяваше. Те не пълнеха с пясък в хубавите си кофички и не строяха пясъчни замъци. Седяха, без да правят нищо.

— Слушаме как духа вятърът — каза Диадра.

— Не обичам вятъра — добави Дарън.

Крис се приближи с бързи крачки до нас, преди да им отговоря.

— Синди току-що се обади от Холивуд. Каза, че вече има много приятели там. Не зная дали е така или не, но има много пари. Вече позвъних на една от моите приятелки, която проучи — съобщих му аз.

— Така е по-добре — каза той с дълбока въздишка. — Изглежда, че нищо не може да я задържи тук. Не се разбира с Барт, а вече се е заела с Джоел. Всъщност според нея той е по-лош от Барт.

— Тя е права, Крис! Още ли не си го разбрал?

Той ми се противопостави тъкмо тогава, когато мислех, че съм го убедила.

— Ти си предубедена, защото е син на Малкълм. Двете със Синди почти ме убедихте, но Джоел не влияе по никакъв начин на Барт. От слуховете, които чувам, Барт е в разцвета на силите си и си живее живота, но ти не искаш да повярваш. А дните на Джоел са преброени. Ракът го изсмуква ден след ден, въпреки че не губи от теглото си. Няма да се задържи повече от месец или два.

Не се обърках. Дори не се почувствах виновна или засрамена. Мислех си, че Джоел получаваше от живота именно онова, което заслужаваше.

— Откъде знаеш, че е болен от рак? — попитах го аз.

— Той сподели с мене, че се е върнал обратно, за да умре на своя земя. Искане да бъде погребан в семейната гробница.

— Крис, както каза Синди, сега изглежда по-добре, отколкото когато се върна.

— Защото се храни добре и се грижат за него. Живял е в мизерия в онзи манастир. Ти го виждаш по един начин, а аз по друг. Той ми се доверява, Катрин, и ми разказва колко трудно му е било да те спечели на своя страна. Сълзи бликнаха от очите му. „А тя прилича толкова много на скъпата си майка, на милата ми сестра“ — непрекъснато повтаря той.

Нито за миг, след като с очите си го бях видяла в параклиса, не бих повярвала на този зъл човек. Когато с големи подробности описах инцидента на Крис, той не му обърна внимание, докато не споменах на какво учат близнаците.

— Ти чу ли? Наистина ли чу тези малки деца да казват, че са дяволски изчадия? — Недоверието се четеше в сините му очи.

— Не ти ли звучи познато? Не виждаш ли Кори и Кари, коленичили пред леглата си, да се молят на Бога за прошка, че са родени от дяволско семе? Дори когато не знаеха какво означава това? Дали някой знае по-добре от мен и теб каква вреда могат да нанесат подобни идеи, насаждани в толкова млади главички? Крис, ние трябва да си отидем скоро! Не след като Джоел умре, а колкото е възможно по-бързо!

Той изрече точно това, от което най-много се опасявах. Трябваше да мислим за Джори, който се нуждаеше от специално обзавеждане.

— Той трябва да има асансьор. Вратите трябва да се разширят. Коридорите трябва да са широки. А има и още нещо, с което трябва да се съобразим — Джори може и да се ожени за Тони. Попита ме дали според мен може да я направи щастлива. Отговорих му утвърдително. Виждам, че любовта между тях се разгаря с всеки изминал ден. Допада ми отношението ѝ към него — сякаш не вижда инвалидната количка и нещата, които не може да направи, а само онези, които може. А между Тони и Барт не съществуваше любов, Кати. Беше сляпо увлечение, сексуално привличане — наречи го както искаш, но не беше любов. Не беше нашата вечна любов.

— Не... — въздъгнах аз.

След два дни Крис се обади от Шарлотсвил и ми каза, че е намерил къща.

— С колко стаи?

— Единайсет. Ще ни се струва малка след Фоксуърт Хол. Но стаите са просторни, приветливи. Има четири бани и една стая за

гримиране, пет спални, гостна и баня над гаража, а на втория етаж има и едно голямо помещение, което можем да превърнем в студио за Джори. Едната от допълнителните спални може да стане мой кабинет. Къщата ще ти хареса.

Съмнявах се, беше я е намерил прекалено бързо, въпреки че му бях поръчала. Беше толкова щастлив, че ме обнадежди. Засмя се и продължи да обяснява:

— Прекрасна е, Кати, чувал съм да казваш, че винаги си искала точно такава къща. Нито твърде голяма, нито прекалено малка. И напълно самостоятелна, заобиколена от три акра цветни лехи.

Беше решено.

Изнасяхме се в момента, в който успеехме да си стегнем багажа и безбройните лични вещи, натрупани през годините, които прекарахме във Фоксуърт Хол.

Чувствах известна тъга, докато се разхождах из огромните стаи, които постепенно станаха уютни благодарение на дизайнерските ми идеи. Барт се беше оплаквал неведнъж, че променях нещата, които трябваше да останат непроменени. Но след като видя подобренията, които превръщаха къщата в дом, а не в музей, ги одобри.

Крис се върна при мен в петък вечер и ме погледна нежно.

— Скъпа моя, имай търпение и ми позволи да огледам къщата по-подробно, преди да подпишем окончателния договор. Намерил съм един чудесен апартамент, който можем да наемем, преди да се нанесем в къщата. Имам да уредя няколко неща в лабораторията, после мога да си взема няколко почивни дни и да помогна при настаняването ни. Както ти казах и по телефона, мисля, че две седмици ще са ни достатъчни да стегнем новата къща. Ще монтираме наклонените плоскости, асансьор и всичко необходимо.

Той деликатно не спомена за всички години, които бе живял с Барт, знаейки, че животът със сина ми е като експлозив, за който не си сигурен кога ще избухне. Никога не ми отправи и най-малкия упрек за това, че съм го дарила с предизвикателен и неблагодарен син, който не се интересуваше от любовта на околните.

О, колко страдания понесе заради Барт, но не ме осъди, че преследвах втория съпруг на майка ми. Хванах главата си с ръце, защото отново усетих силната вътрешна болка.

Моят Кристофър потегли рано сутринта и ме остави да изтърпя още един тежък ден. С течение на годините бях станала по-зависима от него. Някога се гордеех със своята самостоятелност и умението си да вървя по своя път, без да имам нужда от някого, така както те имаха нужда от мен. Колко егоистично гледах на живота като млада. Поставях своите нужди на първо място. А сега на преден план идваха потребностите на другите.

Неспирно бродех из стаите и разглеждах любимите си неща. Вгледах се в Барт, когато се върна вкъщи. Искях да го обвиня в безброй неща, но ми домъчня за него и го съжалих. Седна зад бюрото си, като първокласен бизнесмен. Не изпитваше вина. Не се срамуваше, докато се пазареше, манипулираше и преговаряше. Печелеше все повече пари само от разговори по телефона или чрез компютърни комуникации. Погледна ме и се засмя. Искрено ме поздрави.

— Денят ми се просветли, когато Джоел ми каза, че Синди е решила да ни напусне. Все още се чувствам така. — Все пак нещо странно се криеше в тъмните му очи. Защо ме гледаше така, сякаш щеше да заплаче?

— Барт, ако искаш да споделиш нещо с мен...

— Нищо не искам да споделям, мамо.

Гласът му беше благ. Твърде мек, сякаш говореше на някой, който скоро щеше да си отиде завинаги.

— Ти може и да не знаеш това, Барт, но мъжът, когото толкова мразиш — моят брат и твой вуйчо, е дал максимума от себе си, за да замести баща ти.

Той поклати глава в знак на несъгласие.

— Най-доброто, което можеше да направи, бе да прекъсне връзката си с теб, неговата сестра, но той не го стори. Щях да го обичам, ако си беше останал само мой вуйчо. Не трябваше да се опитваш да ме заблуждаваш. Би трябвало да знаеш, че децата растат и задават неудобни въпроси. Те помнят всички сцени, които мислиш, че са забравили. Запечатват ги в съзнанието си и ги извикват по-късно, когато могат да ти разберат. А спомените ми подсказват, че вие двамата сте свързани неразделно и само смъртта може да ви раздели.

Сърцето ми заби по-бързо. На покрива на Фоксуърт Хол, под откритото небе ние с Крис си бяхме дали тържествено обещание, с

което се обвързахме завинаги. Бяхме твърде млади и глупави и създадохме нашите собствени капани...

Напоследък сълзите толкова лесно бликваха от очите ми.

— Барт, как бих могла да живея без него?

— О, можеш, мамо! Знаеш, че би могла. Остави го да си върви, мамо. Дай ми онази почтена майка, от която винаги съм се нуждаел.

— А ако не мога да се разделя с Крис, Барт?

Той сведе глава.

— Господ да ти е на помощ, майко. Аз не бих могъл да ти помогна. Господ да помага и на мен. Все пак трябва да мисля и за собствената си душа.

Напуснах стаята.

През цялата нощ сънувах пожар и се събудих ужасена. Не си спомнях нищо определено, а само огъня; и все пак имаше нещо друго, нещо ужасно, което продължавах да задържам в подсъзнанието си. Какво? Какво? Не успях да преодолеея необяснимата умора и отново се унесох, веднага потънах в нескончаемия кошмар, където близнаците на Джори бяха отвлечени. За втори път се събудих. Станах, въпреки че главата силно ме болеше.

Чувствах се замаяна, когато се захванах с ежедневните домакински работи. Близнаците не се отделяха от мен и непрекъснато задаваха въпроси, особено Диадра. Тя ми напомняше за Кари с нейните „защо?“, „къде?“, „на кого“, „и как е станало нейно или негово?“. Бърбореше непрекъснато, докато Дарън надничаше в килерите, издърпваше отворените чекмеджета, проверяваше пликовете, прелистваше списанията и в същото време ги съсипваше, карайки ме да извикам:

— Кори, пусни ги! Те са на дядо ти и той обича да ги чете, въпреки че ти харесваш само картинките. Кари, би ли замълчала поне за пет минути? Само пет! — Това, разбира се, породя друг въпрос — кой е Кори и коя е Кари, и защо винаги ги наричах с тези смешни имена?

Най-накрая Тони дойде да ме отърве от любопитните деца.

— Извинявай, Кати, но Джори ме помоли да му позирам в градината, преди всички рози да умрат...

Преди всички рози да умрат? Втренчих се в нея, после тръснах глава и реших, че търся скрито значение в обикновените думи. Розите

щяха да живеят, докато падне слана, а до зимата имаше още много месеци.

Около два следобед телефонът в стаята ми иззвъня. Току-що бях легнала да си почина. Обаждаше се Крис.

— Скъпа, не спирам да се тревожа за това, което може да се случи. Мисля, че ме зарази със страховете си. Имай търпение, ще те видя след час. Добре ли си?

— Защо да не съм добре?

— Просто проверявам. Имам лошо предчувствие. Обичам те.

— И аз те обичам.

Близнаците бяха неуморни, не искаха да играят на пясъчника, нито да правят това, което им предложих.

— Ди-ди не обича въжето за скачане — каза Диадра, която не можеше да произнесе правилно името си, но и не се стараше. Започваше да фъфли, когато се опитвахме да я научим. Беше упорита като Кари и тъй като Дарън я следваше с охота, и той фъфлеше след нея. А каква ли разлика би имало, ако момче на неговата възраст си играеше на „къща“.

Сложих близнаците да спят. Те протестираха и не млъкнаха, докато Тони не влезе да им прочете приказката, която им беше обещала, след като аз току-що бях прочела същата досадна история три пъти! Скоро вече спяха в хубавата си стая със спуснати завеси. Колко сладки изглеждаха, обърнати с лице един към друг, точно както Кори и Кари правеха някога!

След като се обадох на Джори, който четеше книга как да стегне мускулите на интимните си части, отидох в стаята си и се заех с изоставения си ръкопис. Когато се изморих и отегчих от пълната тишина в къщата, тръгнах да събудя близнаците.

Но те не бяха в креватчетата си!

Джори и Тони бяха на терасата и лежах настрани върху гимнастическия матрак. Прегръщаха се и се целуваха страстно.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — казах, засрамена, че се натрапвам и прекъсвам прекрасното преживяване за Джори... и за нея. — Къде са близнаците?

— Мислехме, че са с теб — каза Джори и ми намигна, преди да се обърне отново към Тони. — Отиди и ги намери, мамо, аз съм зает с днешния урок.

Поех по най-късия път до параклиса. Бързах, минавайки през градината, и се оглеждах неспокойно. На земята три сенки започваха да се издължават и да се пресичат помежду си, докато приближавах вратата. Странна миризма се носеше. Тамян. Продължих да тичам и без дъх стигнах до параклиса. Вътре беше монтиран орган. Промъкнах се колкото е възможно по-тихо вътре.

Джоел беше седнал на органа и свиреше чудесно, демонстрирайки уменията си на професионален музикант. Барт се изправи, за да запее. Отдъхнах си, като видях близнаците на предната пейка. Те гледаха щастливо чичо си, който пееше толкова добре, че страхът ми напълно изчезна и се успокоих.

Химнът свърши. Моментално близнаците паднаха на колене и сложиха малките си длани под брадичките си. Приличаха на херувими — или на агънца за заколение.

Защо мислех така? Това беше свято място.

— Господи, въпреки че минаваме през долината на смъртта, не се страхуваме от злото... — говореше Барт коленичил. — Дарън, Диадра, повтаряйте след мен.

— Господи, въпреки че минаваме през долината на смъртта, не се страхуваме от злото... — подчини се Диадра, а високият ѝ тънък глас проправяше път за Дарън.

— Защото Ти си с мен... — каза Барт.

— Защото Ти си с мен.

— Твоят жезъл и Твоите, светци ще ме утешат...

— Твоят жезъл и Твоите светци ще ме утешат...

Пристъпих напред.

— Барт, какво, по дяволите, правиш? Нито е събота, нито някой е починал.

Той вдигна наведената си глава. Тъмните му очи ме погледнаха тъжно.

— Майко, излез, моля те.

Тръгнах към децата, които скочиха на крака.

— Не ни харесва тук — прошепна Диадра. — Мразим това място.

Джоел се беше изправил. Стоеше висок и мършав в сенките, а отраженията на цветното стъкло падаха върху изпитото му лице. Той не пророни и дума, а ме заглежда язвително от главата до петите.

— Върни се обратно в къщата, майко, моля те.

— Нямах никакво право да учиш тези деца на страх от Бога. Когато проповядваш, говори за любовта на Бога, а не за неговия гняв.

— Те не се страхуват от Бога, майко. Ти говориш за собствения си страх.

Започнах да отстъпвам, като дърпах близнаците с мене.

— Някой ден ще познаеш любовта, Барт. Ще установиш, че не идва, когато ти поискаш или се нуждаеш от нея. Твоя е само когато я заслужиш. Спохожда те, когато най-малко я очакваш. Влиза и затваря тихо вратата. Ако е истинска — остава. Не трябва да се чудиш как да я откриеш. Трябва да я заслужиш или никога няма да я задържиш за дълго.

Тъмните му очи изглеждаха мрачни. Извисяваше се на мястото си, а после бързо пристъпи към нас.

— Всички си отиваме, Барт. Би трябвало да си доволен. Повече няма да те безпокоим. Джори и Тони ще дойдат с нас. Ти ще станеш господар. Всяка стая от огромната къща на майка ми ще бъде само твоя. Ако поискаш, Крис ще прехвърли опекунството на Джоел, докато навършиш трийсет и пет години.

За един кратък момент страх премина през лицето на Барт, а воднистите очи на Джоел тържествуваха.

— Крис да прехвърли опекунството на моя адвокат — каза Барт бързо.

— Щом така искаш. — Усмихнах се на Джоел, който извърна лице и погледна разочаровано Барт, потвърждавайки подозренията ми — сърдеше се, защото Барт взимаше всичко, което му се полага.

— До сутринта всички ще сме си отишли — прошепнах дрезгаво.

— Да, майко. Нека Бог да е с вас и да имате късмет.

Гледах малкия си син, който стоеше на три фута от мен. Къде бях чувала тези думи за последен път? О... беше толкова отдавна. Високият кондуктор в нощния влак, който ни доведе тук като деца. Той стоеше на стъпалата на спалния вагон и ни каза същата реплика, а влакът тъжно изсвири за сбогом.

Когато срещнах угнетения поглед на Барт, си спомних, че сега трябваше да се сбогувам с него, в параклиса до дома му. Утре най-вероятно щях да се разплача.

Той заговори пръв.

— Изглежда майките винаги си отиват и оставят синовете си да страдат. *Защо ме изоставяш?*

Гърленият му глас, изпълнен с болка, ме натъжи. Все пак казах каквото мислех.

— Защото ме отбягваше в продължение на години — отвърнах на пресекулки. — Обичам те, Барт. Винаги съм те обичала, въпреки че не искаш да го повярваш. И Крис те обича, но ти отхвърляш любовта му. Всеки божи ден си повтаряш, че биологическият ти баща щеше да бъде по-добър баща, но не знаеш дали щеше да е така. Той изневеряваше на съпругата си — моята майка, а аз не бях първото му увлечение. Не искам да говоря непочтително за човека, когото навремето много обичах, но той не беше като Крис. Не би ти посветил толкова много от себе си.

Слънцето хвърли огненочервени отблясъци върху лицето на Барт. Сви ръцете си юмруци.

— Не казвай нито дума повече! — извика той. — Той е бащата, когото искам и винаги съм искал! Крис ме кара да се срамувам и да страдам... Махни се! Радвам се, че си заминавате. Вземете греховете си и забравете, че съществувам!

Часовете минаваха, а Крис не се появяваше. Обадих се в университетската лаборатория и секретарката ми каза, че си е тръгнал преди три часа.

— Трябва да е пристигнал, госпожо Шефийлд.

Моментално започнаха да ме глождят мислите за баща ми. Катастрофа на магистралата. Дали не повтаряхме действията на родителите си, като бягахме от Фоксуърт Хол. „Тик-так“ — отмерваха часовниците, „туп-туп-туп“ — биеше сърцето ми.

— Мамо, моля те, престани да крачиш напред-назад — нареди Джори. — Ходиш ми по нервите. Защо толкова бързаме да се махнем оттук? Кажи ми защо, моля те, кажи нещо.

Джоел и Барт се присъединиха към нас.

— Ти не дойде на вечеря, майко. Ще кажа на главния готвач да приготви поднос. — Той погледна към Тони. — Ти можеш да останеш.

— Не, благодаря ти, Барт. Джори поиска ръката ми. — Брадичката ѝ се повдигна предизвикателно. — Той ме обича така, както ти никога не би могъл.

Барт погледна брат си. В очите му се четеше обида.

— Ти не можеш да се ожениш. Що за съпруг ще бъдеш?

— Такъв, какъвто искам! — изплака Тони, направи крачка назад и застана зад инвалидната количка на Джори, като сложи ръката си на рамото му.

— Ако искаш пари, той няма и един процент от това, което притежавам аз.

— Не бих се притеснила, дори да беше просяк — отвърна гордо тя и отвърна на обвиняващия поглед. — Обичам го така, както никой друг досега.

— Съжеляваш го — уточни Барт.

Джори трепна от болка, но не каза нищо. Изглежда знаеше, че Тони и Барт трябваше да се оправят помежду си.

— Преди го съжелявах — призна си честно тя. — Смятах, че е жалко един чудесен и талантлив човек да бъде инвалид. Но сега не го намирам за такъв. Виж, Барт, всички от нас са осакатени по някакъв начин. Недъгът на Джори е очевиден. А твоят — скрит. Ти си толкова болен, че сега ми е жал за теб!

Разгорещени емоции разкривиха лицето на Барт. Погледнах към Джоел и видях, че той наблюдава Барт и сякаш го наставлява да мълчи.

Барт се завъртя и се разкрещя на мен.

— Защо сте се събрали в тази стая? Защо не си лягате? Късно е.

— Чакаме Крис.

— Станала е катастрофа на магистралата — каза Джоел. — Съобщиха в новините по радиото. Един човек е загинал. — Изглеждаше доволен, че той ми е дал информацията.

Сърцето ми спря да бие — още един Фоксуърт убит при катастрофа?

Не и Крис, не и моят Кристофър Дол. Още не, още не.

Отдалеко чух слабото отваряне и затваряне на кухненската врата. Помислих, че главният готвач тръгва към апартамента си над гаража — или пък Крис. Обнадеждена се обърнах към гаража. Никакви светлосини очи, никаква усмивка, нито ръце, готови да ме прегърнат. Никой не влезе през вратата.

Времето минаваше, а ние се гледахме мълчаливо. Сърцето ми беше свито; Крис вече трябваше да си е у дома.

Джоел ме гледаше втренчено, устните му бяха свити злобно, сякаш знаеше повече от казаното. Обърнах се към Джори, коленичих до количката и му позволих да ме прегърне.

— Страх ме е, Джори — изхлипах. — Вече трябваше да се е прибрал. Не са ми необходими повече от три часа, дори и през зимата по замръзналите пътища.

Никой не каза нищо. Дори и Джори, който ме прегръщаше силно. Нито Тони, нито Барт или дори Джоел. Начинът, по който седяхме заедно й чакахме, само съживи твърде образно сцената от празнуването на трийсет и шестата годишнина на баща ми, когато двама полицаи съобщиха за смъртта му.

В гърлото си почувствах вик, когато видях една бяла кола с примигваща червена светлина да приближава бързо по нашата алея.

Времето се върна назад.

НЕ! НЕ! НЕ! Съзнанието ми кънтеше дори когато съобщавах подробности за катастрофата; за доктора, който беше изскочил от колата си, за да помогне на ранените и умиращите жертви. Докато тичал да пресече магистралата, бил сгазен от шофьор, който избягал.

Внимателно и с уважение те поставиха вещите ми на масата, също както бяха натрупали нещата на баща ми върху онази маса в Гладстоун. Този път аз се загледах в личните неща, които Крис обикновено носеше по джобовете си. Всичко беше нереално, приличаше на кошмар, от който исках да се събудя — не исках да виждам снимката ми в портмонето му, часовника му и сапфирения пръстен, който му бях подарила за Коледа. Не и моят Кристофър Дол, не, не, не.

Предметите се размазваха пред очите ми. Нощният мрак се разпростря върху цялото ми същество. Джори и Барт изглеждаха толкова далече, а Тони прие застрашителни размери, когато дойде да ми помогне да се изправя на крака.

— Кати, толкова съжалявам... ужасно съжалявам...

Мисля, че каза повече, но аз се отскубнах от прегръдката ѝ и избягах, избягах от кошмарите, които се превръщаха в действителност. *Търси и ще намериш.*

Продължавах да тичам напред, за да избягам от истината. Не спрях, докато не стигнах до параклиса, където се проснах пред амвона и започнах да се моля, както никога дотогава.

— Моля ти се, Господи, ти не можеш да причиниш това на мен и на Крис! Няма по добър човек на земята от Крис... би трябвало да знаеш... — После се разплаках, защото и баща ми беше прекрасен човек, но това нямаше значение. Съдбата не подбираще необичаните, изоставените, ненужните или нежеланите. Съдбата беше безпътна форма с жестока ръка, която избираше произволно, безгрижно и коравосърдечно.

Не погребяха тялото на моя Кристофър Дол в парцела на семейство Фоксуърт, а в гробището, където Пол, майка ми, бащата на Барт и Джулиан лежаха в земята. Недалеко беше и малкият гроб на Кари.

Вече бях дала нареждане да преместят тялото на баща ми от студената, твърда и самотна земя в Гладстоун, Пенсилвания, така че и той да лежи до останалите от нас. Мисля, че щеше да му хареса.

Аз бях последната от четирите кукли от Дрезден. Само аз... ала не исках да бъда тук.

Слънцето беше горещо и ярко. Денят беше подходящ за разходка, за риболов, за плуване, за игра на тенис и за забавления, а те полагаха моя Кристофър в земята.

Опитвах се да не гледам сините му очи, затворени завинаги. Гледах към Барт, който произнасяше похвално слово със сълзи на очи. Чувах гласа му, който изричаше онези неща, които трябваше да каже, когато Крис беше жив и можеше да ги оцени.

— В Библията е казано — подхвана Барт с онзи чудесен убедителен глас, който използваше, когато поиска, — че никога не е късно да поискаш прошка. Надявам се и се моля да е истина, защото ще поискам от човека, който лежи пред мен, душата му да слезе от Рая и да ми прости, че не бях любящият и разбиращ син, какъвто трябваше да бъда. Този баща, когото не приемах като свой, много пъти ми е спасявал живота и аз стоя тук изпълнен с вина и срам за пропилените години, които биха направили живота му щастлив.

Тъмнокосата му глава се наведе така, че слънцето освети падащите сълзи.

— Обичам те, Кристофър Шефийлд Фоксуърт. Надявам се да ме чуваш и се моля да ми простиш, че не можах да те оцена. — Сълзите се стичаха по бузите му, а гласът му стана дрезгав. Хората започнаха да плачат.

Само аз стоях със сухи очи и безчувствено сърце.

— Доктор Кристофър Шефийлд се отказа от своето фамилно име Фоксуърт — продължи той. — Сега знам, че беше принуден. Беше лекар до последния си миг, до последния си миг се опитваше да облекчи човешкото страдание; докато аз, неговият син, не му позволявах да ми бъде втори баща. С унижение, угризение и срам свеждам глава и изричам тази молитва...

Той продължаваше, а аз затворих очи и отместих поглед, вцепенена от мъка.

— Мамо, думите на Барт бяха чудесни — каза Джори един мрачен ден. — Заплаках и не можах да се спра. Той се унижи пред тази огромна тълпа. Никога преди не съм го виждал толкова смирен. Трябва да му простиш.

Тъмносините му очи ме умоляваха.

— Мамо, ти също трябва да поплачеш. Не можеш да седиш и да гледаш в празното пространство — вече минаха две седмици. Ти не си сама — имаш нас. Джоел отлетя обратно за манастира, за да умре там. Никога няма да го видим. Последното му желание бе да не бъде погребан до семейство Фоксуърт. Ти имаш мен, Тони, Барт, Синди и внуците си. Ние те обичаме и се нуждаем от теб. Близнаците се чудят защо не играеш с тях. Не затваряй сърцето си за нас. Ти винаги си се справяла с всяка трагедия. Съвзemi се и сега. Върни се заради всички нас — но най-вече заради Барт; ще го съсипеш, ако продължаваш да страдаш до смъртта си.

За доброто на Барт се опитах да стана част от един свят, който вече не се нуждаеше от мен.

Изминаха девет дълги месеца. Сините очи на Крис ме гледаха от синьото небе; във всичко златно съзирах цвета на косата му. Спирах се по улиците и се заглеждах по младите мъже, които приличаха на него, когато беше на тяхната възраст; втренчвах се с копнеж в гърбовете на високите мъже и се надявах да се обърнат и отново да срещна усмивката на Крис. Понякога те се обръщаха, сякаш чувстваха желанието в очите ми. Извъръщах глава, защото не беше той.

Бродех из горите и полята, усещах го зад мен — недосегаем, но все пак зад мен.

Докато се разхождах, ми хрумна, че всичко в живота ни бе предначертано, че не беше случайно.

По всевъзможни начини Барт се опитваше да ме върне към живота и аз се усмихвах, насилвах се да се смея, за да му вдъхна успокоение и увереност, от които се нуждаеше, за да се чувства полезен.

И все пак коя бях аз сега, когато Барт беше намерил себе си? Убедеността ми, че съществува съдба, растеше, докато често седях сама сред разкоша на Фоксуърт Хол.

В крайна сметка разбрах мъката, злополучните трагедии и трогателните случки в нашия живот. Защо никой от психиатрите на Барт не можа да установи, че той търси и се опитва да намери ролята, която му подхожда най-добре? По време на агонията на детството си и през младостта си той се бореше с недостатъците, отблъскваше грозотата, която почерняше душата му, и се придържаше към собствените си разбирания за доброто и злото. В неговите очи Крис и аз сме били злото.

Най-накрая Барт откри призванието си. Включвах телевизора в събота сутрин, а понякога и през седмицата, за да чуя малкият ми син да пее, да проповядва, признат като най-убедителния евангелист на света. Думите му се забиваха като рапири в съвестта на всеки и парите на милиони хора се отправяха към хазната му. Той ги използваше, за да разширява дейността си.

Тогава дойде и изненадата, когато една събота сутрин видяхме Синди да се изправя и присъединява на подиума до Барт. Тя застана до него и го хвана за ръка. Барт се усмихна гордо, преди да обяви:

— Сестра ми и аз посвещаваме тази песен на нашата майка. Мамо, ако ни гледаш, ще разбереш колко много означава тя не само за

нас двамата, но и за теб.

Заедно, като брат и сестра, те изпяха любимия ми химн... преди много време се бях отказала от религията, мислейки, че не е за мен, когато имаше толкова много слепи привърженици, тесногръди и жестоки хора.

Все пак сълзи потекоха по лицето ми... и аз се разплаках.

Барт беше изкоренил и последните лоши гени на Малкълм, като остави само доброто. Хартиени цветя бяха цъфтяли в прашния таван, за да го създадат.

Пожар изгори къщата, за да го съхрани, майка ни беше умряла, баща ни също... само за да съхранят лидера, който щеше да спаси човечеството от разрухата.

Загасих телевизора, когато програмата на Барт свърши. Тя беше единствената, която гледах. Наблизо строяха огромен мемориал в чест на моя Кристофър. Щеше да се казва: ЦЕНТЪР ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА РАКА „КРИСТОФЪР ШЕФИЙЛД“.

В Грийнглена, Южна Каролина, Барт беше основал стипендия за обещаващи млади адвокати, наречена ПРАВНА СТИПЕНДИЯ НА БАРТОЛОМЮ УИНСЛОУ.

Знаех, че Барт се опитва да се отблагодари с добро за злото, което беше направил, отблъсквайки човека, сторил всичко възможно да му бъде баща. Стотици пъти го уверявах, че Крис би бил доволен, много доволен.

Тони се омъжи за Джори. Близнаците я обожаваха. Синди получи договор за филм и стана бързо изгряваща звезда. Цял живот давах нещо от себе си, първо на моите близнаци, после на съпрузите ми, на децата и внуците ми, а сега те нямаха нужда от мен — нямах собствено място и се чувствах излишна.

— Мамо — каза ми един ден Джори, — Тони е бременна! Ти не знаеш какво означава това за мен. Ако си имаме момче, ще се казва Крис, а ако е момиче, ще бъде Катрин. Не казвай, че не можем да го кръстим така, защото при всички случаи ще го направим.

Молах се да имат момче като Крис, или като моя Джори, а някой ден и Барт да намери жената, която да го направи щастлив. И едва тогава осъзнах, че Тони беше права — той търсеше жена като мен, без моите слабости, искаше тя да притежава моята сила, а вероятно докато бях жива, никога нямаше да я открие.

— И, мамо — Джори беше продължил същия разговор, — спечелих първата си награда в състезание за акварелна рисунка... Така че съм на път към нова успешна кариера.

— Точно както баща ти предвиждаше — отвърнах аз.

Всичко това отекваше в съзнанието ми и бях щастлива за Джори и Тони, за Барт и Синди, когато се отправих към двойното стълбище, което щеше да ме отведе високо, високо.

Чух вятърът от планините да ме вика предишната нощ, шепнеше ми, че е дошъл моят ред. Знаех какво трябва да направя, когато се събудих.

Влязох в студена, мрачна стая — в нея бе останала само куклената къща, която не беше толкова хубава, колкото оригиналната; отворих вратата на килера и тръгнах нагоре по стръмната и тясна стълба.

На път към тавана.

Натам, където отново щях да намеря моя Крис...

ЕПИЛОГ

Тревър откри майка ми горе, седнала на перваза на нещо, което можеше да се нарече прозорец на класната стая, която тя често споменаваше в разказите си за живота ѝ във Фоксуърт Хол. Чудната ѝ дълга коса падаше по раменете ѝ. Очите ѝ бяха отворени и гледаха към небето.

С голяма мъка в гласа той ми се обади, за да ми разкаже подробностите, а аз махнах на Тони да дойде по-близо, за да слуша. Жалко, че Барт беше на околосветска обиколка, тъй като би се върнал в мига, в който усетеше, че тя има нужда от него.

Тревър продължи.

— Мисля, че от известно време не се чувстваше добре. Беше твърде замислена, сякаш се опитваше да разбере смисъла на живота. Имаше някаква ужасна тъга в очите ѝ, трогателен копнеж, който караше сърцето ми да се свива. Търсех я и най-накрая използвах втората тясна стълба към тавана. Огледах се и се изненадах, когато забелязах, че известно време е украсявала тавана с хартиени цветя...

Той спря, когато се задавих от сълзи и тъга, че не направих повече, за да я накарам да се почувства желана и необходима. Тревър продължи със странна нотка в плътния му глас.

— Трябва да ви кажа нещо странно. Майка ви изглеждаше толкова млада, слаба и крехка, а по лицето ѝ се четяха радост и щастие.

Тревър ми съобщи и други подробности. Сякаш предчувствайки смъртта си, майка ми беше залепила хартиени цветя по стените на тавана, както и един странен оранжев охлюв и лилав червей. Беше написала бележка, която здраво стискаше в ръката си.

„Има една градина в небето, която ме чака. Това е градината, която двамата с Крис си представяхме години

наред, докато лежахме на твърдия гладък покрив и гледахме слънцето и звездите.

Той е там горе, шепне на ветровете да ми кажат, че там расте лилава трева. Всички са там горе и ме чакат.

Простете ми, че съм уморена, твърде уморена, за да остана. Живях достатъчно дълго и мога да кажа, че животът ми беше пълен и с щастие, и с тъга. Въпреки че някои могат да не мислят така.

Обичам всички ви еднакво. Обичам Дарън и Диадра и им пожелавам късмет в живота — същото желая и на твоето неродено дете, Джори.

Сагата Долангенгър приключи.

Ще намерите последния ми ръкопис в стаята ми. Направете с него, каквото поискате.

Това е съдбата. Мога да отида единствено там. Само Крис се нуждае от мен.

Моля ви, не казвайте, че не съм успяла да постигна най-важната си цел. Може би не бях примабалерина, нито идеална съпруга или майка — но успях да убедя един човек, че имаше най-подходящия баща.

И не беше твърде късно, Барт.

Никога не е твърде късно.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.